

Noul Testament

<http://biblioteca.golia.ro/biblia/>

Cuprins

Sfânta Evanghelie după Matei	2
Sfânta Evanghelie după Marcu	38
Sfânta Evanghelie după Luca	60
Sfânta Evanghelie după Ioan	98
Faptele Sfinților Apostoli	130
Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel	167
Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel	183
A Doua Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel	199
Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel	210
Epistola către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel	216
Epistola către Filipeni a Sfântului Apostol Pavel	221
Epistola către Coloseni a Sfântului Apostol Pavel	226
Epistola Întâia către Tesalonicieni a Sfântului Apostol Pavel	230
Epistola A Doua către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel	234
Epistola Întâia către Timotei a Sfântului Apostol Pavel	236
Epistola A Doua către Timotei a Sfântului Apostol Pavel	241
Epistola către Tit a Sfântului Apostol Pavel	244
Epistola către Filimon a Sfântului Apostol Pavel	246
Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel	247
Epistola Sobornicească a Sfântului Apostol Iacov	259
Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru	263
A Doua Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Petru	268
Întâia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan	271
A Doua Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan	276
A Treia Epistolă Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan	277
Epistola Sobornicească a Sfântului Apostol Iuda	278
Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul	280

SFÂNTA EVANGHELIE DUPĂ MATEI

CAPITOLUL 1

Cartea neamului lui Iisus Hristos, zămislirea, numele și nașterea.

1. Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.
2. Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui;
3. Iuda a născut pe Fares și pe Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram;
4. Aram a născut pe Aminadav; Aminadav a născut pe Naason; Naason a născut pe Salmon;
5. Salmon a născut pe Booz, din Rahav; Booz a născut pe Iobed, din Rut; Iobed a născut pe Iesei;
6. Iesei a născut pe David regele; David a născut pe Solomon din femeia lui Urie;
7. Solomon a născut pe Roboam; Roboam a născut pe Abia; Abia a născut pe Asa;
8. Asa a născut pe Iosafat; Iosafat a născut pe Ioram; Ioram a născut pe Ozia;
9. Ozia a născut pe Ioatam; Ioatam a născut pe Ahaz; Ahaz a născut pe Iezechia;
10. Iezechia a născut pe Manase; Manase a născut pe Amon; Amon a născut pe Iosia;
11. Iosia a născut pe Iehonia și pe frații lui, la strămutarea în Babilon;
12. După strămutarea în Babilon, Iehonia a născut pe Salatiel; Salatiel a născut pe Zorobabel;
13. Zorobabel a născut pe Abiud; Abiud a născut pe Eliachim; Eliachim a născut pe Azor;
14. Azor a născut pe Sadoc; Sadoc a născut pe Achim; Achim a născut pe Eliud;
15. Eliud a născut pe Eleazar; Eleazar a născut pe Matan; Matan a născut pe Iacov;
16. Iacov a născut pe Iosif, logodnicul Mariei, din care S-a născut Iisus, Care se cheamă Hristos.
17. Așadar, toate neamurile de la Avraam până la David sunt paisprezece; și de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece; și de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri.
18. Iar nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pânțe de la Duhul Sfânt.
19. Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns.
20. Și cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt.
21. Ea va naște Fiu și vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor.
22. Acestea toate s-au făcut ca să se îplinească ceea ce s-a zis de Domnul prin proorocul care zice:
23. "Iată, Fecioara va avea în pânțe și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu".
24. Și deșteptându-se din somn, Iosif a făcut așa precum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa.
25. Și fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus.

CAPITOLUL 2

Magii de la Răsărit. Fuga în Egipt. Irod ucide pruncii. Întoarcerea din Egipt și așezarea în Nazaret.

1. Iar dacă S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod regele, iată magii de la Răsărit au venit în Ierusalim, întrebând:
2. Unde este regele Iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui.
3. Și auzind, regele Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el.
4. Și adunând pe toți arhierii și cărturarii poporului, căuta să afle de la ei: Unde este să Se nască Hristos?
5. Iar ei i-au zis: În Betleemul Iudeii, că așa este scris de proorocul:

6. "Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Conducătorul care va paște pe poporul Meu Israel".
7. Atunci Irod chemând în ascuns pe magi, a aflat de la ei lămurit în ce vreme s-a arătat steaua.
8. Și trimițându-i la Betleem, le-a zis: Mergeți și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și, dacă îl veți afla, vestiți-mi și mie, ca, venind și eu, să mă închin Lui.
9. Iar ei, ascultând pe rege, au plecat și iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra, unde era Pruncul.
10. Și văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie mare foarte.
11. Și intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui, și căzând la pământ, s-au închinat Lui; și deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă.
12. Iar luând înștiințare în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în țara lor.
13. După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-ți voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-Lucidă.
14. Și sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul și pe mama Lui și a plecat în Egipt.
15. Și au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se îplinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".
16. Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte și, trimițând a ucis pe toți pruncii care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.
17. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul:
18. "Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă; Rahela își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată pentru că nu sunt".
19. După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt,
20. Și i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.
21. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul și pe mama Lui și a venit în pământul lui Israel.
22. Și auzind că domnește Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo și, luând poruncă, în vis, s-a dus în părțile Galileii.
23. Și venind a locuit în orașul numit Nazaret, ca să se îplinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

CAPITOLUL 3

Ioan Botezătorul. Botezul lui Iisus.

1. În zilele acelea, a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeii,
2. Spunând: Pocățiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor.
3. El este acela despre care a zis proorocul Isaia: "Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui".
4. Iar Ioan avea îmbrăcămintea lui din păr de cămilă, și cingătoare de piele împrejurul mijlocului, iar hrana era lăcuste și miere sălbatică.
5. Atunci a ieșit la el Ierusalimul și toată Iudeea și toată împrejurimea Iordanului.
6. Și erau botezați de către el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele.
7. Dar văzând Ioan pe mulți din farisei și saducheii venind la botez, le-a zis: Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie?
8. Faceți deci roadă, vrednică de pocăință,
9. Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.
10. Iată securea stă la rădăcina pomilor și tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în

foc.

11. Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc.

12. El are lopata în mână și va curăța aria Sa și va aduna grâul în jitiță, iar pleava o va arde cu foc nestins.

13. În acest timp a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el.

14. Ioan însă îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?

15. Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat.

16. Iar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste El.

17. Și iată glas din ceruri zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit".

CAPITOLUL 4

Iisus este ispitit de diavolul. Începutul propovăduirii Lui. El cheamă pe cei dintâi ucenici la apostolat și vindecă tot felul de bolnavi.

1. Atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul.

2. Și după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit.

3. Și apropiindu-se, ispititorul a zis către El: De ești Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini.

4. Iar El, răspunzând, a zis: Scris este: "Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu".

5. Atunci diavolul L-a dus pe aripa în sfânta cetate, L-a pus pe aripa templului,

6. Și I-a zis: Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: "Îngerilor Săi va porunci pentru Tine și Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul Tău".

7. Iisus i-a răspuns: Iarăși este scris: "Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău".

8. Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt și I-a arătat toate împărățiile lumii și slava lor.

9. Și I-a zis Lui: Acestea toate Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie.

10. Atunci Iisus i-a zis: Piei, satano, căci scris este: "Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-I slujești".

11. Atunci L-a lăsat diavolul și iată îngerii, venind la El, îi slujeau.

12. Și Iisus, auzind că Ioan a fost întemnițat, a plecat în Galileea.

13. Și părăsind Nazaretul, a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftali,

14. Ca să se îplinească ce s-a zis prin Isaia proorocul care zice:

15. "Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor;

16. Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit".

17. De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor.

18. Pe când umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari.

19. Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.

20. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El.

21. Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat.

22. Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El.

23. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.
24. Și s-a dus vestea despre El în toată Siria, și aduceau la El pe toți cei ce se aflau în suferințe, fiind cuprinși de multe feluri de boli și de chinuri, pe demonizați, pe lunatici, pe slăbănogi, și El îi vindeca.
25. Și mulțimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.

CAPITOLUL 5

Predica de pe munte. Fericitirile. Adevărata împlinire a Legii.

1. Văzând mulțimile, Iisus S-a suit în munte, și așezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2. Și deschizându-și gura, îi învăța zicând:
3. Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.
4. Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.
6. Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.
11. Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea.
12. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.
13. Voi sunteți sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni.
14. Voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârful de munte să se ascundă.
15. Nici nu aprind făclie și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă.
16. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.
17. Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.
18. Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul și pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate.
19. Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, și va învăța așa pe oameni, foarte mic se va chema în împărăția cerurilor; iar cel ce va face și va învăța, acesta mare se va chema în împărăția cerurilor.
20. Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor.
21. Ați auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu ucizi"; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă.
22. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.
23. Deci, dacă îți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,
24. Lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi întâi și împacă-te cu fratele tău și apoi, venind, adu darul tău.
25. Împacă-te cu pârâșul tău degrabă, până ești cu el pe cale, ca nu cumva pârâșul să te dea judecătorului, și judecătorul slujitorului și să fii aruncat în temniță.

26. Adevărat grăiesc ție: Nu vei ieși de acolo, până ce nu vei fi dat cel din urmă ban.
27. Ați auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu săvârșești adulter".
28. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.
29. Iar dacă ochiul tău cel drept te smintește pe tine, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădulele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă.
30. Și dacă mâna ta cea dreaptă te smintește pe tine, taie-o și o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădulele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.
31. S-a zis iarăși: "Cine va lăsa pe femeia sa, să-i dea carte de despărțire".
32. Eu însă vă spun vouă: Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârșească adulter, și cine va lua pe cea lăsată săvârșeste adulter.
33. Ați auzit ce s-a zis celor de demult: "Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale".
34. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă jurați nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu,
35. Nici pe pământ, fiindcă este așternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat,
36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru,
37. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.
38. Ați auzit că s-a zis: "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte".
39. Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.
40. Celui ce voiește să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa.
41. Iar de te va sili cineva să mergi o milă, mergi cu el două.
42. Celui care cere de la tine, dă-i; și de la cel ce voiește să se împrumute de la tine, nu întoarce fața ta.
43. Ați auzit că s-a zis: "Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău".
44. Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc,
45. Ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti.
46. Căci dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veți avea? Au nu fac și vameșii același lucru?
47. Și dacă îmbrățișați numai pe frații voștri, ce faceți mai mult? Au nu fac și neamurile același lucru?
48. Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.

CAPITOLUL 6

Despre milostenie, rugăciune și post. Să nu ne străduim numai după cele pământești.

1. Luați aminte ca faptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri.
2. Deci, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și pe ulițe, ca să fie slăviți de oameni; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor.
3. Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta,
4. Ca milostenia ta să fie într-ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.
5. Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor.
6. Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție.

7. Când vă rugați, nu spuneți multe ca neamurile, că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate.
8. Deci nu vă asemenați lor, că știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință mai înainte ca să cereți voi de la El.
9. Deci voi așa să vă rugați: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău;
10. Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.
11. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi;
12. Și ne iartă nouă greșelele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri;
13. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!
14. Că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc;
15. Iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșalele voastre.
16. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor.
17. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală,
18. Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.
19. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură.
20. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură.
21. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.
22. Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat.
23. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!
24. Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona.
25. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcăminte?
26. Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele?
27. Și cine dintre voi, îngrijindu-se poate să adauge staturii sale un cot?
28. Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc.
29. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.
30. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?
31. Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca?
32. Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele.
33. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.
34. Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei.

CAPITOLUL 7

Sfârșitul predicii de pe munte. Judecata semenilor. Puterea rugăciunii. Calea mântuirii și a pierzării. Ferirea de prooroci mincinoși.

1. Nu judecați, ca să nu fiți judecați.
2. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura.

3. De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?
4. Sau cum vei zice fratelui tău: Lasă să scot paiul din ochiul tău și iată bârna este în ochiul tău?
5. Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.
6. Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi.
7. Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.
8. Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.
9. Sau cine este omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră?
10. Sau de-i va cere pește, oare el îi va da șarpe?
11. Deci, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El?
12. Ci toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea și voi faceți lor, că aceasta este Legea și proorocii.
13. Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care o află.
14. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află.
15. Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.
16. După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini?
17. Așa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.
18. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.
19. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.
20. De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște.
21. Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.
22. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut?
23. Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.
24. De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele și la îndeplinește asemenea-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe stâncă.
25. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă.
26. Iar oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le îndeplinește, asemenea-se-va bărbatului nechibzuit care și-a clădit casa pe nisip.
27. Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit casa aceea, și a căzut. Și căderea ei a fost mare.
28. Iar când Iisus a sfârșit cuvintele acestea, mulțimile erau uimite de învățătura Lui.
29. Că îi învăța pe ei ca unul care are putere, iar nu cum îi învățau cărturarii lor.

CAPITOLUL 8

Iisus vindecă un lepros, pe sluga unui sutaș, pe soacra lui Petru și pe alți bolnavi. Liniștește furtuna de pe mare și vindecă doi demonizați.

1. Și coborându-Se El din munte, mulțimi multe au mers după El.
2. Și iată un lepros, apropiindu-se, I se închina, zicând: Doamne, dacă voiești, poți să mă curățești.
3. Și Iisus, întinzând mâna, S-a atins de el, zicând: Voiesc, curățește-te. Și îndată s-a curățit lepra lui.

4. Și i-a zis Iisus: Vezi, nu spune nimănui, ci mergi, arată-te preotului și adu darul pe care l-a rânduit Moise, spre mărturie lor.
5. Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L,
6. Și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit.
7. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca.
8. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.
9. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face.
10. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință.
11. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor.
12. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.
13. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.
14. Și venind Iisus în casa lui Petru, a văzut pe soacra acestuia zăcând, prinsă de friguri.
15. Și S-a atins de mâna ei, și au lăsat-o frigurile și s-a sculat și Îi sluzea Lui.
16. Și făcându-se seară, au adus la El mulți demonizați și a scos duhurile cu cuvântul și pe toți cei bolnavi i-a vindecat,
17. Ca să se împlinescă ceea ce s-a spus prin Isaia proorocul, care zice: "Acesta neputințele noastre a luat și bolile noastre le-a purtat".
18. Și văzând Iisus mulțime împrejurul Lui, a poruncit ucenicilor să treacă de cealaltă parte a mării.
19. Și apropiindu-se un cărturar, i-a zis: Învățătorule, Te voi urma oriunde vei merge.
20. Dar Iisus i-a răspuns: Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi; Fiul Omului însă nu are unde să-și plece capul.
21. Un altul dintre ucenici I-a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să mă duc și să îngrop pe tatăl meu.
22. Iar Iisus i-a zis: Vino după Mine și lasă morții să-și îngroape morții lor.
23. Intrând El în corabie, ucenicii Lui L-au urmat.
24. Și, iată, furtună mare s-a ridicat pe mare, încât corabia se acoperea de valuri; iar El dormea.
25. Și venind ucenicii la El, L-au deșteptat zicând: Doamne, mântuiește-ne, că pierim.
26. Iisus le-a zis: De ce vă este frică, puțin credincioșilor? S-a sculat atunci, a certat vânturile și marea și s-a făcut liniște deplină.
27. Iar oamenii s-au mirat, zicând: Cine este Acesta că și vânturile și marea ascultă de El?
28. Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.
29. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?
30. Depart de ei era o turmă mare de porci, păscând.
31. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.
32. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țarm în mare și a pierit în apă.
33. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații.
34. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor.

CAPITOLUL 9

Vindecarea slăbănogului din Capernaum. Matei. Ucenicii lui Ioan Botezătorul. Fiica lui Iair și femeia bolnavă. Doi orbi și un mut. Secerișul și secerătorii.

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.
2. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!
3. Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește.
4. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?
5. Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă?
6. Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta.
7. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa.
8. Iar mulțimile văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.
9. Și plecând Iisus de acolo, a văzut un om care ședea la vămă, cu numele Matei, și i-a zis acestuia: Vino după Mine. Și sculându-se, a mers după El.
10. Și pe când ședea El la masă, în casă, iată mulți vameși și păcătoși au venit și au șezut la masă împreună cu Iisus și cu ucenicii Lui.
11. Și văzând fariseii, au zis ucenicilor: Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?
12. Și auzind El, a zis: Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi.
13. Dar mergând, învățați ce înseamnă: Milă voiesc, iar nu jertfă; că n-am venit să chem pe drepți, ci pe păcătoși la pocăință.
14. Atunci au venit la El ucenicii lui Ioan, zicând: Pentru ce noi și fariseii postim mult, iar ucenicii Tăi nu postesc?
15. Și Iisus le-a zis: Pot oare, fiii nunții să fie triști câtă vreme mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti.
16. Nimeni nu pune un petic de postav nou la o haină veche, căci peticul acesta, ca umplutură, trage din haină și se face o ruptură și mai rea.
17. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; alminterea burdufurile crapă: vinul se varsă și burdufurile se strică; ci pun vin nou în burdufuri noi și amândouă se păstrează împreună.
18. Pe când le spunea acestea, iată un dregător, venind, I s-a închinat, zicând: Fiica mea a murit de curând dar, venind, pune mâna Ta peste ea și va fi vie.
19. Atunci Iisus, sculându-Se, a mers după el împreună cu ucenicii.
20. Și iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui.
21. Căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui și mă voi face sănătoasă;
22. Iar Iisus, întorcându-Se și văzând-o, i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Și s-a tămăduit femeia din ceasul acela.
23. Iisus, venind la casa dregătorului și văzând pe cântăreții din flaut și mulțimea tulburată, a zis:
24. Depărtați-vă, căci copila n-a murit, ci doarme. Dar ei râdeau de El.
25. Iar după ce mulțimea a fost scoasă afară, intrând, a luat-o de mână, și copila s-a sculat.
26. Și a ieșit vestea aceasta în tot ținutul acela.
27. Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David.
28. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne!
29. Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră, fie vouă!

30. Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe.
31. Iar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela.
32. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon.
33. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel.
34. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni.
35. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.
36. Și văzând mulțimile, I s-a făcut milă de ele că erau necăjite și rătăcite ca niște oi care n-au păstor.
37. Atunci a zis ucenicilor Lui: Secerișul e mult, dar lucrătorii sunt puțini.
38. Rugați, deci, pe Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul Său.

CAPITOLUL 10

Chemarea apostolilor și trimiterea lor la propovăduire.

1. Chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință.
2. Numele celor doisprezece apostoli sunt acestea: Întâi Simon, cel numit Petru, și Andrei, fratele lui; Iacov al lui Zevedeu și Ioan fratele lui;
3. Filip și Vartolomeu, Toma și Matei vameșul, Iacov al lui Alfeu și Levi ce se zice Tadeu;
4. Simon Cananeul și Iuda Iscarioteanul, cel care L-a vândut.
5. Pe acești doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor și zicând: În calea păgânilor să nu mergeți, și în vreo cetate de samarineni să nu intrați;
6. Ci mai degrabă mergeți către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
7. Și mergând, propovăduiți, zicând: S-a apropiat împărăția cerurilor.
8. Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, pe demoni scoateți-i; în dar ați luat, în dar să dați.
9. Să nu aveți nici aur, nici arginți, nici bani în cingătorile voastre;
10. Nici traistă pe drum, nici două haine, nici încălțăminte, nici toiag; că vrednic este lucrătorul de hrana sa.
11. În orice cetate sau sat veți intra, cercetați cine este în el vrednic și acolo rămâneți până ce veți ieși.
12. Și intrând în casă, urați-i, zicând: "Pace casei acesteia".
13. Și dacă este casa aceea vrednică, vină pacea voastră peste ea. Iar de nu este vrednică, pacea voastră întorcă-se la voi.
14. Cine nu vă va primi pe voi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieșind din casa sau din cetatea aceea, scuturați praful de pe picioarele voastre.
15. Adevărat grăiesc vouă, mai ușor va fi pământului Sodomei și Gomorei, în ziua judecății, decât cetății aceleia.
16. Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.
17. Feriți-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna sinedriștilor și în sinagogile lor vă vor bate cu biciul.
18. La dregători și la regi veți fi duși pentru Mine, spre mărturie lor și păgânilor.
19. Iar când vă vor da pe voi în mâna lor, nu vă îngrijiți cum sau ce veți vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela ce să vorbiți;
20. Fiindcă nu voi sunteți care vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru este care grăiește întru voi.
21. Va da frate pe frate la moarte și tată pe fiu și se vor scula copiii împotriva părinților și-i vor

ucide.

22. Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.
23. Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă; adevărat grăiesc vouă: nu veți sfârși cetățile lui Israel, până ce va veni Fiul Omului.
24. Nu este ucenic mai presus de învățătorul său, nici slugă mai presus de stăpânul său.
25. Destul este ucenicului să fie ca învățătorul și slugii ca stăpânul. Dacă pe stăpânul casei l-au numit Beelzebul, cu cât mai mult pe casnicii lui?
26. Deci nu vă temeți de ei, căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut.
27. Ceea ce vă grăiesc la întuneric, spuneți la lumină și ceea ce auziți la ureche, propovăduiți de pe case.
28. Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate și sufletul și trupul să le piardă în gheena.
29. Au nu se vând două vrăbii pe un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru.
30. La voi însă și perii capului, toți sunt numărați.
31. Așadar nu vă temeți; voi sunteți cu mult mai de preț decât păsările.
32. Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.
33. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.
34. Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.
35. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.
36. Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui.
37. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.
38. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine.
39. Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi.
40. Cine vă primește pe voi pe Mine Mă primește, și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
41. Cine primește prooroc în nume de prooroc plată de prooroc va lua, și cine primește pe un drept în nume de drept răsplata dreptului va lua.
42. Și cel ce va da de băut unuia dintre aceștia mici numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevărat grăiesc vouă: nu va pierde plata sa.

CAPITOLUL 11

Trimișii lui Ioan Botezătorul și mărturia lui Iisus despre Ioan. Cetățile nepocăite. Lauda Tatălui. Chemarea către cei împovărați.

1. Sfârșind Iisus de dat aceste învățături celor doisprezece ucenici ai Săi, a trecut de acolo ca să învețe și să propovăduiască mai departe prin cetățile lor.
2. Și auzind Ioan, în închisoare, despre faptele lui Hristos, și trimițând pe doi dintre ucenicii săi, au zis Lui:
3. Tu ești Cel ce vine, sau să așteptăm pe altul?
4. Și Iisus, răspunzând, le-a zis: Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți:
5. Orbii își capătă vederea și șchiopii umblă, leproșii se curățesc și surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește.
6. Și fericit este acela care nu se va sminti întru Mine.
7. După plecarea acestora, Iisus a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: Ce-ați ieșit să vedeți

în pustie? Au trestie clătinată de vânt?

8. Dar de ce ați ieșit? Să vedeți un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine moi sunt în casele regilor.

9. Atunci de ce-ați ieșit? Să vedeți un prooroc? Da, zic vouă, și mai mult decât un prooroc.

10. Că el este acela despre care s-a scris: "Iată Eu trimit, înaintea feței Tale, pe îngerul Meu, care va pregăti calea Ta, înaintea Ta".

11. Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el.

12. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea.

13. Toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan.

14. Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină.

15. Cine are urechi de auzit să audă.

16. Dar cu cine voi asemena neamul acesta? Este asemenea copiilor care șed în piețe și strigă către alții,

17. Zicând: V-am cântat din fluier și n-ați jucat; v-am cântat de jale și nu v-ați tânguit.

18. Căci a venit Ioan, nici mâncând, nici bând, și spun: Are demon.

19. A venit Fiul Omului, mâncând și bând și spun: Iată om mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor. Dar înțelepciunea s-a dovedit dreaptă din faptele ei.

20. Atunci a început Iisus să mustre cetățile în care se făcuseră cele mai multe minuni ale Sale, căci nu s-au pocăit.

21. Vai ție, Horazine, vai ție, Betsaida, că dacă în Tir și în Sidon s-ar fi făcut minunile ce s-au făcut în voi, de mult, în sac și în cenușă, s-ar fi pocăit.

22. Dar zic vouă: Tirului și Sidonului le va fi mai ușor în ziua judecății, decât vouă.

23. Și tu, Capernaume: N-ai fost înălțat până la cer? Până la iad te vei coborî. Căci de s-ar fi făcut în Sodoma minunile ce s-au făcut în tine, ar fi rămas până astăzi.

24. Dar zic vouă că pământului Sodomei îi va fi mai ușor în ziua judecății decât ție.

25. În vremea aceea, răspunzând, Iisus a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, căci ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.

26. Da, Părinte, căci așa a fost bunăvoirea înaintea Ta.

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu și nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaște nimeni, decât numai Fiul și cel căruia va voi Fiul să-i descopere.

28. Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.

29. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre.

30. Căci jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară.

CAPITOLUL 12

Spicele de grâu smulse sâmbăta. Tămăduirea făcută sâmbăta. Hula împotriva Sfântului Duh. Cine este adevărata rudă.

1. În vremea aceea, mergea Iisus, într-o zi de sâmbătă, printre semănături, iar ucenicii Lui au flămânzit și au început să smulgă spice și să mănânce.

2. Văzând aceasta, fariseii au zis Lui: Iată, ucenicii Tăi fac ceea ce nu se cuvine să facă sâmbăta.

3. Iar El le-a zis: Au n-ați citit ce-a făcut David când a flămânzit, el și cei ce erau cu el?

4. Cum a intrat în casa Domnului și a mâncat pâinile punerii înainte, care nu se cuveneau lui să le mănânce, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților?

5. Sau n-ați citit în Lege că preoții, sâmbăta, în templu, calcă sâmbăta și sunt fără de vină?

6. Ci grăiesc vouă că mai mare decât templul este aici.

7. Dacă ştiţi ce înseamnă: Milă voiesc iar nu jertfă, n-aţi fi osândit pe cei nevinovaţi.
8. Că Domn este şi al sâmbetei Fiul Omului.
9. Şi trecând de acolo, a venit în sinagoga lor.
10. Şi iată un om având mâna uscată. Şi L-au întrebat, zicând: Cade-se, oare, a vindeca sâmbăta? Ca să-L învinuiască.
11. El le-a zis: Cine va fi între voi omul care va avea o oaie şi, de va cădea ea sâmbăta în groapă, nu o va apuca şi o va scoate?
12. Cu cât se deosebeşte omul de oaie! De aceea se cade a face bine sâmbăta.
13. Atunci i-a zis omului: Întinde mâna ta. El a întins-o şi s-a făcut sănătoasă ca şi cealaltă.
14. Şi ieşind, fariseii s-au sfătuit împotriva Lui cum să-L piardă.
15. Iisus însă, cunoscându-i, S-a dus de acolo. Şi mulţi au venit după El şi i-a vindecat pe toţi.
16. Dar le-a poruncit ca să nu-L dea în vileag,
17. Ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin Isaia proorocul, care zice:
18. "Iată Fiul Meu pe Care L-am ales, iubitul Meu întru Care a binevoit sufletul Meu; pune-voi Duhul Meu peste El şi judecată neamurilor va vesti.
19. Nu se va certa, nici nu va striga, nu va auzi nimeni, pe uliţe, glasul Lui.
20. Trestie strivită nu va frânge şi feştilă fumegândă nu va stinge, până ce nu va scoate, spre biruinţă, judecata.
21. Şi în numele Lui vor nădăjdui neamurile."
22. Atunci au adus la El pe un demonizat, orb şi mut, şi l-a vindecat, încât cel orb şi mut vorbea şi vedea.
23. Mulţimile toate se mirau zicând: Nu este, oare, Acesta, Fiul lui David?
24. Fariseii însă, auzind, ziceau: Acesta nu scoate pe demoni decât cu Beelzebul, căpetenia demonilor.
25. Cunoscând gândurile lor, Iisus le-a zis: Orice împărăţie care se dezbină în sine se pustieşte, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui.
26. Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci cum va dăinui împărăţia lui?
27. Şi dacă Eu scot pe demoni cu Beelzebul, feciorii voştri cu cine îi scot? De aceea ei vă vor fi judecători.
28. Iar dacă Eu cu Duhul lui Dumnezeu scot pe demoni, iată a ajuns la voi împărăţia lui Dumnezeu.
29. Cum poate cineva să intre în casa celui tare şi să-i jefuiască lucrurile, dacă nu va lega întâi pe cel tare şi pe urmă să-i prade casa?
30. Cine nu este cu Mine este împotriva Mea şi cine nu adună cu Mine risipeşte.
31. De aceea vă zic: Orice păcat şi orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta.
32. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.
33. Ori spuneţi că pomul este bun şi rodul lui e bun, ori spuneţi că pomul e rău şi rodul lui e rău, căci după roadă se cunoaşte pomul.
34. Pui de vipere, cum puteţi să graţiţi cele bune, odată ce sunteţi răi? Căci din prisosul inimii grăieşte gura.
35. Omul cel bun din comoara lui cea bună scoate afară cele bune, pe când omul cel rău, din comoara lui cea rea scoate afară cele rele.
36. Vă spun că pentru orice cuvânt deşert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecăţii.
37. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, şi din cuvintele tale vei fi osândit.
38. Atunci I-au răspuns unii dintre cărturari şi farisei, zicând: Învăţătorule, voim să vedem de la Tine un semn.
39. Iar El, răspunzând, le-a zis: Neam viclean şi desfrânat cere semn, dar semn nu i se va da, decât

semnul lui Iona proorocul.

40. Că precum a fost Iona în pântecele chitului trei zile și trei nopți, așa va fi și Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți.

41. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, că s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; iată aici este mai mult decât Iona.

42. Regina de la miazăzi se va scula la judecată cu neamul acesta și-l va osândi, căci a venit de la marginile pământului ca să asculte înțelepciunea lui Solomon, și iată aici este mai mult decât Solomon.

43. Și când duhul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și nu găsește.

44. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieșit; și venind, o află golită, măturată și împodobită.

45. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, sălășluiesc aici și se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi. Așa va fi și cu acest neam viclean.

46. Și încă vorbind El mulțimilor, iată mama și frații Lui stăteau afară, căutând să vorbească cu El.

47. Cineva I-a zis: Iată mama Ta și frații Tăi stau afară, căutând să-Ți vorbească.

48. Iar El i-a zis: Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?

49. Și, întinzând mâna către ucenicii Săi, a zis: Iată mama Mea și frații Mei.

50. Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă.

CAPITOLUL 13

Șapte pilde despre Împărăția cerurilor. Iisus neluat în seamă în cetatea Sa.

1. În ziua aceea, ieșind Iisus din casă, ședea lângă mare.

2. Și s-au adunat la El mulțimi multe, încât intrând în corabie ședea în ea și toată mulțimea sta pe țărm.

3. Și le-a grăit lor multe, în pilde, zicând: Iată a ieșit semănătorul să semene.

4. Și pe când semăna, unele semințe au căzut lângă drum și au venit păsările și le-au mâncat.

5. Altele au căzut pe loc pietros, unde n-aveau pământ mult și îndată au răsărit, că n-aveau pământ adânc;

6. Iar când s-a ivit soarele, s-au pălit de arșiță și, neavând rădăcină, s-au uscat.

7. Altele au căzut între spini, dar spinii au crescut și le-au înăbușit.

8. Altele au căzut pe pământ bun și au dat rod: una o sută, alta șaiszeci, alta treizeci.

9. Cine are urechi de auzit să audă.

10. Și ucenicii, apropiindu-se de El, I-au zis: De ce le vorbești lor în pilde?

11. Iar El, răspunzând, le-a zis: Pentru că vouă vi s-a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, pe când acestora nu li s-a dat.

12. Căci celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce nu are, și ce are i se va lua.

13. De aceea le vorbesc în pilde, că, văzând, nu văd și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg.

14. Și se împlinește cu ei proorocia lui Isaia, care zice: "Cu urechile veți auzi, dar nu veți înțelege, și cu ochii vă veți uita, dar nu veți vedea".

15. Căci inima acestui popor s-a învârtosată și cu urechile aude greu și ochii lui s-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și să audă cu urechile și cu inima să înțeleagă și să se întoarcă, și Eu să-i tămăduiesc pe ei.

16. Dar fericiți sunt ochii voștri că văd și urechile voastre că aud.

17. Căci adevărat grăiesc vouă că mulți prooroci și drepti au dorit să vadă cele ce priviți voi, și n-au văzut, și să audă cele ce auziți voi, și n-au auzit.

18. Voi, deci, ascultați pilda semănătorului:

19. De la oricine aude cuvântul împărăției și nu-l înțelege, vine cel viclean și răpește ce s-a semănat în inima lui; aceasta este sămânța semănată lângă drum.

20. Cea semănată pe loc pietros este cel care aude cuvântul și îndată îl primește cu bucurie,
21. Dar nu are rădăcină în sine, ci ține până la o vreme și, întâmplându-se strâmtorare sau prigoană pentru cuvânt, îndată se smintește.
22. Cea semănată în spini este cel care aude cuvântul, dar grija acestei lumi și înșelăciunea avuției înăbușă cuvântul și îl face neroditor.
23. Iar sămânța semănată în pământ bun este cel care aude cuvântul și-l înțelege, deci care aduce rod și face: unul o sută, altul șaiszeci, altul treizeci.
24. Altă pildă le-a pus lor înainte, zicând: Asemenea este împărăția cerurilor omului care a semănat sămânță bună în țarina sa.
25. Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină printre grâu și s-a dus.
26. Iar dacă a crescut paiul și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina.
27. Venind slugile stăpânului casei, i-au zis: Doamne, n-ai semănat tu, oare, sămânță bună în țarina ta? De unde dar are neghină?
28. Iar el le-a răspuns: Un om vrăjmaș a făcut aceasta. Slugile i-au zis: Voiești deci să ne ducem și s-o plivim?
29. El însă a zis: Nu, ca nu cumva, plivind neghina, să smulgeți odată cu ea și grâul.
30. Lăsați să crească împreună și grâul și neghina, până la seceriș, și la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Pliviți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul adunați-l în jitnița mea.
31. O altă pildă le-a pus înainte, zicând: Împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muștar, pe care, luându-l, omul l-a semănat în țarina sa,
32. Și care este mai mic decât toate semințele, dar când a crescut este mai mare decât toate legumele și se face pom, încât vin păsările cerului și se sălășluiesc în ramurile lui.
33. Altă pildă le-a spus lor: Asemenea este împărăția cerurilor aluatului pe care, luându-l, o femeie l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit toată.
34. Toate acestea le-a vorbit Iisus mulțimilor în pilde, și fără pildă nu le grăia nimic,
35. Ca să se împlinească ce s-a spus prin proorocul care zice: "Deschide-voi în pilde gura Mea, spune-voi cele ascunse de la întemeierea lumii".
36. După aceea, lăsând mulțimile, a venit în casă, iar ucenicii Lui s-au apropiat de El, zicând: Lămurește-ne nouă pilda cu neghina din țarină.
37. El, răspunzând, le-a zis: Cel ce seamănă sămânța cea bună este Fiul Omului.
38. Țarina este lumea; sămânța cea bună sunt fiii împărăției; iar neghina sunt fiii celui rău.
39. Dușmanul care a semănat-o este diavolul; secerișul este sfârșitul lumii, iar secerătorii sunt îngerii.
40. Și, după cum se alege neghina și se arde în foc, așa va fi la sfârșitul veacului.
41. Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea,
42. Și-i vor arunca pe ei în cuptorul cu foc; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.
43. Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cel ce are urechi de auzit să audă.
44. Asemenea este împărăția cerurilor cu o comoară ascunsă în țarină, pe care, găsind-o un om, a ascuns-o, și de bucuria ei se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.
45. Iarăși asemenea este împărăția cerurilor cu un neguțator care caută mărgăritare bune.
46. Și aflând un mărgăritar de mult preț, s-a dus, a vândut toate câte avea și l-a cumpărat.
47. Asemenea este iarăși împărăția cerurilor cu un năvod aruncat în mare și care adună tot felul de pești.
48. Iar când s-a umplut, l-au tras pescarii la mal și, șezând, au ales în vase pe cei buni, iar pe cei răi i-au aruncat afară.
49. Așa va fi la sfârșitul veacului: vor ieși îngerii și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti.
50. Și îi vor arunca în cuptorul cel de foc; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

51. Înțeles-ați toate acestea? Zis-au Lui: Da, Doamne.
52. Iar El le-a zis: De aceea, orice cărturar cu învățătură despre împărăția cerurilor este asemenea unui om gospodar, care scoate din vistieria sa noi și vechi.
53. Iar după ce Iisus a sfârșit aceste pilde, a trecut de acolo.
54. Și venind în patria Sa, îi învăța pe ei în sinagoga lor, încât ei erau uimiți și ziceau: De unde are El înțelepciunea aceasta și puterile?
55. Au nu este Acesta fiul teslarului? Au nu se numește mama Lui Maria și frații (verii) Lui: Iacov și Iosif și Simon și Iuda?
56. Și surorile (verișoarele) Lui au nu sunt toate la noi? Deci, de unde are El toate acestea?
57. Și se sminteau întru El. Iar Iisus le-a zis: Nu este prooroc disprețuit decât în patria lui și în casa lui.
58. Și n-a făcut acolo multe minuni, din pricina necredinței lor.

CAPITOLUL 14

Tăierea capului lui Ioan Botezătorul. Iisus satură cinci mii de oameni, umblă pe mare, vindecă pe cei bolnavi care se ating de El.

1. În vremea aceea, a auzit tetrarhul Irod de vestea ce se dusesese despre Iisus.
2. Și a zis slujitorilor săi: Acesta este Ioan Botezătorul; el s-a sculat din morți și de aceea se fac minuni prin el.
3. Căci Irod, prinzând pe Ioan, l-a legat și l-a pus în temniță, pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său.
4. Căci Ioan îi zicea lui: Nu ți se cuvine s-o ai de soție.
5. Și voind să-l ucidă, s-a temut de mulțime, că-l socotea pe el ca prooroc.
6. Iar prăznuind Irod ziua lui de naștere, fiica Irodiadei a jucat în mijloc și i-a plăcut lui Irod.
7. De aceea, cu jurământ i-a făgăduit să-i dea orice va cere.
8. Iar ea, îndemnată fiind de mama sa, a zis: Dă-mi, aici pe tîpsie, capul lui Ioan Botezătorul.
9. Și regele s-a întristat, dar, pentru jurământ și pentru cei care ședeau cu el la masă, a poruncit să i se dea.
10. Și a trimis și a tăiat capul lui Ioan, în temniță.
11. Și capul lui a fost adus pe tîpsie și a fost dat fetei, iar ea l-a dus mamei sale.
12. Și, venind ucenicii lui, au luat trupul lui și l-au înmormântat și s-au dus să dea de știre lui Iisus.
13. Iar Iisus, auzind, S-a dus de acolo singur, cu corabia, în loc pustiu dar, aflând, mulțimile au venit după El, pe jos, din cetăți.
14. Și ieșind, a văzut mulțime mare și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor.
15. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare.
16. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce.
17. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești.
18. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici.
19. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor.
20. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline.
21. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii.
22. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.
23. Iar dând drumul mulțimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage singur. Și, făcându-se seară, era singur acolo.
24. Iar corabia era acum la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era

împotriva.

25. Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare.

26. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă și de frică au strigat.

27. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!

28. Iar Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă.

29. El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus.

30. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!

31. Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?

32. Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul.

33. Iar cei din corabie l-au închinat, zicând: Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu.

34. Și, trecând dincolo, au venit în pământul Ghenizaretului.

35. Și, cunoscându-L, oamenii locului aceleia au trimis în tot acel ținut și au adus la El pe toți bolnavii.

36. Și-L rugau ca numai să se atingă de poala hainei Lui; și câți se atingeau se vindeau.

CAPITOLUL 15

Spălarea mâinilor. Femeia cananeiancă. Săturarea celor patru mii de oameni.

1. Atunci au venit din Ierusalim, la Iisus, fariseii și cărturarii, zicând:

2. Pentru ce ucenicii Tăi calcă datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă pâine.

3. Iar El, răspunzând, le-a zis: De ce și voi călcați porunca lui Dumnezeu pentru datina voastră?

4. Căci Dumnezeu a zis: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, iar cine va blestema pe tată sau pe mamă, cu moarte să se sfârșească.

5. Voi însă spuneți: Cel care va zice tatălui său sau mamei sale: Cu ce te-aș fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu,

6. Acela nu va cinsti pe tatăl său sau pe mama sa; și ați desființat cuvântul lui Dumnezeu pentru datina voastră.

7. Fățarnicilor, bine a proorocit despre voi Isaia, când a zis:

8. "Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lor este departe de Mine.

9. Și zadarnic Mă cinstesc ei, învățând învățături ce sunt porunci ale oamenilor".

10. Și chemând la Sine mulțimile, le-a zis: Ascultați și înțelegeți:

11. Nu ceea ce intră pe gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om.

12. Atunci, apropiindu-se, ucenicii l-au zis: Știi că fariseii, auzind cuvântul, s-au scandalizat?

13. Iar El, răspunzând, a zis: Orice răsăd pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.

14. Lăsați pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.

15. Și Petru, răspunzând, l-a zis: Lămurește-ne nouă pilda aceasta.

16. El a zis: Acum și voi sunteți nepricepuți?

17. Nu înțelegeți că tot ce intră în gură se duce în pânțece și se aruncă afară?

18. Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă și acelea spurcă pe om.

19. Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule.

20. Acestea sunt care spurcă pe om, dar a mânca cu mâini nespălate nu spurcă pe om.

21. Și ieșind de acolo, a plecat Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului.

22. Și iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.

23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Slobozește-

o, că strigă în urma noastră.

24. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.

25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.

26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.

27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.

28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

29. Și trecând Iisus de acolo, a venit lângă Marea Galileii și, suindu-Se în munte, a șezut acolo.

30. Și mulțimi multe au venit la El, având cu ei șchiopi, orbi, muți, ciungi, și mulți alții și i-au pus la picioarele Lui, iar El i-a vindecat.

31. Încât mulțimea se minuna văzând pe muți vorbind, pe ciungi sănătoși, pe șchiopi umblând și pe orbi văzând, și slăveau pe Dumnezeu lui Israel.

32. Iar Iisus, chemând la Sine pe ucenicii Săi, a zis: Milă îmi este de mulțime, că iată sunt trei zile de când așteaptă lângă Mine și n-au ce să mănânce; și să-i slobozesc flămânzi nu voiesc, ca să nu se istovească pe drum.

33. Și ucenicii I-au zis: De unde să avem noi, în pustie, atâtea pâini, cât să saturăm atâta mulțime?

34. Și Iisus i-a întrebat: Câte pâini aveți? Ei au răspuns: Șapte și puțini peștișori.

35. Și poruncind mulțimii să șadă jos pe pământ,

36. A luat cele șapte pâini și pești și, mulțumind, a frânt și a dat ucenicilor, iar ucenicii mulțimilor.

37. Și au mâncat toți și s-au saturat și au luat șapte coșuri pline, cu rămășițe de fărâmituri.

38. Iar cei ce au mâncat erau ca la patru mii de bărbați, afară de copii și de femei.

39. După aceea a dat drumul mulțimilor, S-a suit în corabie și S-a dus în ținutul Magdala.

CAPITOLUL 16

Semnele timpului. Aluatul fariseilor. Mărturisirea lui Petru. Cea dintâi vestire a Patimilor.

Urmarea lui Hristos.

1. Și apropiindu-se fariseii și saducheii și ispitindu-L, I-au cerut să le arate semn din cer.

2. Iar El, răspunzând, le-a zis: Când se face seară, ziceți: Mâine va fi timp frumos, pentru că e cerul roșu.

3. Iar dimineața ziceți: Astăzi va fi furtună, pentru că cerul este roșu-posomorât. Fățarnicilor, fața cerului știți s-o judecați, dar semnele vremilor nu puteți!

4. Neam viclean și adulter cere semn și semn nu se va da lui, decât numai semnul lui Iona. Și lăsându-i, a plecat.

5. Și venind ucenicii pe celălalt țărm, au uitat să ia pâini.

6. Iar Iisus le-a zis: Luați aminte și feriți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor.

7. Iar ei cugetau în sinea lor, zicând: Aceasta, pentru că n-am luat pâine.

8. Dar Iisus, cunoscându-le gândul, a zis: Ce cugetați în voi înșivă, puțin credincioșilor, că n-ați luat pâine?

9. Tot nu înțelegeți, nici nu vă aduceți aminte de cele cinci pâini, la cei cinci mii de oameni, și câte coșuri ați luat?

10. Nici de cele șapte pâini, la cei patru mii de oameni, și câte coșuri ați luat?

11. Cum nu înțelegeți că nu despre pâini v-am zis? Ci feriți-vă de aluatul fariseilor și al saducheilor.

12. Atunci au înțeles că nu le-a spus să se ferească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor și a saducheilor.

13. Și venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?

14. Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci.

15. Și le-a zis: Dar voi cine ziceți că sunt?
16. Răspunzând Simon Petru a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu.
17. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri.
18. Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.
19. Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.
20. Atunci a poruncit ucenicilor Lui să nu spună nimănui că El este Hristosul.
21. De atunci a început Iisus să le arate ucenicilor Lui că El trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe de la bătrâni și de la arhierei și de la cărturari și să fie ucis, și a treia zi să învieze.
22. Și Petru, luându-L la o parte, a început să-L dojenească, zicându-I: Fie-Ți milă de Tine să nu Ți se întâmple Ție aceasta.
23. Iar El, întorcându-se, a zis lui Petru: Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Îmi ești; că nu cugeți cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor.
24. Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.
25. Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla.
26. Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?
27. Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale.
28. Adevărat grăiesc vouă: Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăția Sa.

CAPITOLUL 17

Schimbarea la față. Vindecarea lunaticului. A doua vestire a Patimilor. Darea pentru Templu.

1. Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte.
2. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina.
3. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El.
4. Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una.
5. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iată glas din nor zicând: "Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L".
6. Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte.
7. Și Iisus S-a apropiat de ei, și, atingându-i, le-a zis: Sculați-vă și nu vă temeți.
8. Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur.
9. Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți.
10. Și ucenicii L-au întrebat, zicând: Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?
11. Iar El, răspunzând, a zis: Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate.
12. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; așa și Fiul Omului va pătimi de la ei.
13. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul.
14. Și mergând ei spre mulțime, s-a apropiat de El un om, căzându-I în genunchi,

15. Și zicând: Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă.
16. Și l-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece.
17. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine.
18. Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela.
19. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem?
20. Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință.
21. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.
22. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor.
23. Și-L vor omorî, dar a treia zi va învia. Și ei s-au întristat foarte!
24. Venind ei în Capernaum, s-au apropiat de Petru cei ce strâng darea (pentru Templu) și i-au zis: Învățătorul vostru nu plătește darea?
25. Ba, da! - a zis el. Dar intrând în casă, Iisus i-a luat înainte, zicând: Ce ți se pare, Simone? Regii pământului de la cine iau dări sau bir? De la fiii lor sau de la străini?
26. El I-a zis: De la străini. Iisus i-a zis: Așadar, fiii sunt scutiți.
27. Ci ca să nu-i smintim pe ei, mergând la mare, aruncă undița și peștele care va ieși întâi, ia-l, și, deschizându-i gura, vei găsi un statir (un ban de argint). Ia-l și dă-l lor pentru Mine și pentru tine.

CAPITOLUL 18

Cine este mai mare în împărăția cerurilor. Puterea cheilor. De câte ori vom ierta pe aproapele. Pilda celui ce datora zece mii de talanți.

1. În ceasul acela, s-au apropiat ucenicii de Iisus și I-au zis: Cine, oare, este mai mare în împărăția cerurilor?
2. Și chemând la Sine un prunc, l-a pus în mijlocul lor,
3. Și a zis: Adevărat zic vouă: De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor.
4. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor.
5. Și cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește.
6. Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.
7. Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceuia prin care vine sminteala.
8. Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te smintește, taie-l și aruncă-l de la tine, că este bine pentru tine să intri în viață ciung sau șchiop, decât, având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veșnic.
9. Și dacă ochiul tău te smintește, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viață cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.
10. Vedeți să nu disprețuiți pe vreunul din aceștia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, Care este în ceruri.
11. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.
12. Ce vi se pare? Dacă un om ar avea o sută de oi și una din ele s-ar rătăci, nu va lăsa, oare, în munți pe cele nouăzeci și nouă și ducându-se va căuta pe cea rătăcită?
13. Și dacă s-ar întâmpla s-o găsească, adevăr grăiesc vouă că se bucură de ea mai mult decât de cele nouăzeci și nouă, care nu s-au rătăcit.
14. Astfel nu este vrere înaintea Tatălui vostru, Cel din ceruri, ca să piară vreunul dintr-aceștia mici.

15. De-ți va greși ție fratele tău, mergi, muștră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău.
16. Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul.
17. Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș.
18. Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer.
19. Iarăși grăiesc vouă că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri.
20. Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.
21. Atunci Petru, apropiindu-se de El, I-a zis: Doamne, de câte ori va greși față de mine fratele meu și-i voi ierta lui? Oare până de șapte ori?
22. Zis-a lui Iisus: Nu zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte.
23. De aceea, asemănatu-s-a împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale.
24. Și, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți.
25. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copiii și pe toate câte le are, ca să se plătească.
26. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot.
27. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.
28. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce ești dator.
29. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti.
30. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria.
31. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate.
32. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat.
33. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine?
34. Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria.
35. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre.

CAPITOLUL 19

Despre desfacerea căsătoriei. Iisus binecuvintează pe copii. Tânărul cel bogat.

1. Iar după ce Iisus a sfârșit cuvintele acestea, a plecat din Galileea și a venit în hotarele Iudeii, dincolo de Iordan.
2. Și au mers după El mulțimi multe și i-a vindecat pe ei acolo.
3. Și s-au apropiat de El fariseii, ispitindu-L și zicând: Se cuvine, oare, omului să-și lase femeia sa, pentru orice pricină?
4. Răspunzând, El a zis: N-ați citit că Cel ce i-a făcut de la început i-a făcut bărbat și femeie?
5. Și a zis: Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.
6. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.
7. Ei I-au zis Lui: Pentru ce, dar, Moise a poruncit să-i dea carte de despărțire și să o lase?

8. El le-a zis: Pentru învârtosarea inimii voastre, v-a dat voie Moise să lăsați pe femeile voastre, dar din început nu a fost așa.
9. Iar Eu zic vouă că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, și se va însura cu alta, săvârșește adulter; și cine s-a înșurat cu cea lăsată săvârșește adulter.
10. Ucenicii I-au zis: Dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare.
11. Iar El le-a zis: Nu toți pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat.
12. Că sunt fameni care s-au născut așa din pântecele mamei lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, și sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înșiși, pentru împărăția cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă.
13. Atunci I s-au adus copii, ca să-și pună mâinile peste ei și să Se roage; dar ucenicii îi certau.
14. Iar Iisus a zis: Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor.
15. Și punându-și mâinile peste ei, S-a dus de acolo.
16. Și, iată, venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?
17. Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile.
18. El I-a zis: Care? Iar Iisus a zis: Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb;
19. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.
20. Zis-a lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește?
21. Iisus i-a zis: Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi.
22. Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe averi.
23. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor.
24. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu.
25. Auzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască?
26. Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.
27. Atunci Petru, răspunzând, I-a zis: Iată noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi?
28. Iar Iisus le-a zis: Adevărat zic vouă că voi cei ce Mi-ați urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.
29. Și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țarine, pentru numele Meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică.
30. Și mulți dintâi vor fi pe urmă, și cei de pe urmă vor fi întâi.

CAPITOLUL 20

Pilda despre lucrătorii tocmiți la vie. A treia vestire a Patimilor. Cererea fiilor lui Zevedeu. Cearta pentru întâietate. Vindecarea celor doi orbi.

1. Căci împărăția cerurilor este asemenea unui om stăpân de casă, care a ieșit dis-de-diminează să tocmească lucrători pentru via sa.
2. Și învoindu-se cu lucrătorii cu un dinar pe zi, i-a trimis în via sa.
3. Și ieșind pe la ceasul al treilea, a văzut pe alții stând în piață fără lucru.
4. Și le-a zis acelor: Mergeți și voi în vie, și ce va fi cu dreptul, vă voi da.
5. Iar ei s-au dus. Ieșind iarăși pe la ceasul al șaselea și al nouălea, a făcut tot așa.

6. Ieșind pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții, stând fără lucru, și le-a zis: De ce ați stat aici toată ziua fără lucru?
7. Zis-au lui: Fiindcă nimeni nu ne-a tocmnit. Zis-a lor: Duceți-vă și voi în vie și ce va fi cu dreptul veți lua.
8. Făcându-se seară, stăpânul viei a zis către îngrijitorul său: Cheamă pe lucrători și dă-le plata, începând de cei din urmă până la cei dintâi.
9. Venind cei din ceasul al unsprezecelea, au luat câte un dinar.
10. Și venind cei dintâi, au socotit că vor lua mai mult, dar au luat și ei tot câte un dinar.
11. Și după ce au luat, cârteau împotriva stăpânului casei,
12. Zicând: Aceștia de pe urmă au făcut un ceas și i-ai pus deopotrivă cu noi, care am dus greutatea zilei și arșița.
13. Iar el, răspunzând, a zis unuia dintre ei: Prietene, nu-ți fac nedreptate. Oare nu te-ai învoit cu mine un dinar?
14. Ia ce este al tău și pleacă. Voiesc să dau acestuia de pe urmă ca și ție.
15. Au nu mi se cuvine mie să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău, pentru că eu sunt bun?
16. Astfel vor fi cei de pe urmă întâi și cei dintâi pe urmă, că mulți sunt chemați, dar puțini aleși.
17. Și suindu-Se la Ierusalim, Iisus a luat de o parte pe cei doisprezece ucenici și le-a spus lor, pe cale:
18. Iată ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi dat pe mâna arhierilor și a cărturarilor, și-L vor osândi la moarte;
19. Și Îl vor da pe mâna păgânilor, ca să-L batjocorească și să-L răstignească, dar a treia zi va învia.
20. Atunci a venit la El mama fiilor lui Zevedeu, împreună cu fiii ei, închinându-se și cerând ceva de la El.
21. Iar El a zis ei: Ce voiești? Ea a zis Lui: Zi ca să șadă acești doi fii ai mei, unul de-a dreapta și altul de-a stânga Ta, întru împărăția Ta.
22. Dar Iisus, răspunzând, a zis: Nu știți ce cereți. Puteți, oare, să beți paharul pe care-l voi bea Eu și cu botezul cu care Eu Mă botez să vă botezați? Ei I-au zis: Putem.
23. Și El a zis lor: Paharul Meu veți bea și cu botezul cu care Eu Mă botez vă veți boteza, dar a ședea de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu.
24. Și auzind cei zece s-au mâniat pe cei doi frați.
25. Dar Iisus, chemându-i la Sine, a zis: Știți că ocârmuitorii neamurilor domnesc peste ele și cei mari le stăpânesc.
26. Nu tot așa va fi între voi, ci care între voi va vrea să fie mare să fie slujitorul vostru.
27. Și care între voi va vrea să fie întâiul să vă fie vouă slugă,
28. După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.
29. Și plecând ei din Ierihon, mulțime mare venea în urma Lui.
30. Și iată doi orbi, care ședeau lângă drum, auzind că trece Iisus, au strigat, zicând: Miluiește-ne pe noi, Doamne, Fiul lui David!
31. Dar mulțimea îi certa ca să tacă; ei însă și mai tare strigau, zicând: Miluiește-ne pe noi, Doamne, Fiul lui David.
32. Și Iisus, stând, i-a chemat și le-a zis: Ce voiți să vă fac?
33. Zis-au Lui: Doamne, să se deschidă ochii noștri.
34. Și făcându-I-se milă, Iisus S-a atins de ochii lor, și îndată au văzut și I-au urmat Lui.

CAPITOLUL 21

Intrarea în Ierusalim. Alungarea vânzătorilor din templu. Smochinul neroditor. Pilda lucrătorilor celor răi.

1. Iar când s-au apropiat de Ierusalim și au venit la Betfaghe la Muntele Măslinilor, atunci Iisus a trimis pe doi ucenici,
2. Zicându-le: Mergeți în satul care este înaintea voastră și îndată veți găsi o asină legată și un mânz cu ea; dezlegați-o și aduceți-o la Mine.
3. Și dacă vă va zice cineva ceva, veți spune că-I trebuie Domnului; și le va trimite îndată.
4. Iar acestea toate s-au făcut, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin proorocul, care zice:
5. "Spuneți fiicei Sionului: Iată Împăratul tău vine la tine blând și șezând pe asină, pe mânz, fiul celei de sub jug".
6. Mergând deci ucenicii și făcând după cum le-a poruncit Iisus,
7. Au adus asina și mânzul și deasupra lor și-au pus veșmintele, iar El a șezut peste ele.
8. Și cei mai mulți din mulțime își așterneau hainele pe cale, iar alții tăiau ramuri din copaci și le așterneau pe cale,
9. Iar mulțimile care mergeau înaintea Lui și care veneau după El strigau zicând: Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!
10. Și intrând El în Ierusalim, toată cetatea s-a cutremurat, zicând: Cine este Acesta?
11. Iar mulțimile răspundeau: Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii.
12. Și a intrat Iisus în templu și a alungat pe toți cei ce vindeau și cumpărau în templu și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor care vindeau porumbei.
13. Și a zis lor: Scris este: "Casa Mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi o faceți peșteră de tâlhari!"
14. Și au venit la El, în templu, orbi și șchiopi și i-a făcut sănătoși.
15. Și văzând arhieriei și cărturarii minunile pe care le făcuse și pe copiii care strigau în templu și ziceau: Osana Fiului lui David, s-au mâniat,
16. Și I-au zis: Auzi ce zic aceștia? Iar Iisus le-a zis: Da. Au niciodată n-ați citit că din gura copiilor și a celor ce sug Ți-ai pregătit laudă?
17. Și lăsându-i, a ieșit afară din cetate la Betania, și noaptea a rămas acolo.
18. Dimineața, a doua zi, pe când se întorcea în cetate, a flămânzit;
19. Și văzând un smochin lângă cale, S-a dus la el, dar n-a găsit nimic în el decât numai frunze, și a zis lui: De acum înainte să nu mai fie rod din tine în veac! Și smochinul s-a uscat îndată.
20. Văzând aceasta, ucenicii s-au minunat, zicând: Cum s-a uscat smochinul îndată?
21. Iar Iisus, răspunzând, le-a zis: Adeverat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți face nu numai ce s-a făcut cu smochinul, ci și muntelui acestuia de veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare, va fi așa.
22. Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi.
23. Iar după ce a intrat în templu, s-au apropiat de El, pe când învăța, arhieriei și bătrânii poporului și au zis: Cu ce putere faci acestea? Și cine Ți-a dat puterea aceasta?
24. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă voi întreba și Eu pe voi un cuvânt, pe care, de Mi-l veți spune, și Eu vă voi spune vouă cu ce putere fac acestea:
25. Botezul lui Ioan de unde a fost? Din cer sau de la oameni? Iar ei cugetau întru sine, zicând: De vom zice: Din cer, ne va spune: De ce, dar, n-ați crezut lui?
26. Iar de vom zice: De la oameni, ne temem de popor, fiindcă toți îl socotesc pe Ioan de prooroc.
27. Și răspunzând ei lui Iisus, au zis: Nu știm. Zis-a lor și El: Nici Eu nu vă spun cu ce putere fac acestea.
28. Dar ce vi se pare? Un om avea doi fii. Și, ducându-se la cel dintâi, i-a zis: Fiule, du-te astăzi și lucrează în via mea.

29. Iar el, răspunzând, a zis: Mă duc, Doamne, și nu s-a dus.
30. Mergând la al doilea, i-a zis tot așa; acesta, răspunzând, a zis: Nu vreau, apoi căindu-se, s-a dus.
31. Care dintr-aceștia doi a făcut voia Tatălui? Zis-au Lui: Cel de-al doilea. Zis-a lor Iisus: Adevărat grăiesc vouă că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu.
32. Căci a venit Ioan la voi în calea dreptății și n-ați crezut în el, ci vameșii și desfrânatele au crezut, iar voi ați văzut și nu v-ați căit nici după aceea, ca să credeți în el.
33. Ascultați altă pildă: Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe.
34. Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe slugile sale la lucrători, ca să-i ia roadele.
35. Dar lucrătorii, punând mâna pe slugi, pe una au bătut-o, pe alta au omorât-o, iar pe alta au ucis-o cu pietre.
36. Din nou a trimis alte slugi, mai multe decât cele dintâi, și au făcut cu ele tot așa.
37. La urmă, a trimis la ei pe fiul său zicând: Se vor rușina de fiul meu.
38. Iar lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui.
39. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis.
40. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători?
41. I-au răspuns: Pe acești răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor.
42. Zis-a lor Iisus: Au n-ați citit niciodată în Scripturi: "Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri"?
43. De aceea vă spun că împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei.
44. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea îl va strivi.
45. Iar arhieriei și fariseii, ascultând pildele Lui, au înțeles că despre ei vorbește.
46. Și căutând să-L prindă, s-au temut de popor pentru că Îl socotea prooroc.

CAPITOLUL 22

Parabola nunții fiului de împărat. Dinarul Cezarului. Cea mai mare poruncă din Lege. Mesia: Fiul și Domnul lui David.

1. Și, răspunzând, Iisus a vorbit iarăși în pilde, zicându-le:
2. Împărăția cerurilor asemănatu-s-a omului împărat care a făcut nuntă fiului său.
3. Și a trimis pe slugile sale ca să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au voit să vină.
4. Iarăși a trimis alte slugi, zicând: Spuneți celor chemați: Iată, am pregătit ospățul meu; juncii mei și cele îngrășate s-au junghiat și toate sunt gata. Veniți la nuntă.
5. Dar ei, fără să țină seama, s-au dus: unul la țarina sa, altul la neguțătoria lui;
6. Iar ceilalți, punând mâna pe slugile lui, le-au batjocorit și le-au ucis.
7. Și auzind împăratul de acestea, s-a umplut de mânie, și trimițând oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și cetății lor i-au dat foc.
8. Apoi a zis către slugile sale: Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici.
9. Mergeți deci la răspântiile drumurilor și pe câți veți găsi, chemați-i la nuntă.
10. Și ieșind slugile acelea la drumuri, au adunat pe toți câți i-au găsit, și răi și buni, și s-a umplut casa nunții cu oaspeți.
11. Iar intrând împăratul ca să privească pe oaspeți, a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă,
12. Și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut.
13. Atunci împăratul a zis slugilor: Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel

mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

14. Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

15. Atunci s-au dus fariseii și au ținut sfat ca să-L prindă pe El în cuvânt.

16. Și au trimis la El pe ucenicii lor, împreună cu irodianii, zicând: Învățătorule, știm că ești omul adevărului și întru adevăr înveți calea lui Dumnezeu și nu-Ți pasă de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor.

17. Spune-ne deci nouă: Ce Ți se pare? Se cuvine să dăm dajdie Cezarului sau nu?

18. Iar Iisus, cunoscând viclenia lor, le-a răspuns: Ce Mă ispitiți, fățarnicilor?

19. Arătați-Mi banul de dajdie. Iar ei I-au adus un dinar.

20. Iisus le-a zis: Al cui e chipul acesta și inscripția de pe el?

21. Răspuns-au ei: Ale Cezarului. Atunci a zis lor: Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.

22. Auzind aceasta, s-au minunat și, lăsându-L, s-au dus.

23. În ziua aceea, s-au apropiat de El saducheii, cei ce zic că nu este înviere, și L-au întrebat,

24. Zicând: Învățătorule, Moise a zis: Dacă cineva moare neavând copii, fratele lui să ia de soție pe cea văduvă și să ridice urmași fratelui său.

25. Deci erau, la noi, șapte frați; și cel dintâi s-a însurat și a murit și, neavând urmaș, a lăsat pe femeia sa fratelui său.

26. Asemenea și al doilea și al treilea, până la al șaptelea.

27. În urma tuturor a murit și femeia.

28. La înviere, deci, a cărui dintre cei șapte va fi femeia? Căci toți au avut-o de soție.

29. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.

30. Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.

31. Iar despre învierea morților, au n-ați citit ce vi s-a spus vouă de Dumnezeu, zicând:

32. "Eu sunt Dumnezeu lui Avraam și Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov"? Nu este Dumnezeu morților, ci al viilor.

33. Iar mulțimile, ascultându-L, erau uimite de învățătura Lui.

34. Și auzind fariseii că a închis gura saducheilor, s-au adunat laolaltă.

35. Unul dintre ei, învățător de Lege, ispitindu-L pe Iisus, L-a întrebat:

36. Învățătorule, care poruncă este mai mare în Lege?

37. El i-a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

38. Aceasta este marea și întâia poruncă.

39. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

40. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii.

41. Și fiind adunați fariseii, i-a întrebat Iisus,

42. Zicând: Ce vi se pare despre Hristos? Al cui Fiu este? Zis-au Lui: Al lui David.

43. Zis-a lor: Cum deci David, în duh, Îl numește pe El Domn? - zicând:

44. "Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale".

45. Deci dacă David Îl numește pe El domn, cum este fiu al lui?

46. Și nimeni nu putea să-I răspundă cuvânt și nici n-a mai îndrăznit cineva, din ziua aceea, să-L mai întrebe.

CAPITOLUL 23

Iisus mustră pe farisei și pe cărturari. Mustră Ierusalimul, cel ce ucide pe prooroci, și prezice dărâmarea lui.

1. Atunci a vorbit Iisus mulțimilor și ucenicilor Săi,
2. Zicând: Cărturarii și fariseii au șezut în scaunul lui Moise;
3. Deci toate câte vă vor zice vouă, faceți-le și păziți-le; dar după faptele lor nu faceți, că ei zic, dar nu fac.
4. Că leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, iar ei nici cu degetul nu voiesc să le miște.
5. Toate faptele lor le fac ca să fie priviți de oameni; căci își lătesc filacteriile și își măresc ciucurii de pe poale.
6. Și le place să stea în capul mesei la ospete și în băncile dintâi, în sinagogi,
7. Și să li se plece lumea în piețe și să fie numiți de oameni: Rabi.
8. Voi însă să nu vă numiți rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați.
9. Și tată al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.
10. Nici învățători să nu vă numiți, că Învățătorul vostru este unul: Hristos.
11. Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru.
12. Cine se va înălța pe sine se va smeri, și cine se va smeri pe sine se va înălța.
13. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.
14. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că mâncați casele văduvelor și cu fățarnicie vă rugați îndelung; pentru aceasta mai multă osândă veți lua.
15. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un ucenic, și dacă l-ați făcut, îl faceți fiu al gheenei și îndoit decât voi.
16. Vai vouă, călăuze oarbe, care ziceți: Cel ce se va jura pe templu nu este cu nimic legat, dar cel ce se va jura pe aurul templului este legat.
17. Nebuni și orbi! Ce este mai mare, aurul sau templul care sfințește aurul?
18. Ziceți iar: Cel ce se va jura pe altar cu nimic nu este legat, dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este legat.
19. Nebuni și orbi! Ce este mai mare, darul sau altarul care sfințește darul?
20. Deci, cel ce se jură pe altar se jură pe el și pe toate câte sunt deasupra lui.
21. Deci cel ce se jură pe templu se jură pe el și pe Cel care locuiește în el.
22. Cel ce se jură pe cer se jură pe tronul lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe el.
23. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, dar ați lăsat părțile mai grele ale Legii: judecata, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați
24. Călăuze oarbe care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!
25. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, iar înăuntru sunt pline de răpire și de lăcomie.
26. Fariseule orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, ca să fie curată și cea din afară.
27. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că semănați cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția.
28. Așa și voi, pe din afară vă arătați drepti oamenilor, înăuntru însă sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.
29. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că zidiți mormintele proorocilor și împodobiți pe ale dreptilor,
30. Și ziceți: De am fi fost noi în zilele părinților noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui proorocilor.
31. Astfel, dar, mărturisiți voi înșivă că sunteți fii ai celor ce au ucis pe prooroci.
32. Dar voi întreceți măsura părinților voștri!
33. Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de osânda gheenei?

34. De aceea, iată Eu trimit la voi prooroci și înțelepți și cărturari; dintre ei veți ucide și veți răstigni; dintre ei veți biciui în sinagogi și-i veți urmări din cetate în cetate,
35. Ca să cadă asupra voastră tot sângele dreptilor răspândit pe pământ, de la sângele dreptului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe care l-ați ucis între templu și altar.
36. Adevărat grăiesc vouă, vor veni acestea toate asupra acestui neam.
37. Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine; de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ai voit.
38. Iată, casa voastră vi se lasă pustie;
39. Căci vă zic vouă: De acum nu Mă veți mai vedea, până când nu veți zice: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului.

CAPITOLUL 24

Dărâmarea Ierusalimului. A doua venire a lui Hristos și sfârșitul lumii. Când va veni ceasul acela?

1. Și ieșind Iisus din templu, S-a dus și s-au apropiat de el ucenicii Lui, ca să-I arate clădirile templului.
2. Iar El, răspunzând, le-a zis: Vedeți toate acestea? Adevărat grăiesc vouă: Nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu se risipească.
3. Și șezând El pe Muntele Măslinilor, au venit la El ucenicii, de o parte, zicând: Spune nouă când vor fi acestea și care este semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?
4. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeți să nu vă amăgească cineva.
5. Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi.
6. Și veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie; luați seama să nu vă speriați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu este sfârșitul.
7. Căci se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție și va fi foamete și ciumă și cutremure pe alocuri.
8. Dar toate acestea sunt începutul durerilor.
9. Atunci vă vor da pe voi spre asuprire și vă vor ucide și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu.
10. Atunci mulți se vor sminti și se vor vinde unii pe alții; și se vor urî unii pe alții.
11. Și mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți.
12. Iar din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci.
13. Dar cel ce va răbda până sfârșit, acela se va mântui.
14. Și se va propovădui această Evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.
15. Deci, când veți vedea urâciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel proorocul, stând în locul cel sfânt - cine citește să înțeleagă -
16. Atunci cei din Iudeea să fugă în munți.
17. Cel ce va fi pe casă să nu se coboare, ca să-și ia lucrurile din casă.
18. Iar cel ce va fi în țarină să nu se întoarcă înapoi, ca să-și ia haina.
19. Vai de cele însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea!
20. Rugați-vă ca să nu fie fuga voastră iarna, nici sâmbăta.
21. Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi.
22. Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile.
23. Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți.
24. Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.

25. Iată, v-am spus de mai înainte.
26. Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie, să nu ieșiți; iată este în cămări, să nu credeți.
27. Căci precum fulgerul iese de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului.
28. Căci unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.
29. Iar îndată după strâmtorarea acelor zile, soarele se va întuneca și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor se vor zgudui.
30. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă.
31. Și va trimite pe îngerii Săi, cu sunet mare de trâmbiță, și vor aduna pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini.
32. Învățați de la smochin pilda: Când mlădița lui se face fragedă și odrăslește frunze, cunoașteți că vara e aproape.
33. Asemenea și voi, când veți vedea toate acestea, să știți că este aproape, la uși.
34. Adevărat grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta, până ce nu vor fi toate acestea.
35. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.
36. Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.
37. Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi venirea Fiului Omului.
38. Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie,
39. Și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și venirea Fiului Omului.
40. Atunci, din doi care vor fi în țarină, unul se va lua și altul se va lăsa.
41. Din două care vor măcina la moară, una se va lua și alta se va lăsa.
42. Privegheați deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru.
43. Aceea cunoașteți, că de-ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte vine furul, ar priveghea și n-ar lăsa să i se spargă casa.
44. De aceea și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul Omului va veni.
45. Cine, oare, este sluga credincioasă și înțeleaptă pe care a pus-o stăpânul peste slugile sale, ca să le dea hrană la timp?
46. Fericită este sluga aceea, pe care venind stăpânul său, o va afla făcând așa.
47. Adevărat zic vouă că peste toate avuțiile sale o va pune.
48. Iar dacă acea slugă, rea fiind, va zice în inima sa: Stăpânul meu întârzie,
49. Și va începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, să mănânce și să bea cu bețivii,
50. Veni-va stăpânul slugii aceleia în ziua când nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l cunoaște,
51. Și o va tăia din dregătorie și partea ei o va pune cu fățarnicii. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

CAPITOLUL 25

Pildele celor zece fecioare și a talanților. Judecata viitoare.

1. Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelile lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui.
2. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte.
3. Căci cele fără de minte, luând candelile, n-au luat cu sine untdelemn.
4. Iar cele înțelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelile lor.
5. Dar mirele întârziind, au ațipit toate și au adormit.
6. Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui!
7. Atunci s-au deșteptat toate acele fecioare și au împodobit candelile lor.
8. Și cele fără de minte au zis către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting

candelele noastre.

9. Dar cele înțelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă și nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vând și cumpărați pentru voi.

10. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis.

11. Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă.

12. Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.

13. Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.

14. Și mai este ca un om care, plecând departe, și-a chemat slugile și le-a dat pe mână avuția sa.

15. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui și a plecat.

16. Îndată, mergând, cel ce luase cinci talanți a lucrat cu ei și a câștigat alți cinci talanți.

17. De asemenea și cel cu doi a câștigat alți doi.

18. Iar cel ce luase un talant s-a dus, a săpat o groapă în pământ și a ascuns argintul stăpânului său.

19. După multă vreme a venit și stăpânul acelor slugi și a făcut socoteala cu ele.

20. Și apropiindu-se cel care luase cinci talanți, a adus alți cinci talanți, zicând: Doamne, cinci talanți mi-ai dat, iată alți cinci talanți am câștigat cu ei.

21. Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău.

22. Apropiindu-se și cel cu doi talanți, a zis: Doamne, doi talanți mi-ai dat, iată alți doi talanți am câștigat cu ei.

23. Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău.

24. Apropiindu-se apoi și cel care primise un talant, a zis: Doamne, te-am știut că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai împrăștiat.

25. Și temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată ai ce este al tău.

26. Și răspunzând stăpânul său i-a zis: Slugă vicleană și leneșă, știai că secer de unde n-am semănat și adun de unde n-am împrăștiat?

27. Se cuvenea deci ca tu să pui banii mei la zarafi, și eu, venind, aș fi luat ce este al meu cu dobândă.

28. Luați deci de la el talantul și dați-l celui ce are zece talanți.

29. Căci tot celui ce are i se va da și-i va prisosi, iar de la cel ce n-are și ce are i se va lua.

30. Iar pe sluga netrebnică aruncați-o întru întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.

31. Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale.

32. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre.

33. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.

34. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.

35. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit;

36. Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine.

37. Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei?

38. Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat?

39. Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine?

40. Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești

frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.

41. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.

42. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau;

43. Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat.

44. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?

45. El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.

46. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

CAPITOLUL 26

Vestirea cea din urmă a Patimilor lui Iisus. Ungerea din Betania. Cina cea de Taină. Suferințele din Ghetsimani. Trădarea lui Iuda. Prinderea lui Iisus. Înfrățirea înaintea arhierilor. Lepădarea lui Petru.

1. Iar după ce a sfârșit toate aceste cuvinte, a zis Iisus către ucenicii Săi:

2. Știți că peste două zile va fi Paștile și Fiul Omului va fi dat să fie răstignit.

3. Atunci arhierii și bătrânii poporului s-au adunat în curtea arhierelui, care se numea Caiafa.

4. Și împreună s-au sfătuit ca să prindă pe Iisus, cu vicleșug, și să-L ucidă.

5. Dar ziceau: Nu în ziua praznicului, ca să nu se facă tulburare în popor.

6. Fiind Iisus în Betania, în casa lui Simon Leprosul,

7. S-a apropiat de El o femeie, având un alabastru cu mir de mare preț, și l-a turnat pe capul Lui, pe când ședea la masă.

8. Și văzând ucenicii, s-au mâniat și au zis: De ce risipa aceasta?

9. Căci mirul acesta se putea vinde scump, iar banii să se dea săracilor.

10. Dar Iisus, cunoscând gândul lor, le-a zis: Pentru ce faceți supărare femeii? Căci lucru bun a făcut ea față de Mine.

11. Căci pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna;

12. Că ea, turnând mirul acesta pe trupul Meu, a făcut-o spre îngroparea Mea.

13. Adevărat zic vouă: Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce-a făcut ea, spre pomenirea ei.

14. Atunci unul din cei doisprezece, numit Iuda Iscarioteanul, ducându-se la arhierii,

15. A zis: Ce voiți să-mi dați și eu Îl voi da în mâinile voastre? Iar ei i-au dat treizeci de arginți.

16. Și de atunci căuta un prilej potrivit ca să-L dea în mâinile lor.

17. În cea dintâi zi a Azimelor, au venit ucenicii la Iisus și L-au întrebat: Unde voiești să-Ți pregătim să mănânci Paștile?

18. Iar El a zis: Mergeți în cetate, la cutare și spuneți-i: Învățătorul zice: Timpul Meu este aproape; la tine vreau să fac Paștile cu ucenicii Mei.

19. Și ucenicii au făcut precum le-a poruncit Iisus și au pregătit Paștile.

20. Iar când s-a făcut seară, a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici.

21. Și pe când mâncau, Iisus a zis: Adevărat grăiesc vouă, că unul dintre voi Mă va vinde.

22. Și ei, întristându-se foarte, au început să-I zică fiecare: Nu cumva eu sunt, Doamne?

23. Iar El, răspunzând, a zis: Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde.

24. Fiul Omului merge precum este scris despre El. Vai, însă, acelui om prin care Fiul Omului se vinde! Bine era de omul acela dacă nu se năștea.

25. Și Iuda, cel ce L-a vândut, răspunzând a zis: Nu cumva sunt eu, Învățătorule? Răspuns-a lui: Tu ai zis.

26. Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.

27. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți,

28. Că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.

29. Și vă spun vouă că nu voi mai bea de acum din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, întru împărăția Tatălui Meu.

30. Și după ce au cântat laude, au ieșit la Muntele Măslinilor.

31. Atunci Iisus le-a zis: Voi toți vă veți sminti întru Mine în noaptea aceasta căci scris este: "Bate-voi păstorul și se vor risipi oile turmei".

32. Dar după învierea Mea voi merge mai înainte de voi în Galileea.

33. Iar Petru, răspunzând, I-a zis: Dacă toți se vor sminti întru Tine, eu niciodată nu mă voi sminti.

34. Zis-a Iisus lui: Adevărat zic ție că în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine.

35. Petru i-a zis: Și de ar fi să mor împreună cu Tine, nu mă voi lepăda de Tine. Și toți ucenicii au zis la fel.

36. Atunci Iisus a mers împreună cu ei la un loc ce se cheamă Ghetsimani și a zis ucenicilor: Ședeți aici, până ce Mă voi duce acolo și Mă voi ruga.

37. Și luând cu Sine pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zevedeu, a început a Se întrista și a Se mâhni.

38. Atunci le-a zis: Întristat este sufletul Meu până la moarte. Rămâneți aici și privegheați împreună cu Mine.

39. Și mergând puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, rugându-Se și zicând: Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta! Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești.

40. Și a venit la ucenici și i-a găsit dormind și i-a zis lui Petru: Așa, n-ați putut un ceas să privegheați cu Mine!

41. Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. Căci duhul este osârduitor, dar trupul este neputincios.

42. Iarăși ducându-se, a doua oară, s-a rugat, zicând: Părintele Meu, dacă nu este cu putință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta.

43. Și venind iarăși, i-a aflat dormind, căci ochii lor erau îngreuiți.

44. Și lăsându-i, S-a dus iarăși și a treia oară S-a rugat, același cuvânt zicând.

45. Atunci a venit la ucenici și le-a zis: Dormiți de acum și vă odihniți! Iată s-a apropiat ceasul și Fiul Omului va fi dat în mâinile păcătoșilor.

46. Sculați-vă să mergem, iată s-a apropiat cel ce M-a vândut.

47. Și pe când vorbea încă, iată a sosit Iuda, unul dintre cei doisprezece, și împreună cu el mulțime multă, cu săbii și cu ciomege, de la arhierei și de la bătrânii poporului.

48. Iar vânzătorul le-a dat semn, zicând: Pe care-L voi săruta, Acela este: puneți mâna pe El.

49. Și îndată, apropiindu-se de Iisus, a zis: Bucură-Te, Învățătorule! Și L-a sărutat.

50. Iar Iisus i-a zis: Prietene, pentru ce ai venit? Atunci ei, apropiindu-se, au pus mâinile pe Iisus și L-au prins.

51. Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus, întinzând mâna, a tras sabia și, lovind pe sluga arhiereului, i-a tăiat urechea.

52. Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.

53. Sau ți se pare că nu pot să rog pe Tatăl Meu și să-Mi trimită acum mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?

54. Dar cum se vor împlini Scripturile, că așa trebuie să fie?

55. În ceasul acela, a zis Iisus mulțimilor: Ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În fiecare zi ședeam în templu și învățam și n-ați pus mâna pe Mine.

56. Dar toate acestea s-au făcut ca să se îplinească Scripturile proorocilor. Atunci toți ucenicii, lăsându-L, au fugit.

57. Iar cei care au prins pe Iisus L-au dus la Caiafa arhiereul, unde erau adunați cărturarii și bătrânii.
58. Iar Petru Îl urma de departe până a ajuns la curtea arhiereului și, intrând înăuntru, ședea cu slugile, ca să vadă sfârșitul.
59. Iar arhiereii, bătrânii și tot sinedriul căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Iisus, ca să-L omoare.
60. Și n-au găsit, deși veniseră mulți martori mincinoși. Mai pe urmă însă au venit doi și au spus:
61. Acesta a zis: Pot să dărâm templul lui Dumnezeu și în trei zile să-l clădesc.
62. Și, sculându-se, arhiereul I-a zis: Nu răspunzi nimic la ceea ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?
63. Dar Iisus tăcea. Și arhiereul I-a zis: Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui nouă de ești Tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.
64. Iisus i-a răspuns: Tu ai zis. Și vă spun încă: De acum veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului.
65. Atunci arhiereul și-a sfâșiat hainele, zicând: A hulit! Ce ne mai trebuie martori? Iată acum ați auzit hula Lui.
66. Ce vi se pare? Iar ei, răspunzând, au zis: Este vinovat de moarte.
67. Și au scuipat în obrazul Lui, bătându-L cu pumnii, iar unii Îi dădeau palme,
68. Zicând: Proorocește-ne, Hristoase, cine este cel ce Te-a lovit.
69. Iar Petru ședea afară, în curte. Și o slujnică s-a apropiat de el, zicând: Și tu erai cu Iisus Galileianul.
70. Dar el s-a lepădat înaintea tuturor, zicând: Nu știu ce zici.
71. Și ieșind el la poartă, l-a văzut alta și a zis celor de acolo: Și acesta era cu Iisus Nazarineanul.
72. Și iarăși s-a lepădat cu jurământ: Nu cunosc pe omul acesta.
73. Iar după puțin, apropiindu-se cei ce stăteau acolo au zis lui Petru: Cu adevărat și tu ești dintre ei, căci și graiul te vădește.
74. Atunci el a început a se blestema și a se jura: Nu cunosc pe omul acesta. Și îndată a cântat cocoșul.
75. Și Petru și-a adus aminte de cuvântul lui Iisus, care zisese: Mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine. Și ieșind afară, a plâns cu amar.

CAPITOLUL 27

Iisus înaintea lui Pilat. Iuda se spânzură. Iisus și Baraba. Iisus dat spre moarte. Biciuirea, batjocorirea, răstignirea, moartea, înmormântarea și paza mormântului.

1. Iar făcându-se dimineață, toți arhiereii și bătrânii poporului au ținut sfat împotriva lui Iisus, ca să-L omoare.
2. Și, legându-L, L-au dus și L-au predat dregătorului Ponțiu Pilat.
3. Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit și a adus înapoi arhiereilor și bătrânilor cei treizeci de arginți,
4. Zicând: Am greșit vânzând sânge nevinovat. Ei i-au zis: Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea.
5. Și el, aruncând arginții în templu, a plecat și, ducându-se, s-a spânzurat.
6. Iar arhiereii, luând banii, au zis: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sunt preț de sânge.
7. Și ținând ei sfat, au cumpărat cu ei Țarina Olarului, pentru îngroparea străinilor.
8. Pentru aceea s-a numit țarina aceea Țarina Sângelui, până în ziua de astăzi.
9. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: "Și au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit fiii lui Israel,
10. Și i-au dat pe Țarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul".
11. Iar Iisus stătea înaintea dregătorului. Și L-a întrebat dregătorul, zicând: Tu ești regele iudeilor?

Iar Iisus i-a răspuns: Tu zici.

12. Și la învinuirile aduse Lui de către arhierii și bătrâni, nu răspundea nimic.

13. Atunci I-a zis Pilat: Nu auzi câte mărturisesc ei împotriva Ta?

14. Și nu i-a răspuns lui nici un cuvânt, încât dregătorul se mira foarte.

15. La sărbătoarea Paștilor, dregătorul avea obiceiul să elibereze mulțimii un întemnițat pe care-l voiau.

16. Și aveau atunci un vinovat vestit, care se numea Baraba.

17. Deci adunați fiind ei, Pilat le-a zis: Pe cine voiți să vi-l eliberez, pe Baraba sau pe Iisus, care se zice Hristos?

18. Că știa că din invidie L-au dat în mâna lui.

19. Și pe când stătea Pilat în scaunul de judecată, femeia lui i-a trimis acest cuvânt: Nimic să nu-I faci Dreptului acestuia, că mult am suferit azi, în vis, pentru El.

20. Însă arhierii și bătrânii au ațâțat mulțimile ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă.

21. Iar dregătorul, răspunzând, le-a zis: Pe cine din cei doi voiți să vă eliberez? Iar ei au răspuns: Pe Baraba.

22. Și Pilat le-a zis: Dar ce voi face cu Iisus, ce se cheamă Hristos? Toți au răspuns: Să fie răstignit!

23. A zis iarăși Pilat: Dar ce rău a făcut? Ei însă mai tare strigau și ziceau: Să fie răstignit!

24. Și văzând Pilat că nimic nu folosește, ci mai mare tulburare se face, luând apă și-a spălat mâinile înaintea mulțimii, zicând: Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veți vedea.

25. Iar tot poporul a răspuns și a zis: Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri!

26. Atunci le-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus L-a biciuit și L-a dat să fie răstignit.

27. Atunci ostașii dregătorului, ducând ei pe Iisus în pretoriu, au adunat în jurul Lui toată cohorta,

28. Și dezbrăcându-L de toate hainele Lui, I-au pus o hlamidă roșie.

29. Și împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap și în mâna Lui cea dreaptă trestie; și, îngenunchind înaintea lui își băteau joc de El, zicând: Bucură-Te, regele iudeilor!

30. Și scuipând asupra Lui, au luat trestia și-L băteau peste CAPITOLUL

31. Iar după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de hlamidă, L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus să-L răstignească.

32. Și ieșind, au găsit pe un om din Cirene, cu numele Simon; pe acesta l-au silit să ducă crucea Lui.

33. Și venind la locul numit Golgota, care înseamnă: Locul Căpățânii,

34. I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; și, gustând, nu a voit să bea.

35. Iar după ce L-au răstignit, au împărțit hainele Lui, aruncând sorți, ca să se împlinească ceea ce s-a zis de proorocul: "Împărțit-au hainele Mele între ei, iar pentru cămașa Mea au aruncat sorți".

36. Și ostașii, șezând, Îl păzeau acolo.

37. Și deasupra capului au pus vina Lui scrisă: Acesta este Iisus, regele iudeilor.

38. Atunci au fost răstigniți împreună cu El doi tâlhari, unul de-a dreapta și altul de-a stânga.

39. Iar trecătorii Îl huleau, clătinându-și capetele,

40. Și zicând: Tu, Cel ce dărași templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!

41. Asemenea și arhierii, bătându-și joc de El, cu cărturarii și cu bătrânii, ziceau:

42. Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El.

43. S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu.

44. În același chip Îl ocărau și tâlharii cei împreună-răstigniți cu El.

45. Iar de la ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea.

46. Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?

47. Iar unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: Pe Ilie îl strigă Acesta.
48. Și unul dintre ei, alergând îndată și luând un burete, și umplându-l de oțet și punându-l într-o trestie, îi da să bea.
49. Iar ceilalți ziceau: Lasă, să vedem dacă vine Ilie să-L mântuiască.
50. Iar Iisus, strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul.
51. Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat;
52. Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat.
53. Și ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora.
54. Iar sutașul și cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul și cele întâmplătoare, s-au înfricoșat foarte, zicând: Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!
55. Și erau acolo multe femei, privind de departe, care urmaseră din Galileea pe Iisus, slujindu-L,
56. Între care era Maria Magdalena și Maria, mama lui Iacov și a lui Iosi, și mama fiilor lui Zevedeu.
57. Iar făcându-se seară, a venit un om bogat din Arimateea, cu numele Iosif, care și el era un ucenic al lui Iisus.
58. Acesta, ducându-se la Pilat, a cerut trupul lui Iisus. Atunci Pilat a poruncit să i se dea.
59. Și Iosif, luând trupul, l-a înfășurat în giulgiu curat de in,
60. Și l-a pus în mormântul nou al său, pe care-l săpase în stâncă, și, prăvălind o piatră mare la ușa mormântului, s-a dus.
61. Iar acolo era Maria Magdalena și cealaltă Marie, șezând în fața mormântului.
62. Iar a doua zi, care este după vineri, s-au adunat arhiereii și fariseii la Pilat,
63. Zicând: Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul Acela a spus, fiind încă în viață: După trei zile Mă voi scula.
64. Deci, poruncește ca mormântul să fie păzit până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Lui să vină și să-L fure și să spună poporului: S-a sculat din morți. Și va fi rătăcirea de pe urmă mai rea decât cea dintâi.
65. Pilat le-a zis: Aveți strajă; mergeți și întăriți cum știți.
66. Iar ei, ducându-se, au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra.

CAPITOLUL 28

Învierea lui Hristos. Arătările Mântuitorului. Porunca botezului.

1. După ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii (Duminică), au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul.
2. Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei.
3. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.
4. Și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți.
5. Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit Îl căutați.
6. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut.
7. Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată v-am spus vouă.
8. Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui.
9. Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat.
10. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, ca să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea.

11. Și plecând ele, iată unii din strajă, venind în cetate, au vestit arhierilor toate cele întâmplare.
12. Și, adunându-se ei împreună cu bătrânii și ținând sfat, au dat bani mulți ostașilor,
13. Zicând: Spuneți că ucenicii Lui, venind noaptea, L-au furat, pe când noi dormeam;
14. Și de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca și pe voi fără grijă vă vom face.
15. Iar ei, luând arginții, au făcut precum au fost învățați. Și s-a răspândit cuvântul acesta între Iudei, până în ziua de azi.
16. Iar cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le poruncise lor Iisus.
17. Și văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră.
18. Și apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ.
19. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh,
20. Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

SFÂNTA EVANGHELIE DUPĂ MARCU

CAPITOLUL 1

Ioan Botezătorul. Botezul lui Iisus Hristos. Ispitirea. Predica. Primii ucenici. Primele vindecări.

1. Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu,
2. Precum este scris în proorocie (la Maleahi) și Isaia: "Iată Eu trimit îngerul Meu înaintea feței Tale, care va pregăti calea Ta.
3. Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui".
4. Ioan boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței întru iertarea păcatelor.
5. Și ieșeau la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele.
6. Și Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului și mânca lăcuste și miere sălbatică.
7. Și propovăduia, zicând: Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-I dezleg cureaua încălțămintelor.
8. Eu v-am botezat pe voi cu apă, El însă vă va boteza cu Duh Sfânt.
9. Și în zilele acelea, Iisus a venit din Nazaretul Galileii și s-a botezat în Iordan, de către Ioan.
10. Și îndată, ieșind din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul ca un porumbel coborându-Se peste El.
11. Și glas s-a făcut din ceruri: Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.
12. Și îndată Duhul L-a mânat în pustie.
13. Și a fost în pustie patruzeci de zile, fiind ispitit de satana. Și era împreună cu fiarele și îngerii Îi slujeau.
14. După ce Ioan a fost prins, Iisus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia împărăției lui Dumnezeu.
15. Și zicând: S-a împlinit vremea și s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu. Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie.
16. Și umblând pe lângă Marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând mrejele în mare, căci ei erau pescari.
17. Și le-a zis Iisus: Veniți după Mine și vă voi face să fiți pescari de oameni.
18. Și îndată, lăsând mrejele, au mers după El.
19. Și mergând puțin mai înainte, a văzut pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui. Și ei erau în corabie, dregându-și mrejele.
20. Și i-a chemat pe ei îndată. Iar ei, lăsând pe tatăl lor Zevedeu în corabie, cu lucrătorii, s-au dus după El.
21. Și venind în Capernaum și îndată intrând sâmbăta în sinagogă, îi învăța.
22. Și erau uimiți de învățătura Lui, căci El îi învăța pe ei ca Cel ce are putere, iar nu în felul cârturarilor.
23. Și era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare,
24. Zicând: Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.

25. Și Iisus l-a certat, zicând: Taci și ieși din el.
26. Și scuturându-l duhul cel necurat și strigând cu glas mare, a ieșit din el.
27. Și s-au spăimântat toți, încât se întrebau între ei, zicând: Ce este aceasta? O învățătură nouă și cu putere; că și duhurilor necurate le poruncește, și I se supun.
28. Și a ieșit vestea despre El îndată pretutindeni în toată împrejurimea Galileii.
29. Și îndată ieșind ei din sinagogă, au venit în casa lui Simon și a lui Andrei, cu Iacov și cu Ioan.
30. Iar soacra lui Simon zăcea, prinsă de friguri, și îndată I-au vorbit despre ea.
31. Și apropiindu-Se a ridicat-o, apucând-o de mână. Și au lăsat-o frigurile și ea le sluzea.
32. Iar când s-a făcut seară și soarele apusese, au adus la El pe toți bolnavii și demonizații.
33. Și toată cetatea era adunată la ușa.
34. Și a tămăduit pe mulți care pătimeau de felurite boli și demoni mulți a alungat. Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentru că-L știau că El e Hristos.
35. Și a doua zi, foarte de dimineață, sculându-Se, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu și Se ruga acolo.
36. Și a mers după El Simon și cei ce erau cu el.
37. Și aflându-L, I-au zis: Toți Te caută pe Tine.
38. Și El a zis lor: Să mergem în altă parte, prin cetățile și satele învecinate, ca să propovăduiesc și acolo, căci pentru aceasta am venit.
39. Și venind propovăduia în sinagogile lor, în toată Galileea, alungând pe demoni.
40. Și un lepros a venit la El, rugându-L și îngenunchind și zicând: De voiești, poți să mă curățești.
41. Și făcându-I-se milă, a întins mâna și S-a atins de el și i-a zis: Voiesc, curățește-te.
42. Și îndată s-a îndepărtat lepra de la el și s-a curățit.
43. Și poruncindu-i cu asprime, îndată l-a alungat,
44. Și i-a zis: Vezi, nimănui să nu spui nimic, ci mergi de te arată preotului și adu, pentru curățirea ta, cele ce a rânduit Moise, spre mărturie lor.
45. Iar el, ieșind, a început să propovăduiască multe și să răspândească cuvântul, încât Iisus nu mai putea să intre pe față în cetate, ci stătea afară, în locuri pustii, și veneau la El de pretutindeni.

CAPITOLUL 2

Vindecarea slăbănogului. Chemarea lui Matei. Postul. Smulgerea spicelor în zi de sâmbătă.

1. Și intrând iarăși în Capernaum, după câteva zile s-a auzit că este în casă.
2. Și îndată s-au adunat mulți, încât nu mai era loc, nici înaintea ușii, și le grăia lor cuvântul.
3. Și au venit la El, aducând un slăbănog, pe care-l purtau patru inși.
4. Și neputând ei, din pricina mulțimii, să se apropie de El, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul.
5. Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!
6. Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor:
7. Pentru ce vorbește Acesta astfel? El hulește. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?
8. Și îndată cunoscând Iisus, cu duhul Lui, că așa cugetau ei în sine, le-a zis lor: De ce cugetați acestea în inimile voastre?
9. Ce este mai ușor a zice slăbănogului: Iertate îți sunt păcatele, sau a zice: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă?
10. Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ, a zis slăbănogului:
11. Zic ție: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.
12. Și s-a sculat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri n-am văzut niciodată.
13. Și iarăși a ieșit la mare și toată mulțimea venea la El și îi învăța.

14. Și trecând, a văzut pe Levi al lui Alfeu, șezând la vamă, și i-a zis: Urmează-Mi! Iar el, sculându-se, l-a urmat.
15. Și când ședea El în casa lui Levi, mulți vameși și păcătoși ședeau la masă cu Iisus și cu ucenicii Lui. Că erau mulți și-l urmau.
16. Iar cărturarii și fariseii, văzându-L că mănâncă împreună cu vameșii și păcătoșii, ziceau către ucenicii Lui: De ce mănâncă și bea Învățătorul vostru cu vameșii și păcătoșii?
17. Dar, auzind, Iisus le-a zis: Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. N-am venit să chem pe cei drekți ci pe păcătoși la pocăință.
18. Ucenicii lui Ioan și ai fariseilor posteau și au venit și l-au zis Lui: De ce ucenicii lui Ioan și ucenicii fariseilor postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc?
19. Și Iisus le-a zis: Pot, oare, prietenii mirelui să postească cât timp este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mire cu ei, nu pot să postească.
20. Dar vor veni zile, când se va lua mirele de la ei și atunci vor posti în acele zile.
21. Nimeni nu coase la haină veche petic dintr-o bucată de stofă nouă, iar de nu, peticul nou va trage din haina veche și se va face o ruptură și mai rea.
22. Nimeni, iarăși, nu pune vin nou în burdufuri vechi, iar de nu, vinul nou sparge burdufurile și vinul se vară și burdufurile se strică; încât vinul nou trebuie să fie în burdufuri noi.
23. Și pe când mergea El într-o sâmbătă prin semănături, ucenicii Lui, în drumul lor, au început să smulgă spice.
24. Și fariseii lă ziceau: Vezi, de ce fac sâmbăta ce nu se cuvine?
25. Și Iisus le-a răspuns: Au niciodată n-ați citit ce a făcut David, când a avut nevoie și a flămânzit, el și cei ce erau cu el?
26. Cum a intrat în casa lui Dumnezeu, în zilele lui Abiatar arhiereul, și a mâncat pâinile punerii înainte, pe care nu se cuvenea să le mănânce decât numai preoții, și a dat și celor ce erau cu el?
27. Și le zicea lor: Sâmbăta a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă.
28. Astfel că Fiul Omului este domn și al sâmbetei.

CAPITOLUL 3

Vindecarea celui cu mâna uscată și alte vindecări. Alegerea celor 12 Apostoli. Păcatul împotriva Sfântului Duh. Mama și frații lui Iisus.

1. Și iarăși a intrat în sinagogă. Și era acolo un om având mâna uscată.
2. Și lă pânneau pe Iisus să vadă dacă îl va vindeca sâmbăta, ca să-l învinuiască.
3. Și a zis omului care avea mâna uscată: Ridică-te în mijloc!
4. Și a zis lor: Se cuvine, sâmbăta, a face bine sau a face rău, a mântui un suflet sau a-l pierde? Dar ei tăceau;
5. Și privindu-i pe ei cu mânie și întristându-se de învârtoșarea inimii lor, a zis omului: întinde mâna ta! Și a întins-o, și mâna lui s-a făcut sănătoasă.
6. Și ieșind, fariseii au făcut îndată sfat cu irodianii împotriva Lui, ca să-l piardă.
7. Iisus, împreună cu ucenicii Lui, a plecat înspre mare și mulțime multă din Galileea și din Iudeea l-a urmat.
8. Din Ierusalim, din Idumeea, de dincolo de Iordan, dimprejurul Tirului și Sidonului, mulțime mare, care, auzind câte făcea, a venit la El.
9. Și a zis ucenicilor Săi să-l fie pusă la îndemână o corăbioară, ca să nu-l îmbulzească mulțimea;
10. Fiindcă vindecase pe mulți, de aceea năvăleau asupra Lui, ca să se atingă de El toți câți erau bolnavi.
11. Iar duhurile cele necurate, când lă vedeau, cădeau înaintea Lui și strigau, zicând: Tu ești Fiul lui Dumnezeu.
12. Și El le certa mult ca să nu-l dea pe față.

13. Și S-a suit pe munte și a chemat la Sine pe câți a voit, și au venit la El.
14. Și a rânduit pe cei doisprezece, pe care i-a numit apostoli, ca să fie cu El și să-i trimită să propovăduiască,
15. Și să aibă putere să vindece bolile și să alunge demonii.
16. Deci a rânduit pe cei doisprezece: pe Simon, căruia i-a pus numele Petru;
17. Pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui Iacov, și le-a pus lor numele Boanergheș, adică fii tunetului.
18. Și pe Andrei, și pe Filip, și pe Bartolomeu, pe Matei, și pe Toma, și pe Iacov al lui Alfeu, și pe Tadeu, și pe Simon Cananeul,
19. Și pe Iuda Iscarioteanul, cel care L-a și vândut.
20. Și a venit în casă, și iarăși mulțimea s-a adunat, încât ei nu puteau nici să mănânce.
21. Și auzind ai Săi, au ieșit ca să-L prindă, că ziceau: Și-a ieșit din fire.
22. Iar cărturarii, care veneau din Ierusalim, ziceau că are pe Beelzebul și că, cu domnul demonilor, alungă demonii.
23. Și chemându-i la Sine, le-a vorbit în pilde: Cum poate satana să alunge pe satana?
24. Dacă o împărăție se va dezbină în sine, acea împărăție nu mai poate dăinui.
25. Și dacă o casă se va dezbină în sine, casa aceea nu va mai putea să se țină.
26. Și dacă satana s-a sculat împotriva sa însuși și s-a dezbinat, nu poate să dăinuiască, ci are sfârșit.
27. Dar nimeni nu poate, intrând în casa celui tare, să-i răpească lucrurile, de nu va lega întâi pe cel tare, și atunci va jefui casa lui.
28. Adevărat grăiesc vouă că toate vor fi iertate fiilor oamenilor, păcatele și hulele câte vor fi hulit;
29. Dar cine va huli împotriva Duhului Sfânt nu are iertare în veac, ci este vinovat de osândă veșnică.
30. Pentru că ziceau: Are duh necurat.
31. Și au venit mama Lui și frații Lui și, stând afară, au trimis la El ca să-L cheme.
32. Iar mulțimea ședea împrejurul Lui. Și I-au zis unii: Iată mama Ta și frații Tai și surorile Tale sunt afară. Te caută.
33. Și, răspunzând lor, le-a zis: Cine este mama Mea și frații Mei?
34. Și privind pe cei ce ședeau în jurul Lui, a zis: Iată mama Mea și frații Mei.
35. Că oricine va face voia lui Dumnezeu, acesta este fratele Meu și sora Mea și mama Mea.

CAPITOLUL 4

Felurite pilde despre împărăția cerurilor. Potolirea furtunii pe mare.

1. Și iarăși a început Iisus să învețe, lângă mare, și s-a adunat la El mulțime foarte multă, încât El a intrat în corabie și ședea pe mare, iar toată mulțimea era lângă mare, pe uscat.
2. Și-i învăța multe în pilde, și în învățătura Sa le zicea:
3. Ascultați: Iată, ieșit-a semănătorul să semene.
4. Și pe când semăna el, o sămânță a căzut lângă cale și păsările cerului au venit și au mâncat-o.
5. Și alta a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, și îndată a răsărit, pentru că nu avea pământ mult.
6. Și când s-a ridicat soarele, s-a veștejit și, neavând rădăcină, s-a uscat.
7. Altă sămânță a căzut în spini, a crescut, dar spinii au înăbușit-o și rod n-a dat.
8. Și altele au căzut pe pământul cel bun și, înălțându-se și crescând, au dat roade și au adus: una treizeci, alta șaizeci, alta o sută.
9. Și zicea: Cine are urechi de auzit să audă.
10. Iar când a fost singur, cei ce erau lângă El, împreună cu cei doisprezece, Îl întrebau despre pilde.
11. Și le-a răspuns: Vouă vă e dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu, dar pentru cei de

afară totul se face în pilde,

12. Ca uitându-se, să privească și să nu vadă, și, auzind, să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă și să fie iertați.

13. Și le-a zis: Nu pricepeți pilda aceasta? Dar cum veți înțelege toate pildele?

14. Semănătorul seamănă cuvântul.

15. Cele de lângă cale sunt aceia în care se seamănă cuvântul, și, când îl aud, îndată vine satana și ia cuvântul cel semănat în inimile lor.

16. Cele semănate pe loc pietros sunt aceia care, când aud cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie,

17. Dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la un timp; apoi când se întâmplă strâmtorare sau prigoană pentru cuvânt, îndată se smintesc.

18. Și cele semănate între spini sunt cei ce ascultă cuvântul,

19. Dar grijile veacului și înșelăciunea bogăției și poftele după celelalte, pătrunzând în ei, înăbușă cuvântul și îl fac neroditor.

20. Iar cele semănate pe pământul cel bun sunt cei ce aud cuvântul și-l primesc și aduc roade: unul treizeci, altul șaiszeci și altul o sută.

21. Și le zicea: Se aduce oare făclia ca să fie pusă sub obroc sau sub pat? Oare nu ca să fie pusă în sfeșnic?

22. Căci nu e nimic ascuns ca să nu se dea pe față; nici n-a fost ceva tăinuit, decât ca să vină la arătare.

23. Cine are urechi de auzit să audă.

24. Și le zicea: Luați seama la ce auziți: Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura; iar vouă celor ce ascultați, vi se va da și vă va prisosi.

25. Căci celui ce are i se va da; dar de la cel ce nu are, și ce are i se va lua.

26. Și zicea: Așa este împărăția lui Dumnezeu, ca un om care aruncă sămânța în pământ,

27. Și doarme și se scoală, noaptea și ziua, și sămânța răsare și crește, cum nu știe el.

28. Pământul rodește de la sine: mai întâi pai, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.

29. Iar când rodul se coace, îndată trimite secera, că a sosit secerișul.

30. Și zicea: Cum vom asemăna împărăția lui Dumnezeu, sau în ce pildă o vom închipui?

31. Cu grăuntele de muștar care, când se seamănă în pământ, este mai mic decât toate semințele de pe pământ;

32. Dar, după ce s-a semănat, crește și se face mai mare decât toate legumele și face ramuri mari, încât sub umbra lui pot să sălășluiască păsările cerului.

33. Și cu multe pilde ca acestea le grăia cuvântul după cum puteau să înțeleagă.

34. Iar fără pildă nu le grăia; și ucenicilor Săi le lămuria toate, deosebi.

35. Și în ziua aceea, când s-a înserat, a zis către ei: Să trecem pe țărmul celălalt.

36. Și lăsând ei mulțimea, L-au luat cu ei în corabie, așa cum era, căci erau cu El și alte corăbii.

37. Și s-a pornit o furtună mare de vânt și valurile se prăvăleau peste corabie, încât corabia era aproape să se umple.

38. Iar Iisus era la partea dindărăt a corăbiei, dormind pe căpătâi. L-au deșteptat și I-au zis:

Învățătorule, nu-Ți este grijă că pierim?

39. Și El, sculându-Se, a certat vântul și a poruncit mării: Taci! Încetează! Și vântul s-a potolit și s-a făcut liniște mare.

40. Și le-a zis lor: Pentru ce sunteți așa de fricoși? Cum de nu aveți credință?

41. Și s-au înfricoșat cu frică mare și ziceau unul către altul: Cine este oare, Acesta, că și vântul și marea I se supun?

CAPITOLUL 5

Vindecarea unui demonizat din ținutul Gadarenilor. Învierea fiicei lui Iair și vindecarea femeii bolnave de doisprezece ani.

1. Și a venit de cealaltă parte a mării în ținutul Gadarenilor.
2. Iar după ce a ieșit din corabie, îndată L-a întâmpinat, din morminte, un om cu duh necurat,
3. Care își avea locuința în morminte, și nimeni nu putea să-l lege nici măcar în lanțuri,
4. Pentru că de multe ori fiind legat în obezi și lanțuri, el rupea lanțurile, și obezile le sfărâma, și nimeni nu putea să-l potolească;
5. Și neîncetat noaptea și ziua era prin morminte și prin munți, strigând și tăindu-se cu pietre.
6. Iar văzându-L de departe pe Iisus, a alergat și s-a închinat Lui.
7. Și strigând cu glas puternic, a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Te jur pe Dumnezeu să nu mă chinuiești.
8. Căci îi zicea: Ieși duh necurat din omul acesta.
9. Și l-a întrebat: Care îți este numele? Și I-a răspuns: Legiune este numele meu, căci suntem mulți.
10. Și Îl rugau mult să nu-i trimită afară din acel ținut.
11. Iar acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, care păștea.
12. Și L-au rugat, zicând: Trimite-ne pe noi în porci, ca să intrăm în ei.
13. Și El le-a dat voie. Atunci, ieșind, duhurile necurate au intrat în porci și turma s-a aruncat de pe țărmul înalt, în mare. Și erau ca la două mii și s-au înecat în mare.
14. Iar cei care-i pășteau au fugit și au vestit în cetate și prin sate. Și au venit oamenii să vadă ce s-a întâmplat.
15. Și s-au dus la Iisus și au văzut pe cel demonizat șezând jos, îmbrăcat și întreg la minte, el care avusese legiune de demoni, și s-au înfricoșat.
16. Iar cei ce au văzut le-au povestit cum a fost cu demonizatul și despre porci.
17. Și ei au început să-L roage să se ducă din hotarele lor.
18. Iar intrând El în corabie, cel ce fusese demonizat Îl ruga ca să-l ia cu El.
19. Iisus însă nu l-a lăsat, ci i-a zis: Mergi în casa ta, la ai tăi, și spune-le câte ți-a făcut ție Domnul și cum te-a miluit.
20. Iar el s-a dus și a început să vestească în Decapole câte i-a făcut Iisus lui; și toți se minunau.
21. Și trecând Iisus cu corabia iarăși de partea cealaltă, s-a adunat la El mulțime multă și era lângă mare.
22. Și a venit unul din mai-marii sinagogilor, anume Iair, și văzându-L pe Iisus, a căzut la picioarele Lui,
23. Și L-a rugat mult, zicând: Fiica mea este pe moarte, ci, venind, pune mâinile tale peste ea, ca să scape și să trăiască.
24. Și a mers cu el. Și mulțime multă îl urma pe Iisus Și Îl îmbulzea.
25. Și era o femeie care avea, de doisprezece ani, curgere de sânge.
26. Și multe îndurase de la mulți doctori, cheltuindu-și toate ale sale, dar nefolosind nimic, ci mai mult mergând înspre mai rău.
27. Auzind ea cele despre Iisus, a venit în mulțime și pe la spate s-a atins de haina Lui.
28. Căci își zicea: De mă voi atinge măcar de haina Lui, mă voi vindeca!
29. Și îndată izvorul sângelui ei a încetat și ea a simțit în trup că s-a vindecat de boală.
30. Și îndată, cunoscând Iisus în Sine puterea ieșită din El, întorcându-Se către mulțime, a întrebat: Cine s-a atins de Mine?
31. Și I-au zis ucenicii Lui: Vezi mulțimea îmbulzindu-Te și zici: Cine s-a atins de Mine?
32. Și Se uita împrejur să vadă pe aceea care făcuse aceasta.
33. Iar femeia, înfricoșându-se și tremurând, știind ce i se făcuse, a venit și a căzut înaintea Lui și I-a mărturisit tot adevărul;
34. Iar El i-a zis: Fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace și fii sănătoasă de boala ta!
35. Încă vorbind El, au venit unii de la mai-marele sinagogii, zicând: Fiica ta a murit. De ce mai superi pe Învățătorul?
36. Dar Iisus, auzind cuvântul ce s-a grăit, a zis mai-marelui sinagogii: Nu te teme. Crede numai.

37. Și n-a lăsat pe nimeni să meargă cu El, decât numai pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui Iacov.
38. Și au venit la casa mai-marelui sinagogii și a văzut tulburare și pe cei ce plângeau și se tânguiau mult.
39. Și intrând, le-a zis: De vă tulburați și plângeți? Copila n-a murit, ci doarme.
40. Și-L lua în răs. Iar El, scoțându-i pe toți afară, a luat cu Sine pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce îl însoțeau și a intrat unde era copila.
41. Și apucând pe copilă de mână, i-a grăit: Talita kumi, care se tâlcuiește: Fiică, ție zic, scoală-te!
42. Și îndată s-a sculat copila și umbla, căci era de doisprezece ani. Și s-au mirat îndată cu uimire mare.
43. Dar El le-a poruncit, cu stăruință, ca nimeni să nu afle de aceasta. Și le-a zis să-i dea copilei să mănânce.

CAPITOLUL 6

Proorocul disprețuit în patria lui. Trimiterea celor doisprezece. Uciderea lui Ioan Botezătorul. Săturarea celor cinci mii. Iisus umblă pe mare.

1. Și a ieșit de acolo și a venit în patria Sa, iar ucenicii Lui au mers după El.
2. Și, fiind sâmbătă, a început să învețe în sinagogă. Și mulți, auzindu-L, erau uimiți și ziceau: De unde are El acestea? Și ce este înțelepciunea care I s-a dat Lui? Și cum se fac minuni ca acestea prin mâinile Lui?
3. Au nu este Acesta teslarul, fiul Mariei și fratele lui Iacov și al lui Iosi și al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt, oare, surorile Lui aici la noi? Și se sminteau întru El.
4. Și le zicea Iisus: Nu este prooroc disprețuit, decât în patria sa și între rudele sale și în casa sa.
5. Și n-a putut acolo să facă nici o minune, decât că, punându-Și mâinile peste puțini bolnavi, i-a vindecat.
6. Și se mira de necredința lor. Și străbătea satele dimprejur învățând.
7. Și a chemat la Sine pe cei doisprezece și a început să-i trimită doi câte doi și le-a dat putere asupra duhurilor necurate.
8. Și le-a poruncit să nu ia nimic cu ei, pe cale, ci numai toiag. Nici pâine, nici traistă, nici bani la cingătoare;
9. Ci să fie încălțați cu sandale și să nu se îmbrace cu două haine.
10. Și le zicea: În orice casă veți intra, acolo să rămâneți până ce veți ieși de acolo.
11. Și dacă într-un loc nu vă vor primi pe voi, nici nu vă vor asculta, ieșind de acolo, scuturați praful de sub picioarele voastre, spre mărturie lor. Adevărat grăiesc vouă: Mai ușor va fi Sodomei și Gomorei, în ziua judecății, decât cetății aceleia.
12. Și ieșind, ei propovăduiau să se pocăiască.
13. Și scoteau mulți demoni și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i vindecau.
14. Și a auzit regele Irod, căci numele lui Iisus se făcuse cunoscut, și zicea că Ioan Botezătorul s-a sculat din morți și de aceea se fac minuni prin el.
15. Alții însă ziceau că este Ilie și alții că este prooroc, ca unul din prooroci.
16. Iar Irod, auzind zicea: Este Ioan căruia eu am pus să-i taie capul; el s-a sculat din morți.
17. Căci Irod, trimițând, l-a prins pe Ioan și l-a legat, în temniță, din pricina Irodiadei, femeia lui Filip, fratele său, pe care o luase de soție.
18. Căci Ioan îi zicea lui Irod: Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău.
19. Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare, dar nu putea,
20. Căci Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat drept și sfânt, și-l ocrotea. Și ascultându-l, multe făcea și cu drag îl asculta.
21. Și fiind o zi cu bun prilej, când Irod, de ziua sa de naștere, a făcut ospăț dregătorilor lui și

căpeteniilor oștirii și fruntașilor din Galileea,

22. Și fiica Irodiadei, intrând și jucând, a plăcut lui Irod și celor ce ședeau cu el la masă. Iar regele a zis fetei: Cere de la mine orice vei voi și îți voi da.

23. Și s-a jurat ei: Orice vei cere de la mine îți voi da, până la jumătate din regatul meu.

24. Și ea, ieșind, a zis mamei sale: Ce să cer? Iar Irodiada i-a zis: Capul lui Ioan Botezătorul.

25. Și intrând îndată, cu grabă, la rege, i-a cerut, zicând: Vreau să-mi dai îndată, pe tipsisie, capul lui Ioan Botezătorul.

26. Și regele s-a mâhnit adânc, dar pentru jurământ și pentru cei ce ședeau cu el la masă, n-a voit s-o întristeze.

27. Și îndată trimițând regele un paznic, a poruncit a-i aduce capul.

28. Și acela, mergând, i-a tăiat capul în temniță, l-a adus pe tipsisie și l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale.

29. Și auzind, ucenicii lui au venit, au luat trupul lui Ioan și l-au pus în mormânt.

30. Și s-au adunat apostolii la Iisus și I-au spus Lui toate câte au făcut și au învățat.

31. Și El le-a zis: Veniți voi înșivă de o parte, în loc pustiu, și odihniți-vă puțin. Căci mulți erau care veneau și mulți erau care se duceau și nu mai aveau timp nici să mănânce.

32. Și au plecat cu corabia spre un loc pustiu, de o parte.

33. Și i-au văzut plecând și mulți au înțeles și au alergat acolo pe jos de prin toate cetățile și au sosit înaintea lor.

34. Și ieșind din corabie, Iisus a văzut mulțime mare și I s-a făcut milă de ei, căci erau ca niște oi fără păstor, și a început să-i învețe multe.

35. Dar făcându-se târziu, ucenicii Lui, apropiindu-se, I-au zis: Locul e pustiu și ceasul e târziu;

36. Slobozește-i, ca mergând prin cetățile și prin satele dimprejur, să-și cumpere să mănânce.

37. Răspunzând, El le-a zis: Dați-le voi să mănânce. Și ei I-au zis: Să mergem noi să cumpărăm pâini de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?

38. Iar El le-a zis: Câte pâini aveți? Duceți-vă și vedeți. Și după ce au văzut, I-au spus: Cinci pâini și doi pești.

39. Și El le-a poruncit să-i așeze pe toți cete, cete, pe iarbă verde.

40. Și au șezut cete, cete, câte o sută și câte cincizeci.

41. Și luând cele cinci pâini și cei doi pești, privind la cer, a binecuvântat și a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca să le pună înaintea, asemenea și cei doi pești i-a împărțit tuturor.

42. Și au mâncat toți și s-au săturat.

43. Și au luat douăsprezece coșuri pline cu fărâmituri și cu ce-a rămas din pești.

44. Iar cei ce au mâncat pâinile erau cinci mii de bărbați.

45. Și îndată a silit pe ucenicii Lui să intre în corabie și să meargă înaintea Lui, de cealaltă parte, spre Betsaida, până ce El va slobozi mulțimea.

46. Iar după ce i-a slobozit, S-a dus în munte ca să Se roage.

47. Și făcându-se seară, era corabia în mijlocul mării, iar El singur pe țarm.

48. Și i-a văzut cum se chinuiau vâslind, căci vântul le era împotrivă. Și către a patra strajă a nopții a venit la ei umblând pe mare și voia să treacă pe lângă ei.

49. Iar lor, văzându-L umblând pe mare, li s-a părut că este nălucă și au strigat.

50. Căci toți L-au văzut și s-au tulburat. Dar îndată El a vorbit cu ei și le-a zis: Îndrăzniți! Eu sunt; nu vă temeți!

51. Și s-a suit la ei în corabie și s-a potolit vântul. Și erau peste măsură de uimiți în sinea lor;

52. Căci nu pricepuseră nimic de la minunea pâinilor, deoarece inima lor era învățată.

53. Și trecând marea, au venit în ținutul Ghenizaretului și au tras la țarm.

54. Și ieșind ei din corabie, îndată L-au cunoscut.

55. Și străbăteau tot ținutul acela și au început să-I aducă pe bolnavi pe paturi, acolo unde auzeau că este El.

56. Și oriunde intra în sate sau în cetăți sau în sătulețe, puneau la răspântii pe cei bolnavi, și-L rugau să le îngăduie să se atingă măcar de poala hainei Sale. Și câți se atingeau de El se vindecau.

CAPITOLUL 7

Iisus osândește poruncile născocite de farisei. Femeia cananeiancă și fiica ei. Vindecarea celui surd și mut.

1. Și s-au adunat la El fariseii și unii dintre cărturari, care veniseră din Ierusalim.
2. Și văzând pe unii din ucenicii Lui că mănâncă cu mâinile necurate, adică nespălate, căteau;
3. Căci fariseii și toți iudeii, dacă nu-și spală mâinile până la cot, nu mănâncă, ținând datina bătrânilor.
4. Și când vin din piață, dacă nu se spală, nu mănâncă; și alte multe sunt pe care au primit să le țină: spălarea paharelor și a urcioarelor și a vaselor de aramă și a paturilor.
5. Și L-au întrebat pe El fariseii și cărturarii: Pentru ce nu umblă ucenicii Tăi după datina bătrânilor, ci mănâncă cu mâinile nespălate?
6. Iar El le-a zis: Bine a proorocit Isaia despre voi, fățarnicilor, precum este scris: "Acest popor Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine".
7. Dar în zadar Mă cinstesc, învățând învățături care sunt porunci omenești.
8. Căci lăsând porunca lui Dumnezeu, țineți datina oamenilor: spălarea urcioarelor și a paharelor și altele ca acestea multe, pe care le faceți.
9. Și le zicea lor: Bine, ați lepădat porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră!
10. Căci Moise a zis: "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta", și "cel ce va grăi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa, cu moarte să se sfârșească".
11. Voi însă ziceți: Dacă un om va spune tatălui sau mamei: Corban! adică: Cu ce te-aș fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu,
12. Nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa.
13. Și astfel desființați cuvântul lui Dumnezeu cu datina voastră pe care singuri ați dat-o. Și faceți multe asemănătoare cu acestea.
14. Și chemând iarăși mulțimea la El, le zicea: Ascultați-Mă toți și înțelegeți:
15. Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă.
16. De are cineva urechi de auzit să audă.
17. Și când a intrat în casă de la mulțime, L-au întrebat ucenicii despre această pildă.
18. Și El le-a zis: Așadar și voi sunteți nepricepuți? Nu înțelegeți, oare, că tot ce intră în om, din afară, nu poate să-l spurce?
19. Că nu intră în inima lui, ci în pânțele, și iese afară, pe calea sa, bucatele fiind toate curate.
20. Dar zicea că ceea ce iese din om, aceea spurcă pe om.
21. Căci dinăuntru, din inima omului, ies cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, uciderile,
22. Adulterul, lăcomiile, vicleniile, înșelăciunea, nerușinarea, ochiul pizmaș, hula, trufia, ușurătatea.
23. Toate aceste rele ies dinăuntru și spurcă pe om.
24. Și ridicându-Se de acolo, S-a dus în hotarele Tirului și ale Sidonului și, intrând într-o casă, voia ca nimeni să nu știe, dar n-a putut să rămână tăinuit.
25. Căci îndată auzind despre El o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit și a căzut la picioarele Lui.
26. Și femeia era păgână, de neam din Fenicia Siriei. Și Îl ruga să alunge demonii din fiica ei.
27. Dar Iisus i-a vorbit: Lasă întâi să se sature copiii. Căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.
28. Ea însă a răspuns și I-a zis: Da, Doamne, dar și câinii, sub masă, mănâncă din fărâmiturile copiilor.

29. Și Iisus i-a zis: Pentru acest cuvânt, mergi. A ieșit demonul din fiica ta.
30. Iar ea, ducându-se acasă, a găsit pe copilă culcată în pat, iar demonul ieșise.
31. Și, ieșind din părțile Tirului, a venit, prin Sidon, la Marea Galileii, prin mijlocul hotarelor Decapolei.
32. Și I-au adus un surd, care era și gângav, și L-au rugat ca să-Și pună mâna peste el.
33. Și luându-l din mulțime, la o parte, Și-a pus degetele în urechile lui, și scuipând, S-a atins de limba lui.
34. Și privind la cer, a suspinat și a zis lui: Effatta! ceea ce înseamnă: Deschide-te!
35. Și urechile lui s-au deschis, iar legătura limbii lui îndată s-a dezlegat, și vorbea bine.
36. Și le poruncea să nu spună nimănui. Dar, cu cât le poruncea, cu atât mai mult ei Îl vesteau.
37. Și erau uimiți peste măsură, zicând: Toate le-a făcut bine: pe surzi îi face să audă și pe muți să vorbească.

CAPITOLUL 8

Săturarea celor patru mii. Acest neam cere semn. Păziți-vă de farisei și de Irod. Vindecarea unui orb. Mărturisirea lui Petru. Întâia vestire a Patimilor.

1. În zilele acelea, fiind iarăși mulțime multă și neavând ce să mănânce, Iisus, chemând la Sine pe ucenici, le-a zis:
2. Milă Îmi este de mulțime, că sunt trei zile de când așteaptă lângă Mine și n-au ce să mănânce.
3. Și de-i voi slobozi flămânzi la casa lor, se vor istovi pe drum, că unii dintre ei au venit de departe.
4. Și ucenicii Lui I-au răspuns: De unde va putea cineva să-i sature pe aceștia cu pâine, aici în pustie.
5. El însă i-a întrebat: Câte pâini aveți? Răspuns-au Lui: șapte.
6. Și a poruncit mulțimii să șeadă jos pe pământ. Și, luând cele șapte pâini, a mulțumit, a frânt și a dat ucenicilor Săi, ca să le pună înaintea. Și ei le-au pus mulțimii înaintea.
7. Și aveau și puțini peștișori. Și binecuvântându-i, a zis să-i pună și pe aceștia înaintea lor.
8. Și au mâncat și s-au săturat și au luat șapte coșuri cu rămășițe de fărâmituri.
9. Și ei erau ca la patru mii. Și i-a slobozit.
10. Și îndată intrând în corabie cu ucenicii Săi, a venit în părțile Dalmanutei.
11. Și au ieșit fariseii și se sfădeau cu El, cerând de la El semn din cer, ispitindu-L.
12. Și Iisus, suspinând cu duhul Său, a zis: Pentru ce neamul acesta cere semn? Adevărat grăiesc vouă că nu se va da semn acestui neam.
13. Și lăsându-i, a intrat iarăși în corabie și a trecut de cealaltă parte.
14. Dar ucenicii au uitat să ia pâine și numai o pâine aveau cu ei în corabie.
15. Și El le-a poruncit, zicând: Vedeți, păziți-vă de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod.
16. Și vorbeau între ei, zicând: Aceasta o zice, fiindcă n-avem pâine.
17. Și Iisus, înțelegând, le-a zis: De ce gândiți că n-aveți pâine? Tot nu înțelegeți, nici nu pricepeți? Atât de învățată este inima voastră?
18. Ochi aveți și nu vedeți, urechi aveți și nu auziți și nu vă aduceți aminte.
19. Când am frânt cele cinci pâini, la cei cinci mii de oameni, atunci câte coșuri pline de fărâmituri ați luat? Zis-au Lui: Douăsprezece.
20. Și când cu cele șapte pâini, la cei patru mii de oameni, câte coșuri pline de fărâmituri ați luat? Iar ei au zis: Șapte.
21. Și le zicea: Tot nu pricepeți?
22. Și au venit la Betsaida. Și au adus la El un orb și L-au rugat să se atingă de el.
23. Și luând pe orb de mână, l-a scos afară din sat și, scuipând în ochii lui și punându-Și mâinile peste el, l-a întrebat dacă vede ceva.

24. Și el, ridicându-și ochii, a zis: zăresc oamenii; îi văd ca pe niște copaci umblând.
25. După aceea a pus iarăși mâinile pe ochii lui, și el a văzut bine și s-a îndreptat, căci vedea toate, lămurit.
26. Și l-a trimis la casa sa, zicându-i: Să nu intri în sat, nici să spui cuiva din sat.
27. Și a ieșit Iisus și ucenicii Lui prin satele din preajma Cezareii lui Filip. Și pe drum întreba pe ucenicii Săi, zicându-le: Cine zic oamenii că sunt?
28. Ei au răspuns Lui, zicând: Unii spun că ești Ioan Botezătorul, alții că ești Ilie, iar alții că ești unul din prooroci.
29. Și El i-a întrebat: Dar voi cine ziceți că sunt Eu? Răspunzând, Petru a zis Lui: Tu ești Hristosul.
30. Și El le-a dat poruncă să nu spună nimănui despre El.
31. Și a început să-i învețe că Fiul Omului trebuie să pătimească multe și să fie defăimat de bătrâni, de arhierii și de cărturari și să fie omorât, iar după trei zile să învieze.
32. Și spunea acest cuvânt pe față. Și luându-L Petru de o parte, a început să-L dojenească.
33. Dar El, întorcându-Se și uitându-Se la ucenicii Săi, a certat pe Petru și i-a zis: Mergi, înapoia mea, satano! Căci tu nu cugeți cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor.
34. Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.
35. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.
36. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?
37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?
38. Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinții îngeri.

CAPITOLUL 9

Schimbarea la față. Vindecarea lunaticului. A doua vestire a Patimilor. Cearta pentru locul întâi. Prilejul de păcat.

1. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.
2. Și după șase zile a luat Iisus cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan și i-a dus într-un munte înalt, de o parte, pe ei singuri, și S-a schimbat la față înaintea lor.
3. Și veșmintele Lui s-au făcut strălucitoare, albe foarte, ca zăpada, cum nu poate înălbi așa pe pământ înălbitorul.
4. Și li s-a arătat Ilie împreună cu Moise și vorbeau cu Iisus.
5. Și răspunzând Petru, a zis lui Iisus: Învățătorule, bine este ca noi să fim aici; și să facem trei colibe: Ție una și lui Moise una și lui Ilie una.
6. Căci nu știa ce să spună, fiindcă erau înspăimântați.
7. Și s-a făcut un nor care îi umbrea, iar un glas din nor a venit zicând: Acesta este Fiul Meu cel iubit, pe Acesta să-L ascultați.
8. Dar, deodată, privind ei împrejur, n-au mai văzut pe nimeni decât pe Iisus, singur cu ei.
9. Și coborându-se ei din munte, le-a poruncit ca nimănui să nu spună cele ce văzuseră, decât numai când Fiul Omului va învia din morți.
10. Iar ei au ținut cuvântul, întrebându-se între ei: Ce înseamnă a învia din morți?
11. Și L-au întrebat pe El, zicând: Pentru ce zic fariseii și cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?
12. Iar El le-a răspuns: Ilie, venind întâi, va așeza iarăși toate. Și cum este scris despre Fiul Omului că va să pătimească multe și să fie defăimat?
13. Dar vă zic vouă că Ilie a și venit și i-au făcut toate câte au voit, precum s-a scris despre el.
14. Și venind la ucenici, a văzut mulțime mare împrejurul lor și pe cărturari sfădindu-se între ei.

15. Și îndată toată mulțimea, văzându-L, s-a spăimântat și, alergând, I se închina.
16. Și Iisus a întrebat pe cărturari: Ce vă sfădiți între voi?
17. Și I-a răspuns Lui unul din mulțime: Învățătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut.
18. Și oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut.
19. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine.
20. Și l-au adus la El. Și văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, și, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând.
21. Și l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie.
22. Și de multe ori l-a aruncat și în foc și în apă ca să-l piardă. Dar de poți ceva, ajută-ne, fiindu-Ți milă de noi.
23. Iar Iisus i-a zis: De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede.
24. Și îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele.
25. Iar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși din el și să nu mai intri în el!
26. Și răcnind și zguduindu-l cu putere, duhul a ieșit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit.
27. Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, și el s-a sculat în picioare.
28. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, de o parte: Pentru ce noi n-am putut să-l izgonim?
29. El le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post.
30. Și, ieșind ei de acolo, străbăteau Galileea, dar El nu voia să știe ceva.
31. Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia.
32. Ei însă nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-L întrebe.
33. Și au venit în Capernaum. Și fiind în casă, i-a întrebat: Ce vorbeați între voi pe drum?
34. Iar ei tăceau, fiindcă pe cale se întrebaseră unii pe alții cine dintre ei este mai mare.
35. Și șezând jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: Dacă cineva vrea să fie întâiul, să fie cel din urmă dintre toți și slujitor al tuturor.
36. Și luând un copil, l-a pus în mijlocul lor și, luându-l în brațe, le-a zis:
37. Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din acești copii pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește, nu pe Mine Mă primește, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
38. Și I-a zis Ioan: Învățătorule, am văzut pe cineva scoțând demoni în numele Tău, care nu merge după noi, și l-am oprit, pentru că nu merge după noi.
39. Iar Iisus a zis: Nu-l opriți, căci nu e nimeni care, făcând vreo minune în numele Meu, să poată, degrabă, să Mă vorbească de rău.
40. Căci cine nu este împotriva noastră este pentru noi.
41. Iar oricine vă va da să beți un pahar de apă, în numele Meu, fiindcă sunteți ai lui Hristos, adevărat zic vouă că nu-și va pierde plata sa.
42. Și cine va sminti pe unul din aceștia mici, care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui dacă și-ar lega de gât o piatră de moară și să fie aruncat în mare.
43. Și de te smintește mâna ta, tai-o că mai bine îți este să intri ciung în viață, decât, amândouă mâinile având, să te duci în gheena, în focul cel nestins.
44. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.
45. Și de te smintește piciorul tău, taie-l, că mai bine îți este ție să intri fără un picior în viață, decât având amândouă picioarele să fii azvârlit în gheena, în focul cel nestins,

46. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.
47. Și de te smintește ochiul tău, scoate-l, că mai bine îți este ție cu un singur ochi în împărăția lui Dumnezeu, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.
48. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.
49. Căci fiecare (om) va fi sărat cu foc, după cum orice jertfă va fi sărată cu sare.
50. Bună este sarea; dacă însă sarea își pierde puterea, cu ce o veți drege? Aveți sare întru voi și trăiți în pace unii cu alții.

CAPITOLUL 10

Despre despărțirea soților. Iisus binecuvintează pe copii. Tânărul cel bogat. A treia vestire a Patimilor. Fiii lui Zevedeu. Bartimeu.

1. Și sculându-Se de acolo, a venit în hotarele Iudeii, de cealaltă parte a Iordanului, și mulțimile s-au adunat iarăși la El și iarăși le învăța, după cum obișnuia.
2. Și apropiindu-se fariseii, Îl întrebau, ispitindu-L, dacă este îngăduit unui bărbat să-și lase femeia.
3. Iar El, răspunzând, le-a zis: Ce v-a poruncit vouă Moise?
4. Iar ei au zis: Moise a dat voie să-i scrie carte de despărțire și să o lase.
5. Și răspunzând, Iisus le-a zis: Pentru învârtoșarea inimii voastre, v-a scris porunca aceasta;
6. Dar de la începutul făpturii, bărbat și femeie i-a făcut Dumnezeu.
7. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa.
8. Și vor fi amândoi un trup; așa că nu mai sunt doi, ci un trup.
9. Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă.
10. Dar în casă ucenicii L-au întrebat iarăși despre aceasta.
11. Și El le-a zis: Oricine va lăsa pe femeia sa și va lua alta, săvârșește adulter cu ea.
12. Iar femeia, de-și va lăsa bărbatul ei și se va mărita cu altul, săvârșește adulter.
13. Și aduceau la El copii, ca să-și pună mâinile peste ei, dar ucenicii certau pe cei ce-i aduceau.
14. Iar Iisus, văzând, S-a mâhnit și le-a zis: Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.
15. Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea.
16. Și, luându-i în brațe, i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei.
17. Și când ieșea El în drum, alergând la El unul și îngenunchind înaintea Lui, Îl întreba: Învățătorule bun, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?
18. Iar Iisus i-a răspuns: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât unul Dumnezeu.
19. Știi poruncile: Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu înșeli pe nimeni, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.
20. Iar el I-a zis: Învățătorule, acestea toate le-am păzit din tinerețile mele.
21. Iar Iisus, privind la el cu dragoste, i-a zis: Un lucru îți mai lipsește: Mergi, vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea comoară în cer; și apoi, luând crucea, vino și urmează Mie.
22. Dar el, întristându-se de cuvântul acesta, a plecat mâhnit, căci avea multe bogății.
23. Și Iisus, uitându-Se în jur, a zis către ucenicii Săi: Cât de greu vor intra bogății în împărăția lui Dumnezeu!
24. Iar ucenicii erau uimiți de cuvintele Lui. Dar Iisus, răspunzând iarăși, le-a zis: Fiilor, cât de greu este celor ce se încred în bogății să intre în împărăția lui Dumnezeu!
25. Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu.
26. Iar ei, mai mult uimindu-se, ziceau unii către alții: Și cine poate să se mântuiască?
27. Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni lucrul e cu neputință, dar nu la Dumnezeu. Căci la Dumnezeu toate sunt cu putință.
28. Și a început Petru a-I zice: Iată, noi am lăsat toate și Ți-am urmat.

29. Iisus i-a răspuns: Adevărat grăiesc vouă: Nu este nimeni care și-a lăsat casă, sau frați, sau surori, sau mamă, sau tată, sau copii, sau țarine pentru Mine și pentru Evanghelie,
30. Și să nu ia însutit - acum, în vremea aceasta, de prigoniri - case și frați și surori și mame și copii și țarine, iar în veacul ce va să vină: viață veșnică.
31. Și mulți dintre cei dintâi vor fi pe urmă, și din cei de pe urmă întâi.
32. Și erau pe drum, suindu-se la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți și cei ce mergeau după El se temeau. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, a început să le spună ce aveau să I se întâmple:
33. Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhiereilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor.
34. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia.
35. Și au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: Învățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere de la Tine.
36. Iar El le-a zis: Ce voiți să vă fac?
37. Iar ei I-au zis: Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta.
38. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să vă botezați cu botezul cu care Mă botez Eu?
39. Iar ei I-au zis: Putem. Și Iisus le-a zis: Paharul pe care Eu îl beau îl veți bea, și cu botezul cu care Eu mă botez vă veți boteza.
40. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a stânga Mea, nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit.
41. Și auzind cei zece, au început a se mânia pe Iacov și pe Ioan.
42. Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: Știți că cei ce se socotesc cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele și cei mai mari ai lor le stăpânesc.
43. Dar între voi nu trebuie să fie așa, ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru.
44. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă.
45. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.
46. Și au venit în Ierihon. Și ieșind din Ierihon El, ucenicii Lui și mulțime mare, Bartimeu orbul, fiul lui Timeu, ședea jos, pe marginea drumului.
47. Și, auzind că este Iisus Nazarineanul, a început să strige și să zică: Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!
48. Și mulți îl certau ca să tacă, el însă cu mult mai tare striga: Fiule al lui David, miluiește-mă!
49. Și Iisus, oprindu-Se, a zis: Chemați-l! Și l-au chemat pe orb, zicându-i: Îndrăznește, scoală-te! Te cheamă.
50. Iar orbul, lepădând haina de pe el, a sărit în picioare și a venit la Iisus.
51. Și l-a întrebat Iisus, zicându-i: Ce voiești să-ți fac? Iar orbul I-a răspuns: Învățătorule, să văd iarăși.
52. Iar Iisus i-a zis: Mergi, credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și urma lui Iisus pe cale.

CAPITOLUL 11

Intrarea în Ierusalim. Smochinul neroditor. Curățirea templului. Puterea credinței. Botezul lui Ioan.

1. Și când s-au apropiat de Ierusalim, la Betfaghe și la Betania, lângă Muntele Măslinilor, a trimis pe doi dintre ucenicii Săi,
2. Și le-a zis: Mergeți în satul care este înaintea voastră și, intrând în el, îndată veți afla un mânz legat, pe care n-a șezut până acum nici un om. Dezlegați-l și aduceți-l.
3. Iar de vă va zice cineva: De ce faceți aceasta? Spuneți că Domnul are trebuință de el și îndată îl va

trimite aici.

4. Deci au mers și au găsit mânzul legat la o poartă, afară la răspântie, și l-au dezlegat.
5. Și unii din cei ce stăteau acolo, le-au zis: De ce dezlegați mânzul?
6. Iar ei le-au spus precum le zisese Iisus, și i-au lăsat.
7. Și au adus mânzul la Iisus și și-au pus hainele pe el și Iisus a șezut pe el.
8. Și mulți își așterneau hainele pe cale, iar alții așterneau ramuri, pe care le tăiau de prin grădini.
9. Iar cei ce mergeau înainte și cei ce veneau pe urmă strigau, zicând: Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!
10. Binecuvântată este împărăția ce vine a părintelui nostru David! Osana întru cei de sus!
11. Și a intrat Iisus în Ierusalim și în templu și, privind toate în jur și vremea fiind spre seară, a ieșit spre Betania cu cei doisprezece.
12. Și a doua zi, ieșind ei din Betania, El a flămânzit.
13. Și văzând de departe un smochin care avea frunze, a mers acolo, doar va găsi ceva în el; și, ajungând la smochin, n-a găsit nimic decât frunze. Căci nu era timpul smochinelor.
14. Și, vorbind, i-a zis: De acum înainte, rod din tine nimeni în veac să nu mănânce. Și ucenicii Lui ascultau.
15. Și au venit în Ierusalim. Și, intrând în templu, a început să dea afară pe cei ce vindeau și pe cei ce cumpărau în templu, iar mesele schimbătorilor de bani și scaunele vânzătorilor de porumbei le-a răsturnat.
16. Și nu îngăduia să mai treacă nimeni cu vreun vas prin templu.
17. Și-i învăța și le spunea: Nu este, oare, scris: "Casa Mea casă de rugăciune se va chema, pentru toate neamurile"? Voi însă ați făcut din ea peșteră de tâlhari.
18. Și au auzit arhieriei și cărturarii. Și căutau cum să-L piardă. Căci se temeau de El, pentru că toată mulțimea era uimită de învățătura Lui.
19. Iar când s-a făcut seară, au ieșit afară din cetate.
20. Dimineăța, trecând pe acolo, au văzut smochinul uscat din rădăcini.
21. Și Petru, aducându-și aminte, I-a zis: Învățătorule, iată smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat.
22. Și răspunzând, Iisus le-a zis: Aveți credință în Dumnezeu.
23. Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte: Ridică-te și te aruncă în mare, și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.
24. De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea.
25. Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșelele voastre.
26. Că de nu iertați voi, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșelele voastre.
27. Și au intrat iarăși în Ierusalim. Și pe când se plimba Iisus prin templu, au venit la El arhieriei, cărturarii și bătrânii.
28. Și I-au zis: Cu ce putere faci acestea? Sau cine Ți-a dat Ție puterea aceasta, ca să le faci?
29. Iar Iisus le-a zis: Vă voi întreba și Eu un cuvânt: răspundeți-Mi și vă voi spune și Eu cu ce putere fac acestea:
30. Botezul lui Ioan din cer a fost, sau de la oameni? Răspundeți-Mi!
31. Și ei vorbeau între ei, zicând: De vom zice: Din cer, va zice: Pentru ce, dar, n-ați crezut în el?
32. Iar de vom zice: De la oameni - se temeau de mulțime, căci toți îl socoteau că Ioan era într-adevăr prooroc.
33. Și răspunzând, au zis lui Iisus: Nu știm. Și Iisus le-a zis: Nici Eu nu vă spun vouă cu ce putere fac acestea.

CAPITOLUL 12

Pilda lucrătorilor viei. Plata dajdiei. Învierea morților. Cea mai mare poruncă din Lege. Domnul și Fiul lui David. Banul văduvei.

1. Și a început să le vorbească în pilde: Un om a sădit o vie, a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit turn și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe.
2. Și la vreme, a trimis la lucrători o slugă, ca să ia de la ei din roadele viei.
3. Dar ei, punând mâna pe ea, au bătut-o și i-au dat drumul fără nimic.
4. Și a trimis la ei, iarăși, altă slugă, dar și pe aceea, lovind-o cu pietre, i-au spart capul și au ocărât-o.
5. Și a trimis alta. Dar și pe aceea au ucis-o; și pe multe altele: pe unele bătându-le, iar pe altele ucigându-le.
6. Mai avea și un fiu iubit al său și în cele din urmă l-a trimis la lucrători, zicând: Se vor rușina de fiul meu.
7. Dar acei lucrători au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și moștenirea va fi a noastră.
8. Și prinzându-l l-au omorât și l-au aruncat afară din vie.
9. Ce va face acum stăpânul viei? Va veni și va pierde pe lucrători, iar via o va da altora.
10. Oare nici Scriptura aceasta n-ați citit-o: "Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului?"
11. De la Domnul s-a făcut aceasta și este lucru minunat în ochii noștri".
12. Și căutau să-L prindă, dar se temeau de popor. Căci înțeleseseră că împotriva lor zisese pilda aceasta. Și lăsându-L, s-au dus.
13. Și au trimis la El pe unii din farisei și din irodiani, ca să-L prindă în cuvânt.
14. Iar ei, venind, I-au zis: Învățătorule, știm că spui adevărul și nu-Ți pasă de nimeni, fiindcă nu cauți la fața oamenilor, ci cu adevărat înveți calea lui Dumnezeu. Se cuvine a da dajdie Cezarului sau nu? Să dăm sau să nu dăm?
15. El însă, cunoscând fățarnicia lor, le-a zis: Pentru ce Mă ispitiți? Aduceți-Mi un dinar ca să-l văd.
16. Și I-au adus. Și i-a întrebat Iisus: Al cui e chipul acesta în inscripția de pe el? Iar ei I-au zis: Ale Cezarului.
17. Iar Iisus a zis: Dați Cezarului cele ale Cezarului, iar lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu. Și se mirau de El.
18. Și au venit la El saducheii care zic că nu este înviere și-L întrebau zicând:
19. Învățătorule, Moise ne-a lăsat scris, că de va muri fratele cuiva și va lăsa femeia fără copil, să ia fratele său pe femeia lui și să ridice urmaș fratelui.
20. Și erau șapte frați. Și cel dintâi și-a luat femeie, dar, murind, n-a lăsat urmaș.
21. Și a luat-o pe ea al doilea, și a murit, nelăsând urmaș. Tot așa și al treilea.
22. Și au luat-o toți șapte și n-au lăsat urmaș. În urma tuturor a murit și femeia.
23. La înviere, când vor învia, a căruia dintre ei va fi femeia? Căci toți șapte au avut-o de soție.
24. Și le-a zis Iisus: Oare nu pentru aceasta rătăciți, neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?
25. Căci, când vor învia din morți, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sunt ca îngerii din ceruri.
26. Iar despre morți că vor învia, n-ați citit, oare, în cartea lui Moise, când i-a vorbit Dumnezeu din rug, zicând: "Eu sunt Dumnezeu lui Avraam și Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov"?
27. Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morți, ci a celor vii. Mult rătăciți.
28. Și apropiindu-se unul din cărturari, care îi auzise vorbind între ei și, văzând că bine le-a răspuns, L-a întrebat: Care poruncă este întâia dintre toate?
29. Iisus i-a răspuns că întâia este: "Ascultă Israele, Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn".

30. Și: "Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta". Aceasta este cea dintâi poruncă.
31. Iar a doua e aceasta: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși". Mai mare decât acestea nu este altă poruncă.
32. Și I-a zis cărturarul: Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că unul este Dumnezeu și nu este altul afară de El.
33. Și a-L iubi pe El din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și din toată puterea și a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele.
34. Iar Iisus, văzându-l că a răspuns cu înțelepciune, i-a zis: Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu. Și nimeni nu mai îndrăznește să-L mai întrebe.
35. Și învățând Iisus în templu, grația zicând: Cum zic cărturarii că Hristos este Fiul lui David?
36. Însuși David a zis întru Duhul Sfânt: "Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor Tale".
37. Deci însuși David Îl numește pe El Domn; de unde dar este fiul lui? Și mulțimea cea multă Îl asculta cu bucurie.
38. Și le zicea în învățătura Sa: Luați seama la cărturari căroră le place să se plimbe în haine lungi și să li se plece lumea în piețe,
39. Și să stea în băncile dintâi în sinagogi și să stea în capul mesei la ospete,
40. Ei, care secătuesc casele văduvelor și de ochii lumii se roagă îndelung, își vor lua mai multă osândă.
41. Și șezând în preajma cutiei darurilor, Iisus privea cum mulțimea aruncă bani în cutie. Și mulți bogați aruncau mult.
42. Și venind o văduvă săracă, a aruncat doi bani, adică un codrant.
43. Și chemând la Sine pe ucenicii Săi le-a zis: Adevărat grăiesc vouă că această văduvă săracă a aruncat în cutia darurilor mai mult decât toți ceilalți.
44. Pentru că toți au aruncat din prisosul lor, pe când ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, toată avuția sa.

CAPITOLUL 13

Iisus vorbește despre dărâmarea Ierusalimului și despre a doua venire a Fiului Omului. Îndemnuri la priveghere.

1. Și ieșind din templu, unul dintre ucenicii Săi I-a zis: Învățătorule, privește ce fel de pietre și ce clădiri!
2. Dar Iisus a zis: Vezi aceste mari clădiri? Nu va rămâne piatră peste piatră să nu se risipească.
3. Și șezând pe Muntele Măslinilor, în fața templului, Îl întrebau, de o parte, Petru, Iacov, Ioan și cu Andrei:
4. Spune-ne nouă când vor fi acestea? Și care va fi semnul când va fi să se împlinescă toate acestea?
5. Iar Iisus a început să le spună: Vedeți să nu vă înșele cineva.
6. Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând că sunt Eu, și vor amăgi pe mulți.
7. Iar când veți auzi de războaie, și de zvonuri de războaie, să nu vă tulburați, căci trebuie să fie, dar încă nu va fi sfârșitul.
8. Și se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție, vor fi cutremure pe alocuri și foamete și tulburări vor fi. Iar acestea sunt începutul durerilor.
9. Luați seama la voi înșivă. Că vă vor da în adunări și veți fi bătuti în sinagogi și veți sta înaintea conducătorilor și a regilor, pentru Mine, spre mărturie lor.
10. Ci mai întâi Evanghelia trebuie să se propovăduiască la toate neamurile.
11. Iar când vă vor duce ca să vă predea, nu vă îngrijiți dinainte ce veți vorbi, ci să vorbiți ceea ce se

va da vouă în ceasul acela. Căci nu voi sunteți cei care veți vorbi, ci Duhul Sfânt.

12. Și va da frate pe frate la moarte și tată pe copil și copiii se vor răzvrăti împotriva părinților și îi vor ucide.

13. Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până la urmă, acela se va mântui.

14. Iar când veți vedea urâciunea pustiirii, stând unde nu se cuvine - cine citește să înțeleagă - atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți,

15. Și cel ce va acoperiș să nu se coboare în casă, nici să intre ca să-și ia ceva din casa sa,

16. Și cel ce va fi în țarină să nu se întoarcă îndărăt, ca să-și ia haina.

17. Dar vai celor ce vor avea în pântece și celor ce vor alăpta în zilele acelea!

18. Rugați-vă, dar, ca să nu fie fuga voastră iarna.

19. Căci în zilele acelea va fi necaz cum nu a mai fost până acum, de la începutul făpturii, pe care a zidit-o Dumnezeu, și nici nu va mai fi.

20. Și de nu ar fi scurtat Domnul zilele acelea, n-ar scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși, pe care i-a ales, a scurtat acele zile.

21. Și atunci dacă vă va zice cineva: Iată, aci este Hristos, sau iată acolo, să nu credeți.

22. Se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne și minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, pe cei aleși.

23. Dar voi luați seama. Iată dinainte v-am spus vouă toate.

24. Ci în acele zile, după necazul acela, soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina ei.

25. Și stelele vor cădea din cer și puterile care sunt în ceruri se vor clătina.

26. Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu putere multă și cu slavă.

27. Și atunci El va trimite pe îngeri și va aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.

28. Învățați de la smochin pilda: Când mlădița lui se face fragedă și înfrunzește, cunoașteți că vara este aproape.

29. Tot așa și voi, când veți vedea împlinindu-se aceste lucruri, să știți că El este aproape, lângă uși.

30. Adevărat grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea.

31. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

32. Iar despre ziua aceea și despre ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl.

33. Luați aminte, privegheați și vă rugați, că nu știți când va fi acea vreme.

34. Este ca un om care a plecat în altă țară și, lăsându-și casa, a dat puterea în mâna slugilor, dând fiecăruia lucrul lui, iar portarului i-a poruncit să vegheze.

35. Vegheați, dar, că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșilor, sau dimineața.

36. Ca nu cumva venind fără veste, să vă afle pe voi dormind.

37. Iar ceea ce zic vouă, zic tuturor: Privegheați!

CAPITOLUL 14

Ungerea din Betania. Cina cea de Taină. Ghetsimani. Prinderea. Înfățișarea la Caiafa. Lepădarea lui Petru.

1. Și după două zile erau Paștile și Azimile. Și arhieriei și cărturarii căutau cum să-l prindă cu vicleșug, ca să-L omoare.

2. Dar ziceau: Nu la sărbătoare, ca să nu fie tulburare în popor.

3. Și fiind El în Betania, în casa lui Simon Leprosul, și șezând la masă, a venit o femeie având un alabastru, cu mir de nard curat, de mare preț, și, spărgând vasul, a vărsat mirul pe capul lui Iisus.

4. Dar erau unii mârniți între ei, zicând: Pentru ce s-a făcut această risipă de mir?

5. Căci putea să se vândă acest mir cu peste trei sute de dinari, și să se dea săracilor. Și cârteau

împotriva ei.

6. Dar Iisus a zis: Lăsați-o. De ce îi faceți supărare? Lucru bun a făcut ea cu Mine.

7. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi și, oricând voiți, puteți să le faceți bine, dar pe mine nu Mă aveți totdeauna.

8. Ea a făcut ceea ce avea de făcut: mai dinainte a uns trupul Meu, spre înmormântare.

9. Adevărat zic vouă: Oriunde se va propovădui Evanghelia, în toată lumea, se va spune și ce-a făcut aceasta, spre pomenirea ei.

10. Iar Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, s-a dus la arhierei ca să li-L dea pe Iisus.

11. Și, auzind ei, s-au bucurat și au făgăduit să-i dea bani. Și el căuta cum să-L dea lor, la timp potrivit.

12. Iar în ziua cea dintâi a Azimilor, când jertfeau Paștile, ucenicii Lui L-au întrebat: Unde voiești să gătim, ca să mănânci Paștile?

13. Și a trimis doi din ucenicii Lui, zicându-le: Mergeți în cetate și vă va întâmpina un om, ducând un urcior cu apă; mergeți după el.

14. Și unde va intra, spuneți stăpânului casei că Învățătorul zice: Unde este odaia în care să mănânc Paștile împreună cu ucenicii Mei?

15. Iar el vă va arăta un foisor mare așternut gata. Acolo să pregătiți pentru noi.

16. Și au ieșit ucenicii și au venit în cetate și au găsit așa precum le-a spus și au pregătit Paștile.

17. Iar făcându-se seară, a venit cu cei doisprezece.

18. Pe când ședeau la masă și mâncau, Iisus a zis: Adevărat grăiesc vouă că unul dintre voi, care mănâncă împreună cu Mine, Mă va vinde.

19. Ei au început să se întristeze și să-I zică, unul câte unul: Nu cumva sunt eu?

20. Iar El le-a zis: Unul dintre cei doisprezece, care întinge cu Mine în blid.

21. Că Fiul Omului merge precum este scris despre El; dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului. Bine era de omul acela dacă nu s-ar fi născut.

22. Și, mâncând ei, a luat Iisus pâine și binecuvântând, a frânt și le-a dat lor și a zis: Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu.

23. Și luând paharul, mulțumind, le-a dat și au băut din el toți.

24. Și a zis lor: Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă.

25. Adevărat grăiesc vouă că de acum nu voi mai bea din rodul viței până în ziua aceea când îl voi bea nou în împărăția lui Dumnezeu.

26. Și după ce au cântat cântări de laudă, au ieșit la Muntele Măslinilor.

27. Și le-a zis Iisus: Toți vă veți sminti, că scris este: "Bate-voi păstorul și se vor risipi oile".

28. Dar după învierea Mea, voi merge mai înainte de voi în Galileea.

29. Iar Petru I-a zis: Chiar dacă toți se vor sminti întru Tine, totuși eu nu.

30. Și i-a zis Iisus: Adevărat grăiesc ție: Că tu astăzi, în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta de două ori cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine.

31. El însă spunea mai stăruitor: Și de-ar fi să mor cu Tine, nu Te voi tăgădui. Și tot așa ziceau toți.

32. Și au venit la un loc al cărui nume este Ghetsimani, și acolo a zis către ucenicii Săi: Ședeți aici până ce Mă voi ruga.

33. Și a luat cu El pe Petru și pe Iacov și pe Ioan și a început a Se tulbura și a Se mâhni.

34. Și le-a zis lor: Întristat este sufletul Meu până la moarte. Rămâneți aici și privegeheați.

35. Și mergând puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și Se ruga, ca, de este cu putință, să treacă de la El ceasul (acesta).

36. Și zicea: Avva Părinte, toate sunt Ție cu putință. Depărtează paharul acesta de la Mine. Dar nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voiești Tu.

37. Și a venit și i-a găsit dormind și a zis lui Petru: Simone, dormi? N-ai avut tărie ca să veghezi un ceas?

38. Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. Căci duhul este osârditor, dar trupul

neputincios.

39. Și iarăși mergând, s-a rugat, același cuvânt zicând.

40. Și iarăși venind, i-a găsit dormind, căci ochii lor erau îngreuiți și nu știau ce să-I răspundă.

41. Și a venit a treia oară și le-a zis: Dormiți de acum și vă odihniți! E gata! A sosit ceasul. Iată Fiul Omului este dat în mâinile păcătoșilor.

42. Sculați-vă să mergem. Iată, cel ce M-a vândut s-a apropiat.

43. Și îndată, încă vorbind El, a venit Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, și cu el mulțime cu săbii și cu ciomege, de la arhierei, de la cărturari și de la bătrâni.

44. Iar vânzătorul le dăduse semn, zicând: Pe care-L voi săruta, Acela este. Prindeți-L și duceți-L cu pază.

45. Și venind îndată și apropiindu-se de El, a zis Lui: Învățătorule! Și L-a sărutat.

46. Iar ei au pus mâna pe El și L-au prins.

47. Unul din cei ce stăteau pe lângă El, scoțând sabia, a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea.

48. Și răspunzând, Iisus le-a zis: Ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu toiege, ca să Mă prindeți.

49. În fiecare zi eram la voi în templu, învățând, și nu M-ați prins. Dar acestea sunt ca să se îplinească Scripturile.

50. Și, lăsându-L, au fugit toți.

51. Iar un tânăr mergea după El, înfășurat într-o pânzătură, pe trupul gol, și au pus mâna pe el.

52. El însă, smulgându-se din pânzătură, a fugit gol.

53. Și au dus pe Iisus la arhiereu și s-au adunat acolo toți arhiereii și bătrânii și cărturarii.

54. Iar Petru, de departe, a mers după El, până a intrat înăuntru în curtea arhiereului și ședea împreună cu slugile, încălzindu-se la foc.

55. Arhiereii și tot sinedriul căutau împotriva lui Iisus mărturie ca să-L dea la moarte, dar nu găseau.

56. Că mulți mărturiseau mincinos împotriva Lui, dar mărturiile nu se potriveau.

57. Și ridicându-se unii, au dat mărturie mincinoasă împotriva Lui, zicând:

58. Noi L-am auzit zicând: Voi dărâma acest templu făcut de mână, și în trei zile altul, nefăcut de mână, voi clădi.

59. Dar nici așa mărturia lor nu era la fel.

60. Și, sculându-se în mijlocul lor, arhiereul L-a întrebat pe Iisus, zicând: Nu răspunzi nimic la tot ce mărturisesc împotriva Ta aceștia?

61. Iar El tăcea și nu răspundea nimic. Iarăși L-a întrebat arhiereul și I-a zis: Ești tu Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?

62. Iar Iisus a zis: Eu sunt și veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta Celui Atotputernic și venind pe norii cerului.

63. Iar arhiereul, sfâșiindu-și hainele, a zis: Ce trebuință mai avem de martori?

64. Ați auzit hula. Ce vi se pare vouă? Iar ei toți au judecat că El este vinovat de moarte.

65. Și unii au început să-L scuipe și să-I acopere fața și să-L bată cu pumnii și să-I zică: Proorocește! Și slugile Îl băteau cu palmele.

66. Și Petru fiind jos în curte, a venit una din slujnicele arhiereului,

67. Și văzându-l pe Petru, încălzindu-se, s-a uitat la el și a zis: Și tu erai cu Iisus Nazarineanul.

68. El însă a tăgăduit, zicând: Nici nu știu, nici nu înțeleg ce zici. Și a ieșit afară înaintea curții; și a cântat cocoșul.

69. Iar slujnica, văzându-l, a început iarăși să spună celor de față că acesta este dintre ei.

70. Iar el a tăgăduit iarăși. Și după puțin timp, cei de față ziceau iarăși lui Petru: Cu adevărat ești dintre ei, căci ești și galileian și vorbirea ta se aseamănă.

71. Iar el a început să se blesteme și să se jure: Nu știu pe omul acesta despre care ziceți.

72. Și îndată cocoșul a cântat a doua oară. Și Petru și-a adus aminte de cuvântul pe care i-l spusese

Iisus: Înainte de a cânta de două ori cocoșul , de trei ori te vei lepăda de Mine. Și a început să plângă.

CAPITOLUL 15

Iisus înaintea lui Pilat. Judecata și osânda. Cununa de spini. Răstignirea și înmormântarea.

1. Și îndată dimineața, arhieriei, ținând sfat cu bătrânii, cu cărturarii și cu tot sinedriul și legând pe Iisus, L-au dus și L-au predat lui Pilat.
2. Și L-a întrebat Pilat: Tu ești regele iudeilor? Iar El, răspunzând, i-a zis: Tu zici.
3. Iar arhieriei Îl învinuiau de multe.
4. Iar Pilat L-a întrebat: Nu răspunzi nimic? Iată câte spun împotriva Ta.
5. Dar Iisus nimic n-a mai răspuns, încât Pilat se mira.
6. Iar la sărbătoarea Paștilor, le elibera un întemnițat pe care-l cereau ei.
7. Și era unul cu numele Baraba închis împreună cu niște răzvrătiți, care în răscoală săvârșiseră ucidere.
8. Și mulțimea, venind sus, a început să ceară lui Pilat să le facă precum obișnuia pentru ei.
9. Iar Pilat le-a răspuns, zicând: Voiți să vă eliberez pe regele iudeilor?
10. Fiindcă știa că arhieriei Îl dăduseră în mâna lui din invidie.
11. Dar arhieriei au ațâțat mulțimea ca să le elibereze mai degrabă pe Baraba.
12. Iar Pilat, răspunzând iarăși, le-a zis: Ce voi face deci cu cel despre care ziceți că este regele iudeilor?
13. Ei iarăși au strigat: Răstignește-L!
14. Iar Pilat le-a zis: Dar ce rău a făcut? Iar ei mai mult strigau: Răstignește-L!
15. Și Pilat, vrând să facă pe voia mulțimii, le-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus, biciuindu-L, L-a dat ca să fie răstignit.
16. Iar ostașii L-au dus înăuntrul curții, adică în pretoriu, și au adunat toată cohorta.
17. Și L-au îmbrăcat în purpură și, împletindu-I o cunună de spini, I-au pus-o pe CAPITOLUL
18. Și au început să se plece în fața Lui, zicând: Bucură-Te regele iudeilor!
19. Și-L băteau peste cap cu o trestie și-L scuipau și, căzând în genunchi, I se închinau.
20. Și după ce L-au batjocorit, L-au dezbrăcat de purpură și L-au îmbrăcat cu hainele Lui. Și L-au dus afară ca să-L răstignească.
21. Și au silit pe un trecător, care venea din țarină, pe Simon Cirineul, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf, ca să ducă crucea Lui.
22. Și L-au dus la locul zis Golgota, care se tălmăcește "locul Căpățânii".
23. Și I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El n-a luat.
24. Și L-au răstignit și au împărțit între ei hainele Lui, aruncând sorți pentru ele, care ce să ia.
25. Iar când L-au răstignit, era ceasul al treilea.
26. Și vina Lui era scrisă deasupra: Regele iudeilor.
27. Și împreună cu El au răstignit doi tâlhari: unul de-a dreapta și altul de-a stânga Lui.
28. Și s-a împlinit Scriptura care zice: Cu cei fără de lege a fost socotit.
29. Iar cei ce treceau pe acolo Îl huleau, clătinându-și capetele și zicând: Huu! Cel care dă râmi templul și în trei zile îl zidești.
30. Mântuiește-Te pe Tine Însuți, coborându-Te de pe cruce!
31. De asemenea și arhieriei, batjocorindu-L între ei, împreună cu cărturarii, ziceau: Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască!
32. Hristos, regele lui Israel, să Se coboare de pe cruce, ca să vedem și să credem. Și cei împreună răstigniți cu El Îl ocărau.
33. Iar când a fost ceasul al șaselea, întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.
34. Și la al nouălea ceas, a strigat Iisus cu glas mare: Eloi, Eloi, lama sabahtani?, care se tălmăcește:

Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?

35. Iar unii din cei ce stăteau acolo, auzind, ziceau: Iată, îl strigă pe Ilie.

36. Și, alergând, unul a înmuiat un burete în oțet, l-a pus într-o trestie și l-a dat să bea, zicând: Lăsați să vedem dacă vine Ilie ca să-L coboare.

37. Iar Iisus, scoțând un strigăt mare, Și-a dat duhul.

38. Și catapeteasma templului s-a rupt în două, de sus până jos.

39. Iar sutașul care stătea în fața Lui, văzând că astfel Și-a dat duhul, a zis: Cu adevărat omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!

40. Și erau și femei care priveau de departe; între ele: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel Mic și a lui Iosi, și Salomeea,

41. Care, pe când era El în Galileea, mergeau după El și Îi slujeau, și multe altele care se suiseră cu El la Ierusalim.

42. Și făcându-se seară, fiindcă era vineri, care este înaintea sâmbetei,

43. Și venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus.

44. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult.

45. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul.

46. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe cruce, L-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.

47. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

CAPITOLUL 16

Învierea Domnului. Trei arătări. Porunca botezului. Înălțarea la cer.

1. Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.

2. Și dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

3. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?

4. Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.

5. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat.

6. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.

7. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus.

8. Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

9. Și înviind dimineața, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) El s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte demoni.

10. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El și care se tânguiau și plângeau.

11. Și ei, auzind că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut.

12. După aceea, S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei, care mergeau la o țarină.

13. Și aceia, mergând, au vestit celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut.

14. La urmă, pe când cei unsprezece ședeau la masă, li S-a arătat și l-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.

15. Și le-a zis: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura.

16. Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.

17. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi

vor grăi,

18. Șerpi vor lua în mână și chiar ceva dător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși.

19. Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu.

20. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni și Domnul lucra cu ei și întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin.

SFÂNTA EVANGHELIE DUPĂ LUCA

CAPITOLUL 1

Gavriil binevestește lui Zaharia și Mariei. Cântarea Mariei. Nașterea lui Ioan Botezătorul. Cântarea lui Zaharia.

1. Deoarece mulți s-au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adevărate între noi,

2. Așa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început și au fost slujitori ai Cuvântului,

3. Am găsit și eu cu cale, preaputernice Teofile, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să ți le scriu pe rând,

4. Ca să te încredințezi despre temenicia învățăturii pe care ai primit-o.

5. Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia din ceata preotească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron și se numea Elisabeta.

6. Și erau amândoi drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană în toate poruncile și rânduielile Domnului.

7. Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era steapă și amândoi erau înaintați în zilele lor.

8. Și pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale,

9. A ieșit la sorți, după obiceiul preoției, să tămâieze intrând în templul Domnului.

10. Iar toată mulțimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară și se ruga.

11. Și i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii.

12. Și văzându-l, Zaharia s-a tulburat și frică a căzut peste el.

13. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată și Elisabeta, femeia ta, îți va naște un fiu și-l vei numi Ioan.

14. Și bucurie și veselie vei avea și, de nașterea lui, mulți se vor bucura.

15. Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ametoitoare și încă din pântecul mamei sale se va umple de Duhul Sfânt.

16. Și pe mulți din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor.

17. Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea dreptilor, ca să gătească Domnului un popor pregătit.

18. Și a zis Zaharia către înger: După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în zilele ei.

19. Și îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gavriil, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu. Și am fost trimis să grăiesc către tine și să-ți binevestesc acestea.

20. Și iată vei fi mut și nu vei putea să vorbești până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor.

21. Și poporul aștepta pe Zaharia și se mira că întârzie în templu.

22. Și ieșind, nu putea să vorbească. Și ei au înțeles că a văzut vedenie în templu; și el le făcea semne și a rămas mut.

23. Și când s-au împlinit zilele slujirii lui la templu, s-a dus la casa sa.

24. Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit și cinci luni s-a tănuțit pe sine, zicând:

25. Că așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocară mea.

26. Iar în a şasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret,
27. Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.
28. Şi intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei.
29. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?
30. Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu.
31. Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus.
32. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema şi Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său.
33. Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit.
34. Şi a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?
35. Şi răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogori peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.
36. Şi iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit şi ea fiu la bătrâneţea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită stearpă.
37. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă.
38. Şi a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Şi îngerul a plecat de la ea.
39. Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40. Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41. Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42. Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43. Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44. Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45. Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46. Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
50. Şi mila Lui în neam şi în neam spre cei ce se tem de El.
51. Făcut-a tărie cu braţul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor.
52. Coborât-a pe cei puternici de pe tronuri şi a înălţat pe cei smeriţi,
53. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătaţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară deşerţi.
54. A sprijinit pe Israel, slujitorul Său, ca să-Şi aducă aminte de mila Sa,
55. Precum a grăit către părinţii noştri, lui Avraam şi seminţiei lui, în veac.
56. Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.
57. Şi după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu.
58. Şi au auzit vecinii şi rudele ei că Domnul a mărit mila Sa faţă de ea şi se bucurau împreună cu ea.
59. Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul şi-l numeau Zaharia, după numele tatălui său.
60. Şi răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan.
61. Şi au zis către ea: Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta.

62. Și au făcut semn tatălui său cum ar vrea el să fie numit.
63. Și cerând o tăbliță, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Și toți s-au mirat.
64. Și îndată i s-a deschis gura și limba și vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu.
65. Și frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor; și în tot ținutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte.
66. Și toți care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el.
67. Și Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt și a proorocit, zicând:
68. Binecuvântat este Domnul Dumnezeu lui Israel, că a cercetat și a făcut răscumpărare poporului Său;
69. Și ne-a ridicat putere de mântuire în casa lui David, slujitorul Său,
70. Precum a grăit prin gura sfinților Săi prooroci din veac;
71. Mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc pe noi.
72. Și să facă milă cu părinții noștri, ca ei să-și aducă aminte de legământul Său cel sfânt;
73. De jurământul cu care S-a jurat către Avraam, părintele nostru,
74. Ca, fiind izbăviți din mâna vrăjmașilor, să ne dea nouă fără frică,
75. Să-I slujim în sfințenie și în dreptate, înaintea feței Sale, în toate zilele vieții noastre.
76. Iar tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului, ca să gătești căile Lui,
77. Să dai poporului Său cunoștința mântuirii întru iertarea păcatelor lor,
78. Prin milostivirea milei Dumnezeului nostru, cu care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel de Sus,
79. Ca să lumineze pe cei care șed în întuneric și în umbra morții și să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii.
80. Iar copilul creștea și se întărea cu duhul. Și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.

CAPITOLUL 2

Nașterea lui Hristos. Tăierea împrejur și aducerea în templu. Simeon și Ana. Iisus, la doisprezece ani, vine la Ierusalim.

1. În zilele acelea a ieșit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea.
2. Această înscriere s-a făcut întâi pe când Quirinius ocârmuia Siria.
3. Și se duceau toți să se înscrie, fiecare în cetatea sa.
4. Și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David care se numește Betleem, pentru că el era din casa și din neamul lui David.
5. Ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită cu el, care era însărcinată.
6. Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască,
7. Și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei.
8. Și în ținutul acela erau păstori, stând pe câmp și făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor.
9. Și iată îngerul Domnului a stătut lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare.
10. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.
11. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.
12. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.
13. Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând:
14. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!
15. Iar după ce îngerii au plecat de la ei, la cer, păstorii vorbeau unii către alții: Să mergem dar până

la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut.

16. Și, grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle.

17. Și văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil.

18. Și toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori.

19. Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa.

20. Și s-au întors păstori, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră și văzuseră precum li se spusese.

21. Și când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte de a se zămisli în pântece.

22. Și când s-au împlinit zilele curățirii lor, după legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului.

23. Precum este scris în Legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului.

24. Și să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.

25. Și iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acesta era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era asupra lui.

26. Și lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului.

27. Și din îndemnul Duhului a venit la templu; și când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii,

28. El L-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis:

29. Acum slobozește pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace,

30. Că ochii mei văzură mântuirea Ta,

31. Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor,

32. Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.

33. Iar Iosif și mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc.

34. Și i-a binecuvântat Simeon și a zis către Maria, mama Lui: Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri.

35. Și prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.

36. Și era și Ana proorocița, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer, ajunsă la adânci bătrânețe și care trăise cu bărbatul ei șapte ani de la fecioria sa.

37. Și ea era văduvă, în vârstă de optzeci și patru de ani, și nu se depărta de templu, slujind noaptea și ziua în post și în rugăciuni.

38. Și venind ea în acel ceas, lauda pe Dumnezeu și vorbea despre Prunc tuturor celor ce așteptau mântuire în Ierusalim.

39. După ce au săvârșit toate, s-au întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret.

40. Iar Copilul creștea și Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era asupra Lui.

41. Și părinții Lui, în fiecare an, se duceau de sărbătoarea Paștilor, la Ierusalim.

42. Iar când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii.

43. Și sfârșindu-se zilele, pe când se întorceau ei, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim și părinții Lui nu știau.

44. Și socotind că este în ceata călătorilor de drum, au venit cale de o zi, căutându-L printre rude și printre cunoscuți.

45. Și, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L.

46. Iar după trei zile L-au aflat în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i.

47. Și toți care Îl auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui.

48. Și văzându-L, rămaseră uimiți, iar mama Lui a zis către El: Fiule, de ce ne-ai făcut nouă așa? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați.
49. Și El a zis către ei: De ce era să Mă căutați? Oare, nu știți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?
50. Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care l-a spus lor.
51. Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Iar mama Lui păstra în inima ei toate aceste cuvinte.
52. Și Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeu și la oameni.

CAPITOLUL 3

Predica lui Ioan Botezătorul. Mărturia lui despre Hristos. Botezul și spița neamului lui Iisus.

1. În al cincisprezecelea an al domniei Cezarului Tiberiu, pe când Ponțiu Pilat era procuratorul Iudeii, Irod, tetrarh al Galileii, Filip, fratele său, tetrarh al Itureii și al ținutului Trahonitidei, iar Lisaniás, tetrarh al Abilenei,
2. În zilele arhieriei Anna și Caiafa, a fost cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie.
3. Și a venit el în toată împrejurimea Iordanului, propovăduind botezul pocăinței, spre iertarea păcatelor.
4. Precum este scris în cartea cuvintelor lui Isaia proorocul: "Este glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui.
5. Orice vale se va umple și orice munte și orice deal se va pleca; căile cele strâmbe se vor face drepte și cele colțuroase, drumuri netede.
6. Și toată făptura va vedea mântuirea lui Dumnezeu".
7. Deci zicea Ioan mulțimilor care veneau să se boteze de el: Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie?
8. Faceți, dar, roade vrednice de pocăință și nu începeți a zice în voi înșivă: Avem tată pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.
9. Acum securea stă la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.
10. Și mulțimile îl întrebau, zicând: Ce să facem deci?
11. Răspunzând, Ioan le zicea: Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea.
12. Și au venit și vameșii să se boteze și i-au spus: Învățătorule, noi ce să facem?
13. El le-a răspuns: Nu faceți nimic mai mult peste ce vă este rânduit.
14. Și îl întrebau și ostașii, zicând: Dar noi ce să facem? Și le-a zis: Să nu asupriți pe nimeni, nici să învinuiți pe nedrept, și să fiți mulțumiți cu solda voastră.
15. Iar poporul fiind în așteptare și întrebându-se toți despre Ioan în cugetele lor: Nu cumva el este Hristosul?
16. A răspuns Ioan tuturor, zicând: Eu vă botez cu apă, dar vine Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc,
17. A Căruia lopată este în mâna Lui, ca să curețe aria și să adune grâul în jitnița Sa, iar pleava o va arde cu foc nestins.
18. Încă și alte multe îndemnând, propovăduia poporului vestea cea bună.
19. Iar Irod tetrarhul, muștrat fiind de el pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său, și pentru toate relele pe care le-a făcut Irod,
20. A adăugat la toate și aceasta, încât a închis pe Ioan în temniță.
21. Și după ce s-a botezat tot poporul, botezându-Se și Iisus și rugându-Se, s-a deschis cerul,
22. Și S-a coborât Duhul Sfânt peste El, în chip trupesc, ca un porumbel, și s-a făcut glas din cer: Tu

ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.

23. Și Iisus Însuși era ca de treizeci de ani când a început (să propovăduiască), fiind, precum se socotea, fiu al lui Iosif, care era fiul lui Eli,

24. Fiul lui Matat, fiul lui Levi, fiul lui Melhi, fiul lui Ianai, fiul lui Iosif,

25. Fiul lui Matatia, fiul lui Amos, fiul lui Naum, fiul lui Esli, fiul lui Nagai,

26. Fiul lui Iosua, fiul lui Matatia, fiul lui Semein, fiul lui Ioseh, fiul lui Ioda,

27. Fiul lui Ioanan, fiul lui Resa, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, fiul lui Neri,

28. Fiul lui Melhi, fiul lui Adi, fiul lui Cosam, fiul lui Elmadam, fiul lui Er,

29. Fiul lui Iosua, fiul lui Eliezer, fiul lui Lorim, fiul lui Matat, fiul lui Levi,

30. Fiul lui Simeon, fiul lui Iuda, fiul lui Iosif, fiul lui Ionam, fiul lui Eliachim,

31. Fiul lui Melea, fiul lui Mena, fiul lui Matata, fiul lui Natan, fiul lui David,

32. Fiul lui Iesei, fiul lui Iobed, fiul lui Booz, fiul lui Sala, fiul lui Naason,

33. Fiul Aminadav, fiul lui Admin, fiul lui Arni, fiul lui Esrom, fiul lui Fares, fiul lui Iuda.

34. Fiul lui Iacov, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam, fiul lui Tara, fiul lui Nahor,

35. Fiul lui Serug, fiul lui Ragav, fiul lui Falec, fiul lui Eber, fiul lui Sala,

36. Fiul lui Cainam, fiul lui Arfaxad, fiul lui Sim, fiul lui Noe, fiul lui Lameh,

37. Fiul lui Matusala, fiul lui Enoh, fiul Iaret, fiul lui Maleleil, fiul lui Cainam,

38. Fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 4

Ispita de pe muntele Carantaniei. Iisus începe să predice în Capernaum și în Nazaret, vindecă pe soacra lui Petru și pe alții.

1. Iar Iisus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie,

2. Timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavolul. Și în aceste zile nu a mâncat nimic; și, sfârșindu-se ele, a flămânzit.

3. Și I-a spus diavolul: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, zi acestei pietre să se facă pâine.

4. Și a răspuns Iisus către el: Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu.

5. Și suindu-L diavolul pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile lumii.

6. Și I-a zis diavolul: Ție îți voi da toată stăpânirea aceasta și strălucirea lor, căci mi-a fost dată mie și eu o dau cui voiesc;

7. Deci dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.

8. Și răspunzând, Iisus i-a zis: Mergi înapoia Mea, satano, căci scris este: "Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui Unuia să-I slujești".

9. Și L-a dus în Ierusalim și L-a așezat pe aripa templului și I-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos;

10. Căci scris este: "Că îngerilor Săi va porunci pentru Tine, ca să Te păzească";

11. Și te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să lovești de piatră piciorul Tău.

12. Și răspunzând, Iisus i-a zis: S-a spus: "Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău".

13. Și diavolul, sfârșind toată ispita, s-a îndepărtat de la El, până la o vreme.

14. Și S-a întors Iisus în puterea Duhului în Galileea și a ieșit vestea despre El în toată împrejurimea.

15. Și învăța în sinagogle lor, slăvit fiind de toți.

16. Și a venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, a intrat în ziua sâmbetei în sinagogă și S-a sculat să citească.

17. Și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Și, deschizând El cartea, a găsit locul unde era scris:

18. "Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să

slobozesc pe cei apăsăți,

19. Și să vestesc anul plăcut Domnului".

20. Și închizând cartea și dând-o slujitorului, a șezut, iar ochii tuturor erau ațintiți asupra Lui.

21. Și El a început a zice către ei: Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre.

22. Și toți Îl încuviințau și se mirau de cuvintele harului care ieșeau din gura Lui și ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif?

23. Și El le-a zis: Cu adevărat Îmi veți spune această pildă: Doctore, vindecă-te pe tine însuși! Câte am auzit că s-au făcut în Capernaum, fă și aici în patria Ta.

24. Și le-a zis: Adevărat zic vouă că nici un prooroc nu este bine primit în patria sa.

25. Și adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s-a închis cerul trei ani și șase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul.

26. Și la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă.

27. Și mulți leproși erau în Israel în zilele proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curățat, decât Neeman Sirianul.

28. Și toți, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie.

29. Și sculându-se, L-au scos afară din cetate și L-au dus pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie;

30. Iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

31. Și S-a coborât la Capernaum, cetate a Galileii, și îi învăța sâmbăta.

32. Și erau uimiți de învățătura Lui, căci cuvântul Lui era cu putere.

33. Iar în sinagogă era un om, având duh de demon necurat, și a strigat cu glas tare:

34. Lasă! Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.

35. Și l-a certat Iisus, zicând: Taci și ieși din el. Iar demonul, aruncându-l în mijlocul sinagogii, a ieșit din el, cu nimic vătămându-l.

36. Și frică li s-a făcut tuturor și spuneau unii către alții, zicând: Ce este acest cuvânt? Că poruncește duhurilor necurate, cu stăpânire și cu putere, și ele ies.

37. Și a ieșit vestea despre El în tot locul din împrejurimi.

38. Și sculându-Se din sinagogă, a intrat în casa lui Simon. Iar soacra lui Simon era prinsă de friguri rele și L-au rugat pentru ea.

39. Și El, plecându-Se asupra ei, a certat frigurile și frigurile au lăsat-o. Iar ea, îndată sculându-se, le sluja;

40. Dar apunând soarele, toți câți aveau bolnavi de felurite boli îi aduceau la El; iar El, punându-Și mâinile pe fiecare dintre ei, îi făcea sănătoși.

41. Din mulți ieșeau și demoni, care strigau și ziceau: Tu ești Fiul lui Dumnezeu. Dar El, certându-i, nu-i lăsa să vorbească acestea, că știau că El este Hristosul.

42. Iar făcându-se ziuă, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu; și mulțimile Îl căutau și au venit până la El, și-L țineau ca să nu plece de la ei.

43. Și El a zis către ei: Trebuie să binevestesc împărăția lui Dumnezeu și altor cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimis.

44. Și propovăduia în sinagogle Galileii.

CAPITOLUL 5

Pescuirea minunată. Vindecarea unui lepros și a unui slăbănog. Chemarea lui Levi. Despre post.

1. Pe când mulțimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, și El ședea lângă lacul Ghenizaret,

2. A văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele.

3. Și urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat.

Și șezând în corabie, învăța, din ea, mulțimile.

4. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc, și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți.

5. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele.

6. Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele.

7. Și au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde,

8. Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.

9. Căci spaima îl cuprinsese pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuitul peștilor pe care îi prinseseră.

10. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni.

11. Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El.

12. Și pe când erau într-una din cetăți, iată un om plin de lepră; văzând pe Iisus, a căzut cu fața la pământ și I s-a rugat zicând: Doamne, dacă voiești, poți să mă curățești.

13. Și întinzând El mâna, S-a atins de lepros, zicând: Voiesc, fii curățat! Și îndată s-a dus lepra de pe el.

14. Iar Iisus i-a poruncit să nu spună nimănui, ci, mergând, arată-te preotului și, pentru curățirea ta, du jertfa, precum a orânduit Moise, spre mărturie lor.

15. Dar și mai mult străbătea vorba despre El și mulțimi multe se adunau, ca să asculte și să se vindece de bolile lor.

16. Iar El Se retrăgea în locuri pustii și Se ruga.

17. Și într-una din zile Iisus învăța și de față ședea farisei și învățători ai Legii, veniți din toate satele Galileii, din Iudeea și din Ierusalim. Și puterea Domnului se arăta în tămăduiri.

18. Și iată niște bărbați aduceau pe pat un om care era slăbănog și căutau să-l ducă înăuntru și să-l pună înaintea Lui;

19. Dar negăsind pe unde să-l ducă, din pricina mulțimii, s-au suit pe acoperiș și, printre cărămizi, l-au lăsat cu patul în mijloc, înaintea lui Iisus.

20. Și văzând credința lor, El le-a zis: Omule, iertate îți sunt păcatele tale.

21. Iar fariseii și cărturarii au început să cărtească, zicând: Cine este Acesta care grăiește hule? Cine poate să ierte păcatele decât unul Dumnezeu?

22. Iar Iisus, cunoscând gândurile lor, răspunzând a zis către ei: Ce cugetați în inimile voastre?

23. Ce este mai ușor? A zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală și umblă?

24. Iar ca să știți că Fiul Omului are pe pământ putere să ierte păcatele, a zis slăbănogului: Ție îți zic: Scoală-te, ia patul tău și mergi la casa ta.

25. Și îndată, ridicându-se înaintea lor, luând patul pe care zăcuse, s-a dus la casa sa, slăvind pe Dumnezeu.

26. Și uimire i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu și, plini de frică, ziceau: Am văzut astăzi lucruri minunate.

27. Și după aceasta a ieșit și a văzut un vameș, cu numele Levi, care ședea la vamă, și i-a zis: Vino după Mine.

28. Și, lăsând toate, el s-a sculat și a mers după El.

29. Și I-a făcut Levi un ospăț mare în casa sa. Și era mulțime multă de vameși și de alții care ședea cu ei la masă.

30. Dar fariseii și cărturarii lor murmurau către ucenicii Lui, zicând: De ce mâncați și beți împreună cu vameșii și cu păcătoșii?

31. Și Iisus, răspunzând, a zis către ei: N-au trebuință de doctor cei sănătoși, ci cei bolnavi.

32. N-am venit să chem pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință.
33. Iar ei au zis către El: Ucenicii lui Ioan postesc adesea și fac rugăciuni, de asemenea și ai fariseilor, iar ai Tăi mănâncă și beau.
34. Iar Iisus a zis către ei: Puteți, oare, să faceți pe fiii nunții să postească, cât timp Mirele este cu ei?
35. Dar vor veni zile când Mirele se va lua de la ei; atunci vor posti în acele zile.
36. Le-a spus lor și o pildă: Nimeni, rupând petic de la haină nouă, nu-l pune la haină veche, altfel rupe haina cea nouă, iar peticul luat din ea nu se potrivește la cea veche.
37. Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi, altfel vinul nou va sparge burdufurile; și se varsă și vinul și se strică și burdufurile.
38. Ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi și împreună se vor păstra.
39. Și nimeni, bând vin vechi, nu voiește de cel nou, căci zice: E mai bun cel vechi.

CAPITOLUL 6

Ucenicii smulg spice sâmbăta. Vindecarea unui om cu mâna uscată, sâmbăta. Alegerea celor doisprezece apostoli. Predica de pe munte.

1. Într-o sâmbătă, a doua după Paști, Iisus mergea prin semănături și ucenicii Lui smulgeau spice, le frecau cu mâinile și mâncau.
2. Dar unii dintre farisei au zis: De ce faceți ce nu se cade a face sâmbăta?
3. Și Iisus, răspunzând, a zis către ei: Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau cu el?
4. Cum a intrat în casa lui Dumnezeu și a luat pâinile punerii înainte și a mâncat și a dat și însoțitorilor săi, din ele, pe care nu se cuvine să le mănânce decât numai preoții?
5. Și le zicea: Fiul Omului este Domn și al sâmbetei.
6. Iar în altă sâmbătă, a intrat El în sinagogă și învăța. Și era acolo un om a cărui mână dreaptă era uscată.
7. Dar cărturarii și fariseii Îl pândeau de-l va vindeca sâmbăta, ca să-I găsească vină.
8. Însă El știa gândurile lor și a zis omului care avea mâna uscată: Scoală-te și stai la mijloc. El s-a sculat și a stat.
9. Atunci Iisus a zis către ei: Vă întreb pe voi, ce se cade sâmbăta: a face bine sau a face rău? A scăpa un suflet sau a-l pierde?
10. Și privind împrejur pe toți aceștia, i-a zis: Întinde mâna ta. Iar el a făcut așa și mâna lui s-a făcut sănătoasă, ca și cealaltă.
11. Ei însă s-au umplut de mânie și vorbeau unii cu alții ce să facă cu Iisus.
12. Și în zilele acelea, Iisus a ieșit la munte ca să Se roage și a petrecut noaptea în rugăciune către Dumnezeu.
13. Și când s-a făcut ziuă, a chemat la Sine pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit Apostoli.
14. Pe Simon, căruia i-a zis Petru, și pe Andrei, fratele lui, și pe Iacov, și pe Ioan, și pe Filip, și pe Vartolomeu,
15. Și pe Matei, și pe Toma, și pe Iacov al lui Alfeu și pe Simon numit Zilotul,
16. Și pe Iuda al lui Iacov și pe Iuda Iscarioteanul, care s-a făcut trădător.
17. Și coborând împreună cu ei, a stat în loc șes, El și mulțime multă de ucenici ai Săi și mulțime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte și să se vindece de bolile lor.
18. Și cei chinuiți de duhuri necurate se vindecau.
19. Și toată mulțimea căuta să se atingă de El că putere ieșea din El și-i vindeca pe toți.
20. Și El, ridicându-Și ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiți voi cei săraci, că a voastră este

împărăția lui Dumnezeu.

21. Fericiți voi care flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiți cei ce plângeți acum, că veți râde.
22. Fericiți veți fi când oamenii vă vor urî pe voi și vă vor izgoni dintre ei, și vă vor batjocori și vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului.
23. Bucurați-vă în ziua aceea și vă veseliți, că, iată, plata voastră multă este în cer; pentru că tot așa făceau proorocilor părinții lor.
24. Dar vai vouă bogaților, că vă luați pe pământ mângâierea voastră.
25. Vai vouă celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tângui.
26. Vai vouă când toți oamenii vă vor vorbi de bine. Căci tot așa făceau proorocilor mincinoși părinții lor.
27. Iar vouă celor ce ascultați vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi;
28. Binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă fac necazuri.
29. Celui ce te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt; pe cel ce-ți ia haina, nu-l împiedica să-ți ia și cămașa;
30. Oricui îți cere, dă-i; și de la cel care ia lucrurile tale, nu cere înapoi.
31. Și precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea;
32. Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei.
33. Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac.
34. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai.
35. Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi.
36. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv.
37. Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați.
38. Dați și se va da. Turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată și cu vârf, căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura.
39. Și le-a spus și pildă: Poate orb pe orb să călăuzească? Nu vor cădea amândoi în groapă?
40. Nu este ucenic mai presus decât învățătorul său; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul său.
41. De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, iar bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?
42. Sau cum poți să zici fratelui tău: Frate, lasă să scot paiul din ochiul tău, nevăzând bârna care este în ochiul tău? Fățarnice, scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.
43. Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune.
44. Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măracini și nici nu se culeg struguri din spini.
45. Omul bun, din vistieria cea bună a inimii sale, scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui, scoate cele rele. Căci din prisosul inimii grăiește gura lui.
46. Și pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun?
47. Oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face, vă voi arăta cu cine se aseamănă:
48. Asemenea este unui om care, zidindu-și casă, a săpat, a adâncit și i-a pus temelia pe piatră, și venind apele mari și puhoiul izbind în casa aceea, n-a putut s-o clintească, fiindcă era bine clădită pe piatră.
49. Iar cel ce aude, dar nu face, este asemenea omului care și-a zidit casa pe pământ fără temelie, și izbind în ea puhoiul de ape, îndată a căzut și prăbușirea acelei case a fost mare.

CAPITOLUL 7

Vindecarea slugii unui sutaș. Vindecarea tânărului din Nain. Trimișii lui Ioan Botezătorul. Ungerea lui Iisus de către femeia păcătoasă.

1. Și după ce a sfârșit toate aceste cuvinte ale Sale în auzul poporului, a intrat în Capernaum.
2. Iar sluga unui sutaș, care era la el în cinste, fiind bolnavă era să moară.
3. Și auzind despre Iisus, a trimis la El bătrâni ai iudeilor, rugându-L să vină și să vindece pe sluga lui.
4. Iar ei, venind la Iisus, L-au rugat stăruitor, zicând: Vrednic este să-i faci lui aceasta,
5. Căci iubește neamul nostru și el ne-a zidit sinagoga.
6. Iar Iisus mergea cu ei. Și nefiind El acum departe de casă, a trimis la El prieteni, zicându-I: Doamne, nu Te osteni, că nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu.
7. De aceea nici pe mine nu m-am socotit vrednic să vin la Tine. Ci spune cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.
8. Căci și eu sunt om pus sub stăpânire, având sub mine ostași, și zic acestuia: Du-te, și se duce, și altuia: Vino, și vine, și slugii mele: Fă aceasta, și face.
9. Iar Iisus, auzind acestea, S-a minunat de el și, întorcându-Se, a zis mulțimii care venea după El: Zic vouă că nici în Israel n-am aflat atâta credință;
10. Și întorcându-se cei trimiși acasă, au găsit sluga sănătoasă.
11. Și după aceea, S-a dus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime.
12. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea.
13. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge!
14. Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te.
15. Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui.
16. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.
17. Și a ieșit cuvântul acesta despre El în toată Iudeea și în toată împrejurimea.
18. Și au vestit lui Ioan ucenicii lui de toate acestea.
19. Și chemând la sine pe doi dintre ucenicii săi, Ioan i-a trimis către Domnul, zicând: Tu ești Cel ce va să vină sau să așteptăm pe altul?
20. Și ajungând la El, bărbații au zis: Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine, zicând: Tu ești Cel ce va să vină sau să așteptăm pe altul?
21. Și în acel ceas El a vindecat pe mulți de boli și de răni și de duhuri rele și multor orbi le-a dăruit vederea.
22. Și răspunzând, le-a zis: Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce ați văzut și cele ce ați auzit: Orbii văd, șchiopii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește.
23. Și fericit este acela care nu se va sminti întru Mine.
24. Iar, după ce trimișii lui Ioan au plecat, El a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: Ce ați ieșit să priviți, în pustie? Oare trestie clătinată de vânt?
25. Dar ce ați ieșit să vedeți? Oare om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine scumpe și petrec în desfătare sunt în casele regilor.
26. Dar ce-ați ieșit să vedeți? Oare prooroc? Da! Zic vouă: și mai mult decât un prooroc.
27. Acesta este cel despre care s-a scris: "Iată trimit înaintea feței Tale pe îngerul Meu care va găti calea Ta, înaintea Ta".
28. Zic vouă: Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; dar cel mai mic în împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el.

29. Și tot poporul auzind, și vameșii s-au încredințat de dreptatea lui Dumnezeu, botezându-se cu botezul lui Ioan.
30. Iar fariseii și învățătorii de lege au călcat voia lui Dumnezeu în ei înșiși, nebotezându-se de el.
31. Cu cine voi asemăna pe oamenii acestui neam? Și cu cine sunt ei asemenea?
32. Sunt asemenea copiilor care șed în piață și strigă unii către alții, zicând: V-am cântat din fluier și n-ați jucat; v-am cântat de jale și n-ați plâns.
33. Căci a venit Ioan Botezătorul, nemâncând pâine și negustând vin, și ziceți: Are demon!
34. A venit și Fiul Omului, mâncând și bănd, și ziceți: Iată un om mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor!
35. Dar Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de către toți fiii ei.
36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Și intrând în casa fariseului, a șezut la masă.
37. Și iată era în cetate o femeie păcătoasă și, aflând că șade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.
38. Și, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui, și cu părul capului ei le ștergea. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir.
39. Și văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar ști cine e și ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Și răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune, zise el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.
44. Și întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.
46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.
47. De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește.
48. Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele.
49. Și au început cei ce ședeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă și păcatele?
50. Iar către femeie a zis: Credința ta te-a mântuit; mergi în pace.

CAPITOLUL 8

Pilda semănătorului. Mama și frații lui Iisus. Potolirea furtunii. Demonizatul din ținutul Gherghesenilor. Învierea fiicei lui Iair. Vindecarea femeii bolnave de doisprezece ani.

1. Și după aceea Iisus umbla prin cetăți și prin sate, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu, și cei doisprezece erau cu El;
2. Și unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele și de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieșiseră șapte demoni,
3. Și Ioana, femeia lui Huza, un iconom al lui Irod, și Suzana și multe altele care le slujeau din avutul lor.
4. Și adunându-se mulțime multă și venind de prin cetăți la El, a zis în pildă:
5. Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o.
6. Și alta a căzut pe piatră, și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală.
7. Și alta a căzut între spinii și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o.

8. Și alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă.
9. Și ucenicii Lui Îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta?
10. El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă.
11. Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.
12. Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască.
13. Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă.
14. Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc.
15. Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare.
16. Nimeni, aprinzând făclia, n-o ascunde sub un vas, sau n-o pune sub pat, ci o așează în sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina.
17. Căci nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe față și nimic tainic, care să nu se cunoască și să nu vină la arătare.
18. Luați seama deci cum auziți: Celui ce are i se va da; iar de la cel ce nu are, și ce i se pare că are se va lua de la el.
19. Și au venit la El mama Lui și frații; dar nu puteau să se apropie de El din pricina mulțimii.
20. Și I s-a vestit: Mama Ta și frații Tăi stau afară și voiesc să Te vadă.
21. Iar El, răspunzând, a zis către ei: Mama mea și frații Mei sunt aceștia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l îndeplinesc.
22. Și într-una din zile a intrat în corabie cu ucenicii Săi și a zis către ei: Să trecem de cealaltă parte a lacului. Și au plecat.
23. Dar, pe când ei vâsleau, El a adormit. Și s-a lăsat pe lac o furtună de vânt, și corabia se umplea de apă și erau în primejdie.
24. Și, apropiindu-se, L-au deșteptat, zicând: Învățătorule, Învățătorule, pierim. Iar El, sculându-Se, a certat vântul și valul apei și ele au încetat și s-a făcut liniște.
25. Și le-a zis: Unde este credința voastră? Iar ei, temându-se, s-au mirat, zicând unii către alții: Oare cine este Acesta, că poruncește și vânturilor și apei, și-L ascultă?
26. Și au ajuns cu corabia în ținutul Gerghesenilor, care este în fața Galileii.
27. Și ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai pune haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte.
28. Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui.
29. Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea, și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon, în pustie.
30. Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el.
31. Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc.
32. Și era acolo o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit.
33. Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țarm în lac și s-a înecat.
34. Iar păzitorii văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate.
35. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus și s-au înfricoșat.
36. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizatul.

37. Și L-a rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gerghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat.
38. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii Îl ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul zicând:
39. Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus.
40. Și când s-a întors Iisus, L-a primit mulțimea, căci toți Îl așteptau.
41. Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair și care era mai-marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa Lui,
42. Căci avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și, pe când se ducea El, mulțimile Îl împresurau.
43. Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată,
44. Apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei.
45. Și a zis Iisus: Cine este cel ce s-a atins de Mine? Dar toți tăgăduind, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel ce s-a atins de mine?
46. Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine.
47. Și, femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată.
48. Iar El i-a zis: Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.
49. Și încă vorbind El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul.
50. Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: Nu te teme; crede numai și se va izbăvi.
51. Și venind în casă n-a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe tatăl copilei și pe mamă.
52. Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.
53. Și râdeau de El, știind că a murit.
54. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: Copilă, scoală-te!
55. Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea să mănânce.
56. Și au rămas uimiți părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.

CAPITOLUL 9

Trimiterea apostolilor. Săturarea celor cinci mii de oameni. Mărturisirea lui Petru. Întâia și a doua vestire a Patimilor. Schimbarea la față. Vindecarea copilului demonizat. Care este întâiul între apostoli? Urmarea lui Iisus.

1. Și chemând pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți demonii și să vindece bolile.
2. Și i-a trimis să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.
3. Și a zis către ei: Să nu luați nimic pe drum, nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani și nici să nu aveți câte două haine.
4. Și în orice casă veți intra, acolo să rămâneți și de acolo să plecați.
5. Și câți nu vă vor primi, ieșind din acea cetate scuturați praful de pe picioarele voastre, spre mărturie împotriva lor.
6. Iar ei, plecând, mergeau prin sate binevestind și vindecând pretutindeni.
7. Și a auzit Irod tetrarhul toate cele făcute și era nedumerit, că se zicea de către unii că Ioan s-a sculat din morți;
8. Iar de unii că Ilie s-a arătat, iar de alții, că un prooroc dintre cei vechi a înviat.
9. Iar Irod a zis: Lui Ioan eu i-am tăiat capul. Cine este dar Acesta despre care aud asemenea lucruri?

Și căuta să-l vadă.

10. Și, întorcându-se apostolii, I-au spus toate câte au făcut. Și, luându-i cu Sine, S-a dus de o parte într-un loc pustiu, aproape de cetatea numită Betsaida.

11. Iar mulțimile, aflând, au mers după El și El, primindu-le, le vorbea despre împărăția lui Dumnezeu, iar pe cei care aveau trebuință de vindecare îi făcea sănătoși.

12. Dar ziua a început să se plece spre seară. Și, venind la El, cei doisprezece I-au spus: Dă drumul mulțimii să se ducă prin satele și prin sătulețele dimprejur, ca să poposească și să-și găsească mâncare, că aici suntem în loc pustiu.

13. Iar El a zis către ei: Dați-le voi să mănânce. Iar ei au zis: Nu avem mai mult de cinci pâini și doi pești, afară numai dacă, ducându-ne noi, vom cumpăra merinde pentru tot poporul acesta.

14. Căci erau ca la cinci mii de bărbați. Dar El a zis către ucenicii Săi: Așezați-i jos, în cete de câte cincizeci de inși.

15. Și au făcut așa și i-au așezat pe toți.

16. Iar Iisus, luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, le-a binecuvântat, a frânt și a dat ucenicilor, ca să pună mulțimii înainte.

17. Și au mâncat și s-au săturat toți și au luat ceea ce le-a rămas, douăsprezece coșuri de fărâmituri.

18. Și când Se ruga El singur, erau cu El ucenicii, și i-a întrebat, zicând: Cine zic mulțimile că sunt Eu?

19. Iar ei, răspunzând, au zis: Ioan Botezătorul, iar alții Ilie, iar alții că a înviat un prooroc din cei vechi.

20. Și El le-a zis: Dar voi cine ziceți că sunt Eu? Iar Petru, răspunzând, a zis: Hristosul lui Dumnezeu.

21. Iar El, certându-i, le-a poruncit să nu spună nimănui aceasta,

22. Zicând că Fiul Omului trebuie să pătimească multe și să fie defăimat de către bătrâni și de către arhieriei și de către cărturari și să fie omorât, iar a treia zi să învieze.

23. Și zicea către toți: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie;

24. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine-și va pierde sufletul pentru Mine, acela îl va mântui.

25. Că ce folosește omului dacă va câștiga lumea toată, iar pe sine se va pierde sau se va păgubi?

26. Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, de acesta și Fiul Omului se va rușina, când va veni întru slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri.

27. Cu adevărat însă spun vouă: Sunt unii, dintre cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu.

28. Iar după cuvintele acestea, ca la opt zile, luând cu Sine pe Petru și pe Ioan și pe Iacov, S-a suit pe munte ca să Se roage.

29. Și pe când se ruga El, chipul feței Sale s-a făcut altul și îmbrăcămintea Lui albă strălucind.

30. Și iată doi bărbați vorbeau cu El, care erau Moise și Ilie,

31. Și care, arătându-se întru slavă, vorbeau despre sfârșitul Lui, pe care avea să-l împlinească în Ierusalim.

32. Iar Petru și cei ce erau cu el erau îngreuiți de somn; și deșteptându-se, au văzut slava Lui și pe cei doi bărbați stând cu El.

33. Și când s-au despărțit ei de El, Petru a zis către Iisus: Învățătorule, bine este ca noi să fim aici și să facem trei colibe: una Ție, una lui Moise și una lui Ilie, neștiind ce spune.

34. Și, pe când vorbea el acestea, s-a făcut un nor și i-a umbrît; și ei s-au spăimântat când au intrat în nor.

35. Și glas s-a făcut din nor, zicând: Acesta este Fiul Meu cel ales, de acesta să ascultați!

36. Și când a trecut glasul, S-a aflat Iisus singur. Și ei au tăcut și nimănui n-au spus nimic, în zilele acelea, din cele ce văzuseră.

37. În ziua următoare, când s-au coborât din munte, L-a întâmpinat mulțime multă.
38. Și iată un bărbat din mulțime a strigat, zicând: Învățătorule, rogu-mă Ție, caută spre fiul meu, că îl am numai pe el;
39. Și iată un duh îl apucă și îndată strigă și-l zguduie cu spume și abia pleacă de la el, după ce l-a zdrobit.
40. Și m-am rugat de ucenicii Tăi ca să-l alunge, și n-au putut.
41. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi și vă voi suferi? Adu aici pe fiul tău.
42. Și, apropiindu-se el, demonul l-a aruncat la pământ și l-a zguduit. Iar Iisus a certat pe duhul cel necurat și a vindecat pe copil și l-a dat tatălui lui.
43. Iar toți au rămas uimiți de mărirea lui Dumnezeu. Și mirându-se toți de toate câte făcea, a zis către ucenicii Săi:
44. Puneți în urechile voastre cuvintele acestea: Căci Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor.
45. Iar ei nu înțelegeau cuvântul acesta, căci era ascuns pentru ei ca să nu-l priceapă și se temeau să-L întrebe despre acest cuvânt.
46. Și a intrat gând în inima lor: Cine dintre ei ar fi mai mare?
47. Iar Iisus, cunoscând cugetul inimii lor, a luat un copil, l-a pus lângă Sine,
48. Și le-a zis: Oricine va primi pruncul acesta, în numele Meu, pe Mine Mă primește; iar oricine Mă va primi pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Căci cel ce este mai mic între voi toți, acesta este mare.
49. Iar Ioan, răspunzând, a zis: Învățătorule, am văzut pe unul care, în numele Tău, scoate demoni și l-am oprit, pentru că nu-Ți urmează împreună cu noi.
50. Iar Iisus a zis către el: Nu-l opriți; căci cine nu este împotriva voastră este pentru voi.
51. Și când s-au împlinit zilele înălțării Sale, El S-a hotărât să meargă la Ierusalim.
52. Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samarineni, ca să facă pregătiri pentru El.
53. Dar ei nu L-au primit, pentru că El se îndrepta spre Ierusalim.
54. Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?
55. Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.
56. Și s-au dus în alt sat.
57. Și pe când mergeau ei pe cale, zis-a unul către El: Te voi însoți, oriunde Te vei duce.
58. Și i-a zis Iisus: Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-Și plece capul.
59. Și a zis către altul: urmează-Mi. Iar el a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să merg să îngrop pe tatăl meu.
60. Iar El i-a zis: Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi de vestește împărăția lui Dumnezeu.
61. Dar altul a zis: Îți voi urma, Doamne, dar întâi îngăduie-mi ca să rânduiesc cele din casa mea.
62. Iar Iisus a zis către el: Nimeni care pune mâna pe plug și se uită îndărăt nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 10

Trimiterea și înapoierea celor șaptezeci (și doi) de ucenici. Vai de cetățile rele. Iisus se bucură cu duhul. Pilda samarineanului milostiv. Marta și Maria.

1. Iar după acestea, Domnul a ales alți șaptezeci (și doi) și i-a trimis câte doi înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc, unde Însuși avea să vină.

2. Și zicea către ei: Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini; rugați deci pe Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul Său.
3. Mergeți; iată, Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.
4. Nu purtați pungă, nici traistă, nici încălțăminte; și pe nimeni să nu salutați pe cale.
5. Iar în orice casă veți intra, întâi ziceți: Pace casei acesteia.
6. Și de va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră se va odihni peste el, iar de nu, se va întoarce la voi.
7. Și în această casă rămâneți, mâncând și bând cele ce vă vor da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Nu vă mutați din casă în casă.
8. Și în orice cetate veți intra și vă vor primi, mâncați cele ce vă vor pune înainte.
9. Și vindecați pe bolnavii din ea și ziceți-le: S-a apropiat de voi împărăția lui Dumnezeu.
10. Și în orice cetate veți intra și nu vă vor primi, ieșind în piețele ei, ziceți:
11. Și praful care s-a lipit de picioarele noastre din cetatea noastră vi-l scuturăm vouă. Dar aceasta să știți, că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu.
12. Zic vouă: Că mai ușor va fi Sodomei în ziua aceea, decât cetății aceleia.
13. Vai ție, Horazine! Vai ție, Betsaido! Căci dacă în Tir și în Sidon s-ar fi făcut minunile care s-au făcut la voi, de mult s-ar fi pocăit, stând în sac și în cenușă.
14. Dar Tirului și Sidonului mai ușor le va fi la judecată, decât vouă.
15. Și tu, Capernaume, nu ai fost înălțat, oare, până la cer? Până la iad vei fi coborât!
16. Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine.
17. Și s-au întors cei șaptezeci (și doi) cu bucurie, zicând: Doamne, și demonii ni se supun în numele Tău.
18. Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.
19. Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului, și nimic nu vă va vătăma.
20. Dar nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucurați că numele voastre sunt scrise în ceruri.
21. În acesta ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.
22. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu și nimeni nu cunoaște cine este Fiul, decât numai Tatăl, și cine este Tatăl, decât numai Fiul și căruia voiește Fiul să-i descopere.
23. Și întorcându-Se către ucenici, de o parte a zis: Fericiți sunt ochii care văd cele ce vedeți voi!
24. Căci zic vouă: Mulți prooroci și regi au voit să vadă ceea ce vedeți voi, dar n-au văzut, și să audă ceea ce auziți, dar n-au auzit.
25. Și iată, un învățător de lege s-a ridicat, ispitindu-L și zicând: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?
26. Iar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citești?
27. Iar el, răspunzând, a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.
28. Iar El i-a zis: Drept ai răspuns, fă aceasta și vei trăi.
29. Dar el, voind să se îndrepteze pe sine, a zis către Iisus: Și cine este aproapele meu?
30. Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon, și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat, lăsându-l aproape mort.
31. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături.
32. De asemenea și un levit, ajungând în acel loc și văzând, a trecut pe alături.
33. Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă,
34. Și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin, și, punându-l pe dobitocul

său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el.

35. Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da.

36. Care din acești trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?

37. Iar el a zis: Cel care a făcut milă cu el. Și Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea.

38. Și pe când mergeau ei, El a intrat într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei.

39. Și ea avea o soră ce se numea Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui.

40. Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se, a zis: Doamne, au nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute.

41. Și, răspunzând, Domnul i-a zis: Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești;

42. Dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea.

CAPITOLUL 11

Rugăciunea domnească. Semnul lui Iona. Cuvântarea împotriva fariseilor și a cărturarilor.

1. Și pe când Se ruga Iisus într-un loc, când a încetat, unul dintre ucenicii Lui I-a zis: Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui.

2. Și le-a zis: Când vă rugați, ziceți: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.

3. Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă în fiecare zi.

4. Și ne iartă nouă păcatele noastre, căci și noi înșine iertăm tuturor celor ce ne greșesc nouă. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

5. Și a zis către ei: Cine dintre voi, având un prieten și se va duce la el în miez de noapte și-i va zice: Prietene, împrumută-mi trei pâini,

6. Că a venit, din cale, un prieten la mine și n-am ce să-i pun înainte,

7. Iar acela, răspunzând dinăuntru, să-i zică: Nu mă da de osteneală. Acum ușa e încuiată și copiii mei sunt în pat cu mine. Nu pot să mă scol să-ți dau.

8. Zic vouă: Chiar dacă, sculându-se, nu i-ar da pentru că-i este prieten, dar, pentru îndrăzneala lui, sculându-se, îi va da cât îi trebuie.

9. Și Eu zic vouă: Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.

10. Că oricine cere ia; și cel ce caută găsește, și celui ce bate i se va deschide.

11. Și care tată dintre voi, dacă îi va cere fiul pâine, oare, îi va da piatră? Sau dacă îi va cere pește, oare îi va da, în loc de pește, șarpe?

12. Sau dacă-i va cere un ou, îi va da scorpie?

13. Deci dacă voi, răi fiind, știți să dați fiilor voștri daruri bune, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care îl cer de la El!

14. Și a scos un demon, și acela era mut. Și când a ieșit demonul, mutul a vorbit, iar mulțimile s-au minunat.

15. Iar unii dintre ei au zis: Cu Beelzebul, căpetenia demonilor, scoate pe demoni.

16. Iar alții, ispitindu-L, cereau de la El semn din cer.

17. Dar El, cunoscând gândurile lor, le-a zis: Orice împărăție, dezbinându-se în sine, se pustiește și casă peste casă cade.

18. Și dacă satana s-a dezbinat în sine, cum va mai sta împărăția lui? Fiindcă ziceți că Eu scot pe demoni cu Beelzebul.

19. Iar dacă Eu scot demonii cu Beelzebul, fiii voștri cu cine îi scot? De aceea ei vă vor fi judecători.

20. Iar dacă Eu, cu degetul lui Dumnezeu, scot pe demoni iată a ajuns la voi împărăția lui

Dumnezeu.

21. Când cel tare și înarmat fiind își păzește curtea, avuțiile lui sunt în pace.
22. Dar când unul mai tare decât el vine asupra lui și-l înfrânge, îi ia toate armele pe care se bizuia, iar prăzile de la el le împarte.
23. Cel ce nu este cu Mine este împotriva Mea; și cel ce nu adună cu Mine risipește.
24. Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și, negăsind, zice: Mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieșit.
25. Și, venind, o află măturată și împodobită.
26. Atunci merge și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, locuiește acolo; și se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi.
27. Și când zicea El acestea, o femeie din mulțime, ridicând glasul, I-a zis: Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care i-ai supt!
28. Iar El a zis: Așa este, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.
29. Iar îngrămădindu-se mulțimile, El a început a zice: Neamul acesta este un neam viclean; cere semn dar semn nu i se va da decât semnul proorocului Iona.
30. Căci precum a fost Iona un semn pentru Niniviteni așa va fi și Fiul Omului semn pentru acest neam.
31. Regina de la miazăzi se va ridica la judecată cu bărbații neamului acestuia și-i va osândi, pentru că a venit de la marginile pământului, ca să asculte înțelepciunea lui Solomon; și, iată, mai mult decât Solomon este aici.
32. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, pentru că s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și, iată, mai mult decât Iona este aici.
33. Nimeni, aprinzând făclie, nu o pune în loc ascuns, nici sub obroc, ci în sfeșnic, ca aceia care intră să vadă lumina.
34. Luminătorul trupului este ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul tău e rău, atunci și trupul tău e întunecat.
35. Ia seama deci ca lumina din tine să nu fie întuneric.
36. Așadar, dacă tot trupul tău e luminat, neavând nici o parte întunecată, luminat va fi în întregime, ca și când te luminează făclia cu strălucirea ei.
37. Și pe când Iisus vorbea, un fariseu Îl ruga să prânzească la el; și, intrând, a șezut la masă.
38. Iar fariseul s-a mirat văzând că El nu S-a spălat înainte de masă.
39. Și Domnul a zis către el: Acum, voi fariseilor, curățiți partea din afară a paharului și a blidului, dar lăuntru este plin de răpire și de viclenie.
40. Nebunilor! Oare, cel ce a făcut partea din afară n-a făcut și partea dinăuntru?
41. Dați mai întâi milostenie cele ce sunt în lăuntru vostru și, iată, toate vă vor fi curate.
42. Dar vai vouă, fariseilor! Că dați zeciuială din izmă și din untariță și din toate legumele și lăsați la o parte dreptatea și iubirea de Dumnezeu; pe acestea se cuvenea să le faceți și pe acelea să nu le lăsați.
43. Vai vouă, fariseilor! Că iubiți scaunele din față în sinagogi și în închinăciunile din piețe.
44. Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că sunteți ca mormintele ce nu se văd, și oamenii, care umblă peste ele, nu le știu.
45. Și răspunzând, unul dintre învățătorii de Lege I-a zis: Învățătorule, acestea zicând, ne mustri și pe noi!
46. Iar El a zis: Vai și vouă, învățătorilor de Lege! Că împovărați pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, iar voi nu atingeți sarcinile nici cel puțin cu un deget.
47. Vai vouă! Că zidiți mormintele proorocilor pe care părinții voștri i-au ucis.
48. Așadar, mărturisiți și încuviințați faptele părinților voștri, pentru că ei i-au ucis, iar voi le clădiți mormintele.
49. De aceea și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: "Voi trimite la ei prooroci și apostoli și dintre ei

vor ucide și vor prigoni";

50. Ca să se ceară de la neamul acesta sângele tuturor proorocilor, care s-a vărsat de la facerea lumii,

51. De la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, care a pierit între altar și templu. Adevărat vă spun: Se va cere de la neamul acesta.

52. Vai vouă, învățătorilor de Lege! Că ați luat cheia cunoștinței; voi înșivă n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedecat.

53. Iar ieșind El de acolo, cărturarii și fariseii au început să-L urască groaznic și să-L silească să vorbească despre multe,

54. Pândindu-L și căutând să prindă ceva din gura Lui, ca să-I găsească vină.

CAPITOLUL 12

Să ne ferim de fățarnicie, de șovăială și de lăcomie. Îndemnuri la veghere și la îngăduință. Semnele vremii.

1. Și în același timp, adunându-se mulțime mii și mii de oameni, încât se călcau unii pe alții, Iisus a început să vorbească întâi către ucenicii Săi: Feriți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia.

2. Că nimic nu este acoperit care să nu se descopere și nimic ascuns care să nu se cunoască.

3. De aceea, câte ați spus la întuneric se vor auzi la lumină; și ceea ce ați vorbit la ureche, în odăi, se va vesti de pe acoperișuri.

4. Dar vă spun vouă, prietenii Mei: Nu vă temeți de cei care ucid trupul și după aceasta n-au ce să mai facă.

5. Vă voi arăta însă de cine să vă temeți: Temeți-vă de acela care, după ce a ucis, are putere să arunce în gheena; da, vă zic vouă, de acela să vă temeți.

6. Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Și nici una dintre ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu.

7. Ci și perii capului vostru, toți sunt numărați. Nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.

8. Și zic vouă: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, și Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.

9. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea îngerilor lui Dumnezeu.

10. Oricui va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui ce va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.

11. Iar când vă vor duce în sinagogi și la dregători și la stăpâniri nu vă îngrijiți cum sau ce veți răspunde, sau ce veți zice,

12. Că Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela, ce trebuie să spuneți.

13. Zis-a Lui cineva din mulțime: Învățătorule, zi fratelui meu să împartă cu mine moștenirea.

14. Iar El i-a zis: Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?

15. Și a zis către ei: Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale.

16. Și le-a spus lor această pildă, zicând: Unui om bogat i-a rodit din belșug țarina.

17. Și el cugeta în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele?

18. Și a zis: Aceasta voi face: Voi strica jitnițele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo tot grâul și bunătățile mele;

19. Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te.

20. Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi?

21. Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu.

22. Și a zis către ucenicii Săi: De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca.
23. Viața este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea.
24. Priviți la corbi, că nici nu seamănă, nici nu seceră; ei n-au cămară, nici jitniță, și Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările!
25. Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot?
26. Deci dacă nu puteți să faceți nici cel mai mic lucru, de ce vă îngrijiți de celelalte?
27. Priviți la crini cum cresc: Nu torc, nici nu țes. Și zic vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre acestea.
28. Iar dacă iarba care este azi pe câmp, iar mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă, cu cât mai mult pe voi, puțin credincioșilor!
29. Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați.
30. Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea;
31. Căutați mai întâi împărăția Lui. Și toate acestea se vor adăuga vouă.
32. Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.
33. Vindeți averile voastre și dați milostenie; faceți-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmpuținată în ceruri, unde fur nu se apropie, nici molie nu o strică.
34. Căci unde este comoara voastră, acolo este inima voastră.
35. Să fie mijloacele voastre încinse și făcliile voastre aprinse.
36. Și voi fiți asemenea oamenilor care așteaptă pe stăpânul lor când se întoarce de la nuntă, ca, venind, și bătând, îndată să-i deschidă.
37. Fericite sunt slugile acelea pe care, venind, stăpânul le va afla priveghind. Adevărat zic vouă că se va încinge și le va pune la masă și, apropiindu-se le va sluji.
38. Fie că va veni la straja a doua, fie că va veni la straja a treia, și le va găsi așa, fericite sunt acelea.
39. Iar aceasta să știți că, de ar ști stăpânul casei în care ceas vine furul, ar veghea și n-ar lăsa să i se spargă casa.
40. Deci și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul Omului va veni.
41. Și a zis Petru: Doamne, către noi spui pilda aceasta sau și către toți?
42. Și a zis Domnul: Cine este iconomul credincios și înțelept pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale, ca să le dea, la vreme, partea lor de grâu?
43. Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul, o va găsi făcând așa.
44. Adevărat vă spun că o va pune peste toate avuțiile sale.
45. Iar de va zice sluga aceea în inima sa: Stăpânul meu zăbovește să vină, și va începe să bată pe slugi și pe slujnice, și să mănânce, și să bea și să se îmbete,
46. Veni-va stăpânul slugii aceleia în ziua în care ea nu se așteaptă și în ceasul în care ea nu știe și o va tăia în două, iar partea ei va pune-o cu cei necredincioși.
47. Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult.
48. Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.
49. Foc am venit să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins!
50. Și cu botez am a Mă boteza, și câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini!
51. Vi se pare că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare.
52. Căci de acum înainte cinci dintr-o casă vor fi dezbinați: trei împotriva a doi și doi împotriva a trei.
53. Dezbinați vor fi: tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui, mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei, soacra împotriva nurorii sale și nora împotriva soacrei.
54. Și zicea mulțimilor: Când vedeți un nor ridicându-se dinspre apus, îndată ziceți că vine ploaie

mare; și așa este.

55. Iar când suflă vântul de la miazăzi, ziceți că va fi arșiță, și așa este.

56. Fățarnicilor! Fața pământului și a cerului știți să o deosebiți, dar vremea aceasta cum de nu o deosebiți?

57. De ce, dar, de la voi înșivă nu judecați ce este drept?

58. Și când mergi cu pârâșul tău la dregător, dă-ți silința să te scapi de el pe cale, ca nu cumva să te târască la judecător, și judecătorul să te dea în mâna temnicerului, iar temnicerul să te arunce în temniță.

59. Zic ție: Nu vei ieși de acolo, până ce nu vei plăti și cel din urmă ban.

CAPITOLUL 13

Pilda galileienilor. O femeie vindecată în ziua sâmbetei. Pilde și cuvinte despre împărăția lui Dumnezeu. Ierusalimul și jalea-i viitoare.

1. Și erau de față în acel timp unii care-I vesteau despre galileienii al căror sânge Pilat l-a amestecat cu jertfele lor.

2. Și El, răspunzând, le-a zis: Credeți, oare, că acești galileieni au fost ei mai păcătoși decât toți galileienii, fiindcă au suferit aceasta?

3. Nu! zic vouă; dar dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel.

4. Sau acei optsprezece inși, peste care s-a surpat turnul în Siloam și i-a ucis, gândiți, oare, că ei au fost mai păcătoși decât toți oamenii care locuiau în Ierusalim?

5. Nu! zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel.

6. Și le-a spus pilda aceasta: Cineva avea un smochin, sădit în via sa și a venit să caute rod în el, dar n-a găsit.

7. Și a zis către vier: Iată trei ani sunt de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc. Taie-l; de ce să ocupe locul în zadar?

8. Iar el, răspunzând, a zis: Doamne, lasă-l și anul acesta, până ce îl voi săpa împrejur și voi pune gunoi.

9. Poate va face rod în viitor; iar de nu, îl vei tăia.

10. Și învăța Iisus într-una din sinagogi sâmbăta.

11. Și iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum;

12. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta.

13. Și Și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu.

14. Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulțimii: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei!

15. Iar Domnul i-a răspuns și a zis: Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape?

16. Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?

17. Și zicând El acestea, s-au rușinat toți care erau împotriva Lui, și toată mulțimea se bucura de faptele strălucite săvârșite de El.

18. Deci zicea: Cu ce este asemenea împărăția lui Dumnezeu și cu ce o voi asemăna?

19. Asemenea este grăuntelui de muștar pe care, luându-l, un om l-a aruncat în grădina sa, și a crescut și s-a făcut copac, iar păsările cerului s-au sălășluit în ramurile lui.

20. Și iarăși a zis: Cu ce voi asemăna împărăția lui Dumnezeu?

21. Asemenea este aluatului pe care, luându-l, femeia l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit totul.

22. Și mergea El prin cetăți și prin sate, învățând și călătorind spre Ierusalim.
23. Și I-a zis cineva: Doamne, puținii sunt, oare, cei ce se mântuiesc? Iar El le-a zis:
24. Siliți-vă să intrați prin poarta cea strâmtă, că mulți, zic vouă, vor căuta să intre și nu vor putea.
25. După ce se va scula stăpânul casei și va încuia ușa și veți începe să stați afară și să bateți la ușă, zicând: Doamne, deschide-ne! - și el, răspunzând, vă va zice: Nu vă știu de unde sunteți,
26. Atunci voi veți începe să ziceți: Am mâncat înaintea ta și am băut și în piețele noastre ai învățat.
27. Și el vă va zice: Vă spun: Nu știu de unde sunteți. Depărtați-vă de la mine toți lucrătorii nedreptății.
28. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam și pe Isaac și pe Iacov și pe toți proorocii în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi aruncați afară.
29. Și vor veni alții de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi și vor ședea la masă în împărăția lui Dumnezeu.
30. Și iată, sunt unii de pe urmă care vor fi întâi, și sunt alții întâi care vor fi pe urmă.
31. În ceasul acela au venit la El unii din farisei, zicându-I: Ieși și du-Te de aici, că Irod vrea să Te ucidă.
32. Și El le-a zis: Mergând, spuneți vulpii acesteia: Iată, alung demoni și fac vindecări, astăzi și mâine, iar a treia zi voi sfârși.
33. Însă și astăzi și mâine și în ziua următoare merg, fiindcă nu este cu putință să piară prooroc afară din Ierusalim.
34. Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar n-ai voit.
35. Iată vi se lasă casa voastră pustie, că adevărat grăiesc vouă. Nu Mă veți mai vedea până ce va veni vremea când veți zice: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!

CAPITOLUL 14

Bolnavul de idropică vindecat sâmbăta. Îndemn la smerenie și la milostenie. Pilda despre cina cea mare. Lepădarea de sine.

1. Și când a intrat El în casa unuia dintre căpeteniile fariseilor sâmbăta, ca să mănânce, și ei Îl pândeau,
2. Iată un om bolnav de idropică era înaintea Lui.
3. Și, răspunzând, Iisus a zis către învățătorii de lege și către farisei, spunând: Cuvine-se a vindeca sâmbăta ori nu?
4. Ei însă au tăcut. Și luându-l, l-a vindecat și i-a dat drumul.
5. Și către ei a zis: Care dintre voi, de-i cădea fiul sau boul în fântână nu-l va scoate îndată în ziua sâmbetei?
6. Și n-au putut să-i răspundă la acestea.
7. Și luând seama cum își alegeau la masă cele dintâi locuri, a spus celor chemați o pildă, zicând între ei:
8. Când vei fi chemat de cineva la nuntă, nu te așeza în locul cel dintâi, ca nu cumva să fie chemat de el altul mai de cinste decât tine.
9. Și venind cel care te-a chemat pe tine și pe el, îți va zice: Dă acestuia locul. Și atunci, cu rușine, te vei duce să te așezi pe locul cel mai de pe urmă.
10. Ci, când vei fi chemat, mergând așează-te în cel din urmă loc, ca atunci când va veni cel ce te-a chemat, el să-ți zică: Prietene, mută-te mai sus. Atunci vei avea cinstea în fața tuturor celor care vor ședea împreună cu tine.
11. Căci, oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța.
12. Zis-a și celui ce-L chemase: Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine, și să-ți fie

ca răsplată.

13. Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe neputincioși, pe șchiopi, pe orbi,

14. Și fericit vei fi că nu pot să-ți răsplătească. Căci ți se va răsplăti la învierea dreptilor.

15. Și auzind acestea, unul dintre cei ce ședeau cu El la masă I-a zis: Fericit este cel ce va prânzi în împărăția lui Dumnezeu!

16. Iar El i-a zis: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți;

17. Și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata.

18. Și au început unul câte unul, să-și ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Țarină am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă.

19. Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă.

20. Al treilea a zis: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni.

21. Și întorcându-se, sluga a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: Ieși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe șchiopi adu-i aici.

22. Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit și tot mai este loc.

23. Și a zis stăpânul către slugă: Ieși la drumuri și la garduri și silește să intre, ca să mi se umple casa,

24. Căci zic vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea.

25. Și mergeau cu El mulțimi multe; și întorcându-Se, a zis către ele:

26. Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și sufletul său însuși, nu poate să fie ucenicul Meu.

27. Și cel ce nu-și poartă crucea sa și nu vine după Mine nu poate să fie ucenicul Meu.

28. Că cine dintre voi vrând să zidească un turn nu stă mai întâi și-și face socoteala cheltuielii, dacă are cu ce să-l isprăvească?

29. Ca nu cumva, punându-i temelia și neputând să-l termine, toți cei care vor vedea să înceapă a-l lua în râs,

30. Zicând: Acest om a început să zidească, dar n-a putut isprăvi.

31. Sau care rege, plecând să se bată în război cu alt rege, nu va sta întâi să se sfătuiască, dacă va putea să întâmpine cu zece mii pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii?

32. Iar de nu, încă fiind el departe, îi trimite solie și se roagă de pace.

33. Așadar oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate să fie ucenicul Meu.

34. Bună este sarea, dar dacă și sarea se va strica, cu ce va fi dreasă?

35. Nici în pământ, nici în gunoi, nu este de folos, ci o aruncă afară. Cine are urechi de auzit să audă.

CAPITOLUL 15

Pildele: Oaia cea pierdută, despre drahma cea pierdută și despre fiul risipitor.

1. Și se apropiau de El toți vameșii și păcătoșii, ca să-L asculte.

2. Și fariseii și cărturarii cărteau, zicând: Acesta primește la Sine pe păcătoși și mănâncă cu ei.

3. Și a zis către ei pilda aceasta, spunând:

4. Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând din ele una, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustie și se duce după cea pierdută, până ce o găsește?

5. Și găsimd-o, o pune pe umerii săi, bucurându-se;

6. Și sosind acasă, cheamă prietenii și vecinii, zicându-le: Bucurați-vă cu mine, că am găsit oaia cea pierdută.

7. Zic vouă: Că așa și în cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti, care n-au nevoie de pocăință.

8. Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde o drahmă, nu aprinde lumina și nu mătură casa

și nu caută cu grijă până ce o găsește?

9. Și găsim-o, cheamă prietenele și vecinele sale, spunându-le: Bucurați-vă cu mine, căci am găsit drahma pe care o pierdusem.

10. Zic vouă, așa se face bucurie îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește.

11. Și a zis: Un om avea doi fii.

12. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea.

13. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări.

14. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.

15. Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țărinile sale să păzească porcii.

16. Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea.

17. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame!

18. Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta;

19. Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi.

20. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat.

21. Și i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.

22. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui;

23. Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să ne veselim;

24. Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească.

25. Iar fiul cel mare era la țărină. Și când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri.

26. Și, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea.

27. Iar ea i-a răspuns: Fratele tău a venit, și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos.

28. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga.

29. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei.

30. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat.

31. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt.

32. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.

CAPITOLUL 16

Parabola despre iconomul necredincios. Parabola despre bogatul nemilostiv și despre săracul Lazăr.

1. Și zicea și către ucenicii Săi: Era un om bogat care avea un iconom și acesta a fost pârât lui că-i risipește averea.

2. Și chemându-l, i-a zis: Ce este aceasta ce aud despre tine? Dă-mi socoteala de iconomia ta, căci nu mai poți să fii iconom.

3. Iar iconomul a zis în sine: Ce voi face că stăpânul meu ia iconomia de la mine? Să sap, nu pot; să cerșesc, mi-e rușine.

4. Știu ce voi face, ca să mă primească în casele lor, când voi fi scos din iconomie.

5. Și chemând la sine, unul câte unul, pe datornicii stăpânului său, a zis celui dintâi: Cât ești dator

stăpânului meu?

6. Iar el a zis: O sută de măsuri de untdelemn. Iconomul i-a zis: Ia-ți zapisul și, șezând, scrie degrabă cincizeci.

7. După aceea a zis altuia: Dar tu, cât ești dator? El i-a spus: O sută de măsuri de grâu. Zis-a iconomul: Ia-ți zapisul și scrie optzeci.

8. Și a lăudat stăpânul pe iconomul cel nedrept, căci a lucrat înțelepțește. Căci fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți în neamul lor decât fiii luminii.

9. Și Eu zic vouă: Faceți-vă prieteni cu bogăția nedreaptă, ca atunci, când veți părăsi viața, să vă primească ei în corturile cele veșnice.

10. Cel ce este credincios în foarte puțin și în mult este credincios; și cel ce e nedrept în foarte puțin și în mult este nedrept.

11. Deci dacă n-ați fost credincioși în bogăția nedreaptă, cine vă va încredința pe cea adevărată?

12. Și dacă în ceea ce este străin nu ați fost credincioși, cine vă va da ce este al vostru?

13. Nici o slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona.

14. Toate acestea le auzeau și fariseii, care erau iubitori de argint și-L luau în bătaie de joc.

15. Și El le-a zis: Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepti înaintea oamenilor, dar Dumnezeu cunoaște inimile voastre; căci ceea ce la oameni este înalt, urâciune este înaintea lui Dumnezeu.

16. Legea și proorocii au fost până la Ioan; de atunci împărăția lui Dumnezeu se binevestește și fiecare se silește spre ea.

17. Dar mai lesne e să treacă cerul și pământul, decât să cadă din Lege un corn de literă.

18. Oricine-și lasă femeia sa și ia pe alta săvârșește adulter; și cel ce ia pe cea lăsată de bărbat săvârșește adulter.

19. Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit.

20. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube,

21. Poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind, lingeau bubele lui.

22. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat.

23. Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui.

24. Și el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie.

25. Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești.

26. Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.

27. Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu,

28. Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.

29. Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.

30. Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi.

31. Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.

CAPITOLUL 17

Despre sminteli, iertare și credință. Vindecarea celor zece leproși. Când va veni împărăția lui Dumnezeu.

1. Și a zis către ucenicii Săi: Cu neputință este să nu vină smintelile, dar vai aceuia prin care ele vin!
2. Mai de folos i-ar fi dacă i s-ar lega de gât o piatră de moară și ar fi aruncat în mare, decât să smintească pe unul din aceștia mici.
3. Luați aminte la voi înșivă. De-ți va greși fratele tău, dojenește-l și dacă se va pocăi, iartă-l.
4. Și chiar dacă îți va greși de șapte ori într-o zi și de șapte ori se va întoarce către tine, zicând: Mă căiesc, iartă-l.
5. Și au zis apostolii către Domnul: Sporește-ne credința.
6. Iar Domnul a zis: De ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice acestui sicomor: Dezrădăcinează-te și te sădește în mare, și vă va asculta.
7. Cine dintre voi, având o slugă la arat sau la păscut turme, îi va zice când se întoarce din țarină: Vino îndată și șezi la masă?
8. Oare, nu-i va zice: Pregătește-mi ca să cinez și, încingându-te, slujește-mi, până ce voi mânca și voi bea și după aceea vei mânca și vei bea și tu?
9. Va mulțumi, oare, slugii că a făcut cele poruncite? Cred că nu.
10. Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.
11. Iar pe când Iisus mergea spre Ierusalim și trecea prin mijlocul Samariei și al Galileii,
12. Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe,
13. Și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi!
14. Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit.
15. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu.
16. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samarinean.
17. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt?
18. Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?
19. Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.
20. Și fiind întrebat de farisei când va veni împărăția lui Dumnezeu, le-a răspuns și a zis: Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut.
21. Și nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.
22. Zis-a către ucenici: Veni-vor zile când veți dori să vedeți una din zilele Fiului Omului, și nu veți vedea.
23. Și vor zice vouă: Iată este acolo; iată, aici; nu vă duceți și nu vă luați după ei.
24. Căci după cum fulgerul, fulgerând dintr-o parte de sub cer, luminează până la cealaltă parte de sub cer, așa va fi și Fiul Omului în ziua Sa.
25. Dar mai întâi El trebuie să sufere multe și să fie lepădat de neamul acesta.
26. Și precum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și în zilele Fiului Omului:
27. Mâncau, beau, se însurau, se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie și a venit potopul și i-a nimicit pe toți.
28. Tot așa precum a fost în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, și zideau,
29. Iar în ziua în care a ieșit Lot din Sodoma a plouat din cer foc și pucioasă și i-a nimicit pe toți,
30. La fel va fi în ziua în care se va arăta Fiul Omului.
31. În ziua aceea, cel care va fi pe acoperișul casei, și lucrurile lui în casă, să nu se coboare ca să le ia; de asemenea, cel ce va fi în țarină să nu se întoarcă înapoi.
32. Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot.
33. Cine va căuta să-și scape sufletul, îl va pierde; iar cine îl va pierde, acela îl va dobândi.
34. Zic vouă: În noaptea aceea vor fi doi într-un pat; unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat.
35. Două vor măcina împreună; una va fi luată și alta va fi lăsată.
36. Doi vor fi în ogor; unul se va lua altul se va lăsa.

37. Și răspunzând, ucenicii I-au zis: Unde, Doamne? Iar El le-a zis: Unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.

CAPITOLUL 18

Pildele: văduva stăruitoare, vameșul și fariseul. Iisus cheamă pe copii la Sine. Primejdiile bogăției. A treia vestire a Patimilor. Vindecarea orbului din Ierihon.

1. Și le spunea o pildă cum trebuie să se roage totdeauna și să nu-și piardă nădejdea,
2. Zicând: Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de om nu se rușina.
3. Și era, în cetatea aceea, o văduvă, care venea la el, zicând: Fă-mi dreptate față de potrivnicul meu.
4. Și un timp n-a voit, dar după acestea a zis întru sine: Deși de Dumnezeu nu mă tem și de om nu mă rușinez,
5. Totuși, fiindcă văduva aceasta îmi face supărare, îi voi face dreptate, ca să nu vină mereu să mă supere.
6. Și a zis Domnul: Auziți ce spune judecătorul cel nedrept?
7. Dar Dumnezeu, oare, nu va face dreptate aleșilor Săi care strigă către El ziua și noaptea și pentru care El rabdă îndelung?
8. Zic vouă că le va face dreptate în curând. Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?
9. Către unii care se credeau că sunt drepti și priveau cu dispreț pe ceilalți, a zis pilda aceasta:
10. Doi oameni s-au suit la templu, ca să se roage: unul fariseu și celălalt vameș.
11. Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, adulteri, sau ca și acest vameș.
12. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig.
13. Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului.
14. Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța.
15. Și aduceau la El și pruncii, ca să Se atingă de ei. Iar ucenicii, văzând, îi certau.
16. Iar Iisus i-a chemat la Sine, zicând: Lăsați copii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia.
17. Adevărat grăiesc vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc nu va intra în ea.
18. Și L-a întrebat un dregător, zicând: Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?
19. Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu.
20. Știi poruncile: Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.
21. Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele.
22. Auzind Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie.
23. Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat.
24. Și văzându-l întristat, Iisus a zis: Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu!
25. Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu.
26. Zis-au cei ce ascultau: Și cine poate să se mântuiască?
27. Iar El a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu.
28. Iar Petru a zis: Iată, noi, lăsând toate ale noastre, am urmat Ție.
29. Și El le-a zis: Adevărat grăiesc vouă: Nu este nici unul care a lăsat casă, sau femeie, sau frați,

sau părinți, sau copii, pentru împărăția lui Dumnezeu,

30. Și să nu ia cu mult mai mult în vremea aceasta, iar în veacul ce va să vină, viață veșnică.

31. Și luând la Sine pe cei doisprezece, a zis către ei: Iată ne suim la Ierusalim și se vor împlini toate cele scrise prin prooroci despre Fiul Omului.

32. Căci va fi dat păgânilor și va fi batjocorit și va fi ocărât și scuipat.

33. Și, după ce Îl vor biciui, Îl vor ucide; iar a treia zi va învia.

34. Și ei n-au înțeles nimic din acestea, căci cuvântul acesta era ascuns pentru ei și nu înțelegeau cele spuse.

35. Și când S-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind.

36. Și, auzind el mulțimea care trecea, întreba ce e aceasta.

37. Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul.

38. Și el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!

39. Și cei care mergeau înainte îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine!

40. Și oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; și apropiindu-se, l-a întrebat:

41. Ce voiești să-ți fac? Iar el a zis: Doamne, să văd!

42. Și Iisus i-a zis: Vezi! Credința ta te-a mântuit.

43. Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, care văzuse, a dat laudă lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 19

Zaheu. Pilda minelor. Intrarea în Ierusalim. Iisus deplânge Ierusalimul și alungă pe vânzătorii de la templu.

1. Și intrând, trecea prin Ierihon.

2. Și iată un bărbat, cu numele Zaheu, și acesta era mai-marele vameșilor și era bogat.

3. Și căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură.

4. Și alergând el înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă.

5. Și când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân.

6. Și a coborât degrabă și L-a primit, bucurându-se.

7. Și văzând, toți murmurau, zicând că a intrat să găzduiască la un om păcătos.

8. Iar Zaheu, stând, a zis către Domnul: Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit.

9. Și a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam.

10. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.

11. Și ascultând ei acestea, Iisus, adăugând, le-a spus o pildă, fiindcă El era aproape de Ierusalim, iar ei credeau că împărăția lui Dumnezeu se va arăta îndată.

12. Deci a zis: Un om de neam mare s-a dus într-o țară îndepărtată, ca să-și ia domnie și să se întoarcă.

13. Și chemând zece slugi ale sale, le-a dat zece mine și a zis către ele: Neguțătoriți cu ele până ce voi veni!

14. Dar cetățenii lui îl urau și au trimis solie în urma lui, zicând: Nu voim ca acesta să domnească peste noi.

15. Și când s-a întors el, după ce luase domnia, a zis să fie chemate slugile acelea, cărora le dăduse banii, ca să știe cine ce a neguțătorit.

16. Și a venit cea dintâi, zicând: Doamne, mina ta a adus câștig zece mine.

17. Și i-a zis stăpânul: Bine slugă bună, fiindcă întru puțin ai fost credincioasă, să ai stăpânire peste

zece cetăți.

18. Și a venit a doua, zicând: Mina ta, stăpâne, a mai adus cinci mine.

19. Iar el a zis și acesteia: Să ai și tu stăpânire peste cinci cetăți.

20. A venit și cealaltă, zicând: Doamne, iată mina ta, pe care am păstrat-o într-un ștergar,

21. Că mă temeam de tine, pentru că ești om aspru: iei ce nu ai pus și seceri ce n-ai semănat.

22. Zis-a lui stăpânul: Din cuvintele tale te voi judeca, slugă vicleană. Ai știut că sunt om aspru: iau ce nu am pus și secer ce nu am semănat;

23. Pentru ce deci n-ai dat banul meu schimbătorilor de bani? Și eu, venind, l-aș fi luat cu dobândă.

24. Și a zis celor ce stăteau de față: Luați de la el mina și dați-o celui ce are zece mine.

25. Și ei au zis lui: Doamne, acela are zece mine.

26. Zic vouă: Că oricui are i se va da, iar de la cel ce nu are și ceea ce are i se va lua.

27. Iar pe acei vrăjmași ai mei, care n-au voit să domnesc peste ei, aduceți-i aici și tăiați-i în fața mea.

28. Și zicând acestea, mergea înainte, suindu-Se la Ierusalim.

29. Iar când S-a apropiat de Betfaghe și de Betania, către muntele care se zice Muntele Măslinilor, a trimis pe doi dintre ucenici,

30. Zicând: Mergeți în satul dinaintea voastră și, intrând în el, veți găsi un mânz legat pe care nimeni dintre oameni n-a șezut vreodată. Și, dezlegându-l, aduceți-l.

31. Și dacă vă va întreba cineva: Pentru ce-l dezlegați?, veți zice așa: Pentru că Domnul are trebuință de el.

32. Și, plecând, cei trimiși au găsit precum le-a spus.

33. Pe când aceștia dezlegau mânzul, au zis stăpânii lui către ei: De ce dezlegați mânzul?

34. Iar ei au răspuns: Pentru că are trebuință de el Domnul.

35. Și i-au adus la Iisus și, aruncându-și hainele lor pe mânz, l-au ajutat pe Iisus să urce pe el.

36. Iar pe când mergea El, așterneau hainele lor pe cale.

37. Și apropiindu-se de poalele Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a început să laude pe Dumnezeu, cu glas tare, pentru toate minunile pe care le văzuse,

38. Zicând: Binecuvântat este Împăratul care vine întru numele Domnului! Pace în cer și slavă întru cei de sus.

39. Dar unii farisei din mulțime au zis către El: Învățătorule, ceartă-ți ucenicii.

40. Și El, răspunzând, a zis: Zic vouă: Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.

41. Și când S-a apropiat, văzând cetatea, a plâns pentru ea, zicând:

42. Dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi.

43. Căci vor veni zile peste tine, când dușmanii tăi vor săpa șanț în jurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora din toate părțile.

44. Și te vor face una cu pământul, și pe fiii tăi care sunt în tine, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale.

45. Și intrând în templu, a început să scoată pe cei ce vindeau și cumpărau în el.

46. Zicându-le: Scris este: "Și va fi casa Mea casă de rugăciune"; dar voi ați făcut din ea peșteră de tâlhari.

47. Și era în fiecare zi în templu și învăța. Dar arhierii și cărturarii și fruntașii poporului căutau să-L piardă.

48. Și nu găseau ce să-I facă, căci tot poporul se ținea după El, ascultându-L.

CAPITOLUL 20

De unde a fost botezul lui Ioan? Pilda viei celei date lucrătorilor răi. Dinarul Cezarului. Învierea morților. Al cui fiu este Hristos?

1. Și într-una din zile, pe când Iisus învăța poporul în templu și binevestea, au venit arhieriei și cărturarii, împreună cu bătrânii,
2. Și, vorbind, au zis către El: Spune nouă, cu ce putere faci acestea, sau cine este Cel ce Ți-a dat această putere?
3. Iar El, răspunzând, a zis către ei: Vă voi întreba și Eu pe voi un cuvânt, și spuneți-Mi:
4. Botezul lui Ioan era din cer sau de la oameni?
5. Și ei cugetau în sinea lor, zicând: Dacă vom spune: Din cer, va zice: Pentru ce n-ați crezut în el?
6. Iar dacă vom zice: De la oameni, tot poporul ne va ucide cu pietre, căci este încredințat că Ioan a fost prooroc.
7. Și au răspuns că nu știu de unde.
8. Și Iisus le-a zis: Nici Eu nu vă spun vouă cu ce putere fac acestea.
9. Și a început să spună către popor pilda aceasta: Un om a sădit vie și a dat-o lucrătorilor și a plecat departe pentru multă vreme.
10. Și la timpul potrivit, a trimis la lucrători o slugă ca să-i dea din rodul viei. Lucrătorii însă, bătând-o, au trimis-o fără nimic.
11. Și a trimis apoi altă slugă, dar ei, bătând-o și pe aceea și batjocorind-o, au trimis-o fără nimic.
12. Și a trimis apoi pe a treia; iar ei, răbind-o și pe aceea, au alungat-o.
13. Și stăpânul viei a zis: Ce voi face? Voi trimite pe fiul meu cel iubit; poate se vor rușina de el.
14. Iar lucrătorii, văzându-l, s-au vorbit între ei, zicând: Acesta este moștenitorul; să-l omorâm ca moștenirea să fie a noastră.
15. Și scoțându-l afară din vie, l-au ucis. Ce va face, deci, acestora, stăpânul viei?
16. Va veni și va pierde pe lucrătorii aceia, iar via o va da altora. Iar ei auzind, au zis: Să nu se întâmple!
17. El însă, privind la ei, a zis: Ce înseamnă, deci, scriptura aceasta: "Piatra pe care n-au luat-o în seamă ziditorii, aceasta a ajuns în capul unghiului"?
18. Oricine va cădea pe această piatră va fi sfârâmat, iar pe cine va cădea ea îl va zdrobi.
19. Iar cărturarii și arhieriei căutau să pună mâna pe El, în ceasul acela, dar s-au temut de popor. Căci ei au înțeles că Iisus spusese pilda aceasta pentru ei.
20. Și pândindu-L, l-au trimis iscoade, care se prefăceau că sunt drepti, ca să-L prindă în cuvânt și să-L dea stăpânirii și puterii dregătorului.
21. Și l-au întrebat, zicând: Învățătorule, știm că vorbești și înveți drept și nu cauți la fața omului, ci cu adevărat înveți calea lui Dumnezeu:
22. Se cuvine ca noi să dăm dajdie Cezarului sau nu?
23. Dar Iisus, cunoscând vicleșugul lor, a zis către ei: De ce Mă ispitiți?
24. Arătați-mi un dinar. Al cui chip și scriere are pe el? Iar ei au zis: Ale Cezarului.
25. Și El a zis către ei: Așadar, dați cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului și cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu.
26. Și nu l-au putut prinde în cuvânt înaintea poporului și, mirându-se de cuvântul Lui, au tăcut.
27. Și apropiindu-se unii dintre saducheii care zic că nu este înviere, l-au întrebat:
28. Zicând: Învățătorule, Moise a scris pentru noi: Dacă moare fratele cuiva, având femeie, și el n-a avut copii, să ia fratele lui pe femeie și să ridice urmaș fratelui său.
29. Erau deci șapte frați. Și cel dintâi, luându-și femeie, a murit fără de copii.
30. Și a luat-o al doilea, și a murit și el fără copii.
31. A luat-o și al treilea; și tot așa toți șapte n-au lăsat copii și au murit.
32. La urmă a murit și femeia.
33. Deci femeia, la înviere, a căruia dintre ei va fi soție, căci toți șapte au avut-o de soție?
34. Și le-a zis lor Iisus: Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită;
35. Iar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela și învierea cea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită.

36. Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.
37. Iar că morții înviază a arătat chiar Moise la rug, când numește Domn pe Dumnezeul lui Avraam, și Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov.
38. Dumnezeu deci nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor, căci toți trăiesc în El.
39. Iar unii dintre cărturari, răspunzând, au zis: Învățătorule, bine ai zis.
40. Și nu mai cutezau să-L întrebe nimic.
41. Iar El i-a întrebat: Cum se zice, dar, că Hristos este Fiul lui David?
42. Căci însuși David spune în Cartea Psalmilor: "Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea,
43. Până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale".
44. Deci David Îl numește Domn; și cum este fiu al lui?
45. Și ascultând tot poporul, a zis ucenicilor:
46. Păziți-vă de cărturari, căroră le place să se plimbe în haine lungi, care iubesc plecăciunile în piețe și scaunele cele dintâi în sinagogi și locurile cele dintâi la ospete,
47. Mâncând casele văduvelor și de ochii lumii rugându-se îndelung; aceștia vor lua mai mare osândă.

CAPITOLUL 21

Banul văduvei. Cuvântarea lui Iisus despre dărâmarea Ierusalimului și a doua Sa venire.

1. Și privind, a văzut pe cei bogați, aruncând darurile lor în vistieria templului.
2. Și a văzut și pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bani.
3. Și a zis: Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți.
4. Căci toți aceștia din prisosul lor au aruncat la daruri, aceasta însă din sărăcia ei a aruncat tot ce avea pentru viață.
5. Iar unii vorbind despre templu că este împodobit cu pietre frumoase și cu podoabe, El a zis:
6. Vor veni zile când, din cele ce vedeți, nu va rămâne piatră peste piatră care să nu se risipească.
7. Și ei L-au întrebat, zicând: Învățătorule, când oare, vor fi acestea? Și care este semnul când au să fie acestea?
8. Iar El a zis: Vedeți să nu fiți amăgiți, căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt, și vremea s-a apropiat. Nu mergeți după ei.
9. Iar când veți auzi de războaie și de răzmerițe, să nu vă înspăimântați; căci acestea trebuie să fie întâi, dar sfârșitul nu va fi curând.
10. Atunci le-a zis: Se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție.
11. Și vor fi cutremure mari și, pe alocurea, foamete și ciumă și spaimă și semne mari din cer vor fi.
12. Dar, mai înainte de toate acestea, își vor pune mâinile pe voi și vă vor prizoni, dându-vă în sinagogi și în temnițe, ducându-vă la împărați și la dregători, pentru numele Meu.
13. Și va fi vouă spre mărturie.
14. Puneți deci în inimile voastre să nu gândiți de mai înainte ce veți răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură și înțelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toți potrivnicii voștri.
16. Și veți fi dați și de părinți și de frați și de neamuri și de prieteni, și vor ucide dintre voi.
17. Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu.
18. Și păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.
20. Iar când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că s-a apropiat pustiirea lui.
21. Atunci cei din Iudeea să fugă la munți și cei din mijlocul lui să iasă din el și cei de prin țarină să nu intre în el.

22. Căci acestea sunt zilele răzbunării, ca să se împlinescă toate cele scrise.
23. Dar vai celor care vor avea în pânțele și celor care vor alăpta în acele zile. Căci va fi în țară mare strâmtorare și mânie împotriva acestui popor.
24. Și vor cădea de ascuțișul săbiei și vor fi duși robi la toate neamurile, și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până ce se vor împlini vremurile neamurilor.
25. Și vor fi semne în soare, în lună și în stele, iar pe pământ spaimă întru neamuri și nedumerire din pricina vuietului mării și al valurilor.
26. Iar oamenii vor muri de frică și de așteptarea celor ce au să vină peste lume, căci puterile cerurilor se vor clătina.
27. Și atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori cu putere și cu slavă multă.
28. Iar când vor începe să fie acestea, prindeți curaj și ridicați capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.
29. Și le-a spus o pildă: Vedeți smochinul și toți copacii:
30. Când înfrunzesc aceștia, văzându-i, de la voi înșivă știți că vara este aproape.
31. Așa și voi, când veți vedea făcându-se acestea, să știți că aproape este împărăția lui Dumnezeu.
32. Adevărat grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea.
33. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.
34. Luați seama la voi înșivă, să nu se îngreueze inimile voastre de mâncare și de băutură și de griile vieții, și ziua aceea să vine peste voi fără de veste,
35. Ca o cursă; căci va veni peste toți cei ce locuiesc pe fața întregului pământ.
36. Privegheați dar în toată vremea rugându-vă, ca să vă întăriți să scăpați de toate acestea care au să vină și să stați înaintea Fiului Omului.
37. Și ziua era în templu și învăța, iar noaptea, ieșind, o petrecea pe muntele ce se cheamă al Măslinilor.
38. Și tot poporul venea dis-de-dimineață la El în templu, ca să-L asculte.

CAPITOLUL 22

Iisus vândut de Iuda. Cina cea de taină. Despre întâietate. Suferințele din grădina Ghetsimani. Prinderea și aducerea la Caiafa. Lepădarea lui Petru.

1. Și se apropia sărbătoarea Azimelor, care se chema Paști.
2. Și arhieriei și cărturarii căutau cum să-L omoare; căci se temeau de popor.
3. Și a intrat satana în Iuda, cel numit Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece.
4. Și, ducându-se, el a vorbit cu arhieriei și cu căpeteniile oastei, cum să-L dea în mâinile lor.
5. Și ei s-au bucurat și s-au învoit să-i dea bani.
6. Și el a primit și căuta prilej să-L dea lor, fără știrea mulțimii.
7. Și a sosit ziua Azimelor, în care trebuia să se jertfească Paștile.
8. Și a trimis pe Petru și pe Ioan, zicând: Mergeți și ne pregătiți Paștile, ca să mâncăm.
9. Iar ei I-au zis: Unde voiești să pregătim?
10. Iar El le-a zis: Iată, când veți intra în cetate, vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; mergeți după el în casa în care va intra.
11. Și spuneți stăpânului casei: Învățătorul îți zice: Unde este încăperea în care să mănânc Paștile cu ucenicii mei?
12. Și acela vă va arăta un foisor mare, așternut; acolo să pregătiți.
13. Iar, ei, ducându-se, au aflat precum le spusese și au pregătit Paștile.
14. Și când a fost ceasul, S-a așezat la masă, și apostolii împreună cu El.
15. Și a zis către ei: Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paști, mai înainte de patima Mea,
16. Căci zic vouă că de acum nu-l voi mai mânca, până când nu va fi desăvârșit în împărăția lui Dumnezeu.

17. Și luând paharul, mulțumind, a zis: Luați acesta și împărțiți-l între voi;
18. Că zic vouă: Nu voi mai bea de acum din rodul viței, până ce nu va veni împărăția lui Dumnezeu.
19. Și luând pâinea, mulțumind, a frânt și le-a dat lor, zicând: Acesta este Trupul Meu care se dă pentru voi; aceasta să faceți spre pomenirea Mea.
20. Asemenea și paharul, după ce au cinat, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă, întru Sângele Meu, care se varsă pentru voi.
21. Dar iată, mâna celui ce Mă vinde este cu Mine la masă.
22. Și Fiul Omului merge precum a fost orânduit, dar vai omului aceuia prin care este vândut!
23. Iar ei au început să se întrebe, unul pe altul, cine dintre ei ar fi acela, care avea să facă aceasta?
24. Și s-a iscat între ei și neînțelegere: cine dintre ei se pare că e mai mare?
25. Iar El le-a zis: Regii neamurilor domnesc peste ele și se numesc binefăcători.
26. Dar între voi să nu fie astfel, ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr, și căpetenia ca acela care slujește.
27. Căci cine este mai mare: cel care stă la masă, sau cel care slujește? Oare, nu cel ce stă la masă? Iar Eu, în mijlocul vostru, sunt ca unul ce slujește.
28. Și voi sunteți aceia care ați rămas cu Mine în încercările Mele.
29. Și Eu vă rânduiesc vouă împărăție, precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu,
30. Ca să mâncați și să beți la masa Mea, în împărăția Mea și să ședeți pe tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.
31. Și a zis Domnul: Simone, Simone, iată satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu;
32. Iar Eu M-am rugat pentru tine să nu piară credința ta. Și tu, oarecând, întorcându-te, întărește pe frații tăi.
33. Iar el I-a zis: Doamne, cu Tine sunt gata să merg și în temniță și la moarte.
34. Iar Iisus i-a zis: Zic ție, Petre, nu va cânta astăzi cocoșul, până ce de trei ori te vei lepăda de Mine, că nu Mă cunoști.
35. Și le-a zis: Când v-am trimis pe voi fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați avut lipsă de ceva? Iar ei au zis: De nimic.
36. Și El le-a zis: Acum însă cel ce are pungă să o ia, tot așa și traista, și cel ce nu are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere.
37. Căci vă spun că trebuie să se îplinească întru Mine Scriptura aceasta: "Și cu cei fără de lege s-a socotit", căci cele despre Mine au ajuns la sfârșit.
38. Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii. Zis-a lor: Sunt de ajuns.
39. Și, ieșind, s-a dus după obicei în Muntele Măslinilor, și ucenicii l-au urmat.
40. Și când a sosit în acest loc, le-a zis: Rugați-vă, ca să nu intrați în ispită.
41. Și El S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, și îngenunchind, Se ruga.
42. Zicând: Părinte, de voiești, treacă de la Mine acest pahar. Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.
43. Iar un înger din cer s-a arătat Lui și-L întărea.
44. Iar El, fiind în chin de moarte, mai stăruitor Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ.
45. Și, ridicându-Se din rugăciune, a venit la ucenicii Lui și i-a aflat adormiți de întristare.
46. Și le-a zis: De ce dormiți? Sculați-vă și vă rugați, ca să nu intrați în ispită.
47. Și vorbind El, iată o mulțime și cel ce se numea Iuda, unul dintre cei doisprezece, venea în fruntea lor. Și s-a apropiat de Iisus, ca să-L sărute.
48. Iar Iisus i-a zis: Iuda, cu sărutare vinzi pe Fiul Omului?
49. Iar cei din preajma Lui, văzând ce avea să se întâmple, au zis: Doamne, dacă vom lovi cu sabia?
50. Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă.
51. Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat

52. Și către arhieriei, către căpeteniile templului și către bătrânii care veniseră asupra Lui, Iisus a zis: Ca la un tâlhar ați ieșit, cu săbii și cu toiege.
53. În toate zilele fiind cu voi în templu, n-ați întins mâinile asupra Mea. Dar acesta este ceasul vostru și stăpânirea întunericului.
54. Și, prinzându-L, L-au dus și L-au băgat în casa arhierelui. Iar Petru Îl urma de departe.
55. Și, aprinzând ei foc în mijlocul curții și șezând împreună, a șezut și Petru în mijlocul lor.
56. Și o slujnică, văzându-l șezând la foc, și uitându-se bine la el, a zis: Și acesta era cu El.
57. Iar el s-a lepădat, zicând: Femeie, nu-L cunosc.
58. Și după puțin timp, văzându-l un altul, i-a zis: Și tu ești dintre ei. Petru însă a zis: Omule, nu sunt.
59. Iar când a trecut ca un ceas, un altul susținea zicând: Cu adevărat și acesta era cu El, căci este galileian.
60. Și Petru a zis: Omule, nu știu ce spui. Și îndată, încă vorbind el, a cântat cocoșul.
61. Și întorcându-Se, Domnul a privit spre Petru; și Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului, cum îi zisese că, mai înainte de a cânta cocoșul astăzi, tu te vei lepăda de Mine de trei ori.
62. Și ieșind afară, Petru a plâns cu amar.
63. Iar bărbații care Îl păzeau pe Iisus, Îl batjocoreau, bătându-L.
64. Și acoperindu-l fața, Îl întrebau, zicând: Proorocește cine este cel ce Te-a lovit?
65. Și hulindu-L, multe altele spuneau împotriva Lui.
66. Și când s-a făcut ziuă, s-au adunat bătrânii poporului, arhieriei și cărturarii și L-au dus pe El în sinedriul lor.
67. Zicând: Spune nouă dacă ești Tu Hristosul. Și El le-a zis: Dacă vă voi spune, nu veți crede;
68. Iar dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde.
69. De acum însă Fiul Omului va ședea de-a dreapta puterii lui Dumnezeu.
70. Iar ei au zis toți: Așadar, Tu ești Fiul lui Dumnezeu? Și El a zis către ei: Voi ziceți că Eu sunt.
71. Și ei au zis: Ce ne mai trebuie mărturii, căci noi înșine am auzit din gura Lui?

CAPITOLUL 23

Iisus înaintea lui Irod. Judecata, răstignirea, moartea și îngroparea.

1. Și sculându-se toată mulțimea acestora, L-au dus înaintea lui Pilat.
2. Și au început să-L pârască, zicând: Pe Acesta L-am găsit răzvrătind neamul nostru și împiedicând să dăm dajdie Cezarului și zicând că El este Hristos rege.
3. Iar Pilat L-a întrebat, zicând: Tu ești regele iudeilor? Iar El, răspunzând, a zis: Tu zici.
4. Și Pilat a zis către arhieriei și către mulțimi: Nu găsesc nici o vină în Omul acesta.
5. Dar ei stăruiau, zicând că întărată poporul, învățând prin toată Iudeea, începând din Galileea până aici.
6. Și Pilat auzind, a întrebat dacă omul este galileian.
7. Și aflând că este sub stăpânirea lui Irod, l-a trimis la Irod, care era și el în Ierusalim în acele zile.
8. Iar Irod, văzând pe Iisus, s-a bucurat foarte, că de multă vreme dorea să-L cunoască pentru că auzise despre El, și nădăjduia să vadă vreo minune săvârșită de El.
9. Și L-a întrebat Irod multe lucruri, dar El nu i-a răspuns nimic.
10. Și arhieriei și cărturarii erau de față, învinuindu-L foarte tare.
11. Iar Irod, împreună cu ostașii săi, batjocorindu-L și luându-L în răs, L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare și L-a trimis iarăși la Pilat.
12. Și în ziua aceea, Irod și Pilat s-au făcut prieteni unul cu altul, căci mai înainte erau în dușmănie între ei.
13. Iar Pilat, chemând arhieriei și căpeteniile și poporul,
14. A zis către ei: Ați adus la mine pe Omul acesta, ca pe un răzvrătit al poporului; dar iată eu,

cercetându-L în fața voastră, nici o vină n-am găsit în acest Om, din cele ce aduceți împotriva Lui.

15. Și nici Irod n-a găsit, căci L-a trimis iarăși la noi. Și iată, El n-a săvârșit nimic vrednic de moarte.

16. Deci, pedepsindu-L, Îl voi elibera.

17. Și trebuia, la praznic, să le elibereze un vinovat.

18. Dar ei, cu toții, au strigat, zicând: Ia-L pe Acesta și eliberează-ne pe Baraba,

19. Care era aruncat în temniță pentru o răscoală făcută în cetate și pentru omor.

20. Și iarăși le-a vorbit Pilat, voind să le elibereze pe Iisus.

21. Dar ei strigau, zicând: Răstignește-L! Răstignește-L!

22. Iar el a zis a treia oară către ei: Ce rău a săvârșit Acesta? Nici o vină de moarte nu am aflat întru El. Deci, pedepsindu-L, Îl voi elibera.

23. Dar ei stăruiau, cerând cu strigăte mari ca El să fie răstignit, și strigătele lor au biruit.

24. Deci Pilat a hotărât să se împlinească cererea lor.

25. Și le-a eliberat pe cel aruncat în temniță pentru răscoală și ucidere, pe care îl cereau ei, iar pe Iisus L-a dat în voia lor.

26. Și pe când Îl duceau, oprind pe un oarecare Simon Cirineul, care venea din țarină, i-au pus crucea, ca s-o ducă în urma lui Iisus.

27. Iar după El venea mulțime multă de popor și de femei, care se băteau în piept și Îl plângeau.

28. Și întorcându-Se către ele, Iisus le-a zis: Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci pe voi plângeți-vă și pe copiii voștri.

29. Căci iată, vin zile în care vor zice: Fericite sunt cele sterpe și pântecele care n-au născut și sânii care n-au alăptat!

30. Atunci vor începe să spună munților: Cădeți peste noi; și dealurilor: Acoperiți-ne.

31. Căci dacă fac acestea cu lemnul verde, cu cel uscat ce va fi?

32. Și erau duși și alții, doi făcători de rele, ca să-i omoare împreună cu El.

33. Și când au ajuns la locul ce se cheamă al Căpățânii, L-au răstignit acolo pe El și pe făcătorii de rele, unul de-a dreapta și unul de-a stânga.

34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac. Și împărțind hainele Lui, au aruncat sorți.

35. Și sta poporul privind, iar căpeteniile își băteau joc de El, zicând: Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască și pe Sine Însuși, dacă El este Hristosul, alesul lui Dumnezeu.

36. Și Îl luau în râs și ostașii care se apropiau, aducându-I oțet.

37. Și zicând: Dacă Tu ești regele iudeilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși!

38. Și deasupra Lui era scris cu litere grecești, latinești și evreiești: Acesta este regele iudeilor.

39. Iar unul dintre făcătorii de rele răstigniți, Îl hulea zicând: Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și pe noi.

40. Și celălalt, răspunzând, îl certa, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că ești în aceeași osândă?

41. Și noi pe drept, căci noi primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău.

42. Și zicea lui Iisus: Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta.

43. Și Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai.

44. Și era acum ca la ceasul al șaselea și întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.

45. Când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a sfâșiat pe la mijloc.

46. Și Iisus, strigând cu glas tare, a zis: Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu. Și acestea zicând, Și-a dat duhul.

47. Iar sutașul, văzând cele ce s-au făcut, a slăvit pe Dumnezeu, zicând: Cu adevărat, Omul Acesta drept a fost.

48. Și toate mulțimile care veniseră la această priveliște, văzând cele întâmplare, se întorceau bătându-și pieptul.

49. Și toți cunoscuții Lui, și femeile care Îl însoțiseră din Galileea, stăteau departe, privind acestea.
50. Și iată un bărbat cu numele Iosif, sfetnic fiind, bărbat bun și drept,
51. - Acesta nu se învoise cu sfatul și cu fapta lor. El era din Arimateea, cetate a iudeilor, așteptând împărăția lui Dumnezeu.
52. Acesta, venind la Pilat, a cerut trupul lui Iisus.
53. Și coborându-L, L-a înfășurat în giulgiu de in și L-a pus într-un mormânt săpat în piatră, în care nimeni, niciodată, nu mai fusese pus.
54. Și ziua aceea era vineri, și se lumina spre sâmbătă.
55. Și urmându-I femeile, care veniseră cu El din Galileea, au privit mormântul și cum a fost pus trupul Lui.
56. Și, întorcându-se, au pregătit miresme și miruri; iar sâmbătă s-au odihnit, după Lege.

CAPITOLUL 24

Învierea Domnului. El Se arată ucenicilor care mergeau spre Emaus și apoi apostolilor. Înălțarea la cer.

1. Iar în prima zi după sâmbătă, foarte de dimineață, au venit ele la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră.
2. Și au găsit piatra răsturnată de pe mormânt.
3. Și intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus.
4. Și fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbați au stat înaintea lor, în veșminte strălucitoare.
5. Și, înfricoșându-se ele și plecându-și fețele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutați pe Cel viu între cei morți?
6. Nu este aici, ci S-a sculat. Aduceți-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea,
7. Zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, iar a treia zi să învieze.
8. Și ele și-au adus aminte de cuvântul Lui.
9. Și întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece și tuturor celorlalți.
10. Iar ele erau: Maria Magdalena, și Ioana și Maria lui Iacov și celelalte împreună cu ele, care ziceau către apostoli acestea.
11. Și cuvintele acestea au părut înaintea lor ca o aiurare și nu le-au crezut.
12. Și Petru, sculându-se, a alergat la mormânt și, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Și a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase.
13. Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus.
14. Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea.
15. Și pe când vorbeau și se întrebau între ei, și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei.
16. Dar ochii lor erau ținuti ca să nu-L cunoască.
17. Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare.
18. Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea?
19. El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor.
20. Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhiereii și mai-marii noștri;
21. Iar noi nădăjdiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea.
22. Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineață la mormânt,

23. Și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu.
24. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut.
25. Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii!
26. Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa?
27. Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El.
28. Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe.
29. Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei.
30. Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor.
31. Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei.
32. Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile?
33. Și, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei ce erau împreună cu ei,
34. Care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon.
35. Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii.
36. Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă.
37. Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh.
38. Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?
39. Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am.
40. Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.
41. Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare?
42. Iar ei i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere.
43. Și luând, a mâncat înaintea lor.
44. Și le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în psalmi.
45. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile.
46. Și le-a spus că așa este scris și așa trebuie să pătimească Hristos și așa să învieze din morți a treia zi.
47. Și să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim.
48. Voi sunteți martorii acestora.
49. Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus.
50. Și i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat.
51. Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer.
52. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare.
53. Și erau în toată vremea în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

SFÂNTA EVANGHELIE DUPĂ IOAN

CAPITOLUL 1

Dumnezeu-Cuvântul S-a făcut trup. Mărturia lui Ioan Botezătorul despre Mielul lui Dumnezeu. Cei dintâi ucenici ai lui Iisus.

1. La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.
2. Acesta era întru început la Dumnezeu.
3. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.
4. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor.
5. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o.
6. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan.
7. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el.
8. Nu era el Lumina ci ca să mărturisească despre Lumină.
9. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume.
10. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.
11. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.
12. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu,
13. Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.
14. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.
15. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era.
16. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har.
17. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.
18. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.
19. Și aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis la El iudeii din Ierusalim, preoți și leviți, ca să-l întrebe: Cine ești tu?
20. Și el a mărturisit și n-a tăgăduit; și a mărturisit: Nu sunt eu Hristosul.
21. Și ei l-au întrebat: Dar cine ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Ești tu Proorocul? Și a răspuns: Nu.
22. Deci i-au zis: Cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși?
23. El a zis: Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: "Îndreptați calea Domnului", precum a zis Isaia proorocul.
24. Și trimișii erau dintre farisei.
25. Și l-au întrebat și i-au zis: De ce botezi deci, dacă tu nu ești Hristosul, nici Ilie, nici

Proorocul?

26. Ioan le-a răspuns, zicând: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L știți,
27. Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost și Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii.
28. Acestea se petreceau în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.
29. A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii.
30. Acesta este despre Care eu am zis: După mine vine un bărbat, Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era,
31. Și eu nu-L știam; dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu apă.
32. Și a mărturisit Ioan zicând: Am văzut Duhul coborându-Se, din cer, ca un porumbel și a rămas peste El.
33. Și eu nu-L cunoșteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt.
34. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.
35. A doua zi iarăși stătea Ioan și doi dintre ucenicii lui.
36. Și privind pe Iisus, Care trecea, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu!
37. Și cei doi ucenici l-au auzit când a spus aceasta și au mers după Iisus.
38. Iar Iisus, întorcându-Se și văzându-i că merg după El, le-a zis: Ce căutați? Iar ei l-au zis: Rabi (care se tâlcuiește: Învățătorule), unde locuiești?
39. El le-a zis: Veniți și veți vedea. Au mers deci și au văzut unde locuia; și au rămas la El în ziua aceea. Era ca la ceasul al zecelea.
40. Unul dintre cei doi care auziseră de la Ioan și veniseră după Iisus era Andrei, fratele lui Simon Petru.
41. Acesta a găsit întâi pe Simon, fratele său, și i-a zis: am găsit pe Mesia (care se tâlcuiește: Hristos).
42. Și l-a adus la Iisus. Iisus, privind la el, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa (ce se tâlcuiește: Petru).
43. A doua zi voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi.
44. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru.
45. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.
46. Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi.
47. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleșug.
48. Natanael l-a zis: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin.
49. Răspunsu-l-a Natanael: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești regele lui Israel.
50. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea.
51. Și i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.

CAPITOLUL 2

Nunta din Cana. Izgonirea vânzătorilor din templu.

1. Și a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii și era și mama lui Iisus acolo.

2. Și a fost chemat și Iisus și ucenicii Săi la nuntă.
3. Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.
4. A zis ei Iisus: Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.
5. Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.
6. Și erau acolo șase vase de piatră, puse pentru curățirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre.
7. Zis-a lor Iisus: Umpleți vasele cu apă. Și le-au umplut până sus.
8. Și le-a zis: Scoateți acum și aduceți nunului. Iar ei i-au dus.
9. Și când nunul a gustat apa care se făcuse vin și nu știa de unde este, ci numai slujitorii care scosese rău apă știa, a chemat nunul pe mire,
10. Și i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun și, când se amețesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.
11. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii și Și-a arătat slava Sa; și ucenicii Săi au crezut în El.
12. După aceasta S-a coborât în Capernaum, El și mama Sa și frații și ucenicii Săi, și acolo n-a rămas decât puține zile.
13. Și erau aproape Paștile iudeilor, și Iisus S-a urcat la Ierusalim.
14. Și a găsit șezând în templu pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani.
15. Și, făcându-Și un bici din ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile și boii, și schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele.
16. Și celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luați acestea de aici. Nu faceți casa Tatălui Meu casă de negustorie.
17. Și și-au adus aminte ucenicii Lui că este scris: "Râvna casei Tale mă mistuie".
18. Au răspuns deci iudeii și I-au zis: Ce semn ne arăți că faci acestea?
19. Iisus a răspuns și le-a zis: Dărmăți templul acesta și în trei zile îl voi ridica.
20. Și au zis deci iudeii: În patruzeci și șase de ani s-a zidit templul acesta! Și Tu îl vei ridica în trei zile?
21. Iar El vorbea despre templul trupului Său.
22. Deci, când S-a sculat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că aceasta o spusese și au crezut Scripturii și cuvântului pe care Îl spusese Iisus.
23. Și când era în Ierusalim, la sărbătoarea Paștilor, mulți au crezut în numele Lui, văzând minunile pe care le făcea.
24. Iar Iisus însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți.
25. Și pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, căci El însuși cunoștea ce era în om.

CAPITOLUL 3

Convorbirea lui Iisus cu Nicodim. Ioan mărturisește despre Hristos.

1. Și era un om dintre farisei, care se numea Nicodim și care era fruntaș al iudeilor.
2. Acesta a venit noaptea la Iisus și I-a zis: Rabi, știm că de la Dumnezeu ai venit învățător; că nimeni nu poate face aceste minuni, pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.
3. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu.
4. Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecul mamei sale și să se nască?
5. Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh,

nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu.

6. Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este.

7. Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să vă nașteți de sus.

8. Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.

9. A răspuns Nicodim și i-a zis: Cum pot să fie acestea?

10. Iisus a răspuns și i-a zis: Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști acestea?

11. Adevărat, adevărat zic ție, că noi ceea ce știm vorbim și ce am văzut mărturisim, dar mărturia noastră nu o primiți.

12. Dacă v-am spus cele pământești și nu credeți, cum veți crede cele cerești?

13. Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer.

14. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului,

15. Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

16. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

17. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.

18. Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede a și fost judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui Unuia-Născut, Fiul lui Dumnezeu.

19. Iar aceasta este judecata, că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele.

20. Că oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească.

21. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite.

22. După acestea a venit Iisus și ucenicii Lui în pământul Iudeii și stătea acolo și boteza.

23. Și boteza și Ioan în Enom, aproape de Salim, că erau acolo ape multe și veneau și se botezau.

24. Căci Ioan nu fusese încă aruncat în închisoare.

25. Și s-a iscat o neînțelegere între ucenicii lui Ioan și un iudeu, asupra curățirii.

26. Și au venit la Ioan și i-au zis: Rabi, Acela care era cu tine, dincolo de Iordan, și despre Care tu ai mărturisit, iată El botează și toți se duc la El.

27. Ioan a răspuns și a zis: Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din cer.

28. Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui.

29. Cel ce are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă și ascultă pe mire, se bucură cu bucurie de glasul lui. Deci această bucurie a mea s-a împlinit.

30. Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.

31. Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este și de pe pământ grăiește. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.

32. Și ce a văzut și a auzit, aceea mărturisește, dar mărturia Lui nu o primește nimeni.

33. Cel ce a primit mărturia Lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat.

34. Căci cel pe care l-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură.

35. Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui.

36. Cel ce crede în Fiul are viață veșnică, iar cel ce nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

CAPITOLUL 4

Convorbirea lui Iisus cu femeia samarineancă. Iisus tămăduiește pe fiul unui slujitor regesc.

1. Deci când a cunoscut Iisus că fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici ca Ioan,
2. Deși Iisus nu boteza El, ci ucenicii Lui,
3. A lăsat Iudeea și S-a dus iarăși în Galileea.
4. Și trebuia să treacă prin Samaria.
5. Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său;
6. Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas.
7. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau.
8. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde.
9. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii.
10. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie.
11. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie?
12. Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui?
13. Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși;
14. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică.
15. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.
16. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.
17. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat.
18. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.
19. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc.
20. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm.
21. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui.
22. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este.
23. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește.
24. Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr.
25. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate.
26. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine.
27. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea?
28. Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor:
29. Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva aceasta este

Hristosul?

30. Și au ieșit din cetate și veneau către El.
31. Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă.
32. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți.
33. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?
34. Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui.
35. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș.
36. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră.
37. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul.
38. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor.
39. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut.
40. Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile.
41. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui,
42. Iar femeii i-au zis: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.
43. Și după cele două zile, a plecat de acolo în Galileea.
44. Căci Iisus însuși a mărturisit că un prooroc nu e cinstit în țara lui.
45. Deci, când a venit în Galileea, L-au primit galileenii, cei ce văzuseră toate câte făcuse El în Ierusalim, la sărbătoare, căci și ei veniseră la sărbătoare.
46. Deci iarăși a mers în Cana Galileii, unde prefăcuse apa în vin. Și era un slujitor regesc, al cărui fiu era bolnav în Capernaum.
47. Acesta, auzind că Iisus a venit din Iudeea în Galileea, s-a dus la El și Îl ruga să Se coboare și să vindece pe fiul lui, că era gata să moară.
48. Deci Iisus i-a zis: Dacă nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede.
49. Slujitorul regesc a zis către El: Doamne, coboară-Te înainte de a muri copilul meu.
50. Iisus i-a zis: Mergi, copilul tău trăiește. Și omul a crezut cuvântului pe care i l-a spus Iisus și a plecat.
51. Iar pe când cobora, slugile lui, l-au întâmpinat spunându-i că fiul lui trăiește.
52. Și cerea, deci, să afle de la ele ceasul în care i-a fost mai bine. Deci i-au spus că ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile.
53. Așadar tatăl a cunoscut că în ceasul acela a fost în care Iisus i-a zis: Fiul tău trăiește. Și a crezut el și toată casa lui.
54. Aceasta este a doua minune pe care a făcut-o iarăși Iisus, venind din Iudeea în Galileea.

CAPITOLUL 5

Vindecarea slăbănogului de la scăldătoarea Vitezda. Iisus vorbește despre puterea Sa dumnezeiască.

1. După acestea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim.
2. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care pe evreiește se numește Vitezda, având cinci pridvoare.
3. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei.

4. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut.
5. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani.
6. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos?
7. Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om, care să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea.
8. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.
9. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă.
10. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul.
11. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă.
12. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă?
13. Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc.
14. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.
15. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.
16. Pentru aceasta iudeii prigoneau pe Iisus și căutau să-L omoare, că făcea aceasta sâmbăta.
17. Dar Iisus le-a răspuns: Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez.
18. Deci pentru aceasta căutau mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu.
19. A răspuns Iisus și le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând; căci cele ce face Acela, acestea le face și Fiul întocmai.
20. Că Tatăl iubește pe Fiul și-I arată toate câte face El și lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă mirați.
21. Căci, după cum Tatăl scoală pe cei morți și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață celor ce voiește.
22. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.
23. Ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl care L-a trimis.
24. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață.
25. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia.
26. Căci precum Tatăl are viață în Sine, așa I-a dat și Fiului să aibă viață în Sine;
27. Și I-a dat putere să facă judecată, pentru că este Fiul Omului.
28. Nu vă mirați de aceasta; căci vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui,
29. Și vor ieși, cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții și cei ce au făcut cele rele spre învierea osândirii.
30. Eu nu pot să fac de la Mine nimic; precum aud, judec; dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut la voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.
31. Dacă mărturisesc Eu despre mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată.
32. Altul mărturisește despre Mine; și știu că adevărată este mărturia pe care o mărturisește despre Mine.

33. Voi ați trimis la Ioan, și el a mărturisit adevărul.
34. Dar Eu nu de la om iau mărturia, ci spun aceasta ca să vă mântuiți.
35. Acela (Ioan) era făclia care arde și luminează, și voi ați voit să vă veseliți o clipă în lumina lui.
36. Iar Eu am mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl ca să le săvârșesc, lucrurile acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.
37. Și Tatăl care M-a trimis, Acela a mărturisit despre Mine. Nici glasul Lui nu l-ați văzut vreodată, nici fața Lui nu ați văzut-o;
38. Și cuvântul Lui nu sălășluiește în voi, pentru că voi nu credeți în Cel pe care l-a trimis Acela.
39. Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine.
40. Și nu voiți să veniți la Mine, ca să aveți viață!
41. Slavă de la oameni nu primesc;
42. Dar v-am cunoscut că n-aveți în voi dragostea lui Dumnezeu.
43. Eu am venit în numele Tatălui Meu și voi nu Mă primiți; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veți primi.
44. Cum puteți voi să credeți, când primiți slavă unii de la alții și slava care vine de la unicul Dumnezeu nu o căutați?
45. Să nu socotiți că Eu vă voi învinui la Tatăl; cel ce vă învinuiește este Moise, în care voi ați nădăjduit.
46. Că dacă ați fi crezut lui Moise, ați fi crezut și Mie, căci despre Mine a scris acela.
47. Iar dacă celor scrise de el nu credeți, cum veți crede în cuvintele Mele?

CAPITOLUL 6

Săturarea celor cinci mii de oameni. Iisus umblă pe mare. Pâinea care se pogoară din cer. Mărturisirea lui Petru.

1. După acestea, Iisus S-a dus dincolo de marea Galileii, în părțile Tiberiadei.
2. Și a mers după El mulțime multă, pentru că vedeau minunile pe care le făcea cu cei bolnavi.
3. Și S-a suit Iisus în munte și a șezut acolo cu ucenicii Săi.
4. Și era aproape Paștile, sărbătoarea iudeilor.
5. Deci ridicându-Și Iisus ochii și văzând că mulțime multă vine către El, a zis către Filip: De unde vom cumpăra pâine, ca să mânânce aceștia?
6. Iar aceasta o zicea ca să-l încerce, că El știa ce avea să facă.
7. Și Filip i-a răspuns: Pâini de două sute de dinari nu le vor ajunge, ca să ia fiecare câte puțin.
8. Și a zis Lui unul din ucenici, Andrei, fratele lui Simon Petru:
9. Este aici un băiat care are cinci pâini de orz și doi pești. Dar ce sunt acestea la atâția?
10. Și a zis Iisus: Faceți pe oameni să se așeze. Și era iarbă multă în acel loc. Deci au șezut bărbații în număr ca la cinci mii.
11. Și Iisus a luat pâinile și, mulțumind, a dat ucenicilor, iar ucenicii celor ce ședeau; asemenea și din pești, cât au voit.
12. Iar după ce s-au săturat, a zis ucenicilor Săi: adunați fărâmiturile ce au rămas, ca să nu se piardă ceva.
13. Deci au adunat și au umplut douăsprezece coșuri de fărâmituri, care au rămas de la cei ce au mâncat din cele cinci pâini de orz.

14. Iar oamenii văzând minunea pe care a făcut-o, ziceau: Acesta este într-adevăr Proorocul, Care va să vină în lume.
15. Cunoscând deci Iisus că au să vină și să-L ia cu sila, ca să-L facă rege, S-a dus iarăși în munte, El singur.
16. Și când s-a făcut seră, ucenicii Lui s-au coborât la mare.
17. Și intrând în corabie, mergeau spre Capernaum, dincolo de mare. Și s-a făcut întuneric și Iisus încă nu venise la ei,
18. Și suflând vânt mare, marea se întărâta.
19. După ce au vâslit deci ca la douăzeci și cinci sau treizeci de stadii, au văzut pe Iisus umblând pe apă și apropiindu-Se de corabie, ei s-au înfricoșat.
20. Iar El le-a zis: Eu sunt; nu vă temeți!
21. Deci voiau să-L ia în corabie, și îndată corabia a sosit la țărmul la care mergeau.
22. A doua zi, mulțimea, care sta de cealaltă parte a mării, a văzut că nu era acolo decât numai o corabie mai mică și că Iisus nu intrase în corabie împreună cu ucenicii Săi, ci plecaseră numai ucenicii Lui.
23. Și alte corăbii mai mic au venit din Tiberiada în apropiere de locul unde ei mâncaseră pâinea, după ce Domnul mulțumise.
24. Deci, când a văzut mulțimea că Iisus nu este acolo, nici ucenicii Lui, au intrat și ei în corăbiile cele mici și au venit în Capernaum, căutându-L pe Iisus.
25. Și găsimu-L dincolo de mare, I-au zis: Învățătorule, când ai venit aici?
26. Iisus le-a răspuns și a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat.
27. Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care o va da vouă Fiul Omului, căci pe El L-a pecetluit Dumnezeu-Tatăl.
28. Deci au zis către El: Ce să facem, ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?
29. Iisus a răspuns și le-a zis: Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe Care El L-a trimis.
30. Deci I-au zis: Dar ce minune faci Tu, ca să vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi?
31. Părinții noștri au mâncat mană în pustie, precum este scris: "Pâine din cer le-a dat lor să mănânce".
32. Deci Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Nu Moise v-a dat pâinea cea din cer; ci Tatăl Meu vă dă din cer pâinea cea adevărată.
33. Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer și care dă viață lumii.
34. Deci au zis către El: Doamne, dă-ne totdeauna pâinea aceasta.
35. Și Iisus le-a zis: Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată.
36. Dar am spus vouă că M-ați și văzut și nu credeți.
37. Tot ce-Mi dă Tatăl, va veni la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară;
38. Pentru că M-am coborât din cer, nu ca să fac voia mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine.
39. Și aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca din toți pe care Mi i-a dat Mie să nu pierd nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.
40. Că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.
41. Deci iudeii murmurau împotriva Lui, fiindcă zisese: Eu sunt pâinea ce s-a coborât din cer.
42. Și ziceau: Au nu este Acesta Iisus, fiul lui Iosif, și nu știm noi pe tatăl Său și pe mama Sa? Cum spune El acum: M-am coborât din cer?
43. Iisus a răspuns și le-a zis: Nu murmurați între voi.

44. Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua de apoi.
45. Scris este în prooroci: "Și vor fi toți învățați de Dumnezeu". Deci oricine a auzit și a învățat de la Tatăl la Mine vine.
46. Nu doar că pe Tatăl l-a văzut cineva, decât numai Cel ce este la Dumnezeu; Acesta L-a văzut pe Tatăl.
47. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine are viață veșnică.
48. Eu sunt pâinea vieții.
49. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit.
50. Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare.
51. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu.
52. Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?
53. Și le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi.
54. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.
55. Trupul este adevărată mâncare și sângele Meu, adevărată băutură.
56. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.
57. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu vuez pentru Tatăl, și cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine.
58. Aceasta este pâinea care s-a pogorât din cer, nu precum au mâncat părinții voștri mană și au murit. Cel ce mănâncă această pâine va trăi în veac.
59. Acestea le-a zis pe când învăța în sinagoga din Capernaum.
60. Deci mulți din ucenicii Lui, auzind, au zis: Greu este cuvântul acesta! Cine poate să-l asculte?
61. Iar Iisus, știind în Sine că ucenicii Lui murmură împotriva Lui, le-a zis: Vă smintește aceasta?
62. Dacă veți vedea pe Fiul Omului, suindu-Se acolo unde era mai înainte?
63. Duhul este cel ce dă viață; trupul nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și sunt viață.
64. Dar sunt unii dintre voi care nu cred. Căci Iisus știa de la început cine sunt cei ce nu cred și cine este cel care Îl va vinde.
65. Și zicea: De aceea am spus vouă că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-i este dat de la Tatăl.
66. Și de atunci mulți dintre ucenicii Săi s-au dus înapoi și nu mai umblau cu El.
67. Deci a zis Iisus celor doisprezece: Nu vreți și voi să vă duceți?
68. Simon Petru l-a răspuns: Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice.
69. Și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu.
70. Le-a răspuns Iisus: Oare, nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și unul dintre voi este diavol!
71. Iar El zicea de Iuda al lui Simon Iscarioteanul, căci acesta, unul din cei doisprezece fiind, avea să-L vândă.

CAPITOLUL 7

Iisus învăță în templu, la sărbătoarea corturilor.

1. Și după aceea mergea Iisus prin Galileea, căci nu voia să meargă prin Iudeea, deoarece iudeii căutau să-L ucidă.
2. Și era aproape sărbătoarea iudaică a corturilor.
3. Au zis deci către El frații Lui: Pleacă de aici și du-Te în Iudeea, pentru ca și ucenicii Tăi să vadă lucrurile pe care Tu le faci.
4. Căci nimeni nu lucrează ceva în ascuns, ci caută să se facă cunoscut. Dacă faci acestea, arată-Te pe Tine lumii.
5. Pentru că nici frații Lui nu credeau în El.
6. Deci le-a zis Iisus: Vremea Mea încă n-a sosit; dar vremea voastră totdeauna este gata.
7. Pe voi lumea nu poate să vă urască, dar pe Mine Mă urăște, pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrurile ei sunt rele.
8. Voi duceți-vă la sărbătoare; Eu nu merg la sărbătoarea aceasta, căci vremea Mea nu s-a împlinit încă.
9. Acestea spunându-le, a rămas în Galileea.
10. Dar după ce frații Săi s-au dus la sărbătoare, atunci S-a suit și El, dar nu pe față, ci pe ascuns.
11. În timpul sărbătorii iudeii Îl căutau și ziceau: Unde este Acela?
12. Și cântire multă era despre El în mulțime; unii ziceau: Este bun; iar alții ziceau: Nu, ci amăgește mulțimea.
13. Totuși, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea despre El pe față.
14. Iar la jumătatea praznicului Iisus S-a suit în templu și învăța.
15. Și iudeii se mirau zicând: Cum știe Acesta carte fără să fi învățat?
16. Deci le-a răspuns Iisus și a zis: Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis.
17. De vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi.
18. Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el.
19. Oare nu Moise v-a dat Legea? Și nimeni dintre voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă ucideți?
20. Și mulțimea a răspuns: Ai demon. Cine caută să te ucidă?
21. Iisus a răspuns și le-a zis: Un lucru am făcut și toți vă mirați.
22. De aceea Moise v-a dat tăierea împrejur, nu că este de la Moise, ci de la părinți, și sâmbăta tăiați împrejur pe om.
23. Dacă omul primește tăierea împrejur sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mâniați pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos?
24. Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.
25. Deci ziceau unii dintre ierusalimiteni: Nu este, oare, Acesta pe care-L căutau să-L ucidă?
26. Și iată că vorbește pe față și ei nu-I zic nimic. Nu cumva căpeteniile au cunoscut cu adevărat că Acesta e Hristos?
27. Dar pe Acesta Îl știm de unde este. Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu știe de unde este.
28. Deci a strigat Iisus în templu, învățând și zicând: Și pe Mine Mă știți și știți de unde sunt; și Eu n-am venit de la Mine, dar adevărat este Cel ce M-a trimis pe Mine și pe Care voi nu-L știți.
29. Eu Îl știu pe El, căci de la El sunt și El M-a trimis pe Mine.
30. Deci căutau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că nu venise încă

ceasul Lui.

31. Dar mulți din mulțime au crezut în El și ziceau: Hristosul când va veni va face El minuni mai multe decât a făcut Acesta?

32. Au auzit fariseii mulțimea murmurând acestea despre El și au trimis arhierei și fariseii slujitori ca să-L prindă.

33. Dar Iisus le-a zis: Puțin timp mai sunt cu voi și Mă duc la Cel ce M-a trimis.

34. Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde sunt Eu, voi nu puteți să veniți.

35. Deci au zis iudeii, între ei: Unde are să Se ducă Acesta, ca noi să nu-L găsim? Nu cumva va merge la cei împrăștiați printre elini și va învăța pe elini?

36. Ce înseamnă acest cuvânt pe care l-a spus: Mă veți căuta și nu Mă veți găsi și unde sunt Eu, voi nu puteți să veniți?

37. Iar în ziua cea din urmă - ziua cea mare a sărbătorii - Iisus a stat între ei și a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.

38. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pânțele lui.

39. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit.

40. Deci din mulțime, auzind cuvintele acestea, ziceau: Cu adevărat, Acesta este Proorocul.

41. Iar alții ziceau: Acesta este Hristosul. Iar alții ziceau: Nu cumva din Galileea va să vină Hristos?

42. N-a zis, oare, Scriptura că Hristos va să vină din sămânța lui David și din Betleem, cetatea lui David?

43. Și s-a făcut dezbinare în mulțime pentru El.

44. Și unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâinile pe El.

45. Deci slugile au venit la arhierei și farisei, și le-au zis aceia: De ce nu L-ați adus?

46. Slugile au răspuns: Niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om.

47. Și le-au răspuns deci fariseii: Nu cumva ați fost și voi amăgiți?

48. Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei?

49. Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaște Legea, este blestemată!

50. A zis către ei Nicodim, cel ce venise mai înainte la El, noaptea, fiind unul dintre ei:

51. Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi și nu știe ce a făcut?

52. Ei au răspuns și i-au zis: Nu cumva și tu ești din Galileea? Cercetează și vezi că din Galileea nu s-a ridicat prooroc.

53. Și s-a dus fiecare la casa sa.

CAPITOLUL 8

Femeia păcătoasă. Iisus este Lumina lumii. Cuvânt împotriva necredinței iudeilor.

1. Iar Iisus S-a dus la Muntele Măslinilor.

2. Dar dimineața iarăși a venit în templu, și tot poporul venea la El; și El, șezând, îi învăța.

3. Și au adus la El fariseii și cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter și, așezând-o în mijloc,

4. Au zis Lui: Învățătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter;

5. Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici?

6. Și aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se

în jos, scria cu degetul pe pământ.

7. Și stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei.

8. Iarăși plecându-Se, scria pe pământ.

9. Iar ei auzind aceasta și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cel din urmă, și a rămas Iisus singur și femeia, stând în mijloc.

10. Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pâ râșii tăi? Nu te-a osândit nici unul?

11. Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuiești.

12. Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

13. De aceea fariseii I-au zis: Tu mărturisești despre Tine Însuși; mărturia Ta nu este adevărată.

14. A răspuns Iisus și le-a zis: Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea este adevărată, fiindcă știu de unde am venit și unde Mă duc. Voi nu știți de unde vin, nici unde Mă duc.

15. Voi judecați după trup; Eu nu judec pe nimeni.

16. Și chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine.

17. Și în Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată.

18. Eu sunt Cel ce mărturisesc despre Mine Însumi și mărturisește despre Mine Tatăl, Cel ce M-a trimis.

19. Îi ziceau deci: Unde este Tatăl Tău? Răspuns-a Iisus: Nu mă știți nici pe Mine nici pe Tatăl Meu; dacă M-ați ști pe Mine, ați ști și pe Tatăl Meu.

20. Cuvintele acestea le-a grăit Iisus în vistierie, pe când învăța în templu; și nimeni nu L-a prins, că încă nu venise ceasul Lui.

21. Și iarăși le-a zis: Eu Mă duc și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru. Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.

22. Deci ziceau iudeii: Nu cumva Își va ridica singur viața? Că zice: Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.

23. Și El le zicea: Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

24. V-am spus deci vouă că veți muri în păcatele voastre. Căci dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.

25. Deci Îi ziceau ei: Cine ești Tu? Și a zis lor Iisus: Ceea ce v-am spus de la început.

26. Multe am de spus despre voi și de judecat. Dar Cel ce M-a trimis pe Mine adevărat este, și cele ce am auzit de la El, Eu acestea le grăiesc în lume.

27. Și ei n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl.

28. Deci le-a zis Iisus: Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că de la Mine însumi nu fac nimic, ci precum M-a învățat Tatăl, așa vorbesc.

29. Și Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu M-a lăsat singur, fiindcă Eu fac pururea cele plăcute Lui.

30. Spunând El acestea, mulți au crezut în El.

31. Deci zicea Iisus către iudeii care crezuseră în El: Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenici ai Mei;

32. Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.

33. Ei însă I-au răspuns: Noi suntem sămânța lui Avraam și nimănui niciodată n-am fost robi. Cum zici Tu că: Veți fi liberi?

34. Iisus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârșește păcatul este rob al păcatului.
35. Iar robul nu rămâne în casă în veac; Fiul însă rămâne în veac.
36. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr.
37. Știu vă sunteți sămânța lui Avraam, dar căutați să Mă omorâți, pentru că cuvântul Meu nu încapă în voi.
38. Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl Meu, iar voi faceți ceea ce ați auzit de la tatăl vostru.
39. Ei au răspuns și I-au zis: Tatăl nostru este Avraam. Iisus le-a zis: Dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.
40. Dar voi acum căutați să Mă ucideți pe Mine, Omul care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut aceasta.
41. Voi faceți faptele tatălui vostru. Zis-au Lui: Noi nu ne-am născut din desfrânare. Un tată avem: pe Dumnezeu.
42. Le-a zis Iisus: Dacă Dumnezeu are fi Tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci de la Dumnezeu am ieșit și am venit. Pentru că n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis.
43. De ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Fiindcă nu puteți să dați ascultare cuvântului Meu.
44. Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.
45. Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeți.
46. Cine dintre voi Mă vedește de păcat? Dacă spun adevărul, de ce voi nu Mă credeți?
47. Cel care este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; de aceea voi nu ascultați pentru că nu sunteți de la Dumnezeu.
48. Au răspuns iudeii și I-au zis: Oare, nu zicem noi bine că Tu ești samarinean și ai demon?
49. A răspuns Iisus: Eu nu am demon, ci cinstesc pe Tatăl Meu, și voi nu Mă cinstiți pe Mine.
50. Dar Eu nu caut slava Mea. Este cine să o caute și să judece.
51. Adevărat, adevărat zic vouă: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac.
52. Iudeii I-au zis: Acum am cunoscut că ai demon. Avraam a murit, de asemenea și proorocii; și Tu zici: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va gusta moartea în veac.
53. Nu cumva ești Tu mai mare decât tatăl nostru Avraam, care a murit? Și au murit și proorocii. Cine te faci Tu a fi?
54. Iisus a răspuns: Dacă Mă slăvesc Eu pe Mine Însumi, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu este Cel care Mă slăvește, despre Care ziceți voi că este Dumnezeul vostru.
55. Și nu L-ați cunoscut, dar Eu Îl știu; și dacă aș zice că nu-L știu, aș fi mincinos asemenea vouă. Ci Îl știu și păzesc cuvântul Lui.
56. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea și a văzut-o și s-a bucurat.
57. Deci au zis iudeii către El: Încă nu ai cincizeci de ani și l-ai văzut pe Avraam?
58. Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam.
59. Deci au luat pietre ca să arunce asupra Lui. Dar Iisus S-a ferit și a ieșit din templu și, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

CAPITOLUL 9

Vindecarea orbului din naștere, în zi de sâmbătă.

1. Și trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere.

2. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?
3. Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.
4. Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.
5. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.
6. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului.
7. Și i-a zis: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând.
8. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?
9. Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt.
10. Deci îi ziceau: Cum ți s-au deschis ochii?
11. Acela a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei; și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut.
12. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu.
13. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb.
14. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii.
15. Deci iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei, și m-am spălat și văd.
16. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei.
17. Au zis deci orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este.
18. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea.
19. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum?
20. Au răspuns deci părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb.
21. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine.
22. Acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă.
23. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el.
24. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul Acesta e păcătos.
25. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd.
26. Deci i-au zis: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?
27. Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui?
28. Și l-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise.
29. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este.
30. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii.
31. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă.

32. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere.
33. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic.
34. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară.
35. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?
36. El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?
37. Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine Acela este.
38. Iar el a zis: Cred, Doamne. Și s-a închinat Lui.
39. Și a zis: Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi.
40. Și au auzit acestea unii dintre fariseii, care erau cu El, și I-au zis: Oare și noi suntem orbi?
41. Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră.

CAPITOLUL 10

Iisus, Păstorul cel bun și oile Sale.

1. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce nu intră pe ușă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar.
2. Iar cel ce intră prin ușă este păstorul oilor.
3. Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă de glasul lui, și oile sale le cheamă pe nume și le mână afară.
4. Și când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, și oile merg după el, căci cunosc glasul lui.
5. Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul lui.
6. Această pildă le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înțeles ce înseamnă cuvintele Lui.
7. A zis deci iarăși Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt ușa oilor.
8. Toți câți au venit mai înainte de Mine sunt furi și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat.
9. Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure și să junghie și să piardă. Eu am venit ca viața să aibă și din belșug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit și cel care nu este păstor, și ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind și lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le risipește.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu are grijă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun și cunosc pe ale Mele și ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl. Și sufletul Îmi pun pentru oi.
16. Am și alte oi, care sunt din staulul acesta. Și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu și va fi o turmă și un păstor.
17. Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, fiindcă Eu Îmi pun sufletul, ca iarăși să-l iau.
18. Nimeni nu-l ia de la Mine, ci Eu de la Mine Însumi îl pun. Putere am Eu ca să-l pun și putere am iarăși ca să-l iau. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.
19. Iarăși s-a făcut dezbinare între iudei, pentru cuvintele acestea.
20. Și mulți dintre ei ziceau: Are demon și este nebun. De ce să-L ascultați?
21. Alții ziceau: Cuvintele acestea nu sunt ale unui demonizat. Cum poate un demon să deschidă ochii orbilor?
22. Și era atunci la Ierusalim sărbătoarea înnoirii templului și era iarnă.

23. Iar Iisus umbla prin templu, în pridvorul lui Solomon.
24. Deci L-au împresurat iudeii și îi ziceau: Până când ne scoți sufletul? Dacă Tu ești Hristosul, spune-o nouă pe față.
25. Iisus le-a răspuns: V-am spus și nu credeți. Lucrările pe care le fac în numele Tatălui Meu, acestea mărturisesc despre Mine.
26. Dar voi nu credeți, pentru că nu sunteți dintre oile Mele.
27. Oile Mele ascultă de glasul Meu și Eu le cunosc pe ele, și ele vin după Mine.
28. Și Eu le dau viață veșnică și nu vor pieri în veac, și din mâna Mea nimeni nu le va răpi.
29. Tatăl Meu, Care Mi le-a dat, este mai mare decât toți, și nimeni nu poate să le răpească din mâna Tatălui Meu.
30. Iar Eu și Tatăl Meu una suntem.
31. Iarăși au luat pietre iudeii ca să arunce asupra Lui.
32. Iisus le-a răspuns: Multe lucruri bune v-am arătat vouă de la Tatăl Meu. Pentru care din ele, aruncați cu pietre asupra Mea?
33. I-au răspuns iudeii: Nu pentru lucru bun aruncăm cu pietre asupra Ta, ci pentru hulă și pentru că Tu, om fiind, Te faci pe Tine Dumnezeu.
34. Iisus le-a răspuns: Nu e scris în Legea voastră că "Eu am zis: dumnezei sunteți?"
35. Dacă i-a numit dumnezei pe aceia către care a fost cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate să fie desființată -
36. Despre Cel pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume, voi ziceți: Tu hulești, căci am spus: Fiul lui Dumnezeu sunt?
37. Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu credeți în Mine.
38. Iar dacă le fac, chiar dacă nu credeți în Mine, credeți în aceste lucrări, ca să știți și să cunoașteți că Tatăl este în Mine și Eu în Tatăl.
39. Căutau deci iarăși să-L prindă și Iisus a scăpat din mâna lor.
40. Și a plecat iarăși dincolo de Iordan, în locul unde Ioan boteza la început, și a rămas acolo.
41. Și mulți au venit la El și ziceau: Ioan n-a făcut nici o minune, dar toate câte Ioan a zis despre Acesta erau adevărate.
42. Și mulți au crezut în El acolo.

CAPITOLUL 11

Învierea lui Lazăr. Arhieriei și fariseii uneltesc împotriva lui Iisus.

1. Și era bolnav un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei.
2. Iar Maria era aceea care a uns cu mir pe Domnul și I-a șters picioarele cu părul capului ei, al cărei frate Lazăr era bolnav.
3. Deci au trimis surorile la El, zicând: Doamne, iată, cel pe care îl iubești este bolnav.
4. Iar Iisus, auzind, a zis: Această boală nu este spre moarte, ci pentru slava lui Dumnezeu, ca, prin ea, Fiul lui Dumnezeu să Se slăvească.
5. Și iubea Iisus pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr.
6. Când a auzit, deci, că este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era.
7. Apoi, după aceea, a zis ucenicilor: Să mergem iarăși în Iudeea.
8. Ucenicii I-au zis: Învățătorule, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și iarăși Te duci acolo?
9. A răspuns Iisus: Nu sunt oare douăsprezece ceasuri într-o zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că el vede lumina acestei lumi;
10. Iar dacă umblă cineva noaptea se împiedică, pentru că lumina nu este în el.

11. A zis acestea, și după aceea le-a spus: Lazăr, prietenul nostru, a adormit; Mă duc să-l trezesc.
12. Deci I-au zis ucenicii: Doamne, dacă a adormit, se va face bine.
13. Iar Iisus vorbise despre moartea lui, iar ei credeau că vorbește despre somn ca odihnă.
14. Deci atunci Iisus le-a spus lor pe față: Lazăr a murit.
15. Și Mă bucur pentru voi, ca să credeți că n-am fost acolo. Dar să mergem la el.
16. Deci a zis Toma, care se numește Geamănul, celorlalți ucenici: Să mergem și noi și să murim cu El.
17. Deci, venind, Iisus l-a găsit pus de patru zile în mormânt.
18. Iar Betania era aproape de Ierusalim, ca la cincisprezece stadii.
19. Și mulți dintre iudei veniseră la Marta și Maria ca să le mângâie pentru fratele lor.
20. Deci Marta, când a auzit că vine Iisus, a ieșit în întâmpinarea Lui, iar Maria ședea în casă.
21. Și a zis către Iisus: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.
22. Dar și acum știu că oricâte vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da.
23. Iisus i-a zis: Fratele tău va învia.
24. Marta i-a zis: Știu că va învia la înviere, în ziua cea de apoi.
25. Și Iisus i-a zis: Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.
26. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac. Crezi tu aceasta?
27. Zis-a Lui: Da, Doamne. Eu am crezut că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Care a venit în lume.
28. Și zicând aceasta, s-a dus și a chemat pe Maria, sora ei, zicându-i în taină: Învățătorul este aici și te cheamă.
29. Când a auzit aceea, s-a sculat degrabă și a venit la El.
30. Și Iisus nu venise încă în sat, ci era în locul unde Îl întâmpinase Marta.
31. Iar iudeii care erau cu ea în casă și o mângâiau, văzând pe Maria că s-a sculat degrabă și a ieșit afară, au mers după ea socotind că a plecat la mormânt, ca să plângă acolo.
32. Deci Maria, când a venit unde era Iisus, văzându-L, a căzut la picioarele Lui, zicându-I: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.
33. Deci Iisus, când a văzut-o plângând și pe iudeii care veniseră cu ea plângând și ei, a suspinat cu duhul și S-a tulburat întru Sine.
34. Și a zis: Unde l-ați pus? Zis-au Lui: Doamne, vino și vezi.
35. Și a lăcrimat Iisus.
36. Deci ziceau iudeii: Iată cât de mult îl iubea.
37. Iar unii dintre ei ziceau: Nu putea, oare, Acesta care a deschis ochii orbului să facă așa ca și acesta să nu moară?
38. Deci suspinând iarăși Iisus întru Sine, a mers la mormânt. Și era o peșteră și o piatră era așezată pe ea.
39. Iisus a zis: Ridicați piatra. Marta, sora celui răposat, I-a zis: Doamne, deja miroase, că este a patra zi.
40. Iisus i-a zis: Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?
41. Au ridicat deci piatra, iar Iisus Și-a ridicat ochii în sus și a zis: Părinte, Îți mulțumesc că M-ai ascultat.
42. Eu știam că întotdeauna Mă ascuți, dar pentru mulțimea care stă împrejur am zis, ca să creadă că Tu M-ai trimis.
43. Și zicând acestea, a strigat cu glas mare: Lazăre, vino afară!
44. Și a ieșit mortul, fiind legat la picioare și la mâini cu fâșii de pânză și fața lui era înfășurată cu mahramă. Iisus le-a zis: Dezlegați-l și lăsați-l să meargă.

45. Deci mulți dintre iudeii care veniseră la Maria și văzuseră ce a făcut Iisus au crezut în El.
46. Iar unii dintre ei s-au dus la farisei și le-au spus cele ce făcuse Iisus.
47. Deci arhiereii și fariseii au adunat sinedriul și ziceau: Ce facem, pentru că Omul Acesta face multe minuni?
48. Dacă-L lăsăm așa toți vor crede în El, și vor veni romanii și ne vor lua țara și neamul.
49. Iar Caiafa, unul dintre ei, care în anul acela era arhiereu le-a zis: Voi nu știți nimic;
50. Nici nu gândiți că ne este mai de folos să moară un om pentru popor, decât să piară tot neamul.
51. Dar aceasta n-a zis-o de la sine, ci, fiind arhiereu al anului aceleuia, a proorocit că Iisus avea să moară pentru neam,
52. Și nu numai pentru neam, ci și ca să adune laolaltă pe fiii lui Dumnezeu cei împrăștiați.
53. Deci, din ziua aceea, s-au hotărât ca să-L ucidă.
54. De aceea Iisus nu mai umbla pe față printre iudei, ci a plecat de acolo într-un ținut aproape de pustie, într-o cetate numită Efraim, și acolo a rămas cu ucenicii Săi.
55. Și era aproape Paștile iudeilor și mulți din țară s-au suit la Ierusalim, mai înainte de Paști, ca să se curățească.
56. Deci căutau pe Iisus și, pe când stăteau în templu, ziceau între ei: Ce vi se pare? Oare nu va veni la sărbătoare?
57. Iar arhiereii și fariseii dăduseră porunci, că dacă va ști cineva unde este, să dea de veste, ca să-L prindă.

CAPITOLUL 12

Ungerea lui Iisus în Betania. Intrarea în Ierusalim. Elinii vor să vadă pe Iisus. Glasul din cer. Necredința iudeilor.

1. Deci, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți.
2. Și I-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședeau cu El la masă.
3. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului.
4. Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis:
5. Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor?
6. Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea.
7. A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat.
8. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.
9. Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți.
10. Și s-au sfătuit arhiereii ca și pe Lazăr să-l omoare.
11. Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus.
12. A doua zi, mulțime multă, care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim,
13. Au luat ramuri de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui și strigau: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!
14. Și Iisus, găsind un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris:
15. "Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău vine, șezând pe mânzul asinei".
16. Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început, dar când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-

au adus aminte că acestea I le-au făcut Lui.

17. Deci da mărturie mulțimea care era cu El, când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți.

18. De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că au auzit că El a făcut minunea aceasta.

19. Deci fariseii ziceau între ei: Vedeți că nimic nu folosiți! Iată, lumea s-a dus după El.

20. Și erau niște elini din cei ce se suiseră să se închine la sărbătoare.

21. Deci aceștia au venit la Filip, cel ce era din Betsaida Galileii, și l-au rugat zicând: Doamne, voim să vedem pe Iisus.

22. Filip a venit și i-a spus la Andrei, și Andrei și Filip au venit și I-au spus lui Iisus.

23. Iar Iisus le-a răspuns, zicând: A venit ceasul ca să fie preaslăvit Fiul Omului.

24. Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.

25. Cel ce își iubește sufletul îl va pierde; iar cel ce își urăște sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viața veșnică.

26. Dacă-Mi slujește cineva, să-Mi urmeze, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă-Mi slujește cineva, Tatăl Meu îl va cinsti.

27. Acum sufletul Meu e tulburat, și ce voi zice? Părinte, izbăvește-Mă, de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta.

28. Părinte, preaslăvește-Ți numele! Atunci a venit glas din cer: Și L-am preaslăvit și iarăși Îl voi preaslăvi.

29. Iar mulțimea care sta și auzea zicea: A fost tunet! Alții ziceau: Înger I-a vorbit!

30. Iisus a răspuns și a zis: Nu pentru Mine s-a făcut glasul acesta, ci pentru voi.

31. Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.

32. Iar Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine.

33. Iar aceasta zicea, arătând cu ce moarte avea să moară.

34. I-a răspuns deci mulțimea: Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac; și cum zici Tu că Fiul Omului trebuie să fie înălțat? Cine este acesta, Fiul Omului?

35. Deci le-a zis Iisus: Încă puțină vreme Lumina este cu voi. Umblați cât aveți Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu știe unde merge.

36. Cât aveți Lumina, credeți în Lumină, ca să fiți fii ai Luminii. Acestea le-a vorbit Iisus și, plecând, S-a ascuns de ei.

37. Și, deși a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El,

38. Ca să se împlinească cuvântul proorocului Isaia, pe care l-a zis: "Doamne, cine a crezut în ceea ce a auzit de la noi? Și brațul Domnului cui s-a descoperit?"

39. De aceea nu puteau să creadă, că iarăși a zis Isaia:

40. "Au orbit ochii lor și a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii și să nu înțeleagă cu inima și ca nu cumva să se întoarcă și Eu să-i vindec"

41. Acestea a zis Isaia, când a văzut slava Lui și a grăit despre El.

42. Totuși și dintre căpetenii mulți au crezut în El, dar nu mărturiseau din pricina fariseilor, ca să nu fie izgoniți din sinagogă;

43. Căci au iubit slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu.

44. Iar Iisus a strigat și a zis: Cel ce crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine.

45. Și cel ce Mă vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

46. Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric.

47. Și dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci n-am venit ca să judec lumea ci ca să mântuiesc lumea.

48. Cine Mă nesocotește pe Mine și nu primește cuvintele Mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus acela îl va judeca în ziua cea de apoi.

49. Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc.
50. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. Deci cele ce vorbesc Eu, precum Mi-a spus Mie Tatăl, așa vorbesc.

CAPITOLUL 13

Iisus spală picioarele ucenicilor Săi la Cina cea de Taină. Arată cine este vânzătorul. Porunca iubirii. Petru Îl va tăgădui.

1. Iar înainte de sărbătoarea Paștilor, știind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubind pe ai Săi cei din lume, până la sfârșit i-a iubit.
2. Și făcându-se Cină, și diavolul punând în inima lui Iuda fiul lui Simon Iscarioteanul, ca să-l vândă,
3. Iisus, știind că Tatăl I-a dat Lui toate în mâini și că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu merge,
4. S-a sculat de la Cină, S-a dezbrăcat de haine și, luând un ștergar, S-a încins cu el.
5. După aceea a turnat apă în vasul de spălat și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.
6. A venit deci la Simon Petru. Acesta I-a zis: Doamne, oare Tu să-mi speli mie picioarele?
7. A răspuns Iisus și i-a zis: Ceea ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceasta.
8. Petru I-a zis: Nu-mi vei spăla picioarele în veac. Iisus i-a răspuns: Dacă nu te voi spăla, nu ai parte de Mine.
9. Zis-a Simon Petru Lui: Doamne, spală-mi nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul.
10. Iisus i-a zis: Cel ce a făcut baie n-are nevoie să-i fie spălate decât picioarele, căci este curat tot. Și voi sunteți curați, însă nu toți.
11. Că știa pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: Nu toți sunteți curați.
12. După ce le-a spălat picioarele și Și-a luat hainele, S-a așezat iar la masă și le-a zis: Înțelegeți ce v-am făcut Eu?
13. Voi Mă numiți pe Mine: Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt.
14. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori să ca să spălați picioarele unii altora;
15. Că v-am dat vouă pildă, ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi.
16. Adevărat, zic vouă: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el.
17. Când știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face.
18. Nu zic despre voi toți; căci Eu știu pe cei pe care i-am ales. Ci ca să se împlinească Scriptura: "Cel ce mănâncă pâinea cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea".
19. De acum vă spun vouă, înainte de a fi aceasta, ca să credeți, când se va îndeplini, că Eu sunt.
20. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primește pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primește; iar cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
21. Iisus, zicând acestea, S-a tulburat cu duhul și a mărturisit și a zis: Adevărat, adevărat zic vouă că unul dintre voi Mă va vinde.
22. Deci ucenicii se uitau unii la alții, nedumerindu-se despre cine vorbește.
23. Iar la masă era rezemat la pieptul lui Iisus unul dintre ucenicii Lui, pe care-l iubea Iisus.
24. Deci Simon Petru i-a făcut semn acestuia și i-a zis: Întreabă cine este despre care

vorbește.

25. Și căzând acela astfel la pieptul lui Iisus, I-a zis: Doamne, cine este?

26. Iisus i-a răspuns: Acela este, căruia Eu, întingând bucată de pâine, i-o voi da. Și întingând bucată, a luat-o și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.

27. Și după îmbucătură a intrat satana în el. Iar Iisus i-a zis: Ceea ce faci, fă mai curând.

28. Dar nimeni din cei care ședeau la masă n-a înțeles pentru ce i-a zis aceasta.

29. Căci unii socoteau, deoarece Iuda avea punga, că lui îi zice Iisus: Cumpără cele de care avem de trebuință la sărbătoare, sau să dea ceva săracilor.

30. Deci după ce a luat acela bucată de pâine, a ieșit numaidecât. Și era noapte.

31. Și când a ieșit el, Iisus a zis: Acum a fost preaslăvit Fiul Omului și Dumnezeu a fost preaslăvit întru El.

32. Iar dacă Dumnezeu a fost preaslăvit întru El, și Dumnezeu Îl va preaslăvi întru El și îndată Îl va preaslăvi.

33. Fiilor, încă puțin timp sunt cu voi. Voi Mă veți căuta, dar, după cum am spus iudeilor - că unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni - vă spun vouă acum.

34. Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul.

35. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.

36. Doamne, L-a întrebat Simon-Petru, unde Te duci? Răspuns-a Iisus: Unde Mă duc Eu, tu nu poți să urmezi Mie acum, dar mai târziu Îmi vei urma.

37. Zis-a Petru Lui: Doamne, de ce nu pot să urmez Ție acum? Sufletul meu îl voi da pentru Tine.

38. Iisus i-a răspuns: Vei pune sufletul tău pentru Mine? Adevărat, adevărat zic ție că nu va cânta cocoșul, până ce nu te vei lepăda de Mine de trei ori!

CAPITOLUL 14

Cuvântarea de despărțire. Făgăduința Duhului Sfânt.

1. Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine.

2. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.

3. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu.

4. Și unde Mă duc Eu, voi știți și știți și calea.

5. Toma i-a zis: Doamne, nu știm unde Te duci; și cum putem ști calea?

6. Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

7. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl Meu L-ați fi cunoscut; dar de acum Îl cunoașteți pe El și L-ați și văzut.

8. Filip I-a zis: Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl și ne este de ajuns.

9. Iisus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl?

10. Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl - Care rămâne întru Mine - face lucrările Lui.

11. Credeți Mie că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl întru Mine, iar de nu, credeți-Mă pentru lucrările acestea.

12. Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.

13. Și orice veți cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul.
14. Dacă veți cere ceva în numele Meu, Eu voi face.
15. De Mă iubiți, păziți poruncile Mele.
16. Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac,
17. Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi Îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi!
18. Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi.
19. Încă puțin timp și lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veți vedea, pentru că Eu sunt viu și voi veți fi vii.
20. În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt întru Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.
21. Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui.
22. I-a zis Iuda, nu Iscarioteanul: Doamne, ce este că ai să Te arăți nouă, și nu lumii?
23. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el.
24. Cel ce nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Dar cuvântul pe care îl auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.
25. Acestea vi le-am spus, fiind cu voi;
26. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.
27. Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze.
28. Ați auzit că v-am spus: Mă duc și voi veni la voi. De M-ați iubi v-ați bucura că Mă duc la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât Mine.
29. Și acum v-am spus acestea înainte de a se întâmpla, ca să credeți când se vor întâmpla.
30. Nu voi mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânitorul acestei lumi și el nu are nimic în Mine;
31. Dar ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl și precum Tatăl Mi-a poruncit așa fac. Sculați-vă, să mergem de aici.

CAPITOLUL 15

Vița cea adevărată. Porunca lui Hristos și iubirea cea mai mare. Ura și vina lumii. Mângâietorul, Duhul Adevărului.

1. Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul.
2. Orice mlădiță care nu aduce roadă întru Mine, El o taie; și orice mlădiță care aduce roadă, El o curățește, ca mai multă roadă să aducă.
3. Acum voi sunteți curați, pentru cuvântul pe care vi l-am spus.
4. Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine.
5. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.
6. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard.
7. Dacă rămâneți întru Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți ceea ce voiți și se va da vouă.
8. Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceți roadă multă și să vă faceți ucenici ai Mei.

9. Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi; rămâneți întru iubirea Mea.
10. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui.
11. Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină.
12. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu.
13. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.
14. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc.
15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.
16. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți, și roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veți cere în numele Meu.
17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul.
18. Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște.
20. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu.
24. De nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine.

CAPITOLUL 16

Prigonirile viitoare. Ajutorul Mângâietorului. Întristarea schimbată în bucurie. Rugăciunile făcute în numele lui Hristos. Fuga ucenicilor.

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiți.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.
3. Și acestea le vor face, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.
4. Iar acestea vi le-am spus, ca să vă aduceți aminte de ele, când va veni ceasul lor, că Eu vi le-am spus. Și acestea nu vi le-am spus de la început, fiindcă eram cu voi.
5. Dar acum Mă duc la Cel ce M-a trimis și nimeni dintre voi nu întreabă: Unde Te duci?
6. Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră.
7. Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca să mă duc Eu. Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi.
8. Și El, venind, va vădi lumea de păcat și de dreptate și de judecată.

9. De păcat, pentru că ei nu cred în Mine;
10. De dreptate, pentru că Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă veți mai vedea;
11. Și de judecată, pentru că stăpânitorul acestei lumi a fost judecat.
12. Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați.
13. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi și cele viitoare vă va vesti.
14. Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua și vă va vesti.
15. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt; de aceea am zis că din al Meu ia și vă vestește vouă.
16. Puțin și nu Mă veți mai vedea, și iarăși puțin și Mă veți vedea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.
17. Deci unii dintre ucenicii Lui ziceau între ei: Ce este aceasta ce ne spune: Puțin și nu Mă veți mai vedea, și iarăși puțin și Mă veți vedea, și că Mă duc la Tatăl?
18. Deci ziceau: Ce este aceasta ce zice: Puțin? Nu știm ce zice.
19. Și a cunoscut Iisus că voiau să-L întrebe și le-a zis: Despre aceasta vă întrebați între voi, că am zis: Puțin și nu Mă veți mai vedea și iarăși puțin și Mă veți vedea?
20. Adevărat, adevărat zic vouă că voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.
21. Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume.
22. Deci și voi acum sunteți triști, dar iarăși vă voi vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.
23. Și în ziua aceea nu Mă veți întreba nimic. Adevărat, adevărat zic vouă: Orice veți cere de la Tatăl în numele Meu El vă va da.
24. Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu; cereți și veți primi, ca bucuria voastră să fie deplină.
25. Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe față vă voi vesti despre Tatăl.
26. În ziua aceea veți cere în numele Meu; și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi,
27. Căci Însuși Tatăl vă iubește pe voi, fiindcă voi M-ați iubit pe Mine și ați crezut că de la Dumnezeu am ieșit.
28. Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume; iarăși las lumea și Mă duc la Tatăl.
29. Au zis ucenicii Săi: Iată acum vorbești pe față și nu spui nici o pildă.
30. Acum știm că Tu știi toate și nu ai nevoie ca să Te întrebe cineva. De aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu.
31. Iisus le-a răspuns: Acum credeți?
32. Iată vine ceasul, și a și venit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale și pe Mine să Mă lăsați singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine.
33. Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți. În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.

CAPITOLUL 17

Rugăciunea lui Iisus pentru Sine, pentru apostoli și pentru toți credincioșii.

1. Acestea a vorbit Iisus și, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească.
2. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui.
3. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și

pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis.

4. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit.

5. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea.

6. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit.

7. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine;

8. Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis.

9. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt.

10. Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei.

11. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi.

12. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.

13. Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.

14. Eu le-am dat cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.

15. Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzești pe ei de cel viclean.

16. Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume.

17. Sfintește-i pe ei întru adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul.

18. Precum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume.

19. Pentru ei Eu Mă sfîntesc pe Mine Însuși, ca și ei să fie sfînțiți întru adevăr.

20. Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor,

21. Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

22. Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem:

23. Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.

24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pr care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

25. Părinte drepte, lumea pe Tine nu te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis.

26. Și le-am făcut cunoscut numele Tău și-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.

CAPITOLUL 18

Prinderea lui Iisus și aducerea Lui la arhiereii Anna și Caiafa. Lepădarea lui Petru. Iisus înaintea lui Pilat. Baraba.

1. Zicând acestea, Iisus a ieșit cu ucenicii Lui dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, în care a intrat El și ucenicii Săi.

2. Iar Iuda vânzătorul cunoștea acest loc, pentru că adesea Iisus și ucenicii Săi se adunau acolo.

3. Deci Iuda, luând oaste și slujitori, de la arhierei și farisei, a venit acolo cu felinare și cu făclii și cu arme.
4. Iar Iisus, știind toate cele ce erau să vină asupra Lui, a ieșit și le-a zis: Pe cine căutați?
5. Răspuns-au Lui: Pe Iisus Nazarineanul. El le-a zis: Eu sunt. Iar Iuda vânzătorul era și el cu ei.
6. Atunci când le-a spus: Eu sunt, ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ.
7. Și iarăși i-a întrebat: Pe cine căutați? Iar ei au zis: Pe Iisus Nazarineanul.
8. Răspuns-a Iisus: V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă;
9. Ca să se împlinească cuvântul pe care l-a spus: Dintre cei pe care Mi i-ai dat, n-am pierdut pe nici unul.
10. Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus.
11. Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?
12. Deci ostașii și comandantul și slujitorii iudeilor au prins pe Iisus și L-au legat.
13. Și L-au dus întâi la Anna, căci era socrul lui Caiafa, care era arhiereu al anului acela.
14. Și Caiafa era cel ce sfătuisese pe iudei că este de folos să moară un om pentru popor.
15. Și Simon-Petru și un alt ucenic mergeau după Iisus. Iar ucenicul acela era cunoscut arhiereului și a intrat împreună cu Iisus în curtea arhiereului;
16. Iar Petru a stat la poartă, afară. Deci a ieșit celălalt ucenic, care era cunoscut arhiereului, și a vorbit cu portăreasa și a băgat pe Petru înăuntru.
17. Deci slujnica portăreasă i-a zis lui Petru: Nu cumva ești și tu dintre ucenicii Omului acestuia? Acela a zis: Nu sunt.
18. Iar slugile și slujitorii făcuseră foc, și stăteau și se încălzeau, că era frig, și era cu ei și Petru, stând și încălzindu-se.
19. Deci arhiereul L-a întrebat pe Iisus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui.
20. Iisus i-a răspuns: Eu am vorbit pe față lumii; Eu am învățat întotdeauna în sinagogă și în templu, unde se adună toți iudeii și nimic nu am vorbit în ascuns.
21. De ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am vorbit. Iată aceștia știu ce am spus Eu.
22. Și zicând El acestea, unul din slujitorii, care era de față, I-a dat lui Iisus o palmă, zicând: Așa răspunzi Tu arhiereului?
23. Iisus i-a răspuns: Dacă am vorbit rău, dovedește ce este rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?
24. Deci Anna L-a trimis legat la Caiafa arhiereul.
25. Iar Simon-Petru stătea și se încălzea. Deci i-au zis: Nu cumva ești și tu dintre ucenicii Lui? El s-a lepădat și a zis: Nu sunt.
26. Una din slugile arhiereului, care era rudă cu cel căruia Petru îi tăiasse urechea, a zis: Nu te-am văzut eu pe tine, în grădină, cu El?
27. Și iarăși s-a lepădat Petru și îndată a cântat cocoșul.
28. Deci L-au adus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu; și era dimineață. Și ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paștile.
29. Deci Pilat a ieșit la ei, afară, și le-a zis: Ce învinuire aduceți Omului Acestuia?
30. Ei au răspuns și i-au zis: Dacă Acesta n-ar fi răufăcător, nu ți L-am fi dat ție.
31. Deci le-a zis Pilat: Luați-L voi și judecați-L după legea voastră. Iudeii însă i-au răspuns: Nouă nu ne este îngăduit să omorăm pe nimeni;
32. Ca să se împlinească cuvântul lui Iisus, pe care îl spusese, însemnând cu ce moarte

avea să moară.

33. Deci Pilat a intrat iarăși în pretoriu și a chemat pe Iisus și I-a zis: Tu ești regele iudeilor?

34. Răspuns-a Iisus: De la tine însuși zici aceasta, sau alții ți-au spus-o despre Mine?

35. Pilat a răspuns: Nu cumva sunt iudeu eu? Poporul Tău și arhierii Te-au predat mie. Ce ai făcut?

36. Iisus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum împărăția Mea nu este de aici.

37. Deci i-a zis Pilat: Așadar ești Tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.

38. Pilat I-a zis: Ce este adevărul? Și zicând aceasta, a ieșit iarăși la iudei și le-a zis: Eu nu găsesc în El nici o vină;

39. Dar este la voi obiceiul ca la Paști să vă eliberez pe unul. Voiți deci să vă eliberez pe regele iudeilor?

40. Deci au strigat iarăși, zicând: Nu pe Acesta, ci pe Baraba. Iar Baraba era tâlhar.

CAPITOLUL 19

Patimile Domnului. Mama lui Iisus lângă cruce. Cuvintele rostite pe cruce. Moartea și îngroparea Lui.

1. Deci atunci Pilat a luat pe Iisus și L-a biciuit.

2. Și ostașii, împletind cunună din spini, I-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat cu o mantie purpurie.

3. Și veneau către El și ziceau: Bucură-te, regele iudeilor! Și-I dădeau palme.

4. Și Pilat a ieșit iarăși afară și le-a zis: Iată vi-L aduc pe El afară, ca să știți că nu găsesc în El nici o vină.

5. Deci a ieșit Iisus afară, purtând cununa de spini și mantia purpurie. Și le-a zis Pilat: Iată Omul!

6. Când L-au văzut deci arhierii și slujitorii au strigat, zicând: Răstignește-L!

Răstignește-L! Zis-a lor Pilat: Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu-I găsesc nici o vină.

7. Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege și după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiu al lui Dumnezeu.

8. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut.

9. Și a intrat iarăși în pretoriu și I-a zis lui Iisus: De unde ești Tu? Iar Iisus nu i-a dat nici un răspuns.

10. Deci Pilat i-a zis: Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te eliberez și putere am să Te răstignesc?

11. Iisus a răspuns: N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dat ție de sus. De aceea cel ce M-a predat ție mai mare păcat are.

12. Pentru aceasta, Pilat căuta să-L elibereze; iar iudeii strigau zicând: Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului.

13. Deci Pilat, auzind cuvintele acestea, L-a dus afară pe Iisus și a șezut pe scaunul de judecată, în locul numit pardosit cu pietre, iar evreiește Gabbata.

14. Și era Vinerea Paștilor, cam la al șaselea ceas, și a zis Pilat iudeilor: Iată Împăratul vostru.

15. Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstignește-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe

Împăratul vostru? Arhiereii au răspuns: Nu avem împărat decât pe Cezarul.

16. Atunci L-a predat lor ca să fie răstignit. Și ei au luat pe Iisus și L-au dus ca să fie răstignit.

17. Și ducându-Și crucea, a ieșit la locul ce se cheamă al Căpățânii, care evreiește se zice Golgota,

18. Unde L-au răstignit, și împreună cu El pe alți doi, de o parte și de alta, iar în mijloc pe Iisus.

19. Iar Pilat a scris și titlu și l-a pus deasupra Crucii. Și era scris: Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor!

20. Deci mulți dintre iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Și era scris: evreiește, latinește și grecește.

21. Deci arhiereii iudeilor au zis lui Pilat: Nu scrie: Împăratul iudeilor, ci că Acela a zis: Eu sunt Împăratul iudeilor.

22. Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.

23. După ce au răstignit pe Iisus, ostașii au luat hainele Lui și le-au făcut patru părți, fiecărui ostaș câte o parte, și cămașa. Dar cămașa era fără cusătură, de sus țesută în întregime.

24. Deci au zis unii către alții: Să n-o sfășiem, ci să aruncăm sorții pentru ea, a cui să fie; ca să se îplinească Scriptura care zice: "Împărțit-au hainele Mele loruși, și pentru cămașa Mea au aruncat sorții". Așadar ostașii acestea au făcut.

25. Și stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui și sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalena.

26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!

27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Și din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.

28. După aceea, știind Iisus că toate s-au săvârșit acum, ca să se îplinească Scriptura, a zis: Mi-e sete.

29. Și era acolo un vas plin cu oțet; iar cei care Îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oțet, l-au dus la gura Lui.

30. Deci după ce a luat oțetul, Iisus a zis: Săvârșitu-s-a. Și plecându-Și capul, Și-a dat duhul.

31. Deci iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sâmbăta pe cruce, căci era mare ziua sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierile picioarelor și să-i ridice.

32. Deci au venit ostașii și au zdrobit fluierile celui dintâi și ale celuiilalt, care era răstignit împreună cu el.

33. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu l-au zdrobit fluierile.

34. Ci unul din ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă.

35. Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui e adevărată; și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.

36. Căci s-au făcut acestea, ca să se îplinească Scriptura: "Nu l se va zdrobi nici un os".

37. Și iarăși altă Scriptură zice: "Vor privi la Acela pe care L-au împuns".

38. După acestea Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice trupul lui Iisus. Și Pilat i-a dat voie. Deci a venit și a ridicat trupul Lui.

39. Și a venit și Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă și aloe.

40. Au luat deci trupul lui Iisus și l-au înfășurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei.

41. Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, și în grădină un mormânt nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat.

42. Deci, din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape.

CAPITOLUL 20

Învierea Domnului. El Se arată Mariei Magdalena, apoi ucenicilor și la opt zile, după aceea, lui Toma.

1. Iar în ziua întâia a săptămânii (duminica), Maria Magdalena a venit la mormânt dis-de-dimineață, fiind încă întuneric, și a văzut piatra ridicată de pe mormânt.

2. Deci a alergat și a venit la Simon-Petru și la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus, și le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt și noi nu știm unde L-au pus.

3. Deci a ieșit Petru și celălalt ucenic și veneau la mormânt.

4. Și cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt.

5. Și, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat.

6. A sosit și Simon-Petru, urmând după el, și a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile puse jos,

7. Iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte, într-un loc.

8. Atunci a intrat și celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt, și a văzut și a crezut.

9. Căci încă nu știau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți.

10. Și s-au dus ucenicii iarăși la ai lor.

11. Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Și pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt.

12. Și a văzut doi îngeri în veșminte albe șezând, unul către cap și altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus.

13. Și aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.

14. Zicând acestea, ea s-a întors cu fața și a văzut pe Iisus stând, dar nu știa că este Iisus.

15. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica.

16. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreiește: Rabuni! (adică, Învățătorule)

17. Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru.

18. Și a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul și acestea i-a zis ei.

19. Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă!

20. Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul.

21. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi.

22. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt;

23. Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute.

24. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus.
25. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.
26. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă!
27. Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.
28. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu!
29. Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!
30. Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta.
31. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.

CAPITOLUL 21

Domnul Se arată ucenicilor la Marea Tiberiadei. Iertarea lui Petru și repunerea lui între apostoli.

1. După acestea, Iisus S-a arătat iarăși ucenicilor la Marea Tiberiadei, și S-a arătat așa:
2. Erau împreună Simon-Petru și Toma, cel numit Geamănul, și Natanael, cel din Cana Galileii, și fiii lui Zevedeu și alți doi din ucenicii Lui.
3. Simon-Petru le-a zis: Mă duc să pescuiesc. Și i-au zis ei: Mergem și noi cu tine. Și au ieșit și s-au suit în corabie, și în noaptea aceea n-au prins nimic.
4. Iar făcându-se dimineață, Iisus a stat la țărm; dar ucenicii n-au știut că este Iisus.
5. Deci le-a zis Iisus: Fiilor, nu cumva aveți ceva de mâncare? Ei I-au răspuns: Nu.
6. Iar El le-a zis: Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți afla. Deci au aruncat-o și nu mai puteau s-o tragă de mulțimea peștilor.
7. Și a zis lui Petru ucenicul acela pe care-l iubea Iisus: Domnul este! Deci Simon-Petru, auzind că este Domnul, și-a încins haina, căci era dezbrăcat, și s-a aruncat în apă.
8. Și ceilalți ucenici au venit cu corabia, căci nu erau departe de țărm, ci la două sute de coți, trăgând mreaja cu pești.
9. Deci, când au ieșit la țărm, au văzut jar pus jos și pește pus deasupra, și pâine.
10. Iisus le-a zis: Aduceți din peștele pe care l-ați prins acum.
11. Simon-Petru s-a suit în corabie și a tras mreaja la țărm, plină de pești mari: o sută cincizeci și trei, și, deși erau atâția, nu s-a rupt mreaja.
12. Iisus le-a zis: Veniți de prânziți. Și nici unul din ucenici nu îndrăznea să-L întrebe: Cine ești Tu?, știind că este Domnul.
13. Deci a venit Iisus și a luat pâinea și le-a dat lor, și de asemenea și peștele.
14. Aceasta este, acum, a treia oară când Iisus S-a arătat ucenicilor, după ce S-a sculat din morți.
15. Deci după ce au prânzit, a zis Iisus lui Simon-Petru: Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia? El I-a răspuns: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc. Zis-a lui: Paște mieluseii Mei.
16. Iisus i-a zis iarăși, a doua oară: Simone, fiul lui Iona, Mă iubești? El I-a zis: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc. Zis-a Iisus lui: Păstorește oile Mele.
17. Iisus i-a zis a treia oară: Simone, fiul lui Iona, Mă iubești? Petru s-a întristat, că i-a zis a treia oară: Mă iubești? și I-a zis: Doamne, Tu știi toate. Tu știi că Te iubesc. Iisus i-a zis:

Paște oile Mele.

18. Adevărat, adevărat zic ție: Dacă erai mai tânăr, te încingeai singur și umblai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, vei întinde mâinile tale și altul te va încinge și te va duce unde nu voiești.

19. Iar aceasta a zis-o, însemnând cu ce fel de moarte va preaslăvi pe Dumnezeu. Și spunând aceasta, i-a zis: Urmează Mie.

20. Dar întorcându-se, Petru a văzut venind după el pe ucenicul pe care-l iubea Iisus, acela care la Cină s-a rezemat de pieptul Lui și I-a zis: Doamne, cine este cel ce Te va vinde?

21. Pe acesta deci, văzându-l, Petru a zis lui Iisus: Doamne, dar cu acesta ce se va întâmpla?

22. Zis-a Iisus lui: Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează Mie.

23. De aceea a ieșit cuvântul acesta între frați, că ucenicul acela nu va muri; dar Iisus nu i-a spus că nu va muri ci: dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu?

24. Acesta este ucenicul care mărturisește despre acestea și care a scris acestea, și știm că mărturia lui e adevărată.

25. Dar sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin.

FAPTELE SFINȚILOR APOSTOLI

CAPITOLUL 1

Cuvânt începător. Înălțarea lui Iisus la cer. Alegerea lui Matia în locul lui Iuda Iscarioteanul.

1. Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face și a învăța,
2. Până în ziua în care S-a înălțat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales,
3. Căroră S-a și înfățișat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu.
4. Și cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care (a zis El) ați auzit-o de la Mine:
5. Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile.
6. Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare, în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel?
7. El a zis către ei: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa,
8. Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului.
9. Și acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălțat și un nor L-a luat de la ochii lor.
10. Și privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe,
11. Care au și zis: Bărbați galileieni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer.
12. Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o sâmbătă.
13. Și când au intrat, s-au suit în încăperea de sus, unde se adunau de obicei: Petru și Ioan și Iacov și Andrei, Filip și Toma, Bartolomeu și Matei, Iacov al lui Alfeu și Simon Zelotul și Iuda al lui Iacov.
14. Toți aceștia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Iisus și cu frații Lui.
15. Și în zilele acelea, sculându-se Petru în mijlocul fraților (iar numărul lor era ca la o sută douăzeci), a zis:
16. Bărbați frați, trebuia să se îplinească Scriptura aceasta pe care Duhul Sfânt, prin gura lui David, a spus-o dinainte despre Iuda, care s-a făcut călăuză celor ce L-au prins pe Iisus.
17. Căci era numărat cu noi și luase sorțul acestei slujiri.
18. Deci acesta a dobândit o țarină din plata nedreptății și, căzând cu capul înainte, a crăpat pe la mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele.
19. Și s-a făcut cunoscută aceasta tuturor celor ce locuiesc în Ierusalim, încât țarina aceasta s-a numit în limba lor Hacheldamah, adică Țarina Sângelui.
20. Căci este scris în Cartea Psalmilor: "Facă-se casa lui pustie și să nu aibă cine să locuiască în ea! Și slujirea lui s-o ia altul".
21. Deci trebuie ca unul din acești bărbați, care s-au adunat cu noi în timpul cât a petrecut între noi Domnul Iisus,
22. Începând de la botezul lui Ioan, până în ziua în care S-a înălțat de la noi, să fie împreună cu noi martor al învierii Lui.
23. Și au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iustus, și pe Matia.
24. Și, rugându-se, au zis: Tu, Doamne, Care cunoști inimile tuturor, arată pe care din aceștia doi l-ai ales,

25. Ca să ia locul acestei slujiri și al apostoliei din care Iuda a căzut, ca să meargă în locul lui.
26. Și au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Matia, și s-a socotit împreună cu cei unsprezece apostoli.

CAPITOLUL 2

Pogorârea Duhului Sfânt. Cuvântarea lui Petru.

1. Și când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.
2. Și din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședeau ei.
3. Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei.
4. Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi.
5. Și erau în Ierusalim locuitori iudei, bărbați cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer.
6. Și iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulțimea și s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa.
7. Și erau uimiți toți și se minunau zicând: Iată, nu sunt aceștia care vorbesc toți galileieni?
8. Și cum auzim noi fiecare limba noastră, în care ne-am născut?
9. Parți și mezi și elamiți și cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea și în Capadocia, în Pont și în Asia,
10. În Frigia și în Pamfilia, în Egipt și în părțile Libiei cea de lângă Cirene, și romani în treacăt, iudei și prozeliți,
11. Cretani și arabi, îi auzim pe ei vorbind în limbile noastre despre faptele minunate ale lui Dumnezeu!
12. Și toți erau uimiți și nu se dumireau, zicând unul către altul: Ce va să fie aceasta?
13. Iar alții batjocorindu-i, ziceau că sunt plini de must.
14. Și stând Petru cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a vorbit: Bărbați iudei, și toți care locuiți în Ierusalim, aceasta să vă fie cunoscută și luați în urechi cuvintele mele;
15. Că aceștia nu sunt beți, cum vi se pare vouă, căci este al treilea ceas din zi;
16. Ci aceasta este ce s-a spus prin proorocul Ioil:
17. "Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul și fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci și cei mai tineri ai voștri vor vedea vedenii și bătrânii voștri vise vor visa.
18. Încă și peste slugile Mele și peste slujnicele Mele voi turna în acele zile, din Duhul Meu și vor prooroci.
19. Și minuni voi face sus în cer și jos pe pământ semne: sânge, foc și fumegare de fum.
20. Soarele se va schimba în întuneric și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și strălucită.
21. Și tot cel ce va chema numele Domnului se va mântui".
22. Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: Pe Iisus Nazarineanul, bărbat adevărat între voi de Dumnezeu, prin puteri, prin minuni și prin semne pe care le-a făcut prin El Dumnezeu în mijlocul vostru, precum și voi știți,
23. Pe Acesta, fiind dat, după sfatul cel rânduit și după știința cea dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați luat și, pironindu-L, prin mâinile celor fără de lege, L-ați omorât,
24. Pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegând durerile morții, întrucât nu era cu putință ca El să fie ținut de ea.
25. Căci David zice despre El: "Totdeauna am văzut pe Domnul înaintea mea, căci El este de-a dreapta mea, ca să nu mă clatin.
26. De aceea s-a bucurat inima mea și s-a veselit limba mea; chiar și trupul meu se va odihni întru nădejde.

27. Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel sfânt al Tău să vadă stricăciune.
28. Făcutu-mi-ai cunoscute căile vieții; cu înfățișarea Ta mă vei umple de bucurie".
29. Bărbați frați, cuvine-se a vorbi cu îndrăznire către voi despre strămoșul David, că a murit și s-a îngropat, iar mormântul lui este la noi, până în ziua aceasta.
30. Deci el, fiind prooroc și știind că Dumnezeu i S-a jurat cu jurământ să așeze pe tronul-i din rodul coapselor lui,
31. Mai înainte văzând, a vorbit despre învierea lui Hristos: că n-a fost lăsat în iad sufletul Lui și nici trupul Lui n-a văzut putreziciunea.
32. Dumnezeu a înviat pe Acest Iisus, Căruia noi toți suntem martori.
33. Deci, înălțându-Se prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, L-a revărsat pe Acesta, cum vedeți și auziți voi.
34. Căci David nu s-a suit la ceruri, dar el a zis: "Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea,
35. Până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale".
36. Cu siguranță să știe deci toată casa lui Israel că Dumnezeu, pe Acest Iisus pe Care voi L-ați răstignit, L-a făcut Domn și Hristos.
37. Ei auzind acestea, au fost pătrunși la inimă și au zis către Petru și ceilalți apostoli: Bărbați frați, ce să facem?
38. Iar Petru a zis către ei: Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.
39. Căci vouă este dată făgăduința și copiilor voștri și tuturor celor de departe, pe oricâți îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.
40. Și cu alte mai multe vorbe mărturisirea și-i îndemna, zicând: Mântuiți-vă de acest neam viclean.
41. Deci cei ce au primit cuvântul lui s-au botezat și în ziua aceea s-au adăugat ca la trei mii de suflete.
42. Și stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni.
43. Și tot sufletul era cuprins de teamă, căci multe minuni și semne se făceau în Ierusalim prin apostoli, și mare frică îi stăpânea pe toți.
44. Iar toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște.
45. Și își vindeau bunurile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare.
46. Și în fiecare zi, stăruiau într-un cuget în templu și, frângând pâinea în casă, luau împreună hrana întru bucurie și întru curăția inimii.
47. Lăudând pe Dumnezeu și având har la tot poporul. Iar Domnul adăuga zilnic Bisericii pe cei ce se mântuiau.

CAPITOLUL 3

Petru vindecă un olog și propovăduiește mulțimii Evanghelia.

1. Iar Petru și Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea.
2. Și era un bărbat olog din pânțele mamei sale, pe care-l aduceau și-l puneau în fiecare zi la poarta templului, zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu,
3. Care, văzând că Petru și Ioan vor să intre în templu, le-a cerut milostenie.
4. Iar Petru, căutând spre el, împreună cu Ioan, a zis: Privește noi;
5. Iar el se uita la ei cu luare-aminte, așteptând să primească ceva de la ei.
6. Iar Petru a zis: Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă!
7. Și apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat și îndată gleznele și tălpile picioarelor lui s-au întărit.
8. Și sărind, a stat în picioare și umbla, și a intrat cu ei în templu, umblând și sărind și lăudând pe Dumnezeu.

9. Și tot poporul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu.
10. Și îl cunoșteau că el era cel care ședea pentru milostenie, la Poarta Frumoasă a templului, și s-au umplut de uimire și de mirare pentru ceea ce i s-a întâmplat.
11. Și ținându-se el de Petru și de Ioan, tot poporul, uimit, alerga la ei, în pridvorul numit al lui Solomon.
12. Iar Petru, văzând aceasta, a răspuns către popor: Bărbați israeliți, de ce vă mirați de acest lucru, sau de ce stați cu ochii ațintiți la noi, ca și cum cu a noastră putere sau cucernicie l-am fi făcut pe acesta să umble?
13. Dumnezeuul lui Avraam și al lui Isaac și al lui Iacov, Dumnezeuul părinților noștri a slăvit pe Fiul Său Iisus, pe Care voi L-ați predat și L-ați tăgăduit în fața lui Pilat, care găsisese cu cale să-L elibereze.
14. Dar voi v-ați lepădat de Cel sfânt și drept și ați cerut să vă dăruiască un bărbat ucigaș.
15. Iar pe Începătorul vieții L-ați omorât, pe Care însă Dumnezeu L-a înviat din morți și ai Cărui martori suntem noi.
16. Și prin credința în numele Lui, pe acesta pe care îl vedeți și îl cunoașteți, l-a întărit numele lui Iisus și credința cea întru El i-a dat lui întregirea aceasta a trupului, înaintea voastră, a tuturor.
17. Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut rău ca și mai-marii voștri.
18. Dar Dumnezeu a împlinit astfel cele ce vestise dinainte prin gura tuturor proorocilor, că Hristosul Său va pătimi.
19. Deci pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre,
20. Ca să vină de la fața Domnului vremuri de ușurare și ca să vă trimită pe Cel mai dinainte vestit vouă, pe Iisus Hristos,
21. Pe Care trebuie să-L primească Cerul până la vremile stabilirii din nou a tuturor celor despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi prooroci din veac.
22. Moise a zis către părinți: "Domnul Dumnezeu va ridica vouă dintre frații voștri Prooroc ca mine. Pe El să-L ascultați în toate câte vă va spune.
23. Și tot sufletul care nu va asculta de Proorocul Acela, va fi nimicit din popor".
24. Iar toți proorocii de la Samuel și cei câți le-au urmat au vorbit și au vestit zilele acestea.
25. Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a încheiat Dumnezeu cu părinții noștri, grăind către Avraam: "Și întru seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului".
26. Dumnezeu, înviind pe Fiul Său, L-a trimis întâi la voi, să vă binecuvânteze, ca fiecare să se întoarcă de la răutățile sale.

CAPITOLUL 4

Petru și Ioan închiși și aduși să dea socoteală în fața sinedriului. Rugăciunea credincioșilor. Viața de obște.

1. Dar pe când vorbeau ei către popor, au venit peste ei preoții, căpetenia gărzii templului și saducheii,
2. Mâniindu-se că ei învață poporul și vestesc întru Iisus învierea din morți.
3. Și punând mâna pe ei, i-au pus sub pază, până a doua zi, căci acum era seară.
4. Totuși mulți din cei ce auziseră cuvântul au crezut și numărul bărbaților credincioși s-a făcut ca la cinci mii.
5. Și a doua zi s-au adunat căpeteniile lor și bătrânii și cărturarii din Ierusalim,
6. Și Anna arhiereul și Caiafa și Ioan și Alexandru și câți erau din neamul arhieresc,
7. Și punându-i în mijloc, îi întrebau: Cu ce putere sau în al cui nume ați făcut voi aceasta?
8. Atunci Petru, plin fiind de Duhul Sfânt, le-a vorbit: Căpetenii ale poporului și bătrâni ai lui Israel,
9. Fiindcă noi suntem astăzi cercetați pentru facere de bine unui om bolnav, prin cine a fost el vindecat,

10. Cunoscut să vă fie vouă tuturor, și la tot poporul Israel, că în numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, pe Care voi L-ați răstignit, dar pe Care Dumnezeu L-a înviat din morți, întru Acela stă acesta sănătos înaintea voastră!
11. Acesta este piatra cea neluată în seamă de către voi, zidarii, care a ajuns în capul unghiului;
12. Și întru nimeni altul nu este mântuirea, căci nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi.
13. Și văzând ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan și știind că sunt oameni fără carte și simpli, se mirau, și îi cunoșteau că fuseseră împreună cu Iisus;
14. Și văzând pe omul cel tămăduit, stând cu ei, n-aveau nimic de zis împotriva,
15. Dar poruncindu-le să iasă afară din sinedriu, vorbeau între ei,
16. Zicând: ce vom face acestor oameni? Căci este învederat tuturor celor ce locuiesc în Ierusalim că prin ei s-a făcut o minune cunoscută și nu putem să tăgăduim.
17. Dar ca aceasta să nu se răspândească mai mult în popor, să le poruncim cu amenințare să nu mai vorbească, în numele acesta, nici unui om.
18. Și chemându-i, le-au poruncit ca nicidecum să nu mai grăiască, nici să mai învețe în numele lui Iisus.
19. Iar Petru și Ioan, răspunzând, au zis către ei: Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu.
20. Căci noi nu putem să nu vorbim cele ce am văzut și am auzit.
21. Dar ei, amenințându-i din nou, le-au dat drumul, negăsind nici un chip cum să-i pedepsească, din cauza poporului, fiindcă toți slăveau pe Dumnezeu, pentru ceea ce se făcuse.
22. Căci omul cu care se făcuse această minune a vindecării avea mai mult ca patruzeci de ani.
23. Fiind sloboziți, au venit la ai lor și le-au spus câte le-au vorbit lor arhieriei și bătrânii.
24. Iar ei, auzind, într-un cuget au ridicat glasul către Dumnezeu și au zis: Stăpâne, Dumnezeule, Tu, Care ai făcut cerul și pământul și marea și toate cele ce sunt în ele,
25. Care prin Duhul Sfânt și prin gura părintelui nostru David, slujitorul Tău, ai zis: Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat cele deșarte?
26. Ridicatu-s-au regii pământului și căpeteniile s-au adunat laolaltă împotriva Domnului și împotriva Unsului Lui,
27. Căci asupra Sfântului Tău Fiu Iisus, pe care Tu L-ai uns, s-au adunat laolaltă, cu adevărat, în cetatea aceasta, și Irod și Pontius Pilat cu păgânii și cu popoarele lui Israel,
28. Ca să facă toate câte mâna Ta și sfatul Tău mai dinainte au rânduit să fie.
29. Și acum, Doamne, caută spre amenințările lor și dă robilor Tăi să grăiască cuvântul Tău cu toată îndrăzneala,
30. Întinzând dreapta Ta spre vindecare și săvârșind semne și minuni, prin numele Sfântului Tău Fiu Iisus.
31. Și pe când se rugau astfel, s-a cutremurat locul în care erau adunați, și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și grăiau cu îndrăzneală cuvântul lui Dumnezeu.
32. Iar inima și sufletul mulțimii celor ce au crezut erau una și nici unul nu zicea că este al său ceva din averea sa, ci toate le erau de obște.
33. Și cu mare putere apostolii mărturiseau despre învierea Domnului Iisus Hristos și mare har era peste ei toți.
34. Și nimeni nu era între ei lipsit, fiindcă toți câți aveau țărini sau case le vindeau și aduceau prețul celor vândute,
35. Și-l puneau la picioarele apostolilor. Și se împărțea fiecăruia după cum avea cineva trebuință.
36. Iar Iosif, cel numit de apostoli Barnaba (care se tâlcuiește fiul mângâierii), un levit, născut în Cipru,
37. Având țarină și vânzând-o, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor.

CAPITOLUL 5

Anania și Safira. Apostolii sunt închiși, dar un înger le dă drumul. Sfatul lui Gamaliel.

1. Iar un om, anume Anania, cu Safira, femeia lui, și-a vândut țarina.
2. Și a dosit din preț, știind și femeia lui, și aducând o parte, a pus-o la picioarele apostolilor.
3. Iar Petru a zis: Anania, de ce a umplut satana inima ta, ca să minți tu Duhului Sfânt și să dosești din prețul țarinei?
4. Oare, păstrând-o, nu-ți rămânea ție, și vândută nu era în stăpânirea ta? Pentru ce ai pus în inima ta lucrul acesta? N-ai mințit oamenilor, ci lui Dumnezeu.
5. Iar Anania, auzind aceste cuvinte, a căzut și a murit. Și frică mare i-a cuprins pe toți care au auzit.
6. Și sculându-se cei mai tineri, l-au înfășurat și, scoțându-l afară, l-au îngropat.
7. După un răstimp, ca de trei ceasuri, a intrat și femeia lui, neștiind ce se întâmplase.
8. Iar Petru a zis către ea: Spune-mi dacă ați vândut țarina cu atât? Iar ea a zis: Da, cu atât.
9. Iar Petru a zis către ea: De ce v-ați învoit voi să ispițiți Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușă și te vor scoate afară și pe tine.
10. Și ea a căzut îndată la picioarele lui Petru și a murit. Și intrând tinerii, au găsit-o moartă și, scoțând-o afară, au îngropat-o lângă bărbatul ei.
11. Și frică mare a cuprins toată Biserica și pe toți care au auzit acestea.
12. Iar prin mâinile apostolilor se făceau semne și minuni multe în popor, și erau toți, într-un cuget, în pridvorul lui Solomon.
13. Și nimeni dintre ceilalți nu cuteza să se alipească de ei, dar poporul îi lăuda.
14. Și din ce în ce mai mult se adăugau cei ce credeau în Domnul, mulțime de bărbați și de femei,
15. Încât scoteau pe cei bolnavi în ulițe și-i puneau pe paturi și pe tărgi, ca venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei.
16. Și se aduna și mulțimea din cetățile dimprejurul Ierusalimului, aducând bolnavi și bântuiți de duhuri necurate, și toți se vindeau.
17. Și sculându-se arhiereul și toți cei împreună cu el - cei din eresul saducheilor - s-au umplut de pizmă.
18. Și au pus mâna pe apostoli și i-au băgat în temnița obștească.
19. Iar un înger al Domnului, în timpul nopții, a deschis ușile temniței și, scoțându-i, le-a zis:
20. Mergeți și, stând, grațiți poporului în templu toate cuvintele vieții acesteia.
21. Și, auzind, au intrat de dimineată în templu și învățau. Dar venind arhiereul și cei împreună cu el, au adunat sinedriul și tot sfatul bătrânilor fiilor lui Israel și au trimis la temniță să-i aducă pe apostoli.
22. Dar, ducându-se, slugile nu i-au găsit în temniță și, întorcându-se, au vestit,
23. Zicând: Temnița am găsit-o încuiată în toată siguranța și pe paznici stând la uși, dar când am descuiat, înăuntru n-am găsit pe nimeni.
24. Când au auzit aceste cuvinte, căpetenia pazei templului și arhieriei erau nedumeriți cu privire la ei, ce-ar putea să fie aceasta.
25. Dar venind cineva, le-a dat de veste: Iată, bărbații pe care i-ați pus în temniță sunt în templu, stând și învățând poporul.
26. Atunci, ducându-se, căpetenia pazei templului împreună cu slujitorii i-au adus dar nu cu sila, că se temeau de popor să nu-i omoare cu pietre.
27. Și, aducându-i, i-au pus în fața sinedriului. Iar arhiereul i-a întrebat,
28. Zicând: Au nu v-am poruncit vouă cu poruncă să nu mai învățați în numele acesta? Și iată ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și voiți să aduceți asupra noastră sângele Acestui Om!
29. Iar Petru și apostolii, răspunzând, au zis: Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni.

30. Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Iisus, pe Care voi L-ați omorât, spânzurându-L pe lemn.
31. Pe Acesta, Dumnezeu, prin dreapta Sa, L-a înălțat Stăpânitor și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăință și iertarea păcatelor.
32. Și suntem martori ai acestor cuvinte noi și Duhul Sfânt, pe Care Dumnezeu L-a dat celor ce Îl ascultă.
33. Iar ei, auzind, se mâniau foarte și se sfătuiau să-i omoare.
34. Și ridicându-se în sinedriu un fariseu, anume Gamaliel, învățător de Lege, cinstit de tot poporul, a poruncit să-i scoată pe oameni afară puțin,
35. Și a zis către ei: Bărbați israeliți, luați aminte la voi, ce aveți să faceți cu acești oameni.
36. Că înainte de zilele acestea s-a ridicat Teudas, zicând că el este cineva, căruia i s-au alăturat un număr de bărbați ca la patru sute, care a fost ucis și toți câți l-au ascultat au fost risipiți și nimiciți.
37. După aceasta s-a ridicat Iuda Galileianul, în vremea numărătorii, și a atras popor mult după el; și acela a pierit și toți câți au ascultat de el au fost împrăștiați.
38. Și acum zic vouă: Feriți-vă de oamenii aceștia și lăsați-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni, se va nimici;
39. Iar dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu.
40. Și l-au ascultat pe el; și chemând pe apostoli și bătându-i, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus, și le-au dat drumul.
41. Iar ei au plecat din fața sinedriului, bucurându-se că s-au învrednicit, pentru numele Lui, să sufere ocară.
42. Și toată ziua, în templu și prin case, nu încetau să învețe și să binevestească pe Hristos Iisus.

CAPITOLUL 6

Alegerea și hirotonirea celor șapte diaconi. Obștea sporește.

1. În zilele acelea, înmulțindu-se ucenicii, eleniștii (iudei) murmurau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la slujirea cea de fiecare zi.
2. Și chemând cei doisprezece mulțimea ucenicilor, au zis: Nu este drept ca noi, lăsând de-o parte cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese.
3. Drept aceea, fraților, căutați șapte bărbați dintre voi, cu nume bun, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune, pe care noi să-i rânduim la această slujbă.
4. Iar noi vom stărui în rugăciune și în slujirea cuvântului.
5. Și a plăcut cuvântul înaintea întregii mulțimi, și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh Sfânt, și pe Filip, și pe Prohor, și pe Nicanor, și pe Timon, și pe Parmena, și pe Nicolae, prozelit din Antiohia,
6. Pe care i-au pus înaintea apostolilor, și ei, rugându-se și-au pus mâinile peste ei.
7. Și cuvântul lui Dumnezeu creștea, și se înmulțea foarte numărul ucenicilor în Ierusalim, încă și mulțime de preoți se supuneau credinței.
8. Iar Ștefan, plin de har și de putere, făcea minuni și semne mari în popor.
9. Și s-au ridicat unii din sinagoga ce se zicea a libertinilor și a cirenenilor și a alexandrinilor și a celor din Cilicia și din Asia, sfădindu-se cu Ștefan.
10. Și nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și a Duhului cu care el vorbea.
11. Atunci au pus pe niște bărbați să zică: L-am auzit spunând cuvinte de hulă împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu.
12. Și au întărâtat poporul și pe bătrâni și pe cărturari și, năvălind asupra-i, l-au răpit și l-au dus în sinedriu.
13. Și au pus martori mincinoși, care ziceau: Acest om nu încetează a vorbi cuvinte de hulă împotriva acestui loc sfânt și a Legii.

14. Că l-au auzit zicând că Acest Iisus Nazarineanul va strica locul acesta și va schimba datinile pe care ni le-a lăsat nouă Moise.

15. Și ațintindu-și ochii asupra lui, toți cei ce ședeau în sinedriu au văzut fața lui ca o față de înger.

CAPITOLUL 7

Cuvântarea și martiriul lui Ștefan.

1. Și a zis arhiereul: Adevărate sunt acestea?

2. Iar el a zis: Bărbați frați și părinți, ascultați! Dumnezeuul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, mai înainte de a locui în Haran,

3. Și a zis către el: Ieși din pământul tău și din rudenia ta și vino în pământul pe care ți-l voi arăta.

4. Atunci, ieșind din pământul caldeilor, a locuit în Haran. Iar de acolo, după moartea tatălui său, l-a strămutat în această țară, în care locuiți voi acum,

5. Și nu i-a dat moștenire în ea nici o palmă de pământ, ci i-a făgăduit că i-o va da lui spre stăpânire și urmașilor lui după el, neavând el copil.

6. Și Dumnezeu a vorbit astfel: "Urmașii lui vor fi străini în pământ străin, și acolo îi vor robi și-i vor asupri patru sute de ani.

7. Și pe poporul la care vor fi robi, Eu îl voi judeca - a zis Dumnezeu - iar după acestea vor ieși și-Mi vor sluji Mie în locul acesta".

8. Și i-a dat legământul tăierii împrejur; și așa a născut pe Isaac și l-a tăiat împrejur a opta zi; și Isaac a născut pe Iacov și Iacov pe cei doisprezece patriarhi.

9. Și patriarhii, pizmuind pe Iosif, l-au vândut în Egipt; dar Dumnezeu era cu el,

10. Și l-a scos din toate necazurile lui și i-a dat har și înțelepciune înaintea lui Faraon, regele Egiptului, iar acesta l-a pus mai mare peste Egipt și peste toată casa lui.

11. Și a venit foamete peste tot Egiptul și peste Canaan, și strâmtorare mare, și părinții noștri nu mai găseau hrană.

12. Și Iacov, auzind că este grâu în Egipt, a trimis pe părinții noștri întâia oară.

13. Iar a doua oară Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi și Faraon a aflat neamul lui Iosif.

14. Și Iosif, trimițând, a chemat pe Iacov, tatăl său, și toată rudenia sa, cu șaptezeci și cinci de suflete.

15. Și Iacov s-a coborât în Egipt; și a murit și el și părinții noștri;

16. Și au fost strămutați la Sichem și au fost puși în mormântul pe care Avraam l-a cumpărat cu preț de argint, de la fiii lui Emor, în Sichem;

17. Dar cum se apropia vremea făgăduinței pentru care s-a jurat Dumnezeu lui Avraam, a crescut poporul și s-a înmulțit în Egipt,

18. Până când s-a ridicat peste Egipt alt rege, care nu știa de Iosif.

19. Acesta, purtându-se ca un viclean cu neamul nostru, a asuprit pe părinții noștri să-și lepede pruncii lor, ca să nu mai trăiască.

20. În vremea aceea s-a născut Moise și era plăcut lui Dumnezeu. Și trei luni a fost hrănit în casa tatălui său.

21. Și fiind lepădat, l-a luat fiica lui Faraon și l-a crescut ca pe un fiu al ei.

22. Și a fost învățat Moise în toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvintele și în faptele lui.

23. Iar când a împlinit patruzeci de ani, și-a pus în gând să cerceteze pe frații săi, fiii lui Israel.

24. Și văzând pe unul dintre ei că suferă strâmbătate, l-a apărât și, omorând pe egiptean, a răzbunat pe cel asuprit.

25. Și el credea că frații săi vor pricepe că Dumnezeu, prin mâna lui, le dăruiește izbăvire, dar ei n-au înțeles.

26. Și a doua zi s-a arătat unora care se băteau și i-a îndemnat la pace, zicând: Bărbaților, sunteți

frați. De ce vă faceți rău unul altuia?

27. Dar cel ce asuprea pe aproapele l-a îmbrâncit, zicând: Cine te-a pus pe tine domn și judecător peste noi?

28. Nu cumva vrei să mă omori, cum ai omorât ieri pe egiptean?

29. La acest cuvânt, Moise a fugit și a trăit ca străin în țara Madian, unde a născut doi fii.

30. Și după ce s-au împlinit patruzeci de ani, îngerul Domnului i s-a arătat în pustiu Muntelui Sinai, în flacăra focului unui rug.

31. Iar Moise, văzând, s-a minunat de vedenie, dar când s-a apropiat ca să ia seama mai bine, a fost glasul Domnului către el:

32. "Eu sunt Dumnezeuul părinților tăi, Dumnezeuul lui Avraam și Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov". Și Moise, tremurând, nu îndrăznește să privească;

33. Iar Domnul i-a zis: "Dezleagă încălțăminte de picioarele tale, căci locul pe care stai este pământ sfânt.

34. Privind, am văzut asuprirea poporului Meu în Egipt și suspinul lor l-am auzit și M-am pogorât ca să-i scot. Și acum vino, să te trimit în Egipt".

35. Pe Moise acesta de care s-au lepădat, zicând: Cine te-a pus pe tine domn și judecător?, pe acesta l-a trimis Dumnezeu domn și răscumpărător, prin mâna îngerului care i se arătase lui în rug.

36. Acesta i-a scos afară, făcând minuni și semne în țara Egiptului și în Marea Roșie și în pustie, timp de patruzeci de ani.

37. Acesta este Moise cel ce a zis fiilor lui Israel: "Prooroc ca mine vă va ridica Dumnezeu din frații voștri; pe EL să-L ascultați".

38. Acesta este cel ce a fost la adunarea în pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe Muntele Sinai și cu părinții noștri, primind cuvinte de viață ca să ni le dea nouă.

39. De acesta n-au voit să asculte părinții noștri, ci l-au lepădat și inimile lor s-au întors către Egipt,

40. Zicând lui Aaron: "Fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră; căci acestui Moise, care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce i s-a întâmplat".

41. Și au făcut, în zilele acelea, un vițel și au adus idolului jertfă și se veseleau de lucrurile mâinilor lor.

42. Și S-a întors Dumnezeu și i-a dat pe ei să slujească oștirii cerului, precum este scris în cartea proorocilor: "Adus-ați voi Mie, casă a lui Israel, timp de patruzeci de ani, în pustie, junghieri și jertfe?

43. Și ați purtat cortul lui Moloh și steaua dumnezeului vostru Remfan, chipurile pe care le-ați făcut, ca să vă închinați la ele! De aceea vă voi strămuta dincolo de Babilon".

44. Părinții noștri aveau în pustie cortul mărturie, precum orânduise Cel ce a vorbit cu Moise, ca să-l facă după chipul pe care îl văzuse;

45. Și pe acesta primindu-l, părinții noștri l-au adus cu Iosua în țara stăpânită de neamuri, pe care Dumnezeu le-a izgonit din fața părinților noștri, până în zilele lui David,

46. Care a aflat har înaintea lui Dumnezeu și a cerut să găsească un locaș pentru Dumnezeu lui Iacov.

47. Iar Solomon l-a zidit Lui casă,

48. Dar Cel Preaînalt nu locuiește în temple făcute de mâini, precum zice proorocul:

49. "Cerul este tronul Meu și pământul așternut picioarelor Mele. Ce casă Îmi veți zidi Mie? - zice Domnul - sau care este locul odihnei Mele?

50. Nu mâna Mea a făcut toate acestea?"

51. Voi cei tari în cerbice și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea stați împotriva Duhului Sfânt, precum și părinții voștri, așa și voi!

52. Pe care dintre prooroci nu l-au prigonit părinții voștri? Și au ucis pe cei ce au vestit mai dinainte sosirea Celui Drept, ai Cărui vânzători și ucigași v-ați făcut voi acum,

53. Voi, care ați primit Legea întru rânduiri de îngeri și n-ați păzit-o!

54. Iar ei, auzind acestea, fremătau de furie în inimile lor și scrâșneau din dinți împotriva lui.
55. Iar Ștefan, fiind plin de Duh Sfânt și privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu.
56. Și a zis: Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu!
57. Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui.
58. Și scoțându-l afară din cetate, îl băteau cu pietre. Iar martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul.
59. Și îl băteau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și zicea: Doamne, Iisuse, primește duhul meu!
60. Și, îngenunchind, a strigat cu glas mare: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta! Și zicând acestea, a murit.

CAPITOLUL 8

Saul prigonește Biserica.

1. Și Saul s-a făcut părtaș la uciderea lui. Și s-a făcut în ziua aceea prigoană mare împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin ținuturile Iudeii și ale Samariei.
2. Iar bărbați cucernici au îngropat pe Ștefan și au făcut plângere mare pentru el.
3. Și Saul pustia Biserica, intrând prin case și, târând pe bărbați și pe femei, îi predă la temniță.
4. Iar cei ce se împrăstiaseră străbăteau țara, binevestind cuvântul.
5. Iar Filip, coborându-se într-o cetate a Samariei, le propovăduia pe Hristos.
6. Și mulțimile luau aminte într-un cuget la cele spuse de către Filip, ascultându-l și văzând semnele pe care le săvârșea.
7. Căci din mulți care aveau duhuri necurate, strigând cu glas mare, ele ieșeau și mulți slăbănogi și șchiopi s-au vindecat.
8. Și s-a făcut mare bucurie în cetatea aceea.
9. Dar era mai dinainte în cetate un bărbat, anume Simon, vrăjind și uimind neamul Samariei, zicând că el este cineva mare,
10. La care luau aminte toți, de la mic până la mare, zicând: Acesta este puterea lui Dumnezeu, numită cea mare.
11. Și luau aminte la el, fiindcă de multă vreme, cu vrăjile lui, îi uimise.
12. Iar când au crezut lui Filip, care le propovăduia despre împărăția lui Dumnezeu și despre numele lui Iisus Hristos, bărbați și femei se botezau.
13. Iar Simon a crezut și el și, botezându-se, era mereu cu Filip. Și văzând semnele și minunile mari ce se făceau, era uimit.
14. Iar apostolii din Ierusalim, auzind că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan,
15. Care, coborând, s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt.
16. Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul dintre ei, ci erau numai botezați în numele Domnului Iisus.
17. Atunci își puneau mâinile peste ei, și ei luau Duhul Sfânt.
18. Și Simon văzând că prin punerea mâinilor apostolilor se dă Duhul Sfânt, le-a adus bani,
19. Zicând: Dați-mi și mie puterea aceasta, ca acela pe care voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt.
20. Iar Petru a zis către el: Bani tăi să fie cu tine spre pierzare! Căci ai socotit că darul lui Dumnezeu se agonisește cu bani.
21. Tu n-ai parte, nici moștenire, la chemarea aceasta, pentru că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu.
22. Pocăiește-te deci de această răutate a ta și te roagă lui Dumnezeu, doară ți se va ierta cugetul inimii tale,

23. Căci întru amărăciunea fierii și întru legătura nedreptății te văd că ești.
24. Și răspunzând, Simon a zis: Rugați-vă voi la Domnul, pentru mine, ca să nu vină asupra mea nimic din cele ce ați zis.
25. Iar ei, mărturisind și grăind cuvântul Domnului, s-au întors la Ierusalim și în multe sate ale samarinenilor binevesteau.
26. Și un înger al Domnului a grăit către Filip, zicând: Ridică-te și mergi spre miazăzi, pe calea care coboară de la Ierusalim la Gaza; aceasta este pustie.
27. Ridicându-se, a mers. Și iată un bărbat din Etiopia, famen, mare dregător al Candachiei, regina Etiopiei, care era peste toată vistieria ei și care venise la Ierusalim ca să se închine,
28. Se întorcea acasă; și șezând în carul său, citea pe proorocul Isaia.
29. Iar Duhul i-a zis lui Filip: Apropie-te și te alipește de carul acesta.
30. Și alergând Filip l-a auzit citind pe proorocul Isaia, și i-a zis: Înțelegi, oare, ce citești?
31. Iar el a zis: Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? Și a rugat pe Filip să se urce și să șadă cu el.
32. Iar locul din Scriptură pe care-l citea era acesta: "Ca un miel care se aduce spre junghiere și ca o oaie fără de glas înaintea celui ce-o tunde, așa nu și-a deschis gura sa.
33. Întru smerenia Lui, judecata Lui s-a ridicat și neamul Lui cine-l va spune? Că se ridică de pe pământ viața Lui".
34. Iar famenul, răspunzând, a zis lui Filip: Rogu-te, despre cine zice proorocul acesta, despre sine ori despre altcineva?
35. Iar Filip, deschizând gura sa și începând de la scriptura aceasta, i-a binevestit pe Iisus.
36. Și, pe când mergeau pe cale, au ajuns la o apă; iar famenul a zis: Iată apă. Ce mă împiedică să fiu botezat?
37. Filip a zis: Dacă crezi din toată inima, este cu putință. Și el, răspunzând, a zis: Cred că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.
38. Și a poruncit să stea carul; și s-au coborât amândoi în apă, și Filip și famenul, și l-a botezat.
39. Iar când au ieșit din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. Și el s-a dus în calea sa, bucurându-se.
40. Iar Filip s-a aflat în Azot și, mergând, binevestea prin toate cetățile, până ce a sosit în Cezareea.

CAPITOLUL 9

Chemarea lui Saul.

1. Iar Saul, suflând încă amenințare și ucidere împotriva ucenicilor Domnului, a mers la arhiereu,
2. Și a cerut de la el scrisori către sinagogile din Damasc ca, dacă va afla acolo pe vreunii, atât bărbați, cât și femei, că merg pe calea aceasta, să-i aducă legați la Ierusalim.
3. Dar pe când călătorea el și se apropia de Damasc, o lumină din cer, ca de fulger, l-a învăluit deodată.
4. Și, căzând la pământ, a auzit un glas, zicându-i: Saule, Saule, de ce Mă prigonești?
5. Iar el a zis: Cine ești, Doamne? Și Domnul a zis: Eu sunt Iisus, pe Care tu Îl prigonești. Greu îți este să izbești cu piciorul în țepușă.
6. Și el, tremurând și înspăimântat fiind, a zis: Doamne, ce voiești să fac? Iar Domnul i-a zis: Ridică-te, intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci.
7. Iar bărbații, care erau cu el pe cale, stăteau înmărmuriți, auzind glasul, dar nevăzând pe nimeni.
8. Și s-a ridicat Saul de la pământ, dar, deși avea ochii deschiși, nu vedea nimic. Și luându-l de mână, l-au dus în Damasc.
9. Și trei zile a fost fără vedere; și n-a mâncat, nici n-a băut.
10. Și era în Damasc un ucenic, anume Anania, și Domnul i-a zis în vedenie: Anania! Iar el a zis: Iată-mă, Doamne;

11. Și Domnul a zis către el: Sculându-te, mergi pe ulița care se cheamă Ulița Dreaptă și caută în casa lui Iuda, pe un om din Tars, cu numele Saul; că, iată, se roagă.
12. Și a văzut în vedenie pe un bărbat, anume Anania, intrând la el și punându-și mâinile peste el, ca să vadă iarăși.
13. Și a răspuns Anania: Doamne, despre bărbatul acesta am auzit de la mulți câte rele a făcut sfinților Tăi în Ierusalim.
14. Și aici are putere de la arhieriei să lege pe toți care cheamă numele Tău.
15. Și a zis Domnul către el: Mergi, fiindcă acesta Îmi este vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor și a regilor și a fiilor lui Israel;
16. Căci Eu îi voi arăta câte trebuie să pătimească el pentru numele Meu.
17. Și a mers Anania și a intrat în casă și, punându-și mâinile pe el, a zis: Frate Saul, Domnul Iisus, Cel ce ți S-a arătat pe calea pe care tu veneai, m-a trimis ca să vezi iarăși și să te umpli de Duh Sfânt.
18. Și îndată au căzut de pe ochii lui ca niște solzi; și a văzut iarăși și, sculându-se, a fost botezat.
19. Și luând mâncare, s-a întărit. Și a stat cu ucenicii din Damasc câteva zile.
20. Apoi propovăduia în sinagogi pe Iisus, că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.
21. Și se mirau toți care îl auzeau și ziceau: Nu este, oare, acesta cel care prigonea în Ierusalim pe cei ce cheamă acest nume și a venit aici pentru aceea ca să-i ducă pe ei legați la arhieriei?
22. Și Saul se întărea mai mult și tulbura pe iudeii care locuiau în Damasc, dovedind că Acesta este Hristos.
23. Și după ce au trecut destule zile, iudeii s-au sfătuit să-l omoare.
24. Și s-a făcut cunoscut lui Saul vicleșugul lor. Și ei păzeau porțile și ziua și noaptea, ca să-l ucidă.
25. Și luându-l ucenicii lui noaptea, l-au coborât peste zid, lăsându-l jos într-un coș.
26. Și venind la Ierusalim, Saul încerca să se alipească de ucenici; și toți se temeau de el, necrezând că este ucenic.
27. Iar Barnaba, luându-l pe el, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum a văzut pe cale pe Domnul și că El i-a vorbit lui și cum a propovăduit la Damasc, cu îndrăzneală în numele lui Iisus.
28. Și era cu ei intrând și ieșind în Ierusalim și propovăduia cu îndrăzneală în numele Domnului.
29. Și vorbea și se sfădea cu eleniștii, iar ei căutau să-l ucidă.
30. Dar frații, aflând aceasta, l-au dus pe Saul la Cezareea și de acolo l-au trimis la Tars.
31. Deci Biserica, în toată Iudeea și Galileea și Samaria, avea pace, zidindu-se și umblând în frica de Domnul, și sporea prin mângâierea Duhului Sfânt.
32. Și trecând Petru pe la toți, a coborât și la sfinții care locuiau în Lida.
33. Și acolo a găsit pe un om, anume Enea, care de opt ani zăcea în pat, fiindcă era paralytic.
34. Și Petru i-a zis: Enea, te vindecă Iisus Hristos. Ridică-te și strânge-ți patul. Și îndată s-a ridicat.
35. Și l-au văzut toți cei ce locuiau în Lida și în Saron, care s-au și întors la Domnul.
36. Iar în Iope era o uceniță, cu numele Tavita, care, tâlcuindu-se, se zice Căprioară. Aceasta era plină de fapte bune și de milosteniile pe care le făcea.
37. Și în zilele acelea ea s-a îmbolnăvit și a murit. Și, scaldând-o, au pus-o în camera de sus.
38. Și fiind aproape Lida de Iope, ucenicii, auzind că Petru este în Lida, au trimis pe doi bărbați la el, rugându-l: Nu pregeta să vii până la noi.
39. Și Petru, sculându-se, a venit cu ei. Când a sosit, l-au dus în camera de sus și l-au înconjurat toate văduvele, plângând și arătând cămășile și hainele câte le făcea Căprioara, pe când era cu ele.
40. Și Petru, scoțând afară pe toți, a îngenunchiat și s-a rugat și, întorcându-se către trup, a zis: Tavita scoală-te! Iar ea și-a deschis ochii și, văzând pe Petru, a șezut.
41. Și dându-i mâna, Petru a ridicat-o și, chemând pe sfinți și pe văduve, le-a dat-o vie.
42. Și s-a făcut cunoscută aceasta în întreaga Iope și mulți au crezut în Domnul.
43. Și el a rămas în Iope multe zile, la un oarecare Simon, tăbăcar.

CAPITOLUL 10

Corneliu vine la credință.

1. Iar în Cezareea era un bărbat cu numele Corneliu, sutaș, din cohorta ce se chema Italica,
2. Cucernic și temător de Dumnezeu, cu toată casa lui și care făcea multe milostenii poporului și se ruga lui Dumnezeu totdeauna.
3. Și a văzut în vedenie, lămurit, cam pe la ceasul al nouălea din zi, un înger al lui Dumnezeu, intrând la el și zicându-i: Corneliu!
4. Iar Corneliu, căutând spre el și înfricoșându-se, a zis: Ce este, Doamne? Și îngerul i-a zis: Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit, spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu.
5. Și acum, trimite bărbați la Iope și cheamă să vină un oarecare Simon, care se numește și Petru.
6. El este găzduit la un om oarecare Simon, tăbăcar, a cărui casă este lângă mare. Acesta îți va spune ce să faci.
7. Și după ce s-a dus îngerul care vorbea cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale de casă și pe un ostaș cucernic din cei ce îi erau mai apropiați.
8. Și după ce le-a istorisit toate, i-a trimis la Iope.
9. Iar a doua zi, pe când ei mergeau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s-a suit pe acoperiș, să se roage pe la ceasul al șaselea.
10. Și i s-a făcut foame și voia să mănânce, dar, pe când ei îi pregăteau să mănânce, a căzut în extaz.
11. Și a văzut cerul deschis și coborându-se ceva ca o față mare de pânză, legată în patru colțuri, lăsându-se pe pământ.
12. În ea erau toate dobitoacele cu patru picioare și târătoarele pământului și păsările cerului.
13. Și glas a fost către el: Sculându-te, Petre, junghie și mănâncă.
14. Iar Petru a zis: Nicidecum, Doamne, căci niciodată n-am mâncat nimic spurcat și necurat.
15. Și iarăși, a doua oară, a fost glas către el: Cele ce Dumnezeu a curățit, tu să nu le numești spurcate.
16. Și aceasta s-a făcut de trei ori și îndată acel ceva s-a ridicat la cer.
17. Pe când Petru nu se dumirea întru sine ce ar putea să fie vedenia pe care o văzuse, iată bărbații cei trimiși de Corneliu, întrebând de casa lui Simon, s-au oprit la poartă,
18. Și, strigând, întrebau dacă Simon, numit Petru, este găzduit acolo.
19. Și tot gândindu-se Petru la vedenie, Duhul i-a zis: Iată, trei bărbați te caută;
20. Ci sculându-te, coboară-te și mergi împreună cu ei, de nimic îndoindu-te, fiindcă Eu i-am trimis.
21. Și Petru, coborându-se la bărbații trimiși la el de Corneliu, le-a zis: Iată, eu sunt acela pe care îl căutați. Care este pricina pentru care ați venit?
22. Iar ei au zis: Corneliu sutașul, om drept și temător de Dumnezeu și mărturisit de tot neamul iudeilor, a fost înștiințat de către un sfânt înger să trimită să te cheme acasă la el, ca să audă cuvinte de la tine.
23. Deci, chemându-i înăuntru, i-a găzduit. Iar a doua zi, sculându-se, a plecat împreună cu ei; iar câțiva din frații cei din Iope l-au însoțit.
24. Și în ziua următoare au intrat în Cezareea. Iar Corneliu îi aștepta și chemase acasă la el rudeniile sale și prietenii cei mai de aproape.
25. Și când a fost să intre Petru, Corneliu, întâmpinându-l, i s-a închinat, căzând la picioarele lui.
26. Iar Petru l-a ridicat, zicându-i: Scoală-te. Și eu sunt om.
27. Și, vorbind cu el, a intrat și a găsit pe mulți adunați.
28. Și a zis către ei: Voi știți că nu se cuvine unui bărbat iudeu să se unească sau să se apropie de cel de alt neam, dar mie Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat.
29. De aceea, chemat fiind să vin, am venit fără împotrivire. Deci vă întreb: Pentru care cuvânt ați trimis după mine?

30. Corneliu a zis: Acum patru zile eram postind până la ceasul acesta și mă rugam în casa mea, în ceasul al nouălea, și iată un bărbat în haină strălucitoare a stat în fața mea.
31. Și el a zis: Corneliu, a fost ascultată rugăciunea ta și milosteniile tale au fost pomenite înaintea lui Dumnezeu.
32. Trimite, deci, la Iope și cheamă pe Simon, cel ce se numește Petru; el este găzduit în casa lui Simon, tăbăcarul, lângă mare.
33. Deci îndată am trimis la tine; și tu ai făcut bine că ai venit. Și acum noi toți suntem de față înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm toate cele poruncite ție de Domnul.
34. Iar Petru, deschizându-și gura, a zis: Cu adevărat înțeleg că Dumnezeu nu este părtinitor.
35. Ci, în orice neam, cel ce se teme de El și face dreptate este primit de El.
36. Și El a trimis fiilor lui Israel cuvântul, binevestind pacea prin Iisus Hristos: Acesta este Domn peste toate.
37. Voi știți cuvântul care a fost în toată Iudeea, începând din Galileea, după botezul pe care l-a propovăduit Ioan.
38. (Adică despre) Iisus din Nazaret, cum a uns Dumnezeu cu Duhul Sfânt și cu putere pe Acesta care a umblat făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El.
39. Și noi suntem martori pentru toate cele ce a făcut El în țara iudeilor și în Ierusalim; pe Acesta L-au omorât, spânzurându-L pe lemn.
40. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și I-a dat să Se arate,
41. Nu la tot poporul, ci nouă martorilor, dinainte rânduiri de Dumnezeu, care am mâncat și am băut cu El, după învierea Lui din morți.
42. Și ne-a poruncit să propovăduim poporului și să mărturisim că El este Cel rânduit de Dumnezeu să fie judecător al celor vii și al celor morți.
43. Despre Acesta mărturisesc toți proorocii, că tot cel ce crede în El va primi iertarea păcatelor, prin numele Lui.
44. Încă pe când Petru vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toți cei care ascultau cuvântul.
45. Iar credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți pentru că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste neamuri.
46. Căci îi auzeau pe ei vorbind în limbi și slăvind pe Dumnezeu. Atunci a răspuns Petru:
47. Poate, oare, cineva să oprească apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?
48. Și a poruncit ca aceștia să fie botezați în numele lui Iisus Hristos. Atunci l-au rugat pe Petru să rămână la ei câteva zile.

CAPITOLUL 11

Primirea păgânilor la Hristos.

1. Apostolii și frații, care erau prin Iudeea, au auzit că și păgânii au primit cuvântul lui Dumnezeu.
2. Și când Petru s-a suit în Ierusalim, credincioșii tăiați împrejur se împotriveau,
3. Zicându-i: Ai intrat la oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei.
4. Și începând, Petru le-a înfățișat pe rând, zicând:
5. Eu eram în cetatea Iope și mă rugam; și am văzut, în extaz, o vedenie: ceva coborându-se ca o față mare de pânză, legată în patru colțuri, lăsându-se în jos din cer, și a venit până la mine.
6. Privind spre aceasta, cu luare aminte, am văzut dobitoacele cele cu patru picioare ale pământului și fiarele și târătoarele și păsările cerului.
7. Și am auzit un glas, care-mi zicea: Sculându-te, Petre, junghie și mănâncă.
8. Și am zis: Nicidecum, Doamne, căci nimic spurcat sau necurat n-a intrat vreodată în gura mea.

9. Și glasul mi-a grăit a doua oară din cer: Cele ce Dumnezeu a curățit, tu să nu le numești spurcate.
10. Și aceasta s-a făcut de trei ori și au fost luate iarăși toate în cer.
11. Și iată, îndată, trei bărbați, trimiși de la Cezareea către mine, s-au oprit la casa în care eram.
12. Iar Duhul mi-a zis să merg cu ei, de nimic îndoindu-mă. Și au mers cu mine și acești șase frați și am intrat în casa bărbatului;
13. Și el ne-a povestit cum a văzut îngerul stând în casa lui și zicând: Trimite la Iope și cheamă pe Simon, cel numit și Petru.
14. Care va grăi către tine cuvinte, prin care te vei mântui tu și toată casa ta.
15. Și când am început eu să vorbesc, Duhul Sfânt a căzut peste ei, ca și peste noi la început.
16. Și mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, când zicea: Ioan a botezat cu apă; voi însă vă veți boteza cu Duh Sfânt.
17. Deci, dacă Dumnezeu a dat lor același dar ca și nouă, acelora care au crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu ca să-L pot opri pe Dumnezeu?
18. Auzind acestea, au tăcut și au slăvit pe Dumnezeu, zicând: Așadar și păgânilor le-a dat Dumnezeu pocăința spre viață;
19. Deci cei ce se risipiseră din cauza tulburării făcute pentru Ștefan, au trecut până în Fenicia și în Cipru, și în Antiohia, nimănui grăind cuvântul, decât numai iudeilor.
20. Și erau unii dintre ei, bărbați ciprieni și cireneni care, venind în Antiohia, vorbeau și către elini, binevestind pe Domnul Iisus.
21. Și mâna Domnului era cu ei și era mare numărul celor care au crezut și s-au întors la Domnul.
22. Și vorba despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimis pe Barnaba până la Antiohia.
23. Acesta, sosind și văzând harul lui Dumnezeu, s-a bucurat și îndemna pe toți să rămână în Domnul, cu inimă statornică.
24. Căci era bărbat bun și plin de Duh Sfânt și de credință. Și s-a adăugat Domnului mulțime multă.
25. Și a plecat Barnaba la Tars, ca să caute pe Saul
26. Și aflându-l, l-a adus la Antiohia. Și au stat acolo un an întreg, adunându-se în biserică și învățând mult popor. Și în Antiohia, întâia oară, ucenicii s-au numit creștini.
27. În acele zile s-au coborât, de la Ierusalim în Antiohia, prooroci.
28. Și sculându-se unul dintre ei, cu numele Agav, a arătat prin Duhul, că va fi în toată lumea foamete mare, care a și fost în zilele lui Claudiu.
29. Iar ucenicii au hotărât ca fiecare dintre ei, după putere, să trimită spre ajutorare fraților care locuiau în Iudeea;
30. Ceea ce au și făcut, trimițând preoților prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.

CAPITOLUL 12

Uciderea lui Iacov cel Mare. Petru este scos din închisoare de un înger. Moartea lui Irod Agripa.

1. Și în vremea aceea, regele Irod (Agripa) a pus mâna pe unii din Biserică, ca să-i piardă.
2. Și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.
3. Și văzând că este pe placul iudeilor, a mai luat și pe Petru, (și erau zilele Azimelor)
4. Pe care și prinzându-l l-a băgat în temniță, dându-l la patru străji de câte patru ostași, ca să-l păzească, vrând să-l scoată la popor după Paști.
5. Deci Petru era păzit în temniță și se făcea neconținut rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică.
6. Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostași, legat cu două lanțuri, iar înaintea ușii paznicii păzeau temnița.
7. Și iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Și lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deșteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Și lanțurile i-au căzut de la mâini.

8. Și a zis îngerul către el: Încinge-te și încălță-te cu sandalele. Și el a făcut așa. Și i-a zis lui: Pune haina pe tine și vino după mine.
9. Și, ieșind, mergea după înger, dar nu știa că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.
10. Și trecând de straja întâi și de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate, și poarta s-a deschis singură. Și ieșind, au trecut o uliță și îndată îngerul s-a depărtat de la el.
11. Și Petru, venindu-și în sine, a zis: Acum știu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scos din mâna lui Irod și din toate câte aștepta poporul iudeilor.
12. Și chibzuind, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, cel numit Marcu, unde erau adunați mulți și se rugau.
13. Și bătând Petru la ușa de la poartă, o slujnică cu numele Rodi, s-a dus să asculte.
14. Și recunoscând glasul lui Petru, de bucurie nu a deschis ușa, ci, alergând înăuntru, a spus că Petru stă înaintea porții.
15. Iar ei au zis către ea: Ai înnebunit. Dar ea stăruia că este așa. Iar ei ziceau: Este îngerul lui.
16. Dar Petru bătea mereu în poartă. Și deschizându-i, l-au văzut și au rămas uimiți.
17. Și făcându-le semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum l-a scos Domnul pe el din temniță. Și a zis: Vestiți acestea lui Iacov și fraților. Și ieșind, s-a dus în alt loc.
18. Și făcându-se ziuă, mare a fost tulburarea între ostași: Ce s-a făcut, oare, cu Petru?
19. Iar Irod cerându-l și negăsindu-l, după ce au fost cercetați paznicii, a poruncit să fie uciși. Și el, coborând din Iudeea la Cezareea, a rămas acolo.
20. Și Irod era mânios pe locuitorii din Tir și din Sidon. Dar ei, înțelegându-se între ei, au venit la el și câștigând pe Vlast, care era cămărașul regelui, cereau pace, pentru că țara lor se hrănea din cea a regelui.
21. Și într-o zi rânduită, Irod, îmbrăcându-se în veșminte regești și șezând la tribună, vorbea către ei;
22. Iar poporul striga: Acesta e glas dumnezeiesc, nu omenesc!
23. Și îndată îngerul Domnului l-a lovit, pentru că nu a dat slavă lui Dumnezeu. Și mâncându-l viermii, a murit.
24. Iar cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea.
25. Iar Barnaba și Saul, după ce au îndeplinit slujba lor, s-au întors de la Ierusalim la Antiohia, luând cu ei pe Ioan, cel numit Marcu.

CAPITOLUL 13

Pavel și Barnaba, în cea dintâi călătorie misionară, ajung în Cipru și în Antiohia Pisidiei.

1. Și erau în Biserica din Antiohia prooroci și învățători: Barnaba și Simeon, ce se numea Niger, Luciu Cirineul, Manain, cel ce fusese crescut împreună cu Irod tetrarhul, și Saul.
2. Și pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: Osebiți-mi pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrul la care i-am chemat.
3. Atunci, postind și rugându-se, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece.
4. Deci, ei, mânați de Duhul Sfânt, au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru.
5. Și ajungând în Salamina, au vestit cuvântul lui Dumnezeu în sinagogle iudeilor. Și aveau și pe Ioan slujitor.
6. Și străbătând toată insula până la Pafos, au găsit pe un oarecare bărbat iudeu, vrăjitor, prooroc mincinos, al cărui nume era Bariisus,
7. Care era în preajma proconsulului Sergius Paulus, bărbat înțelept. Acesta chemând la sine pe Barnaba și pe Saul, dorea să audă cuvântul lui Dumnezeu,
8. Dar le stătea împotrivă Elimas vrăjitorul - căci așa se tâlcuiește numele lui - căutând să întoarcă pe proconsul de la credință.

9. Iar Saul - care se numește și Pavel - plin fiind de Duh Sfânt, a privit țintă la el,
10. Și a zis: O, tu cel plin de toată viclenia și de toată înșelăciunea, fiule al diavolului, vrăjmașule a toată dreptatea, nu vei înceta de a strâmba căile Domnului cele drepte?
11. Și acum, iată mâna Domnului este asupra ta și vei fi orb, nevăzând soarele până la o vreme. Și îndată a căzut peste el pâclă și întuneric și, dibuind împrejur, căuta cine să-l ducă de mână.
12. Atunci proconsulul, văzând ce s-a făcut, a crezut, mirându-se foarte de învățătura Domnului.
13. Și plecând cu corabia de la Pafos, Pavel și cei împreună cu el au venit la Perga Pamfiliei. Iar Ioan, despărțindu-se de ei, s-a întors la Ierusalim.
14. Iar ei, trecând de la Perga, au ajuns la Antiohia Pisidiei și, intrând în sinagogă, într-o zi de sâmbătă, au șezut.
15. Și după citirea Legii și a Proorocilor, mai-marii sinagogii au trimis la ei, zicându-le: Bărbați frați, dacă aveți vreun cuvânt de mângâiere către popor, vorbiți.
16. Și, ridicându-se Pavel și făcându-le semn cu mâna, a zis: Bărbați israeliți și cei temători de Dumnezeu, ascultați:
17. Dumnezeuul acestui popor al lui Israel a ales pe părinții noștri și pe popor l-a înălțat, când era străin în pământul Egiptului, și cu braț înalt i-a scos de acolo,
18. Și vreme de patruzeci de ani i-a hrănit în pustie.
19. Și nimicind șapte neamuri în țara Canaanului, pământul acela l-a dat lor spre moștenire.
20. Și după acestea, ca la patru sute cincizeci de ani, le-a dat judecători, până la Samuel proorocul.
21. Și de acolo au cerut rege și Dumnezeu le-a dat, timp de patruzeci de ani, pe Saul, fiul lui Chiș, bărbat din seminția lui Veniamin.
22. Și înlăturându-l, le-a ridicat rege pe David, pentru care a zis, mărturisind: "Aflat-am pe David al lui Iesei, bărbat după inima Mea, care va face toate voile Mele".
23. Din urmașii acestuia, Dumnezeu, după făgăduință, i-a adus lui Israel un Mântuitor, pe Iisus,
24. După ce Ioan a propovăduit, înaintea venirii Lui, botezul pocăinței, la tot poporul lui Israel.
25. Iar dacă și-a împlinit Ioan calea sa, zicea: Nu sunt eu ce socotiți voi că sunt. Dar, iată, vine după mine Cel căruia nu sunt vrednic să-I dezleg încălțămintea picioarelor.
26. Bărbați frați, fii din neamul lui Avraam și cei dintre voi temători de Dumnezeu, vouă vi s-a trimis cuvântul acestei mântuiri.
27. Căci cei ce locuiesc în Ierusalim și căpeteniile lor, necunoscându-L și osândindu-L, au împlinit glasurile proorocilor care se citesc în fiecare sâmbătă.
28. Și, neaflând în El nici o vină de moarte, au cerut de la Pilat ca să-L omoare.
29. Iar când au săvârșit toate cele scrise despre El, coborându-L de pe cruce, L-au pus în mormânt.
30. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți.
31. El S-a arătat mai multe zile celor ce împreună cu El s-au suit din Galileea la Ierusalim și care sunt acum martorii Lui către popor.
32. Și noi vă binevestim făgăduința făcută părinților.
33. Că pe aceasta Dumnezeu a împlinit-o cu noi, copiii lor, înviindu-L pe Iisus, precum este scris și în Psalmul al doilea: "Fiul Meu ești Tu; Eu astăzi Te-am născut".
34. Și cum că L-a înviat din morți, ca să nu se mai întoarcă la stricăciune, a spus-o altfel: "Vă voi da vouă cele sfinte și vrednice de credință ale lui David".
35. De aceea și în alt loc zice: "Nu vei da pe Sfântul Tău să vadă stricăciune".
36. Pentru că David, slujind în timpul său voii lui Dumnezeu, a adormit și s-a adăugat la părinții lui și a văzut stricăciune.
37. Dar Acela pe Care Dumnezeu L-a înviat n-a văzut stricăciune.
38. Cunoscute deci să vă fie vouă, bărbați frați, că prin Acesta vi se vestește iertarea păcatelor și că, de toate câte n-ați putut să vă îndreptați în Legea lui Moise,
39. Întru Acesta tot cel ce crede se îndreptează.
40. Deci luați aminte să nu vină peste voi ceea ce s-a zis în prooroci:

41. "Vedeți, îngâmfaților, mirați-vă și pieriți, că Eu lucrez un lucru, în zilele voastre, un lucru pe care nu-l veți crede, dacă vă va spune cineva".
42. Și ieșind ei din sinagoga iudeilor, îi rugau neamurile ca sâmbăta viitoare să li se grăiască cuvintele acestea.
43. După ce s-a terminat adunarea, mulți dintre iudei și dintre prozeliții cucernici au mers după Pavel și după Barnaba, care, vorbind către ei, îi îndemneau să stăruie în harul lui Dumnezeu.
44. Iar în sâmbăta următoare, mai toată cetatea s-a adunat ca să audă cuvântul lui Dumnezeu.
45. Dar iudeii, văzând mulțimile, s-au umplut de pizmă și vorbeau împotriva celor spuse de Pavel, hulind.
46. Iar Pavel și Barnaba, îndrăznind, au zis: Vouă se cădea să vi se grăiască, mai întâi, cuvântul lui Dumnezeu; dar de vreme ce îl lepădați și vă judecați pe voi nevrednici de viața veșnică, iată ne întoarcem către neamuri.
47. Căci așa ne-a poruncit nouă Domnul: "Te-am pus spre lumină neamurilor, ca să fii Tu spre mântuire până la marginea pământului".
48. Iar neamurile pământului, auzind, se bucurau și slăveau cuvântul lui Dumnezeu și câți erau rânduiți spre viață veșnică au crezut;
49. Iar cuvântul Domnului se răspândea prin tot ținutul.
50. Dar iudeii au întărit pe femeile cucernice și de cinstite și pe cei de frunte ai cetății, și au ridicat prigoane împotriva lui Pavel și a lui Barnaba, și i-au scos din hotarele lor.
51. Iar ei, scuturând asupra lor praful de pe picioare, au venit la Iconiu;
52. Și ucenicii se umpleau de bucurie și de Duh Sfânt.

CAPITOLUL 14

Pavel și Barnaba propovăduiesc în Iconiu, Lистра, Derbe și se întorc în Antiohia.

1. Și în Iconiu au intrat ei, ca de obicei, în sinagoga iudeilor și astfel au vorbit, încât o mare mulțime de iudei și de elini au crezut.
2. Dar iudeii care n-au crezut au răsculat și au înrăit sufletele păgânilor împotriva fraților.
3. Deci multă vreme au stat acolo, grăind cu îndrăzneală întru Domnul, Care da mărturie pentru cuvântul harului Său, făcând semne și minuni prin mâinile lor.
4. Și mulțimea din cetate s-a dezbinat și unii țineau cu iudeii, iar alții țineau cu apostolii.
5. Și când păgânii și iudeii, împreună cu căpeteniile lor, au dat năvală ca să-i ocărăască și să-i ucidă cu pietre,
6. Înțelegând, au fugit în cetățile Licaoniei: la Lистра și Derbe și în ținutul dimprejur.
7. Și acolo propovăduiau Evanghelia.
8. Și ședea jos în Lистра un om neputincios de picioare, fiind olog, din pântecul maicii sale și care nu umblase niciodată.
9. Acesta asculta la Pavel când vorbea. Iar Pavel, căutând spre el și văzând că are credință ca să se mântuiască,
10. A zis cu glas puternic: Scoală-te drept, pe picioarele tale. Și el a sărit și umbla.
11. Iar mulțimile, văzând ceea ce făcuse Pavel, au ridicat glasul lor în limba licaonă, zicând: Zeii, asemănându-se oamenilor, s-au coborât la noi.
12. Și numeau pe Barnaba Zeus, iar pe Pavel Hermes, fiindcă el era purtătorul cuvântului.
13. Iar preotul lui Zeus, care era înaintea cetății, aducând la porți tauri și cununi, voia să le aducă jertfă împreună cu mulțimile.
14. Și auzind Apostolii Pavel și Barnaba, și-au rupt veșmintele, au sărit în mulțime, strigând,
15. Și zicând: Bărbaților, de ce faceți acestea? Doar și noi suntem oameni, asemenea pătimitori ca voi, binevestind să vă întoarceți de la aceste deșertăciuni către Dumnezeu cel viu, Care a făcut cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt în ele,

16. Și Care, în veacurile trecute, a lăsat ca toate neamurile să meargă în căile lor,
17. Deși El nu S-a lăsat pe Sine nemărturisit, făcându-vă bine, dându-vă din cer ploi și timpuri roditoare, umplând de hrană și de bucurie inimile voastre.
18. Și acestea zicând, abia au potolit mulțimile, ca să nu le aducă jertfă.
19. Iar de la Antiohia și de la Iconiu au venit iudei, care au atras mulțimile de partea lor, și, bătând pe Pavel cu pietre, l-au târât afară din cetate, gândind că a murit.
20. Dar înconjurându-l ucenicii, el s-a sculat și a intrat în cetate. Și a doua zi a ieșit cu Barnaba către Derbe.
21. Și binevestind cetățile aceleia și făcând ucenici mulți, s-au înapoiat la Listra, la Iconiu și la Antiohia,
22. Întărind sufletele ucenicilor, îndemnându-i să stăruie în credință și (arătându-le) că prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu.
23. Și hirotonindu-le preoți în fiecare biserică, rugându-se cu postiri, i-au încredințat pe ei Domnului în Care crezuseră.
24. Și străbătând Pisidia, au venit în Pamfilia.
25. Și după ce au grăit cuvântul Domnului în Perga, au coborât la Atalia.
26. Și de acolo au mers cu corabia spre Antiohia, de unde fuseseră încredințați harului lui Dumnezeu, spre lucrul pe care l-au împlinit.
27. Și venind și adunând Biserica, au vestit câte a făcut Dumnezeu cu ei și că a deschis păgânilor ușa credinței.
28. Și au petrecut acolo cu ucenicii nu puțină vreme.

CAPITOLUL 15

Apostolii hotărăsc în Ierusalim că Legea lui Moise nu este și pentru păgâni. A doua călătorie a lui Pavel.

1. Și unii, coborându-se din Iudeea, învățau pe frați că: Dacă nu vă tăiați împrejur, după rânduiala lui Moise, nu puteți să vă mântuiți.
2. Și făcându-se pentru ei împotrivire și discuție nu puțină cu Pavel și Barnaba, au rânduit ca Pavel și Barnaba și alți câțiva dintre ei să se suie la apostolii și la preoții din Ierusalim pentru această întrebare.
3. Deci ei, trimiși fiind de Biserică, au trecut prin Fenicia și prin Samaria, istorisind despre convertirea neamurilor și făceau tuturor fraților mare bucurie.
4. Și sosind ei la Ierusalim, au fost primiți de Biserică și de apostoli și de preoți și au vestit câte a făcut Dumnezeu cu ei.
5. Dar unii din eresul fariseilor, care trecuseră la credință, s-au ridicat zicând că trebuie să-i taie împrejur și să le poruncească a păzi Legea lui Moise.
6. Și apostolii și preoții s-au adunat ca să cerceteze despre acest cuvânt.
7. Și făcându-se multă vorbire, s-a sculat Petru și le-a zis: Bărbați frați, voi știți că, din primele zile, Dumnezeu m-a ales între voi, ca prin gura mea neamurile să audă cuvântul Evangheliei și să creadă.
8. Și Dumnezeu, Cel ce cunoaște inimile, le-a mărturisit, dându-le Duhul Sfânt, ca și nouă.
9. Și nimic n-a deosebit între noi și ei, curățind inimile lor prin credință.
10. Acum deci, de ce ispitiți pe Dumnezeu și vreți să puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi n-am putut să-l purtăm?
11. Ci prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, credem că ne vom mântui în același chip ca și aceia.
12. Și a tăcut toată mulțimea și asculta pe Barnaba și pe Pavel, care istoriseau câte semne și minuni a făcut Dumnezeu prin ei între neamuri.
13. Și după ce au tăcut ei, a răspuns Iacob, zicând: Bărbați frați, ascultați-mă!

14. Simon a istorisit cum de la început a avut grijă Dumnezeu să ia dintre neamuri un popor pentru numele Său.
15. Și cu aceasta se potrivesc cuvintele proorocilor, precum este scris:
16. "După acestea Mă voi întoarce și voi ridica iarăși cortul cel căzut al lui David și cele distruse ale lui iarăși le voi zidi și-l voi îndrepta,
17. Ca să-L caute pe Domnul ceilalți oameni și toate neamurile peste care s-a chemat numele Meu asupra lor, zice Domnul, Cel ce a făcut acestea".
18. Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute din veac lucrurile Lui.
19. De aceea eu socotesc să nu tulburăm pe cei ce, dintre neamuri, se întorc la Dumnezeu,
20. Ci să le scriem să se ferească de închinările idolilor și de desfrâu și de (animale) sugrumate și de sânge.
21. Căci Moise are din timpuri vechi prin toate cetățile propovăduitorii săi, fiind citit în sinagogi în fiecare sâmbătă.
22. Atunci apostolii și preoții, cu toată Biserica, au hotărât să aleagă bărbați dintre ei și să-i trimită la Antiohia, cu Pavel și cu Barnaba: pe Iuda cel numit Barsaba, și pe Sila, bărbați cu vază între frați.
23. Scriind prin mâinile lor acestea: Apostolii și preoții și frații, fraților dintre neamuri, care sunt în Antiohia și în Siria și în Cilicia, salutare!
24. Deoarece am auzit că unii dintre noi, fără să fi avut porunca noastră, venind, v-au tulburat cu vorbele lor și au răvășit sufletele voastre, zicând că trebuie să vă tăiați împrejur și să păziți legea,
25. Noi am hotărât, adunați într-un gând, ca să trimitem la voi bărbați aleși, împreună cu iubiții noștri Barnaba și Pavel,
26. Oameni care și-au pus sufletele lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.
27. Drept aceea, am trimis pe Iuda și pe Sila, care vă vor vesti și ei, cu cuvântul, aceleași lucruri.
28. Pentru că, păruți-s-a Duhului Sfânt și nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus în afară de cele ce sunt necesare:
29. Să vă feriți de cele jertfite idolilor și de sânge și de (animale) sugrumate și de desfrâu, de care păzindu-vă, bine veți face. Fiți sănătoși!
30. Deci cei trimiși au coborât la Antiohia și, adunând mulțimea, au predat scrisoarea.
31. Și citind-o s-au bucurat pentru mângâiere.
32. Iar Iuda și cu Sila, fiind și ei prooroci, au mângâiat prin multe cuvântări pe frați și i-au întărit.
33. Și petrecând un timp, au fost trimiși cu pace de către frați la apostoli.
34. Iar Sila s-a hotărât să rămână acolo, și Iuda a plecat singur la Ierusalim.
35. Iar Pavel și Barnaba petreceau în Antiohia, învățând și binevestind, împreună cu mulți alții, cuvântul Domnului.
36. Și după câteva zile, Pavel a zis către Barnaba: Întorcându-ne, să cercetăm cum se află frații noștri în toate cetățile în care am vestit cuvântul Domnului.
37. Barnaba voia să ia împreună cu ei și pe Ioan cel numit Marcu;
38. Dar Pavel cerea să nu-l ia pe acesta cu ei, fiindcă se despărțise de ei din Pamfilia și nu venise alături de ei la lucrul la care fuseseră trimiși.
39. Deci s-a iscat neînțelegere între ei, încât s-au despărțit unul de altul, și Barnaba, luând pe Marcu, a plecat cu corabia în Cipru;
40. Iar Pavel, alegând pe Sila, a plecat, fiind încredințat de către frați harului Domnului.
41. Și străbătea Siria și Cilicia, întărind Bisericile.

CAPITOLUL 16

Pavel ia cu sine pe Timotei și duce Evanghelia din Asia în Europa. Întâmplările din Filipi.

1. Și a sosit la Derbe și la Listra. Și iată era acolo un ucenic cu numele Timotei, fiul unei femei iudee credincioase, și al unui tată elin,

2. Care avea bune mărturii de la frații din Listra și din Iconiu.
3. Pavel a voit ca acesta să vină împreună cu el și, luându-l, l-a tăiat împrejur, din pricina iudeilor care erau în acele locuri; căci toți știau că tatăl lui era elin.
4. Și când treceau prin cetăți, învățau să păzească învățăturile rânduite de apostolii și de preoții din Ierusalim.
5. Deci Bisericele se întăreau în credință și sporeau cu numărul în fiecare zi.
6. Și ei au străbătut Frigia și ținutul Galatiei, oprîți fiind de Duhul Sfânt ca să propovăduiască cuvântul în Asia.
7. Venind la hotarele Misiei, încercau să meargă în Bitinia, dar Duhul lui Iisus nu i-a lăsat.
8. Și trecând dincolo de Misia, au coborât la Troa.
9. Și noaptea i s-a arătat lui Pavel o vedenie: Un bărbat macedonean sta rugându-l și zicând: Treci în Macedonia și ne ajută.
10. Când a văzut el această vedenie, am căutat să plecăm îndată în Macedonia, înțelegând că Dumnezeu ne cheamă să le vestim Evanghelia.
11. Pornind cu corabia de la Troa, am mers drept la Samotracia, iar a doua zi la Neapoli,
12. Și de acolo la Filipi, care este cea dintâi cetate a acestei părți a Macedoniei și colonie romană. Iar în această cetate am rămas câteva zile.
13. Și în ziua sâmbetei am ieșit în afara porții, lângă râu, unde credeam că este loc de rugăciune și, șezând, vorbeam femeilor care se adunaseră.
14. Și o femeie, cu numele Lidia, vânzătoare de porfiră, din cetatea Tiatirelor, temătoare de Dumnezeu, asculta. Acesteia Dumnezeu i-a deschis inima ca să ia aminte la cele grăite de Pavel.
15. Iar după ce s-a botezat și ea și casa ei, ne-a rugat, zicând: De m-ați socotit că sunt credincioasă Domnului, intrând în casa mea, rămâneți. Și ne-a făcut să rămânem.
16. Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind.
17. Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii.
18. Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit.
19. Și stăpânii ei, văzând că s-a dus nădejdea câștigului lor, au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au în piață înaintea dregătorilor.
20. Și ducându-i la judecători, au zis: Acești oameni, care sunt iudei, tulbură cetatea noastră.
21. Și vestesc obiceiuri care nouă nu ne este îngăduit să le primim, nici să le facem, fiindcă suntem romani.
22. Și s-a sculat și mulțimea împotriva lor. Și judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi.
23. Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă.
24. Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și le-a strâns picioarele în butuci;
25. Iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, lăudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau.
26. Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliile temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat.
27. Și deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit.
28. Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici.
29. Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila;

30. Și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc?
31. Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta.
32. Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui.
33. Și el, luându-i la sine, în acel ceas al nopții, a spălat rănilor și s-a botezat el și toți ai lui îndată.
34. Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu.
35. Și făcându-se ziua, judecătorii au trimis pe purtătorii de vergi, zicând: Dă drumul oamenilor acelora.
36. Iar temnicerul a spus cuvintele acestea către Pavel: Că au trimis judecătorii să fiți lăsați liberi. Acum deci ieșiți și mergeți în pace.
37. Dar Pavel a zis către ei: După ce, fără judecată, ne-au bătut în fața lumii, pe noi care suntem cetățeni romani și ne-au băgat în temniță, acum ne scot afară pe ascuns? Nu așa! Ci să vină ei înșiși să ne scoată afară.
38. Și purtătorii de vergi au spus judecătorilor aceste cuvinte. Și auzind că sunt cetățeni romani, judecătorii s-au temut.
39. Și venind, se rugau de ei și, scoțându-i afară, îi rugau să plece din cetate.
40. Iar ei, ieșind din închisoare, s-au dus în casa Lidiei; și văzând pe frați, i-au mângâiat și au plecat.

CAPITOLUL 17

Pavel propovăduiește în Tesalonic, în Bereea și în Atena.

1. Și după ce au trecut prin Amfipoli și prin Apolonia, au venit la Tesalonic, unde era o sinagogă a iudeilor.
2. Și după obiceiul său, Pavel a intrat la ei și în trei sâmbete le-a grăit din Scripturi,
3. Deschizându-le și arătându-le că Hristos trebuia să pătimească și să învieze din morți, și că Acesta, pe Care vi-L vestesc eu, este Hristosul, Iisus.
4. Și unii dintre ei au crezut și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila, și mare mulțime de elini închinători la Dumnezeu și dintre femeile de frunte nu puține.
5. Iar iudeii, umplându-se de invidie și luând cu ei pe câțiva oameni de rând, răi, adunând gloată întărâtau cetatea și, ducându-se la casa lui Iason, căutau să-i scoată afară, înaintea poporului.
6. Dar, negăsindu-i, târau pe Iason și pe câțiva frați la mai-marii cetății, strigând că cei ce au tulburat toată lumea au venit și aici;
7. Pe aceștia i-a găzduit Iason; și toți aceștia lucrează împotriva poruncilor Cezarului, zicând că este un alt împărat: Iisus.
8. Și au tulburat mulțimea și pe mai-marii cetății, care auzeau acestea.
9. Și luând cheazășie de la Iason și de la ceilalți, le-au dat drumul.
10. Iar frații au trimis îndată, noaptea, la Bereea, pe Pavel și pe Sila care, ajungând acolo, au intrat în sinagoga iudeilor.
11. Și aceștia erau mai buni la suflet decât cei din Tesalonic; ei au primit cuvântul cu toată osârdia, în toate zilele, cercetând Scripturile, dacă ele sunt așa.
12. Au crezut mulți dintre ei și dintre femeile de cinste ale elinilor, și dintre bărbați nu puțini.
13. Și când au aflat iudeii din Tesalonic că și în Bereea s-a vestit de către Pavel cuvântul lui Dumnezeu, au venit și acolo, întărâtând și tulburând mulțimile.
14. Și atunci îndată frații au trimis pe Pavel, ca să meargă spre mare; iar Sila și cu Timotei au rămas acolo în Bereea.
15. Iar cei ce însoțeau pe Pavel l-au dus până la Atena; și luând ei porunci către Sila și Timotei, ca să vină la el cât mai curând, au plecat.

16. Iar în Atena, pe când Pavel îi aștepta, duhul lui se îndârjea în el, văzând că cetatea este plină de idoli.
17. Deci discuta în sinagogă cu iudeii și cu cei credincioși, și în piață, în fiecare zi, cu cei ce erau de față.
18. Iar unii dintre filozofii epicurei și stoici discutau cu el, și unii ziceau: Ce voiește, oare, să ne spună acest semănător de cuvinte? Iar alții ziceau: Se pare că este vestitor de dumnezei străini, fiindcă binevestește pe Iisus și Învierea.
19. Și luându-l cu ei, l-au dus în Areopag, zicând: Putem să cunoaștem și noi ce este această învățătură nouă, grăită de tine?
20. Căci tu aduci la auzul nostru lucruri străine. Voim deci să știm ce vor să fie acestea.
21. Toți atenienii și străinii, care locuiau acolo, nu-și petreceau timpul decât spunând sau auzind ceva nou.
22. Și Pavel, stând în mijlocul Areopagului, a zis: Bărbați atenieni, în toate vă văd că sunteți foarte evlavioși.
23. Căci străbătând cetatea voastră și privind locurile voastre de închinare, am aflat și un altar pe care era scris: "Dumnezeului necunoscut". Deci pe Cel pe Care voi, necunoscându-L, Îl cinstiți, pe Acesta Îl vestesc eu vouă.
24. Dumnezeu, Care a făcut lumea și toate cele ce sunt în ea, Acesta fiind Domnul cerului și al pământului, nu locuiește în temple făcute de mâini,
25. Nici nu este slujit de mâini omenești, ca și cum ar avea nevoie de ceva, El dând tuturor viață și suflare și toate.
26. Și a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc, ca să locuiască peste toată fața pământului, așezând vremile cele de mai înainte rânduite și hotarele locuirii lor,
27. Ca ei să caute pe Dumnezeu, doar L-ar pipăi și L-ar găsi, deși nu e departe de fiecare dintre noi.
28. Căci în El trăim și ne mișcăm și suntem, precum au zis și unii dintre poeții voștri: căci ai Lui neam și suntem.
29. Fiind deci neamul lui Dumnezeu, nu trebuie să socotim că dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite de meșteșugul și de iscusința omului.
30. Dar Dumnezeu, trecând cu vederea veacurile neștiinței, vestește acum oamenilor ca toți de pretutindeni să se pocăiască,
31. Pentru că a hotărât o zi în care va să judece lumea întru dreptate, prin Bărbatul pe care L-a rânduit, dăruind tuturor încredințare, prin Învierea Lui din morți.
32. Și auzind despre învierea morților, unii l-au luat în râs, iar alții i-au zis: Te vom asculta despre aceasta și altădată.
33. Astfel Pavel a ieșit din mijlocul lor.
34. Iar unii bărbați, alipindu-se de el, au crezut, între care și Dionisie Areopagitul și o femeie cu numele Damaris, și alții împreună cu ei.

CAPITOLUL 18

Pavel se leagă în Corint cu Acvila și Priscila. A treia călătorie a lui Pavel. Apollo în Efes.

1. După acestea Pavel, plecând din Atena, a venit la Corint.
2. Și găsimd pe un iudeu, cu numele Acvila, de neam din Pont, venit de curând din Italia, și pe Priscila, femeia lui, pentru că poruncise Claudiu ca toți iudeii să plece din Roma, a venit la ei.
3. Și pentru că erau de aceeași meserie, a rămas la ei și lucrau, căci erau făcători de corturi.
4. Și vorbea în sinagogă în fiecare sâmbătă și aducea la credință iudei și elini.
5. Iar când Sila și Timotei au venit din Macedonia, Pavel era prins cu totul de cuvânt, mărturisind iudeilor că Iisus este Hristosul.
6. Și stând ei împotriva și hulind, el, scuturându-și hainele, a zis către ei: Sângele vostru asupra

capului vostru! Eu sunt curat. De acum înainte mă voi duce la neamuri.

7. Și mutându-se de acolo, a venit în casa unuia, cu numele Titus Iustus, cinstitor al lui Dumnezeu, a cărui casă era alături de sinagogă.

8. Dar Crispus, mai-marele sinagogii, a crezut în Domnul, împreună cu toată casa sa; și mulți dintre corinteni, auzind, credeau și se botezau.

9. Și Domnul a zis lui Pavel, noaptea în vedenie: Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea,

10. Pentru că Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți faci rău. Căci am mult popor în cetatea aceasta.

11. Și a stat în Corint un an și șase luni, învățând între ei cuvântul lui Dumnezeu.

12. Dar pe când Galion era proconsulul Ahaiei, iudeii s-au ridicat toți într-un cuget împotriva lui Pavel și l-au adus la tribunal,

13. Zicând că acesta caută să convingă pe oameni să se închine lui Dumnezeu, împotriva legii.

14. Și când Pavel era gata să deschidă gura, Galion a zis către iudei: Dacă ar fi vreo nedreptate sau vreo faptă vicleană, o, iudeilor, v-aș asculta precum se cuvine;

15. Dar dacă sunt la voi nedumeriri despre învățătură și despre nume și despre legea voastră, vedeți-vă voi înșivă de ele. Judecător pentru acestea eu nu voiesc să fiu.

16. Și i-a izgonit de la tribunal.

17. Și punând mâna toți pe Sostene, mai-marele sinagogii, îl băteau înaintea tribunalului. Dar Galion nu lua în seamă nimic din acestea;

18. Iar Pavel, după ce a stat încă multe zile în Corint, și-a luat rămas bun de la frați și a plecat cu corabia în Siria, împreună cu Priscila și cu Acvila, care și-a tuns capul la Chenhrea, căci făcuse o făgăduință.

19. Și au sosit la Efes și pe aceia i-a lăsat acolo, iar el, intrând în sinagogă, discuta cu iudeii.

20. Și rugându-l să rămână la ei mai multă vreme, n-a voit,

21. Ci, despărțindu-se de ei, a zis: Trebuie, negreșit, ca sărbătoarea care vine s-o fac la Ierusalim, dar, cu voia Domnului, mă voi întoarce iarăși la voi. Și a plecat de la Efes, cu corabia.

22. Și coborându-se la Cezareea, s-a suit (la Ierusalim) și, îmbrățișând Biserica, s-a coborât la Antiohia.

23. Și stând acolo câțva timp, a plecat, străbătând pe rând ținutul Galatiei și Frigia, întărind pe toți ucenicii.

24. Iar un iudeu, cu numele Apollo, alexandrin de neam, bărbat iscusit la cuvânt, puternic fiind în Scripturi, a sosit la Efes.

25. Acesta era învățat în calea Domnului și, arzând cu duhul, grația și învăța drept cele despre Iisus, cunoscând numai botezul lui Ioan.

26. Și el a început să vorbească, fără sfială, în sinagogă. Auzindu-l, Priscila și Acvila l-au luat cu ei și i-au arătat mai cu de-amănuntul calea lui Dumnezeu.

27. Și voind el să treacă în Ahaia, l-au îndemnat frații și au scris ucenicilor să-l primească. Și sosind (în Corint), a ajutat mult cu harul celor ce crezuseră;

28. Căci cu tărie și în fața tuturor, el înfrunța pe iudei, dovedind din Scripturi că Iisus este Hristos.

CAPITOLUL 19

Pavel în Efes. Răscoala argintarului Dimitrie.

1. Și pe când Apollo era în Corint, Pavel, după ce a străbătut părțile de sus, a venit în Efes. Și găsim câțiva ucenici,

2. A zis către ei: Primit-ați voi Duhul Sfânt când ați crezut? Iar ei au zis către el: Dar nici n-am auzit dacă este Duh Sfânt.

3. Și el a zis: Deci în ce v-ați botezat? Ei au zis: În botezul lui Ioan.

4. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, spunând poporului să creadă în Cel ce avea să

vină după el, adică în Iisus Hristos.

5. Și auzind ei, s-au botezat în numele Domnului Iisus.

6. Și punându-și Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor și vorbeau în limbi și prooroceau.

7. Și erau toți ca la doisprezece bărbați.

8. Și el, intrând în sinagogă, a vorbit cu îndrăzneală timp de trei luni, vorbind cu ei și căutând să-i încredințeze de împărăția lui Dumnezeu.

9. Dar fiindcă unii erau învârtoșați și nu credeau, bârfind calea Domnului înaintea mulțimii, Pavel, plecând de la ei, a oșebit pe ucenici, învățând în fiecare zi în școala unuia Tiranus.

10. Și acesta a ținut vreme de doi ani, încât toți, cei ce locuiau în Asia, și iudei și elini, au auzit cuvântul Domnului.

11. Și Dumnezeu făcea, prin mâinile lui Pavel, minuni nemaîntâlnite.

12. Încât și peste cei ce erau bolnavi se puneau ștergere sau șorțuri purtate de Pavel, și bolile se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieșeau din ei.

13. Și au încercat unii dintre iudeii care cutreierau lumea, scoțând demoni, să cheme peste cei ce aveau duhuri rele, numele Domnului Iisus, zicând: Vă jur pe Iisus, pe Care-l propovăduiește Pavel!

14. Iar cei care făceau aceasta erau cei șapte fii ai unuia Scheva, arhiereu iudeu.

15. Și răspunzând, duhul cel rău le-a zis: Pe Iisus Îl cunosc și îl știu și pe Pavel, dar voi cine sunteți?

16. Și sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău și biruindu-i, s-a întăritat asupra lor, încât ei au fugit goi și răniți din casa aceea.

17. Și acest lucru s-a făcut cunoscut tuturor iudeilor și elinilor care locuiau în Efes, și frică a căzut peste toți aceștia și se slăvea numele Domnului Iisus.

18. Și mulți dintre cei ce crezuseră veneau ca să se mărturisească și să spună faptele lor.

19. Iar mulți dintre cei ce făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor. Și au socotit prețul lor și au găsit cincizeci de mii de arginți.

20. Astfel creștea cu putere cuvântul Domnului și se întărea.

21. Și după ce s-au săvârșit acestea, Pavel și-a pus în gând să treacă prin Macedonia și prin Ahaia și să se ducă la Ierusalim, zicând că: După ce voi fi acolo, trebuie să văd și Roma.

22. Și trimițând în Macedonia pe doi dintre cei care îl slujeau, pe Timotei și pe Erast, el a rămas o vreme în Asia.

23. Și în vremea aceea s-a făcut mare tulburare pentru calea Domnului.

24. Căci un argintar, cu numele Dimitrie, care făcea temple de argint Artemisei și da meșterilor săi foarte mare câștig,

25. I-a adunat pe aceștia și pe cei care lucrau unele ca acestea, și le-a zis: Bărbaților, știți că din această îndeletnicire este câștigul vostru.

26. Și voi vedeți și auziți că nu numai în Efes, ci aproape în toată Asia, Pavel acesta, convingând, a întors multă mulțime, zicând că nu sunt dumnezei cei făcuți de mâini.

27. Din aceasta nu numai că meseria noastră e în primejdie să ajungă fără trecere, dar și templul mării zeițe Artemisa e în primejdie să nu mai aibă nici un preț, iar cu vremea, mărirea ei - căreia i se închină toată Asia și toată lumea - să fie doborâtă.

28. Și auzind ei și umplându-se de mânie, strigau zicând: Mare este Artemisa efesenilor!

29. Și s-a umplut toată cetatea de tulburare și au pornit într-un cuget la teatru, răpind împreună pe macedonenii Gaius și Aristarh, însoțitorii lui Pavel.

30. Iar Pavel, voind să intre în mijlocul poporului, ucenicii nu l-au lăsat.

31. Încă și unii dintre dregătorii Asiei, care îi erau prieteni, trimițând la el, îl rugau să nu se ducă la teatru.

32. Deci unii strigau una, alții strigau alta, căci adunarea era învălmășită, iar cei mai mulți nu știau pentru ce s-au adunat acolo.

33. Iar unii din mulțime l-au smuls pe Alexandru, pe care l-au împins înainte iudeii. Iar el, făcând

semn cu mâna, voia să se apere înaintea poporului.

34. Și cunoscând ei că este iudeu, toți într-un glas au strigat aproape două ceasuri: Mare este Artemisa efesenilor!

35. Iar secretarul, potolind mulțimea, a zis: Bărbați efeseni, cine este, între oameni, care să nu știe că cetatea efesenilor este păzitoarea templului Artemisei celei mari și a statuii ei, căzută din cer?

36. Deci, acestea fiind mai presus de orice îndoială, trebuie să vă liniștiți și să nu faceți nimic cu ușurință.

37. Căci ați adus pe bărbații aceștia, care nu sunt nici furi de cele sfinte, nici nu hulesc pe zeița voastră.

38. Deci dacă Dimitrie și meșterii cei împreună cu el au vreo plângere împotriva cuiva, au judecători și proconsuli care să judece, și să se cheme în judecată unii pe alții.

39. Iar dacă urmăriți altceva, se va hotărî în adunarea cea legiuită,

40. Căci noi suntem în primejdie să fim învinuiți de răscoală pentru ziua de azi, fiindcă nu avem nici o pricină pentru care am putea da seama de tulburarea aceasta.

41. Zicând acestea, a slobozit adunarea.

CAPITOLUL 20

Pavel călătorește iar prin Macedonia. Înviază pe Eutihie în Troa. Își ia rămas bun de la Biserica Efesului.

1. Iar după ce a încetat tulburarea, Pavel, chemând pe ucenici și dându-le îndemnuri, după ce și-a luat rămas bun, a ieșit să meargă în Macedonia.

2. Și străbătând acele părți și dând ucenicilor multe sfaturi și îndemnuri, a sosit în Grecia.

3. Și a stat acolo trei luni. Dar când era să plece pe apă în Siria, iudeii au uneltit împotriva vieții lui, iar el s-a hotărât să se întoarcă prin Macedonia.

4. Și mergeau împreună cu el, până în Asia, Sosipatru al lui Piru din Bereea, Aristarh și Secundus din Tesalonic și Gaius din Derbe și Timotei, iar din Asia: Tihic și Trofim.

5. Aceștia, plecând înainte, ne-au așteptat în Troa.

6. Iar noi, după zilele Azimelor, am pornit cu corabia de la Filipi și în cinci zile am sosit la ei în Troa, unde am rămas șapte zile.

7. În ziua întâi a săptămânii (Duminică) adunându-ne noi să frângem pâinea, Pavel, care avea de gând să plece a doua zi, a început să le vorbească și a prelungit cuvântul lui până la miezul nopții.

8. Iar în camera de sus, unde erau adunați, erau multe lumini aprinse.

9. Dar un tânăr cu numele Eutihie, șezând pe fereastră, pe când Pavel ținea lungul său cuvânt, a adormit adânc și, doborât de somn, a căzut jos de la catul al treilea, și l-au ridicat mort.

10. Iar Pavel, coborându-se, s-a plecat peste el și, luându-l în brațe, a zis: Nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el.

11. Și suindu-se și frângând pâinea și mâncând, a vorbit cu ei mult până în zori, și atunci a plecat.

12. Iar pe tânăr l-au adus viu și foarte mult s-au mângâiat.

13. Iar noi, venind la corabie, am plutit spre Asson, ca să luăm de acolo pe Pavel, căci astfel rânduise el, voind să meargă pe jos.

14. După ce s-a întâlnit cu noi la Asson, luându-l cu noi, am venit la Mitilene.

15. Și de acolo, mergând cu corabia, am sosit a doua zi în fața insulei Hios. Iar în ziua următoare, am ajuns în Samos și, după ce am poposit la Troghilion, a doua zi am venit la Milet.

16. Căci Pavel hotărâse să treacă pe apă pe lângă Efes, ca să nu i se întârzie în Asia, pentru că se grăbea să fie, dacă i-ar fi cu putință, la Ierusalim, de ziua Cincizecimii.

17. Și trimițând din Milet la Efes, a chemat la sine pe preoții Bisericii.

18. Și când ei au venit la el, le-a zis: Voi știți cum m-am purtat cu voi, în toată vremea, din ziua cea dintâi, când am venit în Asia,

19. Slujind Domnului cu toată smerenia și cu multe lacrimi și încercări care mi s-au întâmplat prin uneltirile iudeilor.
20. Și cum n-am ascuns nimic din cele folositoare, ca să nu vi le vestesc și să nu vă învăț, fie înaintea poporului, fie prin case,
21. Mărturisind și iudeilor și elinilor întoarcerea la Dumnezeu prin pocăință și credința în Domnul nostru Iisus Hristos.
22. Iar acum iată că fiind eu mânat de Duhul, merg la Ierusalim, neștiind cele ce mi se vor întâmpla acolo,
23. Decât numai că Duhul Sfânt mărturisește prin cetăți, spunându-mi că mă așteaptă lanțuri și necazuri.
24. Dar nimic nu iau în seamă și nu pun nici un preț pe sufletul meu, numai să împlinesc calea mea și slujba mea pe care am luat-o de la Domnul Iisus, de a mărturisi Evanghelia harului lui Dumnezeu.
25. Și acum, iată, eu știu că voi toți, printre care am petrecut propovăduind împărăția lui Dumnezeu, nu veți mai vedea fața mea.
26. Pentru aceea vă mărturisesc în ziua de astăzi că sunt curat de sângele tuturor.
27. Căci nu m-am ferit să vă vestesc toată voia lui Dumnezeu.
28. Drept aceea, luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.
29. Căci eu știu aceasta, că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruța turma.
30. Și dintre voi înșivă se vor ridica bărbați, grăind învățături răstălmăcite, ca să tragă pe ucenici după ei.
31. Drept aceea, privegheați, aducându-vă aminte că, timp de trei ani, n-am încetat noaptea și ziua să vă îndemn, cu lacrimi, pe fiecare dintre voi.
32. Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și cuvântului harului Său, cel ce poate să vă zidească și să vă dea moștenire între toți cei sfințiți.
33. Argint, sau aur, sau haină, n-am poftit de la nimeni;
34. Voi înșivă știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine.
35. Toate vi le-am arătat, căci ostenindu-vă astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Iisus, căci El a zis: Mai fericit este a da decât a lua.
36. Și după ce a spus acestea, plecându-și genunchii, s-a rugat împreună cu toți aceștia.
37. Și mare jale i-a cuprins pe toți și, căzând pe grumazul lui Pavel, îl sărutau,
38. Cuprinși de jale mai ales pentru cuvântul pe care îl spusese, că n-au să mai vadă fața lui. Și îl petrecură la corabie.

CAPITOLUL 21

Pavel călătorește de la Milet până la Ierusalim. Iudeii pun mâna pe el în templu.

1. Și după ce ne-am despărțit de ei, am plecat pe apă și, mergând drept, am venit la Cos și a doua zi la Rodos, iar de acolo la Patara.
2. Și găsim o corabie, care mergea în Fenicia, ne-am urcat în ea și am plecat.
3. Și zărim Ciprul și lăsându-l la stânga, am plutit spre Siria și ne-am coborât în Tir, căci acolo corabia avea să descarce povara.
4. Și găsim pe ucenici, am rămas acolo șapte zile. Aceștia spuneau lui Pavel, prin duhul, să nu se suie la Ierusalim.
5. Și când am împlinit zilele, ieșind, am plecat, petrecându-ne toți, împreună cu femei și cu copii, până afară din cetate și, plecând genunchii pe țărm, ne-am rugat.
6. Și ne-am îmbrățișat unii pe alții și ne-am urcat în corabie, iar aceia s-au întors la ale lor.

7. Iar noi, sfârșind călătoria noastră pe apă, de la Tir am venit la Ptolemaida și, îmbrățișând pe frați, am rămas la ei o zi.
8. Iar a doua zi, ieșind, am venit la Cezareea. Și intrând în casa lui Filip binevestitorul, care era dintre cei șapte (diaconi), am rămas la el.
9. Și acesta avea patru fiice, fecioare, care prooroceau.
10. Și rămânând noi acolo mai multe zile, a coborât din Iudeea un prooroc cu numele Agav;
11. Și, venind el la noi, a luat brâul lui Pavel și legându-și picioarele și mâinile a zis: Acestea zice Duhul Sfânt: Pe bărbatul al căruia este acest brâu, așa îl vor lega iudeii la Ierusalim și-l vor da în mâinile neamurilor.
12. Și când am auzit acestea, îl rugam și noi și localnicii să nu se suie la Ierusalim.
13. Atunci a răspuns Pavel: Ce faceți de plângeți și-mi sfâșiați inima? Căci eu sunt gata nu numai să fiu legat, ci să și mor în Ierusalim pentru numele Domnului Iisus.
14. Și neînduplecându-se el, ne-am liniștit, zicând: Facă-se voia Domnului.
15. Iar după zilele acestea, pregătindu-ne, ne-am suit la Ierusalim.
16. Și au venit împreună cu noi și dintre ucenicii din Cezareea, ducându-ne la un oarecare Mnason din Cipru, vechi ucenic, la care am fost găzduiți.
17. Și sosind la Ierusalim, frații ne-au primit cu bucurie.
18. Iar a doua zi Pavel a mers cu noi la Iacov și au venit acolo toți preoții.
19. Și îmbrățișându-i le povestea cu de-amănuntul cele ce a făcut Dumnezeu între neamuri, prin slujirea lui.
20. Iar ei, auzind, slăveau pe Dumnezeu, și i-au zis: Vezi frate, câte mii de iudei au crezut și toți sunt plini de râvnă pentru lege.
21. Și ei au auzit despre tine că înveți pe toți iudeii, care trăiesc printre neamuri, să se lepede de Moise, spunându-le să nu-și taie împrejur copiii, nici să umble după datini.
22. Ce este deci? Fără îndoială, trebuie să se adune mulțime, căci vor auzi că ai venit.
23. Fă, deci, ceea ce îți spunem. Noi avem patru bărbați, care au asupra lor o făgăduință;
24. Pe aceștia luându-i, curățește-te împreună cu ei și cheltuiește pentru ei ca să-și radă capul, și vor cunoaște toți că nimic nu este (adevărat) din cele ce au auzit despre tine, dar că tu însuși umbli după Lege și o păzești.
25. Cât despre păgânii care au crezut, noi le-am trimis o scrisoare, hotărându-le să se ferească de ceea ce este jertfit idolilor și de sânge și de (animal) sugrumat și de desfrâu.
26. Atunci Pavel, luând cu el pe acei bărbați, curățindu-se împreună cu ei a doua zi, a intrat în templu, vestind împlinirea zilelor curățirii, până când a fost adusă ofranda pentru fiecare din ei.
27. Și când era să se îplinească cele șapte zile, iudeii din Asia, văzându-l în templu, au întăritat toată mulțimea și au pus mâna pe el,
28. Strigând: Bărbați israeliți, ajutați! Acesta este omul care învață pe toți pretutindeni, împotriva poporului și a Legii și a locului acestuia; încă și elini a adus în templu și a spurcat acest loc sfânt.
29. Căci ei văzuseră mai înainte cu el împreună în cetate pe Trofim din Efes, pe care socoteau că Pavel l-a adus în templu.
30. Și s-a mișcat toată cetatea și poporul a alergat din toate părțile și, punând mâna pe Pavel, îl trăgeau afară din templu și îndată au închis porțile.
31. Dar când căutau ei ca să-l omoare, a ajuns veste la comandantul cohorței, că tot Ierusalimul s-a tulburat.
32. Acela, luând îndată ostași și sutași, a alergat la ei; iar ei, văzând pe comandant și pe ostași, au încetat de a mai bate pe Pavel.
33. Apropiindu-se atunci comandantul, a pus mâna pe el și a poruncit să fie legat cu două lanțuri și întrebat cine este și ce a făcut.
34. Iar unii strigau în mulțime una, alții altceva și neputând să înțeleagă adevărul, din cauza tulburării, a poruncit să fie dus în fortăreață.

35. Când a ajuns la trepte, a trebuit, de furia mulțimii, să fie purtat de ostași.
36. Căci mergea după el mulțime de popor, strigând: Omoară-l!
37. Și vrând să-l ducă în fortăreață, Pavel a zis comandantului: Îmi este îngăduit să vorbesc ceva cu tine? Iar el a zis: Știi grecește?
38. Nu ești tu, oare, egipteanul care, înainte de zilele acestea, te-ai răsculat și ai scos în pustie pe cei patru mii de bărbați răzvrătiți?
39. Și a zis Pavel: Eu sunt iudeu din Tarsul Ciliciei, cetățean al unei cetăți care nu este neînsemnată. Te rog dă-mi voie să vorbesc către popor.
40. Și dându-i-se voie, Pavel, stând în picioare pe trepte, a făcut poporului semn cu mâna. Și făcându-se mare tăcere, a vorbit în limba evreiască, zicând:

CAPITOLUL 22

Pavel istorisește iudeilor întâmplarea convertirii lui la Hristos.

1. Bărbați frați și părinți, ascultați acum, apărarea mea față de voi!
2. Și auzind că le vorbea în limba evreiască, au făcut mai multă liniște, și el le-a zis:
3. Eu sunt bărbat iudeu, născut în Tarsul Ciliciei și crescut în cetatea aceasta, învățând la picioarele lui Gamaliel în chip amănunțit Legea părintească, plin fiind de râvnă pentru Dumnezeu, precum și voi toți sunteți astăzi.
4. Eu am prigonit până la moarte această cale, legând și dând la închisoare și bărbați și femei,
5. Precum mărturisește pentru mine și arhiereul și tot sfatul bătrânilor, de la care primind și scrisori către frați, mergeam la Damasc, ca să-i aduc legați la Ierusalim și pe cei ce erau acolo, spre a fi pedepsiți.
6. Dar pe când mergeam eu și mă apropiam de Damasc, pe la amiază, deodată o lumină puternică din cer m-a învăluit ca un fulger.
7. Și am căzut la pământ și am auzit un glas, zicându-mi: Saule, Saule, de ce Mă prigonești?
8. Iar eu am răspuns: Cine ești, Doamne? Zis-a către mine: Eu sunt Iisus Nazarineanul, pe Care tu Îl prigonești.
9. Iar cei ce erau cu mine au văzut lumina și s-au înfricoșat, dar glasul Celui care îmi vorbea ei nu l-au auzit.
10. Și am zis: Ce să fac, Doamne? Iar Domnul a zis către mine: Ridică-te și mergi în Damasc și acolo ți se va spune despre toate cele ce ți s-au rânduit să faci.
11. Și pentru că nu mai vedeam, din cauza strălucirii acelei lumini, am venit în Damasc, fiind dus de mână de către cei ce erau împreună cu mine.
12. Iar un oarecare Anania, bărbat evlavios, după Lege, mărturisit de toți iudeii care locuiau în Damasc,
13. Venind la mine și stând alături, mi-a zis: Frate Saule, vezi iarăși! Și eu în ceasul acela l-am văzut.
14. Iar el a zis: Dumnezeuul părinților noștri te-a ales de mai înainte pe tine ca să cunoști voia Lui și să vezi pe Cel Drept și să auzi glas din gura Lui;
15. Că martor vei fi Lui, în fața tuturor oamenilor, despre cele ce ai văzut și auzit.
16. Și acum de ce zăbovești? Sculându-te, botează-te și spală-ți păcatele, chemând numele Lui.
17. Și s-a întâmplat, când m-am întors la Ierusalim și mă rugam în templu, să fiu în extaz,
18. Și să-L văd zicându-mi: Grăbește-te, și ieși degrabă din Ierusalim, pentru că nu vor primi mărturia ta despre Mine.
19. Și eu am zis: Doamne, ei știu că eu duceam la închisoare și băteam, prin sinagogi, pe cei care credeau în Tine;
20. Și când se vărsa sângele lui Ștefan, mucenicul Tău, eram și eu de față și încuviințam uciderea lui și păzeam hainele celor care îl ucideau.

21. Și a zis către mine: Mergi, că Eu te voi trimite departe, la neamuri.
22. Și l-au ascultat până la acest cuvânt, și au ridicat glasul lor, zicând: Ia-l de pe pământ pe unul ca acesta! Căci nu se cuvine ca el să mai trăiască.
23. Și strigând ei și aruncând hainele și azvârlind pulbere în aer,
24. Comandantul a poruncit să-l ducă în fortăreață, spunând să-l ia la cercetare, cu biciul, ca să cunoască pentru care pricină strigau așa împotriva lui.
25. Și când l-au întins ca să-l biciuiască, Pavel a zis către sutașul care era de față: Oare vă este îngăduit să biciuiți un cetățean roman și nejudecat?
26. Și auzind sutașul s-a dus la comandant să-i vestească, zicând: Ce ai de gând să faci? Că omul acesta este (cetățean) roman.
27. Și venind la el, comandantul i-a zis: Spune-mi, ești tu (cetățean) roman? Iar el a zis: Da!
28. Și a răspuns comandantul: Eu am dobândit această cetățenie cu multă cheltuială. Iar Pavel a zis: Eu însă m-am și născut.
29. Deci cei ce erau gata să-l ia la cercetare s-au depărtat îndată de la el, iar comandantul s-a temut, aflând că el este (cetățean) roman și că a fost legat.
30. Și a doua zi, voind să cunoască adevărul, pentru care era pârlat de iudei, l-a dezlegat și a poruncit să se adune arhieriei și tot sinedriul și, aducând pe Pavel, l-a pus înaintea lor.

CAPITOLUL 23

Saduceii și fariseii nu se înțeleg în privința lui Pavel. El vede, noaptea, pe Domnul. Uneltirile iudeilor. Pavel e dus la Cezareea.

1. Și Pavel, fixând sinedriul cu privirea, a zis: Bărbați frați, eu cu bun cuget am viețuit înaintea lui Dumnezeu până în ziua aceasta.
2. Arhierul Anania a poruncit celor ce ședea lângă el să-l bată peste gură.
3. Atunci Pavel a zis către el: Te va bate Dumnezeu, perete vâruit! Și tu șezi să mă judeci pe mine după Lege, și, călcând Legea, poruncești să mă bată?
4. Iar cei ce stăteau lângă el au zis: Pe arhierul lui Dumnezeu îl faci tu de ocară?
5. Iar Pavel a zis: Fraților, nu știam că este arhieru; căci este scris: "Pe mai-marele poporului tău să nu-l vorbești de rău".
6. Dar Pavel, știind că o parte erau saducei și cealaltă farisei, a strigat în sinedriu: Bărbați frați! Eu sunt fariseu, fiu de farisei. Pentru nădejdea și învierea morților sunt eu judecat!
7. Și grăind el aceasta, între farisei și saducei s-a iscat neînțelegere și mulțimea s-a dezbinat;
8. Căci saduceii zic că nu este înviere, nici înger, nici duh, iar fariseii mărturisesc și una și alta.
9. Și s-a făcut mare strigare, și, ridicându-se unii cărturari din partea fariseilor, se certau zicând: Nici un rău nu găsim în acest om; iar dacă i-a vorbit lui un duh sau înger, să nu ne împotrivim lui Dumnezeu.
10. Deci făcându-se mare neînțelegere și temându-se comandantul ca Pavel să nu fie sfâșiat de ei, a poruncit ostașilor să se coboare și să-l smulgă din mijlocul lor și să-l ducă în fortăreață.
11. Iar în noaptea următoare, arătându-i-Se, Domnul i-a zis: Îndrăznește, Pavele! Căci precum ai mărturisit cele despre Mine la Ierusalim, așa trebuie să mărturisești și la Roma.
12. Iar când s-a făcut ziuă, iudeii, făcând sfat împotriva-i, s-au legat cu blestem zicând că nu vor mânca, nici nu vor bea până ce nu vor ucide pe Pavel.
13. Și cei ce făcuseră între ei acest jurământ erau mai mulți de patruzeci,
14. Care, ducându-se la arhieriei și la bătrâni, au zis: Ne-am legat pe noi înșine cu blestem să nu gustăm nimic până ce nu vom ucide pe Pavel.
15. Acum deci voi, împreună cu sinedriul, faceți cunoscut comandantului să-l coboare mâine la voi, ca având să cerceteze mai cu de-amănuntul cele despre el; iar noi, înainte de a se apropia el, suntem gata să-l ucidem.

16. Dar fiul surorii lui Pavel, auzind despre această uneltire, ducându-se și intrând în fortăreață, i-a vestit lui Pavel.
17. Și chemând Pavel pe unul din sutași, i-a zis: Du pe tânărul acesta la comandant, căci are să-i vestească ceva.
18. Iar el, luându-l, l-a dus la comandant și a zis: Pavel cel legat, chemându-mă, m-a rugat să aduc pe acest tânăr la tine, având să-ți spună ceva.
19. Comandantul, luându-l de mână, s-a retras cu el la o parte și îl întreba: Ce ai să-mi vestești?
20. Iar el a zis că iudeii s-au înțeles să te roage, ca mâine să-l cobori pe Pavel la sinedriu, ca având să cerceteze mai cu de-amănuntul despre el;
21. Dar tu să nu te încrezi în ei, căci dintre ei îl pândesc mai mulți de patruzeci de bărbați, care s-au legat cu blestem să nu mănânce, nici să bea până ce nu-l vor ucide; și acum ei sunt gata, așteptând aprobarea ta.
22. Deci comandantul a dat drumul tânărului, poruncindu-i: Nimănui să nu spui că mi-ai făcut cunoscut acestea.
23. Și chemând la sine pe doi dintre sutași, le-a zis: Pregătiți de la ceasul al treilea din noapte două sute de ostași, șaptezeci de călăreți și două sute de suliași, ca să meargă până la Cezareea.
24. Și să fie animale (de călărie), ca punând pe Pavel să-l ducă teafăr la Felix procuratorul.
25. Scriind o scrisoare, având acest cuprins:
26. Claudius Lysias, prea puternicului procurator, Felix, salutare!
27. Pe acest bărbat, prins de iudei și având să fie ucis de ei, mergând eu cu oaste l-am scos, aflând că este (cetățean) roman.
28. Și vrând să știu pricina pentru care îl pârau, l-am coborât la sinedriul lor.
29. Și am aflat că este pârât pentru întrebări din legea lor, dar fără să aibă vreo vină vrednică de moarte sau de lanțuri.
30. Și vestindu-mi-se că va să fie o cursă împotriva acestui bărbat din partea iudeilor, îndată l-am trimis la tine, poruncind și pârâșilor să spună înaintea ta cele ce au asupra lui. Fii sănătos!
31. Deci ostașii, luând pe Pavel, precum li se poruncise, l-au adus noaptea la Antipatrida.
32. Iar a doua zi, lăsând pe călăreți să meargă cu el, s-au întors la fortăreață.
33. Și ei, intrând în Cezareea și dând procuratorului scrisoarea, i-au înfățișat și pe Pavel.
34. Și citind procuratorul și întrebând din ce provincie este el și aflând că este din Cilicia,
35. A zis: Te voi asculta când vor veni și pârâșii tăi. Și a poruncit să fie păzit în pretoriul lui Irod.

CAPITOLUL 24

Pavel se dezvinovățește înaintea marelui Felix.

1. Iar după cinci zile s-a coborât arhiereul Anania cu câțiva bătrâni și cu un oarecare retor Tertul, care s-au înfățișat procuratorului împotriva lui Pavel.
2. Iar după ce l-au chemat pe Pavel, Tertul a început să-l învinuiască, zicând: Prin tine dobândim multă pace și îndreptările făcute acestui neam, prin purtarea ta de grijă,
3. Totdeauna și pretutindenii le primim, prea puternice Felix, cu toată mulțumirea.
4. Dar, ca să nu te ostenesc mai mult, te rog să ne ascuți, pe scurt, cu bunăvoința ta.
5. Căci am aflat pe omul acesta ca o ciumă și urzitor de răzvrătiri printre toți iudeii din lume, fiind căpetenia eresului nazarinienilor,
6. Care a încercat să pângărească și templul și pe care l-am prins și am voit să-l judecăm după legea noastră.
7. Dar venind Lysias comandantul l-a scos cu de-a sila din mâinile noastre,
8. Poruncind pârâșilor lui să vină la tine. De la el vei putea, cercetând tu însuși, să cunoști toate învinuirile aduse de noi.
9. Iar iudeii împreună susțineau, zicând că acestea așa sunt.

10. Și, procuratorul făcându-i semn să vorbească, Pavel a răspuns: Fiindcă știu că de mulți ani ești judecător acestui neam, bucuros vorbesc pentru apărarea mea.
11. Tu poți să afli că nu sunt mai mult decât douăsprezece zile de când m-am suit la Ierusalim ca să mă închin.
12. Și nici în templu nu m-au găsit discutând cu cineva sau făcând tulburare în mulțime, nici în sinagogi, nici în cetate,
13. Nici nu pot să-ți dovedescă cele ce spun acum împotriva mea.
14. Și-ți mărturisesc aceasta, că așa mă închin Dumnezeului părinților mei, după învățătura pe care ei o numesc eres, și cred toate cele scrise în Lege și în Prooroci,
15. Având nădejde în Dumnezeu, pe care și aceștia înșiși o așteaptă, că va să fie învierea morților: și a dreptilor și a nedreptilor.
16. Și întru aceasta mă străduiesc și eu ca să am totdeauna înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor un cuget neîntinat.
17. După mulți ani, am venit ca să aduc neamului meu milostenii și prinoase,
18. Când niște iudei din Asia m-au găsit, curățit, în templu, dar nu cu mulțime, nici cu gâlceavă.
19. Aceia trebuia să fie de față înaintea ta și să mă învinuiască, dacă aveau ceva împotriva mea;
20. Sau chiar aceștia să spună ce nedreptate mi-au găsit când am stat înaintea sinedriului,
21. Decât numai pentru acest singur cuvânt pe care l-am strigat stând între ei, că pentru învierea morților sunt eu astăzi judecat între voi.
22. Și Felix, auzind acestea, i-a amânat, cunoscând destul de bine cele privitoare la învățătura (creștină), zicând: Când se va coborî comandantul Lysias, voi hotărî asupra acelora ale voastre.
23. Și a poruncit sutașului să țină pe Pavel sub pază, dar să-i lase tihnă și să nu oprească pe nimeni dintre ai lui, ca să vină să-i slujească.
24. Iar după câteva zile, Felix, venind cu Drusila, femeia lui, care era din neamul iudeilor, a trimis să cheme pe Pavel și l-a ascultat despre credința în Hristos Iisus.
25. Și vorbind el despre dreptate și despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix s-a înfricoșat și a răspuns: Acum mergi, și când voi găsi timp potrivit te voi mai chema.
26. În același timp el nădăjduia că i se vor da bani de către Pavel; de aceea, și mai des trimițând să-l cheme, vorbea cu el.
27. Dar când s-au împlinit doi ani, în locul lui Felix a urmat Porcius Festus. Și voind să le fie iudeilor pe plac, Felix a lăsat pe Pavel legat.

CAPITOLUL 25

Pavel înaintea procuratorului Porcius Festus și a regelui Agripa.

1. Deci Festus, trecând în ținutul său, după trei zile s-a suit de la Cezareea la Ierusalim.
2. Și arhieriei și fruntașii iudeilor i s-au înfățișat cu învinuiri împotriva lui Pavel și îl rugau,
3. Cerându-i ca o favoare asupra lui, să fie trimis la Ierusalim, pregătind cursă ca să-l ucidă pe drum.
4. Dar Festus a răspuns că Pavel e păzit Cezareea și că el însuși avea să plece în curând.
5. Deci a zis el: Cei dintre voi care pot, să se coboare cu mine, și dacă este ceva rău în acest bărbat, să-l învinovățească.
6. Și rămânând la ei nu mai mult de opt sau zece zile, s-a coborât în Cezareea, iar a doua zi, șezând la judecată, a poruncit să fie adus Pavel.
7. Și venind el, iudeii coborâți din Ierusalim l-au înconjurat, aducând împotriva lui multe și grele învinuiri, pe care nu puteau să le dovedească.
8. Iar Pavel se apăra: N-am greșit cu nimic nici față de legea iudeilor, nici față de templu, nici față de Cezarul.
9. Iar Festus, voind să facă plăcere iudeilor, răspunzând lui Pavel, a zis: Vrei să mergi la Ierusalim și

acolo să fi judecat înaintea mea pentru acestea?

10. Dar Pavel a zis: Stau la judecata Cezarului, unde trebuie să fiu judecat. Iudeilor nu le-am făcut nici un rău, precum mai bine știi și tu.

11. Dar dacă fac nedreptate și am săvârșit ceva vrednic de moarte, nu mă feresc de moarte; dacă însă nu este nimic din cele de care ei mă învinuiesc - nimeni nu poate să mă dăruiască lor. Cer să fiu judecat de Cezarul.

12. Atunci Festus, vorbind cu sfatul său, a răspuns: Ai cerut să fii judecat de Cezarul, la Cezarul te vei duce.

13. Și după ce au trecut câteva zile, regele Agripa și Berenice au sosit la Cezareea, ca să salute pe Festus.

14. Și rămânând acolo mai multe zile, Festus a vorbit regelui despre Pavel, zicând: Este aici un bărbat, lăsat legat de Felix,

15. În privința căruia, când am fost în Ierusalim, mi s-au înfățișat arhieriei și bătrânii iudeilor, cerând osândirea lui.

16. Eu le-am răspuns că romanii n-au obiceiul să dea pe vreun om la pierzare, înainte ca cel învinuit să aibă de față pe pârlâșii lui și să aibă puțința să se apere pentru vina sa.

17. Adunându-se deci ei aici și nefăcând eu nici o amânare, a doua zi am stat la judecată și am poruncit să fie adus bărbatul.

18. Dar pârlâșii care s-au ridicat împotriva lui nu i-au adus nici o învinuire dintre cele rele, pe care le bănuiam eu,

19. Ci aveau cu el niște neînțelegeri cu privire la religia lor și la un oarecare Iisus mort, de Care Pavel zice că trăiește.

20. Și nedumerindu-mă cu privire la cercetarea acestor lucruri, l-am întrebat dacă voiește să meargă la Ierusalim și să fie judecat acolo pentru acestea.

21. Dar Pavel, cerând să fie reținut pentru judecata Cezarului, am poruncit să fie ținut până ce îl voi trimite la Cezarul.

22. Iar Agripa a zis către Festus: Aș vrea să aud și eu pe acest om. Iar el a zis: Măine îl vei auzi.

23. Deci a doua zi, Agripa și Berenice venind cu mare alai și intrând în sala de judecată împreună cu tribunii și cu bărbații cei mai de frunte ai cetății, Festus a dat poruncă să fie adus Pavel.

24. Și a zis Festus: Rege Agripa, și voi toți bărbații care sunteți cu noi de față, vedeți pe acela pentru care toată mulțimea iudeilor a venit la mine, și în Ierusalim și aici, strigând că el nu trebuie să mai trăiască.

25. Iar eu am înțeles că n-a făcut nimic vrednic de moarte; iar el însuși cerând să fie judecat de Cezarul, am hotărât să-l trimit.

26. Dar ceva sigur să scriu stăpânului despre el, nu am. De aceea l-am adus înaintea voastră și mai ales înaintea ta, rege Agripa, ca, după ce va fi cercetat, să am ce să scriu,

27. Căci mi se pare nepotrivit să-l trimit legat, fără să arăt învinuirile ce i se aduc.

CAPITOLUL 26

Pavel se dezvinovățește înaintea lui Festus și a regelui Agripa. Amândoi îl găsesc nevinovat.

1. Agripa a zis către Pavel: Îți este îngăduit să vorbești pentru tine. Atunci Pavel, întinzând mâna, se apăra:

2. Mă socotesc fericit, o, rege Agripa, că astăzi, înaintea ta, pot să mă apăr de toate câte mă învinuiesc iudeii;

3. Mai ales, pentru că tu cunoști toate obiceiurile și neînțelegerile iudeilor. De aceea te rog să mă ascuți cu îngăduință.

4. Viețuirea mea din tinerețe, cum a fost ea de la început în poporul meu și în Ierusalim, o știu toți iudeii.

5. Dacă vor să dea mărturie, ei știu despre mine, de mult, că am trăit ca fariseu, în tagma cea mai riguroasă a religiei noastre.

6. Și acum stau la judecată pentru nădejdea făgăduinței făcute de Dumnezeu către părinții noștri,

7. Și la care cele douăsprezece seminții ale noastre, slujind lui Dumnezeu fără încetare, zi și noapte, nădăjduiesc să ajungă. Pentru nădejdea aceasta, o, rege Agripa, sunt pârât de iudei.

8. De ce se socotește la voi lucru de necrezut că Dumnezeu înviază pe cei morți?

9. Eu unul am socotit, în sinea mea, că față de numele lui Iisus Nazarineanul trebuia să fac multe împotriva;

10. Ceea ce am și făcut în Ierusalim, și pe mulți dintre sfinți i-am închis în temnițe cu puterea pe care o luasem de la arhierei. Iar când erau dați la moarte, mi-am dat și eu încuviințarea.

11. Și îi pedepseam adesea prin toate sinagogile și-i sileam să hulească și, mult înfuriindu-mă împotriva lor, îi urmăream până și prin cetățile de din afară;

12. Și în felul acesta, mergând și la Damasc, cu putere și cu însărcinare de la arhierei,

13. Am văzut, o, rege, la amiază, în calea mea, o lumină din cer, mai puternică decât strălucirea soarelui, strălucind împrejurul meu și a celor ce mergeau împreună cu mine.

14. Și noi toți căzând la pământ, eu am auzit un glas care-mi zicea în limba evreiască: Saule, Saule, de ce Mă prigonești? Greu îți este să lovești în țepușă cu piciorul.

15. Iar eu am zis: Cine ești Doamne? Iar Domnul a zis: Eu sunt Iisus, pe Care tu Îl prigonești.

16. Dar, scoală-te și stai pe picioarele tale. Căci spre aceasta M-am arătat ție: ca să te rânduiesc slujitor și martor, și al celor ce ai văzut, și al celor întru care Mă voi arăta ție.

17. Alegându-te pe tine din popor și din neamurile la care te trimit,

18. Să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de la stăpânirea lui satana la Dumnezeu, ca să ia iertarea păcatelor și parte cu cei ce s-au sfințit, prin credința în Mine.

19. Drept aceea, rege Agripa, n-am fost neascultător cereștii arătări;

20. Ci mai întâi celor din Damasc și din Ierusalim, și din toată țara Iudeii, și neamurilor le-am vestit să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând lucruri vrednice de pocăință.

21. Pentru acestea, iudeii, prinzându-mă în templu, încercau să măucidă.

22. Dobândind deci ajutorul de la Dumnezeu, am stat până în ziua aceasta, mărturisind la mic și la mare, fără să spun nimic decât ceea ce și proorocii și Moise au spus că va să fie:

23. Că Hristos avea să pătimească și să fie cel dintâi înviat din morți și să vestească lumină și poporului și neamurilor.

24. Și acestea grăind el, întru apărarea sa, i-a zis Festus cu glas mare: Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te duce la nebunie.

25. Iar Pavel a zis: Nu sunt nebun, prea puternice Festus, ci grăiesc cuvintele adevărului și ale înțelepciunii.

26. Regele știe despre acestea, și în fața lui vorbesc fără sfială, fiind încredințat că nimic nu i-a rămas ascuns, pentru că aceasta nu s-a întâmplat, într-un ungher.

27. Crezi tu, rege Agripa, în prooroci? Știu că crezi.

28. Iar Agripa a zis către Pavel: Cu puțin de nu mă îndupleci să mă fac și eu creștin!

29. Iar Pavel a zis: Ori cu puțin, ori cu mult, eu m-aș ruga lui Dumnezeu ca nu numai tu, ci și toți care mă ascultă astăzi să fie așa cum sunt și eu, afară de aceste lanțuri.

30. Și s-a ridicat și regele și guvernatorul și Berenice și cei care ședeau împreună cu ei,

31. Și plecând, vorbeau unii cu alții zicând: Omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte sau de lanțuri.

32. Iar Agripa a zis lui Festus: Acest om putea să fie lăsat liber, dacă n-ar fi cerut să fie judecat de Cezarul.

CAPITOLUL 27

Pavel, în lanțuri, e pornit cu corabia spre Italia. Greutățile călătoriei. Corabia se sfârâmă, lângă Malta, dar oamenii scapă.

1. Iar după ce s-a hotărât să plecăm pe apă în Italia, au dat în primire pe Pavel și pe alți câțiva legați unui sutaș cu numele Iuliu, din cohorta Augusta.
2. Și întorcându-se pe o corabie de la Adramit, care avea să treacă prin locurile de pe coasta Asiei, am plecat; și era cu noi Aristarh, macedonean din Tesalonic.
3. Și a doua zi am ajuns la Sidon. Iuliu, purtându-se față de Pavel cu omenie, i-a dat voie să se ducă la prieteni ca să primească purtarea lor de grijă.
4. Și plecând de acolo, am plutit pe lângă Cipru, pentru că vânturile erau împotriva.
5. Și străbătând marea Ciliciei și a Pamfiliei, am sosit la Mira Licieii.
6. Și găsim sutașul acolo o corabie din Alexandria plutind spre Italia, ne-a suit în ea.
7. Și multe zile plutind cu încetineală, abia am ajuns în dreptul Cnidului și, fiindcă vântul nu ne slăbea am plutit pe sub Creta, pe lângă Salmone.
8. Și abia trecând noi pe lângă ea, am ajuns într-un loc numit Limanuri Bune, de care era aproape orașul Lasea.
9. Și trecând multă vreme și plutirea fiind periculoasă, fiindcă trecuse și postul (sărbătorii Ispășirii, care se ținea la evrei toamna), Pavel îi îndemna,
10. Zicându-le: Bărbaților, văd că plutirea va să fie cu necaz și cu multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și pentru corabie, ci și pentru sufletele noastre.
11. Iar sutașul se încredea mai mult în cârmaci și în stăpânul corabiei decât în cele spuse de Pavel.
12. Și limanul nefiind bun de iernat, cei mai mulți dintre ei au dat sfatul să plecăm de acolo și, dacă s-ar putea, să ajungem și să iernăm la Fenix, un port al Cretei, deschis spre vântul de miazăzi-apus și spre vântul de miazănoapte-apus.
13. Și suflând ușor un vânt de miazăzi și crezând că sunt în stare să-și împlinească gândul, ridicând ancora, pluteau cât mai aproape de Creta.
14. Și nu după multă vreme s-a pornit asupra ei un vânt puternic, numit Euroclidon (dinspre miazănoapte-răsărit).
15. Și smulgând corabia, iar ea neputând să meargă împotriva vântului, ne-am lăsat duși în voia lui.
16. Și trecând pe lângă o insulă mică, numită Clauda, cu greu am putut să fim stăpâni pe corabie.
17. Și după ce au ridicat-o, au folosit unelte ajutătoare, încingând corabia pe dedesubt. Și temându-se să nu cadă în Sirta, au lăsat pânzele jos și erau duși așa.
18. Și fiind tare loviți de furtună, în ziua următoare au aruncat încărcătura.
19. Și a treia zi, cu mâinile lor, au aruncat uneltele corăbiei.
20. Și nearătându-se nici soarele, nici stelele, timp de mai multe zile, și amenințând furtună mare, ni se luase orice nădejde de scăpare.
21. Și fiindcă nu mâncaseră de mult, Pavel, stând în mijlocul lor, le-a zis: Trebuia, o, bărbaților, ca ascultându-mă pe mine, să nu fi plecat din Creta; și n-ați fi îndurat nici primejdia aceasta, nici paguba aceasta.
22. Dar acum vă îndemn să aveți voie bună, căci nici un suflet dintre voi nu va pieri, ci numai corabia.
23. Căci mi-a apărut în noaptea aceasta un înger al Dumnezeuului, al Căruia eu sunt și Căruia mă închin,
24. Zicând: Nu te teme, Pavele. Tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată, Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce sunt în corabie cu tine.
25. De aceea, bărbaților, aveți curaj, căci am încredere în Dumnezeu, că așa va fi după cum mi s-a spus.
26. Și trebuie să ajungem pe o insulă.

27. Și când a fost a paisprezecea noapte de când eram purtați încoace și încolo pe Adriatica, pe la miezul nopții corăbierii au presimțit că se apropie de un țărm.
28. Și aruncând măsurătoarea în jos au găsit douăzeci de stânjeni și, trecând puțin mai departe și măsurând iarăși, au găsit cincisprezece stânjeni.
29. Și temându-se ca nu cumva să nimerim pe locuri stâncoase, au aruncat patru ancore de la partea din urmă a corăbiei, și doreau să se facă ziuă.
30. Dar corăbierii căutau să fugă din corabie și au coborât luntrea în mare, sub motiv că vor să întindă și ancorele de la partea dinainte.
31. Pavel a spus sutașului și ostașilor: Dacă aceștia nu rămân în corabie, voi nu puteți să scăpați.
32. Atunci ostașii au tăiat funiile luntrei și au lăsat-o să cadă.
33. Iar, până să se facă ziuă, Pavel îi ruga pe toți să mănânce, zicându-le: Paisprezece zile sunt azi de când n-ați mâncat, așteptând și nimic gustând.
34. De aceea, vă rog să mâncați, căci aceasta este spre scăparea voastră. Că nici unuia din voi un fir de păr din cap nu-i va pieri.
35. Și zicând acestea și luând pâine, a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor și, frângând, a început să mănânce.
36. Și devenind toți voioși, au luat și ei și au mâncat.
37. Și eram în corabie, de toți, două sute șaptezeci și șase de suflete.
38. Și săturându-se de bucate, au ușurat corabia, aruncând grâul în mare.
39. Și când s-a făcut ziuă, ei n-au cunoscut pământul, dar au zărit un sân de mare, având țărm nisipos, în care voiau, dacă ar putea, să scoată corabia.
40. Și desfăcând ancorele, le-au lăsat în mare, slăbind totodată funiile cârmelor și, ridicând pânza din frunte în bătaia vântului, se îndreptau spre țărm.
41. Și căzând pe un dâmb de nisip au înțepenit corabia și partea dinainte, înfigându-se, stătea neclintită, iar partea dinapoi se sfârâma de puterea valurilor.
42. Iar ostașii au făcut sfat să omoare pe cei legați, ca să nu scape vreunul, înotând.
43. Dar sutașul, voind să ferească pe Pavel, i-a împiedicat de la gândul lor și a poruncit ca aceia care pot să înoate, aruncându-se cei dintâi, să iasă la uscat;
44. Iar ceilalți, care pe scânduri, care pe câte ceva de la corabie. Și așa au ajuns cu toții să scape, la uscat.

CAPITOLUL 28

Localnicii din Malta sunt bucuroși de oaspeți. Pavel vindecă pe bolnavi. Sosește în Italia și la Roma și predică doi ani.

1. Și după ce am scăpat, am aflat că insula se numește Malta.
2. Iar locuitorii ei ne arătau o deosebită omenie, căci, aprinzând foc, ne-au luat pe toți la ei din pricina ploii care era și a frigului.
3. Și strângând Pavel grămadă de găteje și punându-le în foc, o viperă a ieșit de căldură și s-a prins de mâna lui.
4. Și când locuitorii au văzut vipera atârând de mâna lui, ziceau unii către alții: Desigur că ucigaș este omul acesta, pe care dreptatea nu l-a lăsat să trăiască, deși a scăpat din mare.
5. Deci el, scuturând vipera în foc, n-a pățimit nici un rău.
6. Iar ei așteptau ca el să se umfle, sau să cadă deodată mort. Dar așteptând ei mult și văzând că nu i se întâmplă nimic rău, și-au schimbat gândul și ziceau că el este un zeu.
7. Și împrejurul aceluia loc erau țărinile căpeteniei insulei, Publius, care, primindu-ne, ne-a găzduit prietenos trei zile.
8. Și s-a întâmplat că tatăl lui Publius zăcea în pat, cuprins de friguri și de urdinare cu sânge, la care intrând Pavel și rugându-se, și-a pus mâinile peste el și l-a vindecat.

9. Și întâmplându-se aceasta, veneau la el și ceilalți din insulă care aveau boli și se vindecau;
10. Și aceștia ne-au cinstit mult și, când am plecat, ne-au pus la îndemână toate cele de trebuință.
11. După trei luni am pornit cu o corabie din Alexandria, care iernase în insulă și care avea pe ea însemnul Dioscurilor.
12. Și ajungând la Siracuza, am rămas acolo trei zile.
13. De unde, înconjurând, am sosit la Regium. Și după o zi, suflând vânt de miazăzi, am ajuns la Puteoli în cealaltă zi.
14. Găsind acolo frați, am fost rugați să rămânem la ei șapte zile. Și așa am venit la Roma.
15. Și de acolo, auzind frații cele despre noi, au venit într-o întâmpinare noastră până la Forul lui Apius și la Trei Taverne, pe care, văzându-i, Pavel a mulțumit lui Dumnezeu și s-a îmbărbătat.
16. Iar când am intrat în Roma, sutașul a predat pe cei legați comandantului taberei, iar lui Pavel i s-a îngăduit să locuiască aparte cu ostașul care îl păzea.
17. Și după trei zile Pavel a chemat la el pe cei care erau fruntașii iudeilor. Și, adunându-se, zicea către ei: Bărbați frați, deși eu n-am făcut nimic rău împotriva poporului (nostru) sau a datinilor părintești, am fost predat de la Ierusalim, în mâinile romanilor.
18. Aceștia, după ce m-au cercetat, voiau să-mi dea drumul, fiindcă nu era în mine nici o vină vrednică de moarte.
19. Dar iudeii, împotrivindu-mi-se, am fost nevoit să cer să fiu judecat de Cezarul, dar nu că aș avea de adus vreo păcăneală neamului meu.
20. Deci pentru această cauză v-am chemat să vă văd și să vorbesc cu voi. Căci pentru nădejdea lui Israel mă aflu eu în acest lanț.
21. Iar ei au zis către el: Noi n-am primit din Iudeea nici scrisori despre tine, nici nu a venit cineva dintre frați, ca să ne vestească sau să ne vorbească ceva rău despre tine.
22. Dar dorim să auzim de la tine cele ce gândești; căci despre eresul acesta ne este cunoscut; că pretutindeni i se stă împotrivă.
23. Deci, rânduindu-i o zi, au venit la el, la gazdă, mai mulți. Și de dimineața până seara, el le vorbea, dând mărturie despre împărăția lui Dumnezeu, căutând să-i încredințeze despre Iisus din Legea lui Moise și din prooroci.
24. Și unii credeau celor spuse, iar alții nu credeau.
25. Și neînțelegându-se unii cu alții, au plecat, zicând Pavel un cuvânt că: Bine a vorbit Duhul Sfânt prin Isaia proorocul, către părinții noștri,
26. Când a zis: "Mergi la poporul acesta și zi: Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege și uitându-vă veți privi, dar nu veți vedea.
27. Căci inima acestui popor s-a învățat și cu urechile greu au auzit și ochi

EPISTOLA CĂTRE ROMANI

A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Evanghelia arată îndreptarea din credință, pentru neamuri. Judecata lor, pentru că nu păzesc legea firii.

1. Pavel, rob al lui Iisus Hristos, chemat de El apostol, rânduit pentru vestirea Evangheliei lui Dumnezeu,
2. Pe care a făgăduit-o mai înainte, prin proorocii Săi, în Sfintele Scripturi,
3. Despre Fiul Său, Cel născut din sămânța lui David, după trup,
4. Care a fost rânduit Fiu al lui Dumnezeu întru putere, după Duhul sfințeniei, prin învierea Lui din morți, Iisus Hristos, Domnul nostru,
5. Prin Care am primit har și apostolie, ca să aduc, în numele Său, la ascultarea credinței, toate neamurile,
6. Întru care sunteți și voi chemați ai lui Iisus Hristos:
7. Tuturor celor ce sunteți în Roma, iubiți de Dumnezeu, chemați și sfinți: har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos!
8. Mulțumesc, întâi Dumnezeului meu, prin Iisus Hristos, pentru voi toți, fiindcă credința voastră se vestește în toată lumea.
9. Căci martor îmi este Dumnezeu, Căruia Îi slujesc cu duhul meu, întru Evanghelia Fiului Său, că neîncetat fac pomenire despre voi,
10. Cerând totdeauna în rugăciunile mele ca să am cumva, prin voința Lui, vreodată, bun prilej ca să vin la voi.
11. Pentru că doresc mult să vă văd ca să vă împărtășesc vreun dar duhovnicesc, spre întărirea voastră.
12. Și aceasta ca să mă mângâi împreună cu voi prin credința noastră laolaltă, a voastră și a mea.
13. Fraților, nu vreau ca voi să nu știți că, de multe ori, mi-am pus în gând să vin la voi, dar am fost până acum împiedicat, ca să am și între voi vreo roadă, ca și la celelalte neamuri.
14. Dator sunt și elinilor și barbarilor și învățaților și neînvățaților;
15. Astfel, cât despre mine, sunt bucuros să vă vestesc Evanghelia și vouă, celor din Roma.
16. Căci nu mă rușinez de Evanghelia lui Hristos, pentru că este putere a lui Dumnezeu spre mântuirea a tot celui care crede, iudeului întâi, și elinului.
17. Căci dreptatea lui Dumnezeu se descoperă în ea din credință spre credință, precum este scris: "Iar dreptul din credință va fi viu".
18. Căci mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer peste toată fărădelegea și peste toată nedreptatea oamenilor care țin nedreptatea drept adevăr.
19. Pentru că ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor.
20. Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare,

21. Pentru că, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au rătăcit în gândurile lor și inima lor cea nesocotită s-a întunecat.
22. Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni.
23. Și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nescricăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târâtoarelor.
24. De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei,
25. Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!
26. Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii;
27. Asemenea și bărbații lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.
28. Și precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunoștință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine.
29. Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de purtări rele, bârfitori,
30. Grăitori de rău, urători de Dumnezeu, ocărători, semeți, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, nesupuși părinților,
31. Neînțelepți, călcători de cuvânt, fără dragoste, fără milă;
32. Aceștia, deși au cunoscut dreapta orânduire a lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac ei acestea, ci le și încuviințează celor care le fac.

CAPITOLUL 2

Iudeii sunt tot atât de plini de păcate ca și păgânii.

1. Pentru aceea, oricine ai fi, o, omule, care judeci, ești fără cuvânt de răspuns, căci, în ceea ce judeci pe altul, pe tine însuți te osândești, căci același lucruri faci și tu care judeci.
2. Și noi știm că judecata lui Dumnezeu este după adevăr, față de cei ce fac unele ca acestea.
3. Și socotești tu, oare, omule, care judeci pe cei ce fac unele ca acestea, dar le faci și tu, că tu vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?
4. Sau disprețuiești tu bogăția bunătății Lui și a îngăduinței și a îndelungii Lui răbdări, neștiind că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?
5. Dar după învârtoșarea ta și după inima ta nepocăită, îți aduni mânie în ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu,
6. Care va răsplăti fiecăruia după faptele lui:
7. Viață veșnică celor ce, prin stăruință în faptă bună, caută mărire, cinste și nescricăciune,
8. Iar iubitorilor de ceartă, care nu se supun adevărului, ci se supun nedreptății: mânie și furie.
9. Necaz și strâmtorare peste sufletul oricărui om care săvârșeste răul, al iudeului mai întâi, și al elinului;
10. Dar mărire, cinste și pace oricui face binele: iudeului mai întâi, și elinului.
11. Căci nu este părtinire la Dumnezeu!
12. Câți, deci, fără lege, au păcătuit, fără lege vor și pieri; iar câți au păcătuit în lege, prin lege vor fi judecați.
13. Fiindcă nu cei ce aud legea sunt drepti la Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi îndreptați.
14. Căci, când păgânii care nu au lege, din fire fac ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt loruși lege,
15. Ceea ce arată fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia conștiinței lor și prin judecățile lor, care îi învinovătesc sau îi și apără,

16. În ziua în care Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.
17. Dar dacă tu te numești iudeu și te reazimi pe lege și te lauzi cu Dumnezeu,
18. Și cunoști voia Lui și știi să încuviințezi cele bune, fiind învățat din lege,
19. Și ești încredințat că tu ești călăuză orbilor, luminezi celor ce sunt în întuneric,
20. Povățuitor celor fără de minte, învățător celor nevârstnici, având în lege dreptarul cunoștinței și al adevărului,
21. Deci tu, cel care înveți pe altul, pe tine însuși nu te înveți? Tu cel care propovăduiești: Să nu furi - și tu furi?
22. Tu, cel care zici: Să nu săvârșești adulter, săvârșești adulter? Tu cel care urăști idolii, furi cele sfinte?
23. Tu, care te lauzi cu legea, Îl necinstești pe Dumnezeu, prin călcarea legii?
24. "Căci numele lui Dumnezeu, din pricina voastră, este hulit între neamuri", precum este scris.
25. Căci tăierea împrejur folosește, dacă păzești legea; dacă însă ești călcător de lege, tăierea ta împrejur s-a făcut netăiere împrejur.
26. Deci dacă cel netăiat împrejur păzește hotărârile legii, netăierea lui împrejur nu va fi, oare, socotită ca tăiere împrejur?
27. Iar el - din fire netăiat împrejur, dar împlinitor al legii - nu te va judeca, oare, pe tine, care, prin litera legii și prin tăierea împrejur, ești călcător de lege?
28. Pentru că nu cel ce se arată pe din afară e iudeu, nici cea arătată pe dinafară în trup, este tăiere împrejur;
29. Ci este iudeu cel întru ascuns, iar tăierea împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în literă; a cărui laudă nu vine de la oameni, ci de la Dumnezeu.

CAPITOLUL 3

Toți oamenii, fără osebire, sunt păcătoși.

1. Care este deci întâietatea iudeului și folosul tăierii împrejur?
2. Este mare în toate privințele. Întâi, pentru că lor li s-au încredințat cuvintele lui Dumnezeu.
3. Căci ce este dacă unii n-au crezut? Oare necredința lor va nimici credințioșia lui Dumnezeu?
4. Nicidecum! Ci Dumnezeu se vedește în adevărul Său, pe când tot omul întru minciună, precum este scris: "Drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu".
5. Iar dacă nedreptatea noastră învederează dreptatea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva este nedrept Dumnezeu care aduce mânia? - Ca om vorbesc.
6. Nicidecum! Căci atunci cum va judeca Dumnezeu lumea?
7. Căci dacă adevărul lui Dumnezeu, prin minciuna mea, a prisosit spre slava Lui, pentru ce dar mai sunt și eu judecat ca păcătos?
8. Și de ce n-am face cele rele, ca să vină cele bune, precum suntem huliți și precum spun unii că zicem noi? Osânda aceasta este dreaptă.
9. Dar ce? Avem noi vreo precădere? Nicidecum. Căci am învinuit mai înainte și pe iudei, și pe elini, că toți sunt sub păcat,
10. După cum este scris: "Nu este drept nici unul;
11. Nu este cel ce înțelege, nu este cel ce caută pe Dumnezeu.
12. Toți s-au abătut, împreună, netrebniți s-au făcut. Nu este cine să facă binele, nici măcar unul nu este.
13. Mormânt deschis este gâtlejul lor; viclenii vorbit-au cu limbile lor; venin de viperă este sub buzele lor;
14. Gura lor e plină de blestem și amărăciune;
15. Iuți sunt picioarele lor să verse sânge;

16. Pustiire și nenorocire sunt în drumurile lor;
17. Și calea păcii ei nu au cunoscut-o;
18. Nu este frică de Dumnezeu înaintea ochilor lor".
19. Dar știm că cele câte zice Legea le spune celor care sunt sub Lege, ca orice gură să fie închisă și ca toată lumea să fie vinovată înaintea lui Dumnezeu.
20. Pentru că din faptele Legii nici un om nu se va îndrepta înaintea Lui, căci prin Lege vine cunoștința păcatului.
21. Dar acum, în afară de Lege, s-a arătat dreptatea lui Dumnezeu, fiind mărturisită de Lege și de prooroci.
22. Dar dreptatea lui Dumnezeu vine prin credința în Iisus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred, căci nu este deosebire.
23. Fiindcă toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu;
24. Îndreptându-se în dar cu harul Lui, prin răscumpărarea cea în Hristos Iisus.
25. Pe Care Dumnezeu L-a rânduit (jertfă de) ispășire, prin credința în sângele Lui, ca să-Și arate dreptatea Sa, pentru iertarea păcatelor celor mai înainte făcute,
26. Întru îngăduința lui Dumnezeu - ca să-Și arate dreptatea Sa, în vremea de acum, spre a fi El Însuși drept, și îndreptând pe cel ce trăiește din credința în Iisus.
27. Deci, unde este pricina de laudă? A fost înlăturată. Prin care Lege? Prin Legea faptelor? Nu, ci prin Legea credinței.
28. Căci socotim că prin credință se va îndrepta omul, fără faptele Legii.
29. Oare Dumnezeu este numai al iudeilor? Nu este El și Dumnezeul păgânilor? Da, și al păgânilor.
30. Fiindcă este un singur Dumnezeu, Care va îndrepta din credință pe cei tăiați împrejur și, prin credință, pe cei netăiați împrejur.
31. Desființăm deci noi Legea prin credință? Nicidecum! Dimpotrivă, întărim Legea.

CAPITOLUL 4

Îndreptarea prin credință e întărită cu pilda lui Avraam și cu mărturia lui David.

1. Deci, ce vom zice că a dobândit după trup strămoșul nostru Avraam?
2. Căci dacă Avraam s-a îndreptat din fapte, are de ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.
3. Căci, ce spune Scriptura? Și "Avraam a crezut lui Dumnezeu și i s-a socotit lui ca dreptate".
4. Celui care face fapte, nu i se socotește plata după har, ci după datorie;
5. Iar celui care nu face fapte, ci crede în Cel ce îndreptează pe cel păcătos, credința lui i se socotește ca dreptate.
6. Precum și David vorbește despre fericirea omului căruia Dumnezeu îi socotește dreptatea fără fapte:
7. "Fericiți aceia, cărora li s-au iertat fărădelegile și ale căror păcate li s-au acoperit!
8. Fericit bărbatul căruia Domnul nu-i va socoti păcatul".
9. Deci fericirea aceasta este ea numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem: "I s-a socotit lui Avraam credința ca dreptate".
10. Dar cum i s-a socotit? Când era tăiat împrejur sau când era netăiat împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.
11. Iar semnul tăierii împrejur l-a primit ca pecete a dreptății pentru credința lui din vremea netăierii împrejur, ca să fie el părinte al tuturor celor ce cred, netăiați împrejur, pentru a li se socoti și lor (credința) ca dreptate,
12. Și părinte al celor tăiați împrejur. Dar nu numai al celor care sunt tăiați împrejur, ci și care umblă pe urmele credinței pe care o avea părintele nostru Avraam, pe când era netăiat împrejur.
13. Pentru că Avraam și seminția lui nu prin lege au primit făgăduința că vor moșteni lumea, ci prin dreptatea cea din credință.

14. Căci dacă moștenitorii sunt cei ce au legea, atunci credința a ajuns zadarnică, iar făgăduința s-a desființat,
15. Căci legea pricinuiește mâine; dar unde nu este lege, nu este nici călcare de lege.
16. De aceea (moștenirea făgăduită) este din credință, ca să fie din har și ca făgăduința să rămână sigură pentru toți urmașii, nu numai pentru toți cei ce se țin de lege, ci și pentru cei ce se țin de credința lui Avraam, care este părinte al nostru al tuturor,
17. Precum este scris: "Te-am pus părinte al multor neamuri", în fața Celui în Care a crezut, a lui Dumnezeu, Care înviază morții și cheamă la ființă cele ce încă nu sunt;
18. Împotriva oricărei nădejdi, Avraam a crezut cu nădejde că el va fi părinte al multor neamuri, după cum i s-a spus: "Așa va fi seminția ta";
19. Și neslăbind în credință, nu s-a uitat la trupul său amorțit - căci era aproape de o sută de ani - și nici la amorțirea pântecelui Sarrei;
20. Și nu s-a îndoit, prin necredință, de făgăduința lui Dumnezeu, ci s-a întărit în credință, dând slavă lui Dumnezeu,
21. Și fiind încredințat că ceea ce i-a făgăduit are putere să și facă.
22. De aceea, credința lui i s-a socotit ca dreptate.
23. Și nu s-a scris numai pentru el că i s-a socotit ca dreptate,
24. Ci se va socoti și pentru noi, cei care credem în Cel ce a înviat din morți pe Iisus, Domnul nostru,
25. Care S-a dat pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptarea noastră.

CAPITOLUL 5

Roadele îndreptării din credință. Adam și Hristos.

1. Deci fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos,
2. Prin Care am avut și apropiere, prin credință, la harul acesta, în care stăm, și ne lăudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu.
3. Și nu numai atât, ci ne lăudăm și în suferințe, bine știind că suferința aduce răbdare,
4. Și răbdarea încercare, și încercarea nădejde
5. Iar nădejdea nu rușinează pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă.
6. Căci Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioși.
7. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărăște cineva să moară.
8. Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși.
9. Cu atât mai vârtos, deci, acum, fiind îndreptați prin sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie.
10. Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui.
11. Și nu numai atât, ci și ne lăudăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos, prin Care am primit acum împăcarea.
12. De aceea, precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, așa și moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el.
13. Căci, până la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socotește când nu este lege.
14. Ci a împărțit moartea de la Adam până la Moise și peste cei ce nu păcătuiseră, după asemănarea greșelii lui Adam, care este chip al Celui ce avea să vină.
15. Dar nu este cu greșeala cum este cu harul, căci dacă prin greșeala unuia cei mulți au murit, cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul Lui au prisosit asupra celor mulți, prin harul unui singur om, Iisus Hristos.

16. Și ce aduce darul nu seamănă cu ce a adus acel unul care a păcătuit; căci judecata dintr-unul duce la osândire, iar harul din multe greșeli duce la îndreptare.
17. Căci, dacă prin greșeala unuia moartea a împărățit printr-unul, cu mult mai mult cei ce primesc prisosința harului și a darului dreptății vor împărăți în viață prin Unul Iisus Hristos.
18. Așadar, precum prin greșeala unuia a venit osânda pentru toți oamenii, așa și prin îndreptarea adusă de Unul a venit, pentru toți oamenii, îndreptarea care dă viață;
19. Căci precum prin neascultarea unui om s-au făcut păcătoși cei mulți, tot așa prin ascultarea unuia se vor face drepti cei mulți.
20. Iar Legea a intrat și ea ca se înmulțească greșeala; iar unde s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul;
21. Pentru că precum a împărățit păcatul prin moarte, așa și harul să împărățească prin dreptate, spre viața veșnică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru.

CAPITOLUL 6

Lucrarea faptelor bune ce se cuvine să urmeze credinței.

1. Ce vom zice deci? Rămâne-vom, oare, în păcat, ca să se înmulțească harul?
2. Nicidecum! Noi care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?
3. Au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat?
4. Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții;
5. Căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui,
6. Cunoșcând aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, ca să se nimicească trupul păcatului, pentru a nu mai fi robi ai păcatului.
7. Căci Cel care a murit a fost curățit de păcat.
8. Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și viețui împreună cu El,
9. Știind că Hristos, înviat din morți, nu mai moare. Moarta nu mai are stăpânire asupra Lui.
10. Căci ce a murit, a murit păcatului o dată pentru totdeauna, iar ce trăiește, trăiește lui Dumnezeu.
11. Așa și voi, socotiți-vă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru.
12. Deci să nu împărățească păcatul în trupul vostru cel muritor, ca să vă supuneți poftelor lui;
13. Nici să nu puneți mădulele voastre ca arme ale nedreptății în slujba păcatului, ci, înfățișați-vă pe voi lui Dumnezeu, ca vii, sculați din morți, și mădulele voastre ca arme ale dreptății lui Dumnezeu.
14. Căci păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, fiindcă nu sunteți sub lege, ci sub har.
15. Oare, atunci să păcătuim fiindcă nu suntem sub lege, ci sub har? Nicidecum!
16. Au nu știți că celui ce vă dați spre ascultare robi, sunteți robi aceluia căruia vă supuneți: fie ai păcatului spre moarte, fie ai ascultării spre dreptate?
17. Mulțumim însă lui Dumnezeu, că (deși) erați robi ai păcatului, v-ați supus din toată inima dreptarului învățaturii căreia ați fost încredințați,
18. Și izbăvind-vă de păcat, v-ați făcut robi ai dreptății.
19. Omenește vorbesc, pentru slăbiciunea trupului vostru. - Căci precum ați făcut mădulele voastre roabe necurăției și fărădelegii, spre fărădelege, tot așa faceți acum mădulele voastre roabe dreptății, spre sfințire.
20. Căci atunci, când erați robi ai păcatului, erați liberi față de dreptate.
21. Deci ce roadă aveți atunci? Roade de care acum vă e rușine; pentru că sfârșitul acelora este moartea.
22. Dar acum, izbăviți fiind de păcat și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârșitul, viață veșnică.

23. Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

CAPITOLUL 7

Osânda păcatului sub Lege. Lupta între carne și duh.

1. Oare nu știți, fraților - căci celor ce cunosc Legea vorbesc - că Legea are putere asupra omului, atâta timp cât el trăiește?
2. Căci femeia măritată e legată, prin lege, de bărbatul său atâta timp cât el trăiește; iar dacă i-a murit bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului.
3. Deci, trăindu-i bărbatul, se va numi adulteră dacă va fi cu alt bărbat; iar dacă i-a murit bărbatul este liberă față de lege, ca să nu fie adulteră, luând un alt bărbat.
4. Așa că, frații mei, și voi ați murit Legii, prin trupul lui Hristos, spre a fi ai altuia, ai Celui ce a înviat din morți, ca să aducem roade lui Dumnezeu.
5. Căci pe când eram în trup, patimile păcatelor, care erau prin Lege, lucrau în mădularele noastre, ca să aducem roade morții;
6. Dar acum ne-am desfăcut de Lege, murind aceuia în care eram ținuți robi, ca noi să slujim întru înnoirea Duhului, iar nu după slova cea veche.
7. Ce vom zice deci? Au doară Legea este păcat? Nicidecum. Dar eu n-am cunoscut păcatul, decât prin Lege. Căci n-aș fi știut pofta, dacă Legea n-ar fi zis: Să nu poftești!
8. Dar păcatul, luând pricină prin poruncă, a lucrat în mine tot felul de pofte. Căci fără lege, păcatul era mort.
9. Iar eu cândva trăiam fără lege, dar după ce a venit porunca, păcatul a prins viață;
10. Iar eu am murit! Și porunca, dată spre viață, mi s-a aflat a fi spre moarte.
11. Pentru că păcatul, luând îndemn prin poruncă, m-a înșelat și m-a ucis prin ea.
12. Deci, Legea e sfântă și porunca e sfântă și dreaptă și bună.
13. Atunci, ce era bun s-a făcut pentru mine pricina morții? Nicidecum! Ci păcatul, ca să se arate păcat, mi-a adus moartea, prin ceea ce a fost bun, pentru ca păcatul, prin poruncă, să fie peste măsură de păcătos.
14. Căci știu că Legea e duhovnicească; dar eu sunt trupesc, vândut sub păcat.
15. Pentru că ceea ce fac nu știu; căci nu săvârșesc ceea ce voiesc, ci fac ceea ce urăsc.
16. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc, recunosc că Legea este bună.
17. Dar acum nu eu fac acestea, ci păcatul care locuiește în mine.
18. Fiindcă știu că nu locuiește în mine, adică în trupul meu, ce este bun. Căci a voi se află în mine, dar a face binele nu aflu;
19. Căci nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc.
20. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc eu, nu eu fac aceasta, ci păcatul care locuiește în mine.
21. Găsesc deci în mine, care voiesc să fac bine, legea că răul este legat de mine.
22. Că, după omul cel lăuntric, mă bucur de legea lui Dumnezeu;
23. Dar văd în mădularele mele o altă lege, luptându-se împotriva legii minții mele și făcându-mă rob legii păcatului, care este în mădularele mele.
24. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?
25. Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, Domnul nostru! Deci, dar, eu însumi, cu mintea mea, slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul, legii păcatului.

CAPITOLUL 8

Credincioșii sunt slobozi față de osândă. Ei sunt fii ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos. Sfântul Duh Mijlocitorul.

1. Drept aceea nici o osândă nu este acum asupra celor ce sunt în Hristos Iisus.
2. Căci legea duhului vieții în Hristos Iisus m-a eliberat de legea păcatului și a morții,
3. Pentru că ceea ce era cu neputință Legii - fiind slabă prin trup - a săvârșit Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său întru asemănarea trupului păcatului și pentru păcat a osândit păcatul în trup,
4. Pentru ca îndreptarea din Lege să se împlinească în noi, care nu umblăm după trup, ci după duh.
5. Căci cei ce sunt după trup cugetă cele ale trupului, iar cei ce sunt după Duh, cele ale Duhului.
6. Căci dorința cărnii este moarte dar dorința Duhului este viață și pace;
7. Fiindcă dorința cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune legii lui Dumnezeu, că nici nu poate.
8. Iar cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.
9. Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui.
10. Iar dacă Hristos este în voi, trupul este mort pentru păcat; iar Duhul, viață pentru dreptate,
11. Iar dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Iisus din morți va face vii și trupurile voastre cele muritoare, prin Duhul Său care locuiește în voi.
12. Drept aceea, fraților, nu suntem datori trupului, ca să viețuim după trup.
13. Căci dacă viețuiți după trup, veți muri, iar dacă ucideți, cu Duhul, faptele trupului, veți fi vii.
14. Căci câți sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.
15. Pentru că n-ați primit iarăși un duh al robiei, spre temere, ci ați primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Avva! Părinte!
16. Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu.
17. Și dacă suntem fii, suntem și moștenitori - moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim.
18. Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi.
19. Pentru că făptura așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.
20. Căci făptura a fost supusă deșertăciunii - nu din voia ei, ci din cauza aceluia care a supus-o - cu nădejde,
21. Pentru că și făptura însăși se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să fie părtaşă la libertatea mării fiilor lui Dumnezeu.
22. Căci știm că toată făptura împreună suspină și împreună are dureri până acum.
23. Și nu numai atât, ci și noi, care avem pârga Duhului, și noi înșine suspinăm în noi, așteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru.
24. Căci prin nădejde ne-am mântuit; dar nădejdea care se vede nu mai e nădejde. Cum ar nădăjdui cineva ceea ce vede?
25. Iar dacă nădăjduim ceea ce nu vedem, așteptăm prin răbdare.
26. De asemenea și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Însuși Duhul Se roagă pentru noi cu suspine negrăite.
27. Iar Cel ce cercetează inimile știe care este dorința Duhului, căci după Dumnezeu El Se roagă pentru sfinți.
28. Și știm că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după voia Lui;
29. Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai înainte, mai înainte i-a și hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său, ca El să fie întâi născut între mulți frați.
30. Iar pe care i-a hotărât mai înainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptat; iar pe care i-a îndreptat, pe aceștia i-a și mărit.
31. Ce vom zice deci la acestea? Dacă Dumnezeu e pentru noi, cine este împotriva noastră?
32. El, Care pe Însuși Fiul Său nu L-a cruțat, ci L-a dat morții, pentru noi toți, cum nu ne va da, oare, toate împreună cu El?
33. Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel ce îndreptează;

34. Cine este Cel ce osândește? Hristos, Cel ce a murit, și mai ales Cel ce a înviat, Care și este de-a dreapta lui Dumnezeu, Care mijlocește pentru noi!
35. Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?
36. Precum este scris: "Pentru Tine suntem omorâți toată ziua, socotiți am fost ca niște oi de junghiere".
37. Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit.
38. Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile,
39. Nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

CAPITOLUL 9

Israel cel căzut s-a lepădat. Chemarea neamurilor. Israel cel adevărat.

1. Spun adevărul în Hristos, nu mint, martor fiindu-mi conștiința mea în Duhul Sfânt,
2. Că mare îmi este întristarea și necurmată durerea inimii.
3. Căci aș fi dorit să fiu eu însumi anatema de la Hristos pentru frații mei, cei de un neam cu mine, după trup,
4. Care sunt israeliți, ale căroră sunt înfierea și slava și legămintele și Legea și închinarea și făgăduințele,
5. Ai căroră sunt părinții și din care după trup este Hristos, Cel ce este peste toate Dumnezeu, binecuvântat în veci. Amin!
6. Dar nu așa că ar fi căzut cuvântul lui Dumnezeu: căci nu toți cei din Israel sunt și israeliți;
7. Nici pentru că sunt urmașii lui Avraam, sunt toți fii, ci "întru Isaac, a zis, se vor chema ție urmași",
8. Adică: Nu copiii trupului sunt copii ai lui Dumnezeu, ci fiii făgăduinței se socotesc urmași.
9. Căci al făgăduinței este cuvântul acesta: "(La anul) pe vremea aceasta voi veni și Sara va avea un fiu".
10. Dar nu numai ea, ci și Rebeca, având copii gemeni dintr-unul, Isaac, părintele nostru;
11. Și nefiind ei încă născuți și nefăcând ei ceva bun sau rău, ca să rămână voia lui Dumnezeu cea după alegere, nu din fapte, ci de la Cel care cheamă,
12. I s-a zis ei că "cel mai mare va sluji celui mai mic",
13. Precum este scris: "Pe Iacov l-am iubit, iar pe Isav l-am urât".
14. Ce vom zice dar? Nu cumva la Dumnezeu este nedreptate? Nicidecum!
15. Căci grăiește către Moise: "Voi milui pe cine vreau să-l miluiesc și Mă voi îndura de cine vreau să Mă îndur".
16. Deci, dar, nu este nici de la cel care voiește, nici de la cel ce aleargă, ci de la Dumnezeu care miluiește.
17. Căci Scriptura zice lui Faraon: "Pentru aceasta chiar te-am ridicat, ca să arăt în tine puterea Mea și ca numele Meu să se vestească în tot pământul".
18. Deci, dar, Dumnezeu pe cine voiește îl miluiește, iar pe cine voiește îl împietrește.
19. Îmi vei zice deci: De ce mai dojenește? Căci voinței Lui cine i-a stat împotrivă?
20. Dar, omule, tu cine ești care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Oare făptura va zice Celui ce a făcut-o: De ce m-ai făcut așa?
21. Sau nu are olarul putere peste lutul lui, ca din aceeași frământătură să facă un vas de cinste, iar altul de necinste?
22. Și ce este dacă Dumnezeu, voind să-Și arate mânia și să facă cunoscută puterea Sa, a suferit cu multă răbdare vasele mâniei Sale, gătite spre pierire,

23. Și ca să facă cunoscută bogăția slavei Sale către vasele milei, pe care mai dinainte le-a gătit spre slavă?
24. Adică pe noi, pe care ne-a și chemat, nu numai dintre iudei, ci și dintre păgâni,
25. Precum zice El și la Osea: "Chema-voi poporul Meu pe cel ce nu este poporul Meu, și iubită pe cea care nu era iubită;
26. Și va fi în locul unde li s-a zis lor: Nu voi sunteți poporul Meu - acolo se vor chema fii ai Dumnezeului Celui viu".
27. Iar Isaia strigă pentru Israel : "Dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, rămășița se va mântui.
28. Pentru că împlinind și scurtând, Domnul va îndeplini, pe pământ, cuvântul Său".
29. Și precum a proorocit Isaia: "Dacă Domnul Savaot nu ne-ar fi lăsat nouă urmași, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora".
30. Ce vom zice, deci? Că neamurile care nu căutau dreptatea au dobândit dreptatea, însă dreptatea din credință;
31. Iar Israel, urmărind legea dreptății, n-a ajuns la legea dreptății.
32. Pentru ce? Pentru că nu o căutau din credință, ci ca din faptele Legii. S-au poticnit de piatra poticnirii,
33. Precum este scris: "Iată pun în Sion piatră de poticnire și piatră de sminteală; și tot cel ce crede în El nu se va rușina".

CAPITOLUL 10

Iudeii caută îndreptare din faptele Legii, iar nu din sfârșitul Legii, care este Hristos.

1. Fraților, bunăvoința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru Israel, este spre mântuire.
2. Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoștință.
3. Deoarece, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să statornicească dreptatea lor, dreptății lui Dumnezeu ei nu s-au supus.
4. Căci sfârșitul Legii este Hristos, spre dreptate tot celui ce crede.
5. Căci Moise scrie despre dreptatea care vine din lege, că: "Omul care o va îndeplini va trăi prin ea".
6. Iar dreptatea din credință grăiește așa: "Să nu zici în inima ta: Cine se va sui la cer?", ca adică să coboare pe Hristos!
7. Sau: "Cine se va coborî într-un adânc?", ca să ridice pe Hristos din morți!
8. Dar ce zice Scriptura? "Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și în inima ta", - adică cuvântul credinței pe care-l propovăduim.
9. Că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui.
10. Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire.
11. Căci zice Scriptura: "Tot cel ce crede în El nu se va rușina".
12. Căci nu este deosebire între iudeu și elin, pentru că Același este Domnul tuturor, Care îmbogățește pe toți cei ce-L cheamă pe El.
13. Căci: "Oricine va chema numele Domnului se va mântui".
14. Dar cum vor chema numele Aceluia în Care încă n-au crezut? Și cum vor crede în Acela de Care n-au auzit? Și cum vor auzi, fără propovăduitor?
15. Și cum vor propovădui, de nu vor fi trimiși? Precum este scris: "Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc cele bune!"
16. Dar nu toți s-au supus Evangheliei, căci Isaia zice: "Doamne, cine a crezut celor auzite de la noi?"

17. Prin urmare, credința este din auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Hristos.
18. Dar întreb: Oare n-au auzit? Dimpotrivă: "În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor".
19. Dar zic: Nu cumva Israel n-a înțeles? Moise spune cel dintâi: "Voi întărâta râvna voastră prin cel ce nu este poporul (Meu) și voi ațâța mânia voastră cu un popor nepriceput".
20. Isaia îndrăznește și zice: "Am fost aflat de cei ce nu Mă căutau și M-am făcut arătat celor ce nu întrebau de Mine".
21. Dar către Israel zice: "Toată ziua întins-am mâinile Mele către un popor neascultător și împotriva grăitor".

CAPITOLUL 11

Alegerea lui Israel rămâne neschimbată, dar trecătoarea lui necredință a adus miluirea păgânilor. Căile Domnului sunt de-a pururi minunate și nepătrunse.

1. Întreb deci: Oare lepădat-a Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din urmașii lui Avraam, din seminția lui Veniamin.
2. Nu a lepădat Dumnezeu pe poporul Său, pe care mai înainte l-a cunoscut. Nu știți, oare, ce zice Scriptura despre Ilie? Cum se roagă el împotriva lui Israel, zicând:
3. "Doamne, pe proorocii Tăi i-au omorât, jertfelnicele Tale le-au surpat și eu am rămas singur și ei caută să-mi ia sufletul!".
4. Dar ce-i spune dumnezeiescul răspuns? "Mi-am pus deoparte șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal".
5. Deci tot așa și în vremea de acum este o rămășiță aleasă prin har.
6. Iar dacă este prin har, nu mai este din fapte; altfel harul nu mai este har. Iar dacă este din fapte, nu mai este har, altfel fapta nu mai este faptă.
7. Ce este deci? Nu tot Israelul a dobândit ceea ce căuta; ci cei aleși au dobândit, iar ceilalți s-au împietrit,
8. Precum este scris: "Dumnezeu le-a dat duh de amorțire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să nu audă până în ziua de azi".
9. Iar David zice: "Facă-se masa lor cursă și laț și sminteală și răsplătire lor!"
10. Întunce-se ochii lor ca să nu vadă și spinarea lor încovoiaie-o pentru totdeauna!"
11. Deci, întreb: S-a poticnit, oare, ca să cadă? Nicidecum! Și prin căderea lor, neamurilor le-a venit mântuirea, ca Israel să-și întărâte râvna față de ele.
12. Dar dacă greșeala lor a fost bogăție lumii și micșorarea lor bogăție neamurilor, cu cât mai mult întreg numărul lor!
13. Căci v-o spun vouă, neamurilor: Întru cât sunt eu, deci, apostol al neamurilor, slăvesc slujirea mea,
14. Doar voi izbuti să ațâț râvna celor din neamul meu și să mântuiesc pe unii dintre ei.
15. Căci dacă înlăturarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor la loc, dacă nu o înviere din morți?
16. Iar dacă este pârga (de făină) sfântă, și frământătura este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt.
17. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și tu, care erai măslin sălbatic, ai fost altoit printre cele rămase, și părtaș te-ai făcut rădăcinii și grăsimii măslinului,
18. Nu te mândri față de ramuri; iar dacă te mândrești, nu tu porți rădăcina, ci rădăcina pe tine.
19. Dar vei zice: Au fost tăiate ramurile, ca să fiu altoit eu.
20. Bine! Din cauza necredinței au fost tăiate, iar tu stai prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te;
21. Căci dacă Dumnezeu n-a cruțat ramurile firești, nici pe tine nu te va cruța.
22. Vezi deci bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: Asprimea Lui către cei ce au căzut în bunătatea

Lui către tine, dacă vei stăruie în această bunătate; altfel și tu vei fi tăiat.

23. Dar și aceia, de nu vor stăruie în necredință, vor fi altoiți; căci puternic este Dumnezeu să-i altoiască iarăși.

24. Căci dacă tu ai fost tăiat din măslinul cel din fire sălbatic și împotriva firii ai fost altoit în măslin bun, cu atât mai vârtos aceștia, care sunt după fire, vor fi altoiți în însuși măslinul lor.

25. Pentru că nu voiesc, fraților, ca voi să nu știți taina aceasta, ca să nu vă socotiți pe voi înșivă înțelepți; că împietrirea s-a făcut lui Israel în parte, până ce va intra tot numărul neamurilor.

26. Și astfel întregul Israel se va mântui, precum este scris: "Din Sion va veni Izbăvitorul și va îndepărta nelegiuirile de la Iacov;

27. Și acesta este legământul Meu cu ei, când voi ridica păcatele lor".

28. Cât privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași din pricina voastră, dar cu privire la alegere ei sunt iubiți, din cauza părinților.

29. Căci darurile și chemarea lui Dumnezeu nu se pot lua înapoi.

30. După cum voi, cândva, n-ați ascultat de Dumnezeu, dar acum ați fost miluiți prin neascultarea acestora,

31. Tot așa și aceștia n-au ascultat acum, ca, prin mila către voi, să fie miluiți și ei acum.

32. Căci Dumnezeu i-a închis pe toți în neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască.

33. O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercetate judecățile Lui și cât sunt de nepătrunse căile Lui!

34. Căci cine a cunoscut gândul Domnului sau cine a fost sfetnicul Lui?

35. Sau cine mai înainte l-a dat Lui și va lua înapoi de la El?

36. Pentru că de la El și prin El și întru El sunt toate. A Lui să fie mărirea în veci. Amin!

CAPITOLUL 12

Îndemnuri la sfințenie. Întrebuințarea folositoare a deosebitelor daruri.

1. Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească,

2. Și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit.

3. Căci, prin harul ce mi s-a dat, spun fiecăruia din voi să nu cugete despre sine mai mult decât trebuie să cugete, ci să cugete fiecare spre a fi înțelept, precum Dumnezeu i-a împărțit măsura credinței.

4. Ci precum într-un singur trup avem multe mădulare și mădularele nu au toate aceeași lucrare,

5. Așa și noi, cei mulți, un trup suntem în Hristos și fiecare suntem mădulare unii altora;

6. Dar avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat. Dacă avem proorocie, să proorocim după măsura credinței;

7. Dacă avem slujbă, să stăruim în slujbă; dacă unul învață, să se sârguiască în învățatură;

8. Dacă îndeamnă, să fie la îndemnare; dacă împarte altora, să împartă cu firească nevinovăție; dacă stă în frunte, să fie cu tragere de inimă; dacă miluiește, să miluiască cu voie bună!

9. Dragostea să fie nefățarnică. Urâți răul, alipiți-vă de bine.

10. În iubire frățească, unii pe alții iubiți-vă; în cinste, unii altora dați-vă întâietate.

11. La sârguință, nu pregetați; cu duhul fiți fierbinți; Domnului slujiți.

12. Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruți.

13. Faceți-vă părtași la trebuințele sfinților, iubirea de străini urmând.

14. Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc, binecuvântați-i și nu-i blestemați.

15. Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng.

16. Cugetați același lucru unii pentru alții; nu cugetați la cele înalte, ci lăsați-vă duși de spre cele smerite. Nu vă socotiți voi înșivă înțelepți.

17. Nu răsplățiți nimănui răul cu rău. Purtați grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor.
18. Dacă se poate, pe cât stă în puterea voastră, trăiți în bună pace cu toți oamenii.
19. Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: "A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul".
20. Deci, dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui.
21. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele.

CAPITOLUL 13

Să ne supunem stăpânirilor.

1. Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.
2. Pentru aceea, cel ce se împotrivește stăpânirii se împotrivește rânduielii lui Dumnezeu. Iar cel ce se împotrivesc își vor lua osândă.
3. Căci dregătorii nu sunt frică pentru fapta bună, ci pentru cea rea. Voiești, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea.
4. Căci ea este slujitoare a lui Dumnezeu spre binele tău. Iar dacă faci rău, teme-te; căci nu în zadar poartă sabia; pentru că ea este slujitoare a lui Dumnezeu și răzbunătoare a mâniei Lui, asupra celui ce săvârșește răul.
5. De aceea este nevoie să vă supuneți, nu numai pentru mânie, ci și pentru conștiință.
6. Că pentru aceasta plătiți și dări. Căci (dregătorii) sunt slujitorii lui Dumnezeu, stăruind în această slujire neîncetat.
7. Dați deci tuturor cele ce sunteți datori: celui cu darea, darea; celui cu vama, vamă; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste.
8. Nimănui cu nimic nu fiți datori, decât cu iubirea unuia față de altul; că cel care iubește pe aproapele a împlinit legea.
9. Pentru că (poruncile): Să nu săvârșești adulter; să nu ucizi; să nu furi; să nu mărturisești strâmb; să nu poftești... și orice altă poruncă ar mai fi se cuprind în acest cuvânt: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.
10. Iubirea nu face rău aproapelui; iubirea este deci împlinirea legii.
11. Și aceasta, fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut.
12. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.
13. Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospețe și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă;
14. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre pofte.

CAPITOLUL 14

Cum să ne purtăm cu cei slabi și să nu dăm prilej de sminteală nimănui.

1. Primiți-l pe cel slab în credință fără să-i judecați gândurile.
2. Unul crede să mănânce de toate; cel slab însă mănâncă legume.
3. Cel ce mănâncă să nu disprețuiască pe cel ce nu mănâncă; iar cel ce nu mănâncă să nu osândească pe cel ce mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit.
4. Cine ești tu, ca să judeci pe sluga altuia? Pentru stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, căci Domnul are putere ca să-l facă să stea.
5. Unul deosebește o zi de alta, iar altul judecă toate zilele la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui.

6. Cel ce ține ziua, o ține pentru Domnul; și cel ce nu ține ziua, nu o ține pentru Domnul. Și cel ce mănâncă pentru Domnul mănâncă, căci mulțumește lui Dumnezeu; și cel ce nu mănâncă pentru Domnul nu mănâncă, și mulțumește lui Dumnezeu.
7. Căci nimeni dintre noi nu trăiește pentru sine și nimeni nu moare pentru sine.
8. Că dacă trăim, pentru Domnul trăim, și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci și dacă trăim, și dacă murim, ai Domnului suntem.
9. Căci pentru aceasta a murit și a înviat Hristos, ca să stăpânească și peste morți și peste vii.
10. Dar tu, de ce judeci pe fratele tău? Sau și tu, de ce disprețuiești pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea judecății lui Dumnezeu.
11. Căci scris este: "Viu sunt Eu! - zice Domnul - Tot genunchiul să Mi se plece și toată limba să dea slavă lui Dumnezeu".
12. Deci, dar, fiecare din voi va da seama despre sine lui Dumnezeu.
13. Deci să nu ne mai judecăm unii pe alții, ci mai degrabă judecați aceasta: Să nu dați fratelui prilej de poticnire sau de sminteală.
14. Știu și sunt încredințat în Domnul Iisus că nimic nu este întinat prin sine, decât numai pentru cel care gândește că e ceva întinat; pentru acela întinat este.
15. Dar dacă, pentru mâncare, fratele tău se mănnește, nu mai umbli potrivit iubirii. Nu pierde, cu mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos.
16. Nu lăsați ca bunul vostru să fie defăimat.
17. Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt.
18. Iar cel ce slujește lui Hristos, în aceasta este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni.
19. Drept aceea să urmărim cele ale păcii și cele ale zidirii unuia de către altul.
20. Nu strica, pentru mâncare, lucrul lui Dumnezeu. Toate sunt curate, dar rău este pentru omul care mănâncă spre poticnire.
21. Bine este să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici să faci ceva de care fratele tău se poticnește, se smintește sau slăbește (în credință).
22. Credința pe care o ai, s-o ai pentru tine însuși, înaintea lui Dumnezeu. Fericit este cel ce nu se judecă pe sine în ceea ce aprobă!
23. Iar cel ce se îndoiește, dacă va mânca, se osândește, fiindcă n-a fost din credință. Și tot ce nu este din credință este păcat.

CAPITOLUL 15

Îndemnuri la răbdare cu cei slabi și la unirea frățească. Izbânda și răspândirea Evangheliei prin predica apostolului.

1. Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră.
2. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire.
3. Că și Hristos n-a căutat plăcerea Sa, ci, precum este scris: "Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut asupra Mea".
4. Căci toate câte s-au scris mai înainte, s-au scris spre învățătura noastră, ca prin răbdarea și mângâierea, care vin din Scripturi, să avem nădejde.
5. Iar Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă dea vouă a gândi la fel unii pentru alții, după Iisus Hristos,
6. Pentru ca toți laolaltă și cu o singură gură să slăviți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos.
7. De aceea, primiți-vă unii pe alții, precum și Hristos v-a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu.
8. Căci spun: Că Hristos S-a făcut slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să

întărească făgăduințele date părinților,

9. Iar neamurile să slăvească pe Dumnezeu pentru mila Lui, precum este scris: "Pentru aceasta Te voi lăuda între neamuri și voi cânta numele Tău".

10. Și iarăși zice Scriptura: "Veseliți-vă, neamuri, cu poporul Lui".

11. Și iarăși: "Lăudați pe Domnul toate neamurile; lăudați-L pe El toate popoarele".

12. Și iarăși Isaia zice: "Și Se va arăta rădăcina lui Iesei, Cel care Se ridică să domnească peste neamuri; întru Acela neamurile vor nădăjdui".

13. Iar Dumnezeuul nădejzii să vă umple pe voi de toată bucuria și pacea în credință, ca să prisosească nădejdea voastră, prin puterea Duhului Sfânt.

14. Și, frații mei, sunt încredințat eu însumi despre voi, că și voi sunteți plini de bunătate, plini de toată cunoștința, putând să vă povățuiți unii pe alții.

15. Și v-am scris, fraților, mai cu îndrăzneală, în parte, ca să vă amintesc despre harul ce mi-a fost dat de Dumnezeu,

16. Ca să fiu slujitor al lui Iisus Hristos la neamuri, slujind Evanghelia lui Dumnezeu, pentru ca prinosul neamurilor, fiind sfințit în Duhul Sfânt, să fie bine primit.

17. Așadar, în Hristos Iisus am laudă, în cele către Dumnezeu.

18. Căci nu voi cuteza să spun ceva din cele ce n-a săvârșit Hristos prin mine, spre ascultarea neamurilor, prin cuvânt și prin faptă,

19. Prin puterea semnelor și a minunilor, prin puterea Duhului Sfânt, așa încât de la Ierusalim și din ținuturile de pîmînt pînă la Iliria, am împlinit propovăduirea Evangheliei lui Hristos,

20. Răvnind astfel să binevestesc acolo unde Hristos nu fusese numit, ca să nu zidesc pe temelie străină,

21. Ci precum este scris: "Căroră nu li s-a vestit despre El, aceia Îl vor vedea; și cei ce n-au auzit Îl vor înțelege".

22. De aceea am și fost împiedicat, de multe ori, ca să vin la voi.

23. Dar acum, nemaivînd loc în aceste ținuturi și avînd dorința de mulți ani să vin la voi,

24. Când mă voi duce în Spania, voi veni la voi. Căci nădăjduiesc să vă văd în trecere și, de către voi, să fiu însoțit pînă acolo, după ce mă voi bucura întâi, în parte, de voi.

25. Acum însă mă duc la Ierusalim, ca să slujesc sfinților.

26. Căci Macedonia și Ahaia au binevoit să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții de la Ierusalim.

27. Căci ei au binevoit și sunt datori față de ei. Căci dacă neamurile s-au împărtășit de cele duhovnicești ale lor, datori sunt și ei să le slujească în cele trupești.

28. Săvârșind deci aceasta și încredințându-le roada aceasta, voi trece pe la voi, în Spania.

29. Și știu că, venind la voi, voi veni cu deplinătatea binecuvîntării lui Hristos.

30. Dar vă îndemn, fraților, pentru Domnul nostru Iisus Hristos și pentru iubirea Duhului Sfânt, ca împreună cu mine să luptați în rugăciuni către Dumnezeu pentru mine,

31. Ca să scap de necredincioșii din Iudeea și ca ajutorul meu la Ierusalim să fie bine primit de către sfinți,

32. Ca să vin la voi cu bucurie prin voia lui Dumnezeu și să-mi găsesc liniștea împreună cu voi.

33. Iar Dumnezeuul păcii să fie cu voi cu toți. Amin!

CAPITOLUL 16

Apostolul dă în grijă pe diaconița Febe. Închinăciuni celor din Roma. Primejdia dezbinării.

1. Și vă încredințez pe Febe, sora noastră, care este diaconița a Bisericii din Chenhrea,

2. Ca s-o primiți în Domnul, cu vrednicia cuvenită sfinților și să-i fiți de ajutor la orice ar avea nevoie de ajutorul vostru. Căci și ea a ajutat pe mulți și pe mine însumi.

3. Îmbrățișați pe Priscila și Acvila, împreună-lucrători cu mine în Hristos Iisus,

4. Care și-au pus grumazul lor pentru viața mea și cărora nu numai eu le mulțumesc, ci și toate Bisericele dintre neamuri,
5. Și Biserica din casa lor. Îmbrățișați pe Epenet, iubitul meu, care este pârga Asiei, în Hristos.
6. Îmbrățișați pe Maria care s-a ostenit mult pentru voi.
7. Îmbrățișați pe Andronic și pe Iunias, cei de un neam cu mine și împreună închiși cu mine, care sunt vestiți între apostoli și care înaintea mea au fost în Hristos.
8. Îmbrățișați pe Ampliat, iubitul meu în Domnul.
9. Îmbrățișați pe Urban, împreună-lucrător cu mine în Hristos, și pe Stahis, iubitul meu.
10. Îmbrățișați pe Apelles, cel încercat în Hristos. Îmbrățișați pe cei ce sunt din casa lui Aristobul.
11. Îmbrățișați pe Irodion, cel de un neam cu mine. Îmbrățișați pe cei din casa lui Narcis, care sunt în Domnul.
12. Îmbrățișați pe Trifena și pe Trifosa, care s-au ostenit în Domnul. Îmbrățișați pe iubita Persida, care mult s-a ostenit în Domnul.
13. Îmbrățișați pe Ruf, cel ales întru Domnul, și pe mama lui, care este și a mea.
14. Îmbrățișați pe Asincrit, pe Flegon, pe Hermes, pe Patrova, pe Hermas și pe frații care sunt împreună cu ei.
15. Îmbrățișați pe Filolog și pe Iulia, pe Nereu și pe sora lui, pe Olimpian și pe toți sfinții care sunt împreună cu ei.
16. Îmbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă. Vă îmbrățișează pe voi toate Bisericele lui Hristos.
17. Și vă îndemn, fraților, să vă păziți de cei ce fac dezbinări și sminteli împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei.
18. Căci unii ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Iisus Hristos, ci pântecelui lor, și prin vorbele lor frumoase și măgulitoare, înșeală inimile celor fără de răutate.
19. Căci ascultarea voastră este cunoscută de toți. Mă bucur deci de voi și voiesc să fiți înțelepți spre bine și nevinovați la rău.
20. Iar Dumnezeuul păcii va zdrobi repede sub picioarele voastre pe satana. Harul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi!
21. Vă îmbrățișează Timotei, cel împreună-lucrător cu mine, și Luciu și Iason și Sosipatru, cei de un neam cu mine,
22. Vă îmbrățișez în Domnul eu, Tertius, care am scris epistola.
23. Vă îmbrățișează Gaius, gazda mea și a toată Biserica. Vă îmbrățișează Erast, vistiernicul cetății, și fratele Cvarthus.
24. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi cu toți. Amin!
25. Iar celui ce poate să vă întărească după Evanghelia mea și după propovăduirea lui Iisus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei celei ascunse din timpuri veșnice,
26. Iar acum arătată prin Scripturile proorocilor, după porunca veșnicului Dumnezeu și cunoscută la toate neamurile spre ascultarea credinței,
27. Unuia înțeleptului Dumnezeu, prin Iisus Hristos, fie slava în vecii vecilor. Amin!

ÎNTÂIA EPISTOLĂ CĂTRE CORINTENI

A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Mulțumire lui Dumnezeu pentru credința corintenilor. Răul dezbinărilor. Cuvântul Crucii: nebunie pentru cei ce pier, puterea lui Dumnezeu pentru cei ce se mântuiesc.

1. Pavel, chemat apostol al lui Hristos, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sostene,
2. Bisericii lui Dumnezeu care este în Corint, celor sfințiți în Iisus Hristos, celor numiți sfinți, împreună cu toți cei ce cheamă numele Domnului nostru Iisus Hristos în tot locul, și al lor și al nostru:
3. Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul nostru Iisus Hristos.
4. Mulțumesc totdeauna Dumnezeului meu pentru voi, pentru harul lui Dumnezeu, dat vouă în Hristos Iisus.
5. Căci întru El v-ați îmbogățit deplin întru toate, în tot cuvântul și în toată cunoștința;
6. Astfel mărturia lui Hristos s-a întărit în voi,
7. Încât voi nu sunteți lipsiți de nici un dar, așteptând arătarea Domnului nostru Iisus Hristos,
8. Care vă va și întări până la sfârșit, ca să fiți nevinovați în ziua Domnului nostru Iisus Hristos.
9. Credincios este Dumnezeu, prin Care ați fost chemați la împărtășirea cu Fiul Său Iisus Hristos, Domnul nostru.
10. Vă îndemn, fraților, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toți să vorbiți la fel și să nu fie dezbinări între voi; ci să fiți cu totul uniți în același cuget și în aceeași înțelegere.
11. Căci, frații mei, despre voi, prin cei din casa lui Hloe mi-a venit știre că la voi sunt certuri;
12. Și spun aceasta, că fiecare dintre voi zice: Eu sunt al lui Pavel, iar eu sunt al lui Apollo, iar eu sunt al lui Chefa, iar eu sunt al lui Hristos!
13. Oare s-a împărțit Hristos? Nu cumva s-a răstignit Pavel pentru voi? Sau fost-ați botezați în numele lui Pavel?
14. Mulțumesc lui Dumnezeu că pe nici unul din voi n-am botezat, decât pe Crispus și pe Gaius,
15. Ca să nu zică cineva că ați fost botezați în numele meu.
16. Am botezat și casa lui Ștefana; afară de aceștia nu știu să mai fi botezat pe altcineva.
17. Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu rămână zadarnică crucea lui Hristos.
18. Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.
19. Căci scris este: "Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați voi nimici-o".
20. Unde este înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia?
21. Căci de vreme ce întru înțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin înțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii.

22. Fiindcă și iudeii cer semne, iar elinii caută înțelepciune,
23. Însă noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru iudei, sminteală; pentru neamuri, nebunie.
24. Dar pentru cei chemați, și iudei și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu.
25. Pentru că fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înțeleaptă decât înțelepciunea lor și ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu, mai puternică decât tăria oamenilor.
26. Căci, priviți chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam;
27. Ci Dumnezeu Și-a ales pe cele bune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari;
28. Dumnezeu Și-a ales pe cele de neam jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt,
29. Ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.
30. Din El, dar, sunteți voi în Hristos Iisus, Care pentru noi S-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare,
31. Pentru ca, după cum este scris: "Cel ce se laudă în Domnul să se laude".

CAPITOLUL 2

Propovăduirea Evangheliei nu stă în măiestria cuvintelor, nici în înțelepciunea lumească, ci în înțelepciunea cea după Dumnezeu.

1. Și eu, fraților, când am venit la voi și v-am vestit taina lui Dumnezeu, n-am venit ca iscusit cuvântător sau ca înțelept.
2. Căci am judecat să nu știu între voi altceva, decât pe Iisus Hristos, și pe Acesta răstignit.
3. Și eu întru slăbiciune și cu frică și cu cutremur mare am fost la voi.
4. Iar cuvântul meu și propovăduirea mea nu stăteau în cuvinte de înduplecare ale înțelepciunii omenești, ci în adevărarea Duhului și a puterii,
5. Pentru ca credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu.
6. Și înțelepciunea o propovăduim la cei desăvârșiți, dar nu înțelepciunea acestui veac, nici a stăpânitorilor acestui veac, care sunt pieritori,
7. Ci propovăduim înțelepciunea de taină a lui Dumnezeu, ascunsă, pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veci, spre slava noastră,
8. Pe care nici unul dintre stăpânitorii acestui veac n-a cunoscut-o, căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei;
9. Ci precum este scris: "Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El".
10. Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar și adâncurile lui Dumnezeu.
11. Căci cine dintre oameni știe ale omului, decât duhul omului, care este în el? Așa și cele ale lui Dumnezeu, nimeni nu le-a cunoscut, decât Duhul lui Dumnezeu.
12. Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu;
13. Pe care le și grăim, dar nu în cuvinte învățate din înțelepciunea omenească, ci în cuvinte învățate de la Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovnicești oamenilor duhovnicești.
14. Omul firesc nu primește cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nu poate să le înțeleagă, fiindcă ele se judecă duhovnicește.
15. Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu-l judecă nimeni;
16. Căci "Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L învețe pe El?" Noi însă avem gândul lui

Hristos.

CAPITOLUL 3

Răul dezbinărilor. Temelia Bisericii este Hristos. Creștinii sunt Biserica lui Dumnezeu.

1. Și eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovnicești, ci ca unora trupești, ca unor prunci în Hristos.
2. Cu lapte v-am hrănit, nu cu bucate, căci încă nu puteați mânca și încă nici acum nu puteți,
3. Fiindcă sunteți tot trupești. Câtă vreme este între voi pizmă și ceartă și dezbinări, nu sunteți, oare, trupești și nu după firea omenească umblați?
4. Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteți oameni trupești?
5. Dar ce este Apollo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia.
6. Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.
7. Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească.
8. Cel care sădește și cel care udă sunt una și fiecare își va lua plata după osteneala sa.
9. Căci noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu.
10. După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelia; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește;
11. Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos.
12. Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie.
13. Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia.
14. Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată.
15. Dacă lucrul cuiva se va arde, el va fi păgubit; el însă se va mântui, dar așa ca prin foc.
16. Nu știți, oare, că voi sunteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?
17. De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteți voi.
18. Nimeni să nu se amăgească. Dacă i se pare cuiva, între voi, că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept.
19. Căci înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu, pentru că scris este: "El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor".
20. Și iarăși: "Domnul cunoaște gândurile înțelepților, că sunt deșarte".
21. Așa că nimeni să nu se laude cu oameni. Căci toate sunt ale voastre:
22. Fie Pavel, fie Apollo, fie Chefa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie cele de față, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre.
23. Iar voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 4

Slujitorii lui Hristos. Apostolul Pavel și corintenii aduși de el la credință. Timotei trimisul lui Pavel.

1. Așa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos și ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu.
2. Iar, la iconomi, mai ales, se cere ca fiecare să fie aflat credincios.
3. Dar mie prea puțin îmi este că sunt judecat de voi sau de vreo omenească judecată de toată ziua; fiindcă nici eu nu mă judec pe mine însumi.

4. Căci nu mă știu vinovat cu nimic, dar nu întru aceasta m-am îndreptat. Cel care mă judecă pe mine este Domnul.
5. De aceea, nu judecați ceva înainte de vreme, până ce nu va veni Domnul, Care va lumina cele ascunse ale întunericului și va vădi sfaturile inimilor. Și atunci fiecare va avea de la Dumnezeu lauda.
6. Și acestea, fraților, le-am zis ca despre mine și despre Apollo, dar ele sunt pentru voi, ca să învățați din pilda noastră, să nu treceți peste ce e scris, ca să nu vă făliți unul cu altul împotriva celuilalt.
7. Căci cine te deosebește pe tine? Și ce ai, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă l-ai primit, de ce te fălești, ca și cum nu l-ai fi primit?
8. Iată, sunteți sătui; iată, v-ați îmbogățit; fără de noi ați domnit, și, măcar nu ați domnit, ca și noi să domnim împreună cu voi.
9. Căci mi se pare că Dumnezeu, pe noi, apostolii, ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe niște osândiți la moarte, fiindcă ne-am făcut priveliște lumii și îngerilor și oamenilor.
10. Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi însă înțelepți întru Hristos. Noi suntem slabi; voi însă sunteți tari. Voi sunteți întru slavă, iar noi suntem întru necinste!
11. Până în ceasul de acum flămânzim și însetăm; suntem goi și suntem palmuiți și pribegim,
12. Și ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre. Ocărâți fiind, binecuvântăm. Prigoniți fiind, răbdăm.
13. Huliți fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, ca măturătura tuturor, până astăzi.
14. Nu ca să vă rușinez vă scriu acestea, ci ca să vă dojenesc, ca pe niște copii ai mei iubiți.
15. Căci de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos.
16. Deci, vă rog, să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.
17. Pentru aceasta am trimis la voi pe Timotei, care este fiul meu iubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte căile mele cele în Hristos Iisus, cum învăț eu pretutindeni în toată Biserica.
18. Și unii, crezând că n-am să mai vin la voi, s-au semețit.
19. Dar eu voi veni la voi degrabă - dacă Domnul va voi - și voi cunoaște nu cuvântul celor ce s-au semețit, ci puterea lor.
20. Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci în putere.
21. Ce voiți? Să vin la voi cu toiagul sau să vin cu dragoste și cu duhul blândeții?

CAPITOLUL 5

Mustrări împotriva celor desfrânați. Izgonirea păcătoșilor din Biserică.

1. Îndeobște se aude că la voi e desfrânare, și o astfel de desfrânare cum nici între neamuri nu se pomenește, ca unul să trăiască cu femeia tatălui său.
2. Iar voi v-ați semețit, în loc mai degrabă să vă fi întristat, ca să fie scos din mijlocul vostru cel ce a săvârșit această faptă.
3. Ci eu, deși departe cu trupul, însă de față cu duhul, am și judecat, ca și cum aș fi de față, pe cel ce a făcut una ca aceasta:
4. În numele Domnului nostru Iisus Hristos, adunându-vă voi și duhul meu, cu puterea Domnului nostru Iisus Hristos,
5. Să dați pe unul ca acesta satanei, spre pieirea trupului, ca duhul să se mântuiască în ziua Domnului Iisus.
6. Semeția voastră nu e bună. Oare nu știți că puțin aluat dospește toată frământătura?
7. Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum și sunteți fără aluat; căci Paștile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi.
8. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății și al vicleșugului, ci cu

azimele curăției și ale adevărului.

9. V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu desfrânații;

10. Dar nu am spus, desigur, despre desfrânații acestei lumi, sau despre lacomi, sau despre răpitori, sau despre închinătorii la idoli, căci altfel ar trebui să ieșiți afară din lume.

11. Dar eu v-am scris acum să nu vă amestecați cu vreunul, care, numindu-se frate, va fi desfrânat, sau lacom, sau închinător la idoli, sau ocărător, sau bețiv, sau răpitor. Cu unul ca acesta nici să nu ședeți la masă.

12. Căci ce am eu ca să judec și pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi?

13. Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Scoateți afară dintre voi pe cel rău.

CAPITOLUL 6

Feriți-vă de desfrânare și de nedreptate

1. Îndrăznește, oare, cineva dintre voi, având vreo păcădă împotriva altuia, să se judece înaintea celor nedrepti și nu înaintea celor sfinți?

2. Au nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea este judecată de voi, oare sunteți voi nevrednici să judecați lucruri atât de mici?

3. Nu știți, oare, că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult cele lumești?

4. Deci dacă aveți judecăți lumești, puneți pe cei nebăgați în seamă din Biserică, ca să vă judece.

5. O spun spre rușinea voastră. Nu este, oare, între voi nici un om înțelept, care să poată judeca între frate și frate?

6. Ci frate cu frate se judecă, și aceasta înaintea necredincioșilor?

7. Negreșit, și aceasta este o scădere pentru voi, că aveți judecăți unii cu alții. Pentru ce nu suferiți mai bine strâmbătatea? Pentru ce nu răbdați mai bine paguba?

8. Ci voi înșivă faceți strâmbătate și aduceți pagubă, și aceasta, fraților!

9. Nu știți, oare, că nedreptii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă amăgiți: Nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiții,

10. Nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

11. Și așa erați unii dintre voi. Dar v-ați spălat, dar v-ați sfințit, dar v-ați îndreptat în numele Domnului Iisus Hristos și în Duhul Dumnezeului nostru.

12. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva.

13. Bucatele sunt pentru pânțele și pânțele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Trupul însă nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup.

14. Iar Dumnezeu, Care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi prin puterea Sa.

15. Au nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum!

16. Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânate este un singur trup cu ea? "Căci vor fi - zice Scriptura - cei doi un singur trup".

17. Iar cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El.

18. Fugiți de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârși omul este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării păcătuiește în însuși trupul său.

19. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri?

20. Căci ați fost cumpărați cu preț! Slăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 7

Despre căsătorie, necăsătorie și văduvie.

1. Cât despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie.
2. Dar din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul său.
3. Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată, asemenea și femeia bărbatului.
4. Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia.
5. Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre.
6. Și aceasta o spun ca un sfat, nu ca o poruncă.
7. Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, altul într-alt fel.
8. Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca și mine.
9. Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă.
10. Iar celor ce sunt căsătoriți, le poruncesc, nu eu, ci Domnul: Femeia să nu se despartă de bărbat!
11. Iar dacă s-a despărțit, să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul său; tot așa bărbatul să nu-și lase femeia.
12. Celorlalți le grăiesc eu, nu Domnul: Dacă un frate are o femeie necredincioasă, și ea voiește să viețuiască cu el, să nu o lase.
13. Și o femeie, dacă are bărbat necredincios, și el binevoiește să locuiască cu ea, să nu-și lase bărbatul.
14. Căci bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios. Altminterea, copiii voștri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți.
15. Dacă însă cel necredincios se desparte, să se despartă. În astfel de împrejurare, fratele sau sora nu sunt legați; căci Dumnezeu ne-a chemat spre pace.
16. Căci, ce știi tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui femeia?
17. Numai că, așa cum a dat Domnul fiecăruia, așa cum l-a chemat Dumnezeu pe fiecare, astfel să umble. Și așa rânduiesc în toate Bisericele.
18. A fost cineva chemat, fiind tăiat împrejur? Să nu se ascundă. A fost cineva chemat în netăiere împrejur? Să nu se taie împrejur.
19. Tăierea împrejur nu este nimic; și netăierea împrejur nu este nimic, ci paza poruncilor lui Dumnezeu.
20. Fiecare, în chemarea în care a fost chemat, în aceasta să rămână.
21. Ai fost chemat fiind rob? Fii fără grijă. Iar de poți să fii liber, mai mult folosește-te!
22. Căci robul, care a fost chemat în Domnul, este un liberat al Domnului. Tot așa cel chemat liber este rob al lui Hristos.
23. Cu preț ați fost cumpărați. Nu vă faceți robi oamenilor.
24. Fiecare, fraților, în starea în care a fost chemat, în aceea să rămână înaintea lui Dumnezeu.
25. Cât despre feciorie, n-am poruncă de la Domnul. Vă dau însă sfatul meu, ca unul care am fost miluit de Domnul să fiu vrednic de crezare.
26. Socotesc deci că aceasta este bine pentru nevoia ceasului de față: Bine este pentru om să fie așa.
27. Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie.
28. Dacă însă te vei însura, n-ai greșit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi.
29. Și aceasta v-o spun, fraților: Că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca

și cum n-ar avea.

30. Și cei ce plâng să fie ca și cum n-ar plânge; și cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni;

31. Și cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea. Căci chipul acestei lumi trece.

32. Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului.

33. Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii.

34. Și este împărțire: și femeia nemăritată și fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului.

35. Și aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind o cursă, ci spre bunul chip și alipirea de Domnul, fără clintire.

36. Iar de socotește cineva că i se va face vreo necinste pentru fecioara sa, dacă trece de floarea vârstei, și că trebuie să facă așa, facă ce voiește. Nu păcătuiește; căsătorească-se.

37. Dar cel ce stă neclintit în inima sa și nu este silit, ci are stăpânire peste voința sa și a hotărât aceasta în inima sa, ca să-și țină fecioara, bine va face.

38. Așa că, cel ce își mărită fecioara bine face; dar cel ce n-o mărită și mai bine face.

39. Femeia este legată prin lege atâta vreme cât trăiește bărbatul ei. Iar dacă bărbatul ei va muri, este liberă să se mărite cu cine vrea, numai întru Domnul.

40. Dar mai fericită este dacă rămâne așa, după părerea mea. Și socot că și eu am Duhul lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 8

Să nu fim sminteală celor slabi.

1. Cât despre cele jertfite idolilor, știm că toți avem cunoștință. Cunoștința însă semețește, iar iubirea zidește.

2. Iar dacă i se pare cuiva că cunoaște ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.

3. Dar dacă iubește cineva pe Dumnezeu, acela este cunoscut de El.

4. Iar despre mâncarea celor jertfite idolilor, știm că idolul nu este nimic în lume și că nu este alt Dumnezeu decât Unul singur.

5. Căci deși sunt așa-ziși dumnezei, fie în cer, fie pe pământ, - precum și sunt dumnezei mulți și domni mulți, S

6. Totuși, pentru noi, este un singur Dumnezeu, Tatăl, din Care sunt toate și noi întru El; și un singur Domn, Iisus Hristos, prin Care sunt toate și noi prin El.

7. Dar nu toți au cunoștința. Căci unii, din obișnuința de până acum cu idolul, mănâncă din cărnuri jertfite idolilor, și conștiința lor fiind slabă, se întinează.

8. Dar nu mâncarea ne va pune înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mânca, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mânca, nu ne lipsește.

9. Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi.

10. Căci dacă cineva te-ar vedea pe tine, cel ce ai cunoștință, șezând la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mănânce din cele jertfite idolilor?

11. Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos!

12. Și așa, păcătuind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiești față de Hristos.

13. De aceea, dacă o mâncare smintește pe fratele meu, nu voi mânca în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu.

CAPITOLUL 9

Cum s-a slujit apostolul de puterea-i de apostol, între credincioși. Îndemn la luptă pentru cununa cea neveștejită.

1. Oare nu sunt eu liber? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Iisus Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu întru Domnul?
2. Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Căci voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul.
3. Apărarea mea către cei ce mă judecă aceasta este.
4. N-avem, oare, dreptul, să mâncăm și să bem?
5. N-avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca și ceilalți apostoli, ca și frații Domnului, ca și Chefa?
6. Sau numai eu și Barnaba nu avem dreptul de a nu lucra?
7. Cine slujește vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădește vie și nu mănâncă din roada ei? Sau cine paște o turmă și nu mănâncă din laptele turmei?
8. Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare, și legea acestea?
9. Căci în Legea lui Moise este scris: "Să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijește Dumnezeu?
10. Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: "Cel ce ară trebuie să are cu nădejde, și cel ce treieră, cu nădejdea că va avea parte de roade".
11. Dacă noi am semănat la voi cele duhovnicești, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământești ale voastre?
12. Dacă alții se bucură de acest drept asupra voastră, oare, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.
13. Au nu știți că cei ce săvârșesc cele sfinte mănâncă de la templu și cei ce slujesc altarului au parte de la altar?
14. Tot așa a poruncit și Domnul celor ce propovăduiesc Evanghelia, ca să trăiască din Evanghelie.
15. Dar eu nu m-am folosit de nimic din acestea și nu am scris acestea, ca să se facă cu mine așa. Căci mai bine este pentru mine să mor, decât să-mi zădărnicească cineva lauda.
16. Căci dacă vestesc Evanghelia, nu-mi este laudă, pentru că stă asupra mea datoria. Căci, vai mie dacă nu voi binevesti!
17. Căci dacă fac aceasta de bună voie, am plată; dar dacă o fac fără voie, am numai o slujire încredințată.
18. Care este, deci, plata mea? Că, binevestind, pun fără plată Evanghelia lui Hristos înaintea oamenilor, fără să mă folosesc de dreptul meu din Evanghelie.
19. Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut rob tuturor, ca să dobândesc pe cei mai mulți;
20. Cu iudeii am fost ca un iudeu, ca să dobândesc pe iudei; cu cei de sub lege, ca unul de sub lege, deși eu nu sunt sub lege, ca să dobândesc pe cei de sub lege;
21. Cu cei ce n-au Legea, m-am făcut ca unul fără lege, deși nu sunt fără Legea lui Dumnezeu, ci având Legea lui Hristos, ca să dobândesc pe cei ce n-au Legea;
22. Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc; tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să mântuiesc pe unii.
23. Dar toate le fac pentru Evanghelie, ca să fiu părtaș la ea.
24. Nu știți voi că acei care aleargă în stadion, toți aleargă, dar numai unul ia premiul? Alergați așa ca să-l luați.
25. Și oricine se luptă se înfrânează de la toate. Și aceia, ca să ia o cunună stricăcioasă, iar noi, nestricăcioasă.
26. Eu, deci, așa alerg, nu ca la întâmplare. Așa mă lupt, nu ca lovind în aer,
27. Ci îmi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei; ca nu cumva, altora propovăduind, eu însumi să

mă fac netrebnic.

CAPITOLUL 10

Iudeii, în pustie, au cunoscut dreapta asprime a lui Dumnezeu. Cina Domnului trebuie ținută întru sfințenie. Grijă pentru cugetul celor slabi.

1. Căci nu voiesc, fraților, ca voi să nu știți că părinții noștri au fost toți sub nor și că toți au trecut prin mare.
2. Și toți, întru Moise, au fost botezați în nor și în mare.
3. Și toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească;
4. Și toți, aceeași băutură duhovnicească au băut, pentru că beau din piatra duhovnicească ce îi urma. Iar piatra era Hristos.
5. Dar cei mai mulți dintre ei nu au plăcut lui Dumnezeu, căci au căzut în pustie.
6. Și acestea s-au făcut pilde pentru noi, ca să nu poftim la cele rele, cum au poftit aceia;
7. Nici închinători la idoli să nu vă faceți, ca unii dintre ei, precum este scris: "A șezut poporul să mănânce și să bea și s-au sculat la joc";
8. Nici să ne desfrânăm cum s-au desfrânat unii dintre ei, și au căzut, într-o zi, douăzeci și trei de mii;
9. Nici să ispitim pe Domnul, precum L-au ispitit unii dintre ei și au pierit de șerpi;
10. Nici să cârțiți, precum au cârtit unii dintre ei și au fost nimiciți de către pierzătorul.
11. Și toate acestea li s-au întâmplat acelora, ca preînchipuiri ale viitorului, și au fost scrise spre povățuirea noastră, la care au ajuns sfârșiturile veacurilor.
12. De aceea, cel căruia i se pare că stă neclintit să ia seama să nu cadă.
13. Nu v-a cuprins ispită care să fi fost peste puterea omenească. Dar credincios este Dumnezeu; El nu va îngădui ca să fiți ispitiți mai mult decât puteți, ci odată cu ispita va aduce și scăparea din ea, ca să puteți răbda.
14. De aceea, iubiții mei, fugiți de închinarea la idoli.
15. Ca unor înțelepți vă vorbesc. Judecați voi ce vă spun.
16. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este, oare, împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este, oare, împărtășirea cu trupul lui Hristos?
17. Că o pâine, un trup, suntem cei mulți; căci toți ne împărtășim dintr-o pâine.
18. Priviți pe Israel după trup: Cei care mănâncă jertfele nu sunt ei, oare, părtași altarului?
19. Deci ce spun eu? Că ce s-a jertfit pentru idol e ceva? Sau idolul este ceva?
20. Ci (zic) că cele ce jertfesc neamurile, jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu. Și nu voiesc ca voi să fiți părtași ai demonilor.
21. Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să vă împărtășiți din masa Domnului și din masa demonilor.
22. Oare vrem să mâniem pe Domnul? Nu cumva suntem mai tari decât El?
23. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi folosesc. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate zidesc.
24. Nimeni să nu caute pe ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui.
25. Mâncați tot ce se vinde în măcelărie, fără să întrebați nimic pentru cugetul vostru.
26. Căci "al Domnului este pământul și plinirea lui".
27. Dacă cineva dintre necredincioși vă cheamă pe voi la masă și voiți să vă duceți, mâncați orice vă este pus înainte, fără să întrebați nimic pentru conștiință.
28. Dar de vă va spune cineva: Aceasta este din jertfa idolilor, să nu mâncați pentru cel care v-a spus și pentru conștiință.
29. Iar conștiința, zic, nu a ta însuși, ci a altuia. Căci de ce libertatea mea să fie judecată de o altă conștiință?

30. Dacă eu sunt părtaș harului, de ce să fiu hulit pentru ceea ce aduc mulțumire?
31. De aceea, ori de mâncăți, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți.
32. Nu fiți piatră de poticnire nici iudeilor, nici elinilor, nici Bisericii lui Dumnezeu,
33. Precum și eu plac tuturor în toate, necăutând folosul meu, ci pe al celor mulți, ca să se mântuiască.

CAPITOLUL 11

Despre cuviința cu care să stăm în Biserică și la Cina Domnului.

1. Fiți următori ai mei, precum și eu sunt al lui Hristos.
2. Fraților, vă laud că în toate vă aduceți aminte de mine și țineți predaniile cum vi le-am dat.
3. Dar voiesc ca voi să știți că Hristos este capul oricărui bărbat, iar capul femeii este bărbatul, iar capul lui Hristos: Dumnezeu.
4. Orice bărbat care se roagă sau proorocește, având capul acoperit, necinstește capul său.
5. Iar orice femeie care se roagă sau proorocește, cu capul neacoperit, își necinstește capul; căci tot una este ca și cum ar fi rasă.
6. Căci dacă o femeie nu-și pune vâl pe cap, atunci să se și tundă. Iar dacă este lucru de rușine pentru femeie ca să se tundă ori să se radă, să-și pună vâl.
7. Căci bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, fiind chip și slavă a lui Dumnezeu, iar femeia este slava bărbatului.
8. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat.
9. Și pentru că n-a fost zidit bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.
10. De aceea și femeia este datoare să aibă (semn de) supunere asupra capului ei, pentru îngeri.
11. Totuși, nici femeia fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, în Domnul.
12. Căci precum femeia este din bărbat, așa și bărbatul este prin femeie și toate sunt de la Dumnezeu.
13. Judecați în voi înșivă: Este, oare, cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?
14. Nu vă învață oare însăși firea că necinste este pentru un bărbat să-și lase părul lung?
15. Și că pentru o femeie, dacă își lasă părul lung, este cinste? Căci părul i-a fost dat ca acoperământ.
16. Iar dacă se pare cuiva că aici poate să ne găsească pricină, un astfel de obicei (ca femeile să se roage cu capul descoperit) noi nu avem, nici Bisericile lui Dumnezeu.
17. Și aceasta poruncindu-vă, nu vă laud, fiindcă voi vă adunați nu spre mai bine, ci spre mai rău.
18. Căci mai întâi aud că atunci când vă adunați în biserică, între voi sunt dezbinări, și în parte cred.
19. Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați.
20. Când vă adunați deci laolaltă, nu se poate mânca Cina Domnului;
21. Căci, șezând la masă, fiecare se grăbește să ia mâncarea sa, încât unuia îi este foame, iar altul se îmbată.
22. N-aveți, oare, case ca să mâncăți și să beți? Sau disprețuiți Biserica lui Dumnezeu și rușinați pe cei ce nu au? Ce să vă zic? Să vă laud? În aceasta nu vă laud.
23. Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,
24. Și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.
25. Asemenea și paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea.

26. Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni.
27. Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.
28. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.
29. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului.
30. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.
31. Căci de ne-am fi judecat noi înșine, nu am mai fi judecați.
32. Dar, fiind judecați de Domnul, suntem pedepsiți, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.
33. De aceea, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții.
34. Iar dacă îi este cuiva foame, să mănânce acasă, ca să nu vă adunați spre osândă. Celelalte însă le voi răndui când voi veni.

CAPITOLUL 12

Despre darurile duhovnicești și despre dreapta lor întrebuințare.

1. Iar cât privește darurile duhovnicești nu vreau, fraților, să fiți în necunoștință.
2. Știți că, pe când erați păgâni, vă duceați la idoli cei muți, ca și cum erați mânați.
3. De aceea, vă fac cunoscut că precum nimeni, grăind în Duhul lui Dumnezeu, nu zice: Anatema fie Iisus! - tot așa nimeni nu poate să zică: Domn este Iisus, - decât în Duhul Sfânt.
4. Darurile sunt felurite, dar același Duh.
5. Și felurite slujiri sunt, dar același Domn.
6. Și lucrările sunt felurite, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți.
7. Și fiecăruia se dă arătarea Duhului spre folos.
8. Că unuia i se dă prin Duhul Sfânt cuvânt de înțelepciune, iar altuia, după același Duh, cuvântul cunoștinței.
9. Și unuia i se dă întru același Duh credință, iar altuia, darurile vindecărilor, întru același Duh;
10. Unuia faceri de minuni, iar altuia proorocie; unuia deosebirea duhurilor, iar altuia feluri de limbi și altuia tălmăcirea limbilor.
11. Și toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia deosebi, după cum voiește.
12. Căci precum trupul unul este, și are mădulare multe, iar toate mădularele trupului, multe fiind, sunt un trup, așa și Hristos.
13. Pentru că într-un Duh ne-am botezat noi toți, ca să fim un singur trup, fie iudei, fie elini, fie robi, fie liberi, și toți la un Duh ne-am adăpat.
14. Căci și trupul nu este un mădular, ci multe.
15. Dacă piciorul ar zice: Fiindcă nu sunt mână nu sunt din trup, pentru aceasta nu este el din trup?
16. Și urechea dacă ar zice: Fiindcă nu sunt ochi, nu fac parte din trup, - pentru aceasta nu este ea din trup?
17. Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Și dacă ar fi tot auz, unde ar fi mirosul?
18. Dar acum Dumnezeu a pus mădularele, pe fiecare din ele, în trup, cum a voit.
19. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?
20. Dar acum sunt multe mădulare, însă un singur trup.
21. Și nu poate ochiul să zică mâinii: N-am trebuință de tine; sau, iarăși capul să zică picioarelor: N-am trebuință de voi.
22. Ci cu mult mai mult mădularele trupului, care par a fi mai slabe, sunt mai trebuincioase.
23. Și pe cele ale trupului care ni se par că sunt mai de necinste, pe acelea cu mai multă evlavie le îmbrăcăm; și cele necuviincioase ale noastre au mai multă cuviință.

24. Iar cele cuviincioase ale noastre n-au nevoie de acoperământ. Dar Dumnezeu a întocmit astfel trupul, dând mai multă cinste celui căruia îi lipsește,
25. Ca să nu fie dezbinare în trup, ci mădulele să se îngrijească deopotrivă unele de altele.
26. Și dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună; și dacă un mădular este cinstit, toate mădulele se bucură împreună.
27. Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădule (fiecare) în parte.
28. Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor.
29. Oare toți sunt apostoli? Oare toți sunt prooroci? Oare toți învățători? Oare toți au putere să săvârșească minuni?
30. Oare toți au darurile vindecărilor? Oare toți vorbesc în limbi? Oare toți pot să tălmăcească?
31. Râvniți însă la darurile cele mai bune. Și vă arăt încă o cale care le întrece pe toate:

CAPITOLUL 13

Dragostea și bunurile ei.

1. De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător.
2. Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.
3. Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește.
4. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește.
5. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul.
6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.
7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.
8. Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii - se vor desființa; darul limbilor va înceta; știința se va sfârși;
9. Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim.
10. Dar când va veni ceea ce e desăvârșit, atunci ceea ce este în parte se va desființa.
11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.
12. Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitorie, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu.
13. Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea.

CAPITOLUL 14

Darul limbilor și darul profeției. Cum să fie întrebuințat darul limbilor. Femeia trebuie să tacă în biserică.

1. Căutați dragostea. Râvniți însă cele duhovnicești, dar mai ales ca să proorociți.
2. Pentru că cel ce vorbește într-o limbă străină nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; și nimeni nu-l înțelege, fiindcă el, în duh, grăiește taine.
3. Cel ce proorocește vorbește oamenilor, spre zidire, îndemn și mângâiere.
4. Cel ce grăiește într-o limbă străină pe sine singur se zidește, iar cel ce proorocește zidește

Biserica.

5. Voiesc ca voi toți să grăiți în limbi; dar mai cu seamă să proorociți. Cel ce proorocește e mai mare decât cel ce grăiește în limbi, afară numai dacă tălmăcește, ca Biserica să ia întărire.
6. Iar acum, fraților, dacă aș veni la voi, grăind în limbi, de ce folos v-aș fi, dacă nu v-aș vorbi - sau în descoperire, sau în cunoștință, sau în proorocie, sau în învățătură?
7. Că precum cele neînsuflețite, care dau sunet, fie fluier, fie chitară, de nu vor da sunete deosebite, cum se va cunoaște ce este din fluier, sau ce este din chitară?
8. Și dacă trâmbița va da sunet nelămurit, cine se va pregăti de război?
9. Așa și voi: Dacă prin limbă nu veți da cuvânt lesne de înțeles, cum se va cunoaște ce ați grăit? Veți fi niște oameni care vorbesc în vânt.
10. Sunt așa de multe feluri de limbi în lume, dar nici una din ele nu este fără înțelesul ei.
11. Deci dacă nu voi ști înțelesul cuvintelor, voi fi barbar pentru cel care vorbește, și cel care vorbește barbar pentru mine.
12. Așa și voi, de vreme ce sunteți râvnitori după cele duhovnicești, căutați să prisosiți în ele, spre zidirea Bisericii.
13. De aceea, cel ce grăiește într-o limbă străină să se roage ca să și tălmăcească.
14. Căci, dacă mă rog într-o limbă străină, duhul meu se roagă, dar mintea mea este neroditoare.
15. Atunci ce voi face? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.
16. Fiindcă dacă vei binecuvânta cu duhul, cum va răspunde omul simplu "Amin" la mulțumirea ta, de vreme ce el nu știe ce zici?
17. Căci tu, într-adevăr, mulțumești bine, dar celălalt nu se zidește.
18. Mulțumesc Dumnezeului meu, că vorbesc în limbi mai mult decât voi toți;
19. Dar în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decât zeci de mii de cuvinte într-o limbă străină.
20. Fraților, nu fiți copii la minte. Fiți copii când e vorba de răutate. La minte însă, fiți desăvârșiți.
21. În Lege este scris: "Voi grăi acestui popor în alte limbi și prin buzele altora, și nici așa nu vor asculta de Mine, zice Domnul".
22. Așa că vorbirea în limbi este semn nu pentru cei credincioși ci pentru cei necredincioși; iar proorocia nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei ce cred.
23. Deci, dacă s-ar aduna Biserica toată laolaltă și toți ar vorbi în limbi și ar intra neștiutori sau necredincioși, nu vor zice, oare, că sunteți nebuni?
24. Iar dacă toți ar prooroci și ar intra vreun necredincios sau vreun neștiutor, el este dovedit de toți, el este judecat de toți;
25. Cele ascunse ale inimii lui se învederează, și astfel, căzând cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, mărturisind că Dumnezeu este într-adevăr printre voi.
26. Ce este deci, fraților? Când vă adunați împreună, fiecare din voi are psalm, are învățătură, are descoperire, are limbă, are tălmăcire: toate spre zidire să se facă.
27. Dacă grăiește cineva într-o limbă străină, să fie câte doi, sau cel mult trei și pe rând să grăiască și unul să tălmăcească.
28. Iar dacă nu e tălmăcitor, să tacă în biserică și să-și grăiască numai lui și lui Dumnezeu.
29. Iar proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să judece.
30. Iar dacă se va descoperi ceva altuia care șade, să tacă cei dintâi.
31. Căci puteți să proorociți toți câte unul, ca toți să învețe și toți să se mângâie.
32. Și duhurile proorocilor se supun proorocilor.
33. Pentru că Dumnezeu nu este al neorânduiei, ci al păcii.
34. Ca în toate Bisericile sfinților, femeile voastre să tacă în biserică, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să se supună, precum zice și Legea.
35. Iar dacă voiesc să învețe ceva, să întrebe acasă pe bărbații lor, căci este rușinos ca femeile să

vorbească în biserică.

36. Oare de la voi a ieșit cuvântul lui Dumnezeu sau a ajuns numai la voi?

37. Dacă i se pare cuiva că este prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască că cele ce vă scriu sunt porunci ale Domnului.

38. Iar dacă cineva nu vrea să știe, să nu știe.

39. Așa că, frații mei, râvniți a prooroci și nu opriți să se grăiască în limbi.

40. Dar toate să se facă cu cuviință și după rânduială.

CAPITOLUL 15

Învierea Domnului și învierea noastră.

1. Vă aduc aminte, fraților, Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați,

2. Prin care și sunteți mântuiți; cu ce cuvânt v-am binevestit-o - dacă o țineți cu tărie, afară numai dacă n-ați crezut în zadar S

3. Căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce și eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi;

4. Și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi;

5. Și că S-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece;

6. În urmă S-a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc până astăzi, iar unii au și adormit;

7. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor;

8. Iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat și mie.

9. Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli, care nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu.

10. Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui care este în mine n-a fost în zadar, ci m-am ostenit mai mult decât ei toți. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine.

11. Deci ori eu, ori aceia, așa propovăduim și voi așa ați crezut.

12. Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este înviere a morților?

13. Dacă nu este înviere a morților, nici Hristos n-a înviat.

14. Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră.

15. Ne aflăm încă și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe Care nu L-a înviat, dacă deci morții nu înviază.

16. Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat.

17. Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre;

18. Și atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit.

19. Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii.

20. Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți.

21. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților.

22. Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia.

23. Dar fiecare în rândul cetei sale: Hristos începătură, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui,

24. După aceea, sfârșitul, când Domnul va preda împărăția lui Dumnezeu și Tatălui, când va desființa orice domnie și orice stăpânire și orice putere.

25. Căci El trebuie să împărățească până ce va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale.

26. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea.

27. "Căci toate le-a supus sub picioarele Lui". Dar când zice: "Că toate I-au fost supuse Lui" - învederat este că afară de Cel care I-a supus Lui toate.

28. Iar când toate vor fi supuse Lui, atunci și Fiul însuși Se va supune Celui ce I-a supus Lui toate, ca Dumnezeu să fie toate în toți.
29. Fiindcă ce vor face cei care se botează pentru morți? Dacă morții nu înviază nicidecum, pentru ce se mai botează pentru ei?
30. De ce mai suntem și noi în primejdie în tot ceasul?
31. Mor în fiecare zi! V-o spun, fraților, pe lauda pe care o am pentru voi, în Hristos Iisus, Domnul nostru.
32. Dacă m-am luptat, ca om, cu fiarele în Efes, care îmi este folosul? Dacă morții nu înviază, să bem și să mâncăm, căci mâine vom muri!
33. Nu vă lăsați înșelați. Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.
34. Treziți-vă cum se cuvine și nu păcătuți. Căci unii nu au cunoștință de Dumnezeu; o spun spre rușinea voastră.
35. Dar va zice cineva: Cum înviază morții? Și cu ce trup au să vină?
36. Nebun ce ești! Tu ce semeni nu dă viață, dacă nu va fi murit.
37. Și ceea ce semeni nu este trupul ce va să fie, ci grăunte gol, poate de grâu, sau de altceva din celelalte;
38. Iar Dumnezeu îi dă un trup, precum a voit, și fiecărei semințe un trup al său.
39. Nu toate trupurile sunt același trup, ci unul este trupul oamenilor și altul este trupul dobitoacelor și altul este trupul păsărilor și altul este trupul peștilor.
40. Sunt și trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământești.
41. Alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebește în strălucire.
42. Așa este și învierea morților: Se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestricăciune;
43. Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă, se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere;
44. Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc.
45. Precum și este scris: "Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață";
46. Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc.
47. Omul cel dintâi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer.
48. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești.
49. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc.
50. Aceasta însă zic, fraților: Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea.
51. Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba,
52. Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbița va suna și morții vor învia nestricăcioși, iar noi ne vom schimba.
53. Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire.
54. Iar când acest (trup) stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune și acest (trup) muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: "Moartea a fost înghițită de biruință.
55. Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?".
56. Și boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea.
57. Dar să dăm mulțumire lui Dumnezeu, Care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Iisus Hristos!
58. Drept aceea, frații mei iubiți, fiți tari, neclintți, sporind totdeauna în lucrul Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.

CAPITOLUL 16

Strângerea de ajutoare pentru frați. Timotei, Apollo, casa lui Ștefanos și închinăciuni.

1. Cât despre strângerea de ajutoare pentru sfinți, precum am rânduit pentru Bisericele Galatiei, așa să faceți și voi.
2. În ziua întâi a săptămânii (Duminică), fiecare dintre voi să-și pună deoparte, strângând cât poate, ca să nu se facă strângerea abia atunci când voi veni.
3. Iar când voi veni, pe cei pe care îi veți socoti, pe aceia îi voi trimite cu scrisori să ducă darul vostru la Ierusalim.
4. Și de se va cuveni să merg și eu, vor merge împreună cu mine.
5. Ci voi veni la voi, când voi trece prin Macedonia, căci prin Macedonia trec.
6. La voi mă voi opri, poate, sau voi și ierna, ca să mă petreceți în călătoria ce voi face.
7. Căci nu vreau să vă văd acum numai în treacăt, ci nădăjduiesc să rămân la voi câtăva vreme, dacă va îngădui Domnul.
8. Voi rămâne însă în Efes, până la praznicul Cincizecimii.
9. Căci mi s-a deschis ușă mare spre lucru mult, dar sunt mulți potrivnici.
10. Iar de va veni Timotei, vedeți să fie fără teamă la voi, căci lucrează ca și mine lucrul Domnului.
11. Nimeni deci să nu-l disprețuiască; ci să-l petreceți cu pace, ca să vină la mine; că îl aștept cu frații.
12. Cât despre fratele Apollo, l-am rugat mult să vină la voi cu frații; totuși nu i-a fost voia să vină acum. Ci va veni când va găsi prilej.
13. Privegheați, stați tari în credință, îmbărbățați-vă, întăriți-vă.
14. Toate ale voastre cu dragoste să se facă.
15. Vă îndemn însă, fraților, - știți casa lui Ștefanos, că este pârga Ahaei și că spre slujirea sfinților s-au rânduit pe ei înșiși S
16. Ca și voi să vă supuneți unora ca aceștia și oricui lucrează și se ostenește împreună cu ei.
17. Mă bucur de venirea lui Ștefanos, a lui Fortunat și a lui Ahaic, pentru că aceștia au împlinit lipsa voastră.
18. Și au liniștit duhul meu și al vostru. Cunoașteți bine deci pe unii ca aceștia.
19. Vă îmbrățișează Bisericele Asiei. Vă îmbrățișează mult, în Domnul, Acvila și Priscila, împreună cu Biserica din casa lor.
20. Vă îmbrățișează frații toți. Îmbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă.
21. Salutarea cu mâna mea, Pavel.
22. Cel ce nu iubește pe Domnul să fie anatema! Maran atha! (Domnul vine).
23. Harul Domnului Iisus Hristos cu voi.
24. Dragostea mea cu voi toți, în Hristos Iisus! Amin.

A DOUA EPISTOLĂ CĂTRE CORINTENI A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Mângâierile apostolului în mijlocul suferințelor. Apărarea lui împotriva învinuirii de nestatornicie.

1. Pavel, apostol al lui Hristos Iisus, prin voința lui Dumnezeu, și Timotei, fratele: Bisericii lui Dumnezeu celei din Corint, împreună cu toți sfinții care sunt în toată Ahaia:
2. Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Iisus Hristos.
3. Binecuvântat este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu al toată mângâierea,
4. Cel ce ne mângâie pe noi în tot necazul nostru, ca să putem să mângâiem și noi pe cei care se află în tot necazul, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu.
5. Că precum prisosesc pătimirile lui Hristos întru noi, așa prisosește prin Hristos și mângâierea noastră.
6. Deci fie că suntem strâmtorați, este pentru a voastră mângâiere și mântuire, fie că suntem mângâiați, este pentru a voastră mângâiere, care vă dă putere să îndurați cu răbdare aceleași suferințe pe care le suferim și noi.
7. Și nădejdea noastră este tare pentru voi, știind că precum sunteți părtași suferințelor, așa și mângâierii.
8. Căci nu voim, fraților, ca voi să nu știți de necazul nostru, care ni s-a făcut în Asia, că peste măsură, peste puteri, am fost îngreuiți, încât nu mai nădăjduiam să mai scăpăm cu viață.
9. Ci noi, în noi înșine, ne-am socotit ca osândiți la moarte, ca să nu ne punem încrederea în noi, ci în Dumnezeu, Cel ce înviază pe cei morți,
10. Care ne-a izbăvit pe noi dintr-o moarte ca aceasta și ne izbăvește și în Care nădăjduim că încă ne va mai izbăvi,
11. Ajutându-ne și voi cu rugăciunea pentru noi, așa încât darul acesta făcut nouă, prin rugăciunea multora, să ne fie prilej de mulțumire adusă de către mulți, pentru noi.
12. Căci lauda noastră aceasta este: mărturia conștiinței noastre că am umblat în lume, și mai ales la voi, în sfințenie și în curăție dumnezeiască, nu în înțelepciune trupească, ci în harul lui Dumnezeu.
13. Căci nu vă scriem vouă altele decât cele ce citiți și înțelegeți. Și am nădejde că până în sfârșit veți înțelege;
14. După cum ne-ați și înțeles în parte, - că noi suntem lauda voastră, precum și voi lauda noastră, în ziua Domnului nostru Iisus.
15. Cu această încredințare voiam să vin întâi la voi, ca să aveți bucurie a doua oară,
16. Și să trec pe la voi în Macedonia și din Macedonia iarăși să vin la voi și să fiu petrecut de voi în Iudeea.

17. Deci, aceasta voind, m-am purtat, oare, cu ușurință? Sau cele ce hotărâsc, le hotărâsc trupește ca la mine da, da să fie și nu, nu?
18. Credincios este Dumnezeu, că n-a fost cuvântul nostru către voi da și nu.
19. Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Cel propovăduit vouă - prin noi, prin mine, prin Silvan și prin Timotei - nu a fost da și nu, ci da a fost în El.
20. Căci toate făgăduințele lui Dumnezeu, în El, sunt da; și prin El, amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi.
21. Iar Cel ce ne întărește pe noi împreună cu voi, în Hristos, și ne-a uns pe noi este Dumnezeu,
22. Care ne-a și pecetluit pe noi și a dat arvuna Duhului, în inimile noastre.
23. Și eu chem pe Dumnezeu mărturie asupra sufletului meu, că din crutare pentru voi n-am venit încă la Corint.
24. Nu că doar avem stăpânire peste credința voastră, dar suntem împreună-lucrători ai bucuriei voastre; căci stați tari în credință.

CAPITOLUL 2

Dragostea lui Pavel către corinteni. Îi îndeamnă să ierte pe cel ce a greșit și s-a pocăit. Călătoriile și izbânzile lui Pavel.

1. Și am judecat în mine aceasta, să nu vin iarăși la voi cu întristare.
2. Căci dacă eu vă întristez, cine este cel care să mă înveselească, dacă nu cel întristat de mine?
3. Și v-am scris vouă aceasta, ca nu cumva la venirea mea să am întristare de la aceia care trebuie să mă bucure, fiind încredințat despre voi toți că bucuria mea este și a voastră a tuturor.
4. Căci din multă supărare și cu inima strânsă de durere, v-am scris cu multe lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să cunoașteți dragostea pe care o am cu prisosință către voi.
5. Și dacă m-a întristat cineva, nu pe mine m-a întristat, ci în parte - ca să nu spun mai mult - pe voi toți.
6. Destul este pentru un astfel de om pedeapsa aceasta dată de către cei mai mulți.
7. Așa încât voi, dimpotrivă, mai bine să-l iertați și să-l mângâiați, ca să nu fie copleșit de prea multă întristare unul ca acesta.
8. De aceea vă îndemn să întăriți în el dragostea.
9. Căci pentru aceasta v-am și scris, ca să cunosc încercarea voastră, dacă sunteți ascultători în toate.
10. Iar cui îi iertați ceva, îi iert și eu; pentru că și eu, dacă am iertat ceva, am iertat pentru voi, în fața lui Hristos,
11. Ca să nu ne lăsăm covârșiți de satana, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute.
12. Și venind eu la Troa, pentru Evanghelia lui Hristos, și ușa fiindu-mi deschisă în Domnul,
13. N-am avut odihnă în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe Tit, fratele meu, ci despărțindu-mă de ei, am plecat în Macedonia.
14. Mulțumire fie adusă deci lui Dumnezeu, Celui ce ne face pururea biruitori în Hristos și descoperă prin noi, în tot locul, mireasma cunoștinței Sale!
15. Pentru că suntem lui Dumnezeu bună mireasmă a lui Hristos între cei ce se mântuiesc și între cei ce pier;
16. Unora, adică, mireasmă a morții spre moarte, iar altora mireasmă a vieții spre viață. Și pentru acestea, cine e destoinic?
17. Căci nu suntem ca cei mulți, care strică cuvântul lui Dumnezeu, ci grăim ca din curăția inimii, ca de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.

CAPITOLUL 3

Pavel vorbește corintenilor despre sine. Litera și duhul. Vălul lui Moise se ridică prin Hristos.

1. Au doară începem iarăși să spunem cine suntem? Sau nu cumva avem nevoie - cum au unii - de scrisori de laudă către voi sau de la voi?
2. Scrisoarea noastră sunteți voi, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii,
3. Arătându-vă că sunteți scrisoare a lui Hristos, slujită de noi, scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii.
4. Și o astfel de încredere avem în Hristos față de Dumnezeu;
5. Nu că de la noi înșine suntem destoinici să cugetăm ceva ca de la noi înșine, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu,
6. Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitori ai Noului Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, iar duhul face viu.
7. Iar dacă slujirea cea spre moarte, săpată în litere, pe piatră, s-a făcut într-o slavă, încât fiii lui Israel nu puteau să-și ațintească ochii la fața lui Moise, din pricina slavei celei trecătoare a feței lui,
8. Cum să nu fie mai mult într-o slavă slujirea Duhului?
9. Căci de a avut parte de slavă slujirea care aduce osândă, cu mult mai mult prisosește în slavă slujirea dreptății.
10. Și nici măcar nu este slăvit ceea ce era slăvit în această privință, față de slava cea covârșitoare.
11. Căci dacă ce este trecător s-a săvârșit prin slavă, cu atât mai mult ce e netrecător va fi în slavă.
12. Având deci o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală,
13. Și nu ca Moise, care își puna un văl pe fața sa, ca fiii lui Israel să nu privească sfârșitul a ceea ce era trecător.
14. Dar mințile lor s-au învățat, căci până în ziua de azi, la citirea Vechiului Testament, rămâne același văl, neridicându-se, căci el se desființează prin Hristos;
15. Ci până astăzi, când se citește Moise, stă un văl pe inima lor;
16. Iar când se vor întoarce către Domnul, vălul se va ridica.
17. Domnul este Duh, și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate.
18. Iar noi toți, privind ca în oglindă, cu fața descoperită, slava Domnului, ne prefacem în același chip din slavă în slavă, ca de la Duhul Domnului.

CAPITOLUL 4

Sfinții cunosc slava lui Dumnezeu și nădejdea în ea îi întărește a birui toate suferințele.

1. De aceea, având această slujire, după cum am fost miluiți, nu ne pierdem nădejdea,
2. Ci ne-am lepădat de cele ascunse ale rușinii, neumblând în vicleșug, nici stricând cuvântul lui Dumnezeu, ci făcându-ne cunoscuți prin arătarea adevărului față de orice conștiință omenească înaintea lui Dumnezeu.
3. Iar dacă Evanghelia noastră este încă acoperită, este pentru cei pierduți,
4. În care Dumnezeu veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos, Care este chipul lui Dumnezeu.
5. Căci nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Iisus, Domnul, iar noi înșine suntem slugile voastre, pentru Iisus.
6. Fiindcă Dumnezeu, Care a zis: "Strălucească, din întuneric, lumina" - El a strălucit în inimile noastre, ca să strălucească cunoștința slavei lui Dumnezeu, pe fața lui Hristos.
7. Și avem comoara aceasta în vase de lut, ca să se învedereze că puterea covârșitoare este a lui Dumnezeu și nu de la noi,
8. În toate pătimind necaz, dar nefiind striviți; lipsiți fiind, dar nu deznădăjduiți;
9. Prigoniți fiind, dar nu părăsiți; doborâți, dar nu nimiciți;
10. Purtând totdeauna în trup omorârea lui Iisus, pentru ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru.
11. Căci pururea noi cei vii suntem dați spre moarte pentru Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în

trupul nostru cel muritor.

12. Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața.

13. Dar având același duh al credinței, - după cum este scris: "Crezut-am, pentru aceea am și grăit", - și noi credem: pentru aceea și grăim,

14. Știind că Cel ce a înviat pe Domnul Iisus ne va învia și pe noi cu Iisus și ne va înfățișa împreună cu voi.

15. Căci toate sunt pentru voi, pentru ca, înmulțindu-se harul să prisosească prin mai mulți mulțumirea, spre slava lui Dumnezeu.

16. De aceea nu ne pierdem curajul și, chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinăuntru însă se înnoiește din zi în zi.

17. Căci necazul nostru de acum, ușor și trecător, ne aduce nouă, mai presus de orice măsură, slavă veșnică covârșitoare,

18. Neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiindcă cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice.

CAPITOLUL 5

Trebuie să ne îmbrăcăm cu haina cea nouă, cerească, peste cea pământească. Dorința după viața veșnică. Ispășirea și împăcarea noastră.

1. Căci știm că, dacă acest cort, locuința noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică, în ceruri.

2. Căci de aceea și suspinăm, în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer,

3. Dacă totuși vom fi găsiți îmbrăcați, iar nu goi.

4. Că noi, cei ce suntem în cortul acesta, suspinăm îngreuiati, de vreme ce dorim să nu ne scoatem haina noastră, ci să ne îmbrăcăm cu cealaltă pe deasupra, ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață.

5. Iar Cel ce ne-a făcut spre aceasta este Dumnezeu, Care ne-a dat nouă arvuna Duhului.

6. Îndrăznind deci totdeauna și știind că, petrecând în trup, suntem departe de Domnul,

7. Căci umblăm prin credință, nu prin vedere,

8. Avem încredere și voim mai bine să plecăm din trup și să petrecem la Domnul.

9. De aceea ne și străduim ca, fie că petrecem în trup, fie că plecăm din el, să fim bineplăcuți Lui.

10. Pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău.

11. Cunoscând deci frica de Domnul, căutăm să înduplecăm pe oameni, dar lui Dumnezeu Îi suntem binecunoscuți și nădăjduiesc că suntem binecunoscuți și în cugetele voastre.

12. Căci nu vă spunem iarăși cine suntem, ci vă dăm prilej de laudă pentru noi, ca să aveți ce să spuneți aceluia care se laudă cu fața și nu cu inima.

13. Căci, dacă ne-am ieșit din fire, este pentru Dumnezeu, iar dacă suntem cu mintea întreagă, este pentru voi.

14. Căci dragostea lui Hristos ne stăpânește pe noi care socotim aceasta, că dacă unul a murit pentru toți, au murit deci toți.

15. Și a murit pentru toți, ca cei ce viază să nu mai loruși, ci Aceluia care, pentru ei, a murit și a înviat.

16. De aceea, noi nu mai știm de acum pe nimeni după trup; chiar dacă am cunoscut pe Hristos după trup, acum nu-L mai cunoaștem.

17. Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi.

18. Și toate sunt de la Dumnezeu, Care ne-a împăcat cu Sine prin Hristos și Care ne-a dat nouă slujirea împăcării.

19. Pentru că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine însuși, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării.
20. În numele lui Hristos, așadar, ne înfățișăm ca mijlocitori, ca și cum Însuși Dumnezeu v-ar îndemna prin noi. Vă rugăm, în numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu!
21. Căci pe El, Care n-a cunoscut păcatul, L-a făcut pentru noi păcat, ca să dobândim, întru El, dreptatea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 6

Sfinții lui Dumnezeu.

1. Fiind, dar, împreună-lucrători cu Hristos, vă îndemnăm să nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu.
2. Căci zice: "La vreme potrivită te-am ascultat și în ziua mântuirii te-am ajutat"; iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii,
3. Nedând nici o sminteală întru nimic, ca să nu fie slujirea noastră defăimată,
4. Ci în toate înfățișându-ne pe noi înșine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări,
5. În bătai, în temniță, în tulburări, în osteneli, în privegheri, în posturi;
6. În curăție, în cunoștință, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt, în dragoste nefățarnică;
7. În cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății, cele de-a dreapta și cele de-a stânga,
8. Prin slavă și necinste, prin defăimare și laudă; ca niște amăgitori, deși iubitori de adevăr,
9. Ca niște necunoscuți, deși bine cunoscuți, ca fiind pe pragul morții, deși iată că trăim, ca niște pedepsiți, dar nu uciși;
10. Ca niște întristați, dar pururea bucurându-ne; ca niște săraci, dar pe mulți îmbogățind; ca unii care n-au nimic, dar toate le stăpânesc.
11. O, corintenilor, gura noastră s-a deschis către voi, inima noastră s-a lărgit.
12. În inima noastră nu sunteți la strâmtorare; dar strâmtorare este pentru noi, în inimile voastre.
13. Plătiți-mi și voi aceeași plată, vă vorbesc ca unor copii ai mei - lărgiți și voi inimile voastre!
14. Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul?
15. Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?
16. Sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci noi suntem templu al Dumnezeului celui viu, precum Dumnezeu a zis că: "Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu".
17. De aceea: "Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți și Eu vă voi primi pe voi.
18. Și voi fi vouă tată, și veți fi Mie fii și fiice", zice Domnul Atotțitorul.

CAPITOLUL 7

Pavel laudă ascultarea corintenilor și se bucură de dragostea lor.

1. Având deci aceste făgăduințe, iubitorilor, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu.
2. Faceți-ne loc în inimile voastre! N-am nedreptățit pe nimeni; n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni.
3. Nu o spun spre osândirea voastră, căci v-am spus înainte că sunteți în inimile noastre, ca împreună să murim și împreună să trăim.
4. Multă îmi este încrederea în voi! Multă îmi este lauda pentru voi! Umplutu-m-am de mângâiere!

Cu tot necazul nostru, sunt covârșit de bucurie!

5. Căci, după ce am sosit în Macedonia, trupul nostru n-a avut nici o odihnă, necăjiți fiind în tot felul: din afară lupte, dinăuntru temeri.

6. Dar Dumnezeu, Cel ce mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat pe noi cu venirea lui Tit.

7. Și nu numai cu venirea lui, ci și cu mângâierea cu care el a fost mângâiat la voi, vestindu-ne nouă dorința voastră, plânsul vostru, râvna voastră pentru mine, ca eu mai mult să mă bucur.

8. Că, chiar dacă v-am întristat prin scrisoare, nu-mi pare rău, deși îmi părea rău; căci văd că scrisoarea aceea, fie și numai pentru un timp, v-a întristat.

9. Acum mă bucur, nu pentru că v-ați întristat, ci pentru că v-ați întristat spre pocăință. Căci v-ați întristat după Dumnezeu, ca să nu fiți întru nimic păgubiți de către noi.

10. Căci întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, fără părere de rău; iar întristarea lumii aduce moarte.

11. Că iată, însăși aceasta, că v-ați întristat după Dumnezeu, câtă sânguință v-a adus, ba încă și dezvinovățire și măhnire și teamă și dorință și râvnă și ispășire! Întru totul ați dovedit că voi înșivă sunteți curați în acest lucru.

12. Deci, deși v-am scris, aceasta n-a fost din cauza celui ce a nedreptățit, nici din cauza celui ce a fost nedreptățit, ci ca să ne învedereze la voi sânguința voastră pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

13. De aceea, ne-am mângâiat; dar pe lângă mângâierea noastră, ne-am bucurat peste măsură mai ales de bucuria lui Tit, căci duhul lui s-a liniștit din partea voastră a tuturor.

14. Căci dacă m-am lăudat înaintea lui cu ceva pentru voi, n-am fost dat de rușine; ci precum toate vi le-am grăit întru adevăr, așa și lauda noastră pentru Tit s-a făcut adevăr.

15. Și inima lui este și mai mult la voi, aducându-și aminte de ascultarea voastră a tuturor, cum l-ați primit cu frică și cu cutremur.

16. Mă bucur că în toate pot să mă încred în voi.

CAPITOLUL 8

Pavel laudă pe creștinii din Macedonia pentru strângerea de ajutoare și îndeamnă și pe corinteni să facă și ei asemenea.

1. Și vă fac cunoscut, fraților, harul lui Dumnezeu cel dăruit în Bisericile Macedoniei;

2. Că în multa lor încercare de necaz, prisosul bucuriei lor și sărăcia lor cea adâncă au sporit în bogăția dărnicii lor,

3. Căci mărturisesc că de voia lor au dat, după putere și peste putere,

4. Cu multă rugămintă cerând har de a lua și ei parte la ajutorarea sfinților.

5. Și au făcut nu după cum au nădăjduit, ci s-au dat pe ei înșiși întâi Domnului și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu,

6. Încât am rugat pe Tit ca, precum a început dinainte, așa să și desăvârșească, la voi, și darul acesta.

7. Ci precum întru toate prisosiți: în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice sânguință, în iubirea voastră către noi, așa și în acest dar să prisosiți.

8. Nu cu poruncă o spun, ci încercând și curăția dragostei voastre, prin sânguința altora.

9. Căci cunoașteți harul Domnului nostru Iisus Hristos, că El, bogat fiind, pentru voi a sărăcit, ca voi cu sărăcia Lui să vă îmbogățiți.

10. Și sfat vă dau în aceasta: că aceasta vă este de folos vouă, care încă de anul trecut ați început nu numai să faceți, ci să și voiți.

11. Duceți dar acum până la capăt fapta, ca precum ați fost gata să voiți, tot așa să și îndepliniți din ce aveți.

12. Căci dacă este bunăvoință, bine primit este darul, după cât are cineva, nu după cât nu are.

13. Nu doar ca să fie altora ușurare, iar vouă necaz, ci ca să fie potrivire:

14. Prisosiņa voastră să împlinească lipsa acelora, pentru ca și prisosiņa lor să împlinească lipsa voastră, spre a fi potrivire,
15. Precum este scris: "Celui cu mult nu i-a prisosit, și celui cu puțin nu i-a lipsit".
16. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, Care a dat aceeași râvnă pentru voi în inima lui Tit.
17. Căci, pe de o parte, a primit îndemnul nostru, iar, pe de altă parte, făcându-se și mai sârguitor, de bună voie a plecat către voi.
18. Și am trimis împreună cu el și pe fratele a cărui laudă, întru Evanghelie, este în toate Bisericile;
19. Dar nu numai atât, ci este și ales de către Biserici ca împreună-călător cu noi la darul acesta, slujit de noi, spre slava Domnului însuși și spre osârdia noastră.
20. Prin aceasta ne ferim ca să nu ne defăimeze cineva, în această îmbelșugată strângere de daruri, de care ne îngrijim noi.
21. Pentru că ne îngrijim de cele bune nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor.
22. Și l-am trimis împreună cu ei și pe fratele nostru, pe care l-am încercat în multe, de multe ori, ca fiind sârguitor, iar acum este și mai sârguitor, prin multa încredere în voi.
23. Astfel, dacă e vorba de Tit, el este însoțitorul meu și împreună-lucrător la voi; dacă e vorba despre frații noștri, ei sunt apostoli ai Bisericilor, slavă a lui Hristos.
24. Arătați deci către ei, în fața Bisericilor, dovada dragostei voastre, ca și a laudei noastre pentru voi.

CAPITOLUL 9

Strângerea de ajutoare trebuie făcută în grabă. Răsplata binefacerilor.

1. Despre strângerea de ajutoare pentru sfinți îmi este de prisos să vă scriu.
2. Că știu bunăvoința voastră, cu care, pentru voi, mă laud către macedoneni; că Ahaia s-a pregătit din anul trecut, și râvna voastră a însuflețit pe cei mai mulți.
3. Am trimis dar pe frați, ca lauda noastră pentru voi, în privința aceasta, să nu fie zadarnică, ci să fiți gata, precum ziceam,
4. Ca nu cumva, când macedonenii vor veni împreună cu mine și vă vor găsi nepregătiți, să fim rușinați noi, ca să nu zicem voi, în această laudă încrezătoare.
5. Am socotit deci că este nevoie să îndemn pe frați să vină întâi la voi și să pregătească darul vostru cel dinainte făgăduit, ca el să fie gata, așa ca un dar, nu ca o faptă de zgârcenie.
6. Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va și secera.
7. Fiecare să dea cum socotește cu inima sa, nu cu părere de rău, sau de silă, căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună.
8. Și Dumnezeu poate să înmulțească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiți spre tot lucrul bun,
9. Precum este scris: "Împărțit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac".
10. Iar Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine spre mâncare, vă va da și va înmulți sămânța voastră și va face să crească roadele dreptății voastre,
11. Ca întru toate să vă îmbogățiți, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulțumire lui Dumnezeu.
12. Pentru că slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu;
13. Slăvind ei pe Dumnezeu, prin adevărarea acestei ajutorări, pentru supunerea mărturisirii voastre Evangheliei lui Hristos și pentru dărnicia împărțirii către ei și către toți,
14. Se roagă pentru voi, și vă iubesc pentru harul lui Dumnezeu cel ce prisosește la voi.
15. Iar lui Dumnezeu mulțumire pentru darul Său cel negrăit.

CAPITOLUL 10

Pavel este același - și fiind de față și lipsind. Ferirea de cei mincinoși.

1. Însumi eu, Pavel, vă îndemn prin blândețea și îngăduința lui Hristos - eu care de față sunt smerit între voi, dar, în lipsă, îndrăznesc față de voi S
2. Vă rog, dar, să nu mă siliți, când voi fi de față, să îndrăznesc cu încrederea cu care gândesc că voi îndrăzni împotriva unora care ne socotesc că umblăm după trup.
3. Pentru că, deși umblăm în trup, nu ne luptăm trupește.
4. Căci armele luptei noastre nu sunt trupești, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor. Noi surpăm iscodirile minții,
5. Și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos,
6. Și gata suntem să pedepsim toată neascultarea, atunci când supunerea voastră va fi deplină.
7. Judecați lucrurile așa cum se arată: dacă cineva are încredere în sine că este al lui Hristos, să gândească iarăși de la sine aceasta, că precum este el al lui Hristos, tot așa suntem și noi.
8. Și chiar de mă voi lăuda, ceva mai mult, cu puterea noastră, pe care ne-a dat-o Domnul spre zidirea, iar nu spre dărâmarea voastră, nu mă voi rușina,
9. Ca să nu par că v-aș înfricoșa prin scrisori.
10. Că scrisorile lui, zic ei, sunt grele și tari, dar înfățișarea trupului este slabă și cuvântul lui este disprețuit.
11. Cel ce vorbește astfel să-și dea seama că așa cum suntem cu cuvântul prin scrisori, când nu suntem de față, tot așa suntem și cu fapta, când suntem de față.
12. Căci nu îndrăznim să ne numărăm sau să ne asemănăm cu unii care se laudă singuri; dar aceia, măsurându-se și asemănându-se pe ei cu ei înșiși, nu au pricepere.
13. Iar noi nu ne vom lăuda fără măsură, ci după măsura dreptarului cu care ne-a măsurat nouă Dumnezeu, ca să ajungem și până la voi.
14. Căci nu ne întindem peste măsură, ca și cum n-am fi ajuns la voi, căci am și ajuns cu Evanghelia lui Hristos până la voi.
15. Nu ne lăudăm peste măsură cu ostenele altora, ci avem nădejde că, tot crescând credința voastră, ne vom mări în voi cu prisosință, după măsura noastră,
16. Ca să propovăduim Evanghelia și în ținuturile de dincolo de voi, dar fără să ne lăudăm cu măsură străină, în cele de-a gata.
17. Iar cel ce se laudă, în Domnul să se laude.
18. Pentru că nu cel ce se laudă singur este dovedit bun, ci acela pe care Domnul îl laudă.

CAPITOLUL 11

Împotriva apostolilor mincinoși. Pavel arată virtuțile și ostenele sale.

1. O, de mi-ați îngădui puțină neînțelepție! Dar îmi și îngăduiți,
2. Căci vă râvnesc pe voi cu râvna lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit unui singur bărbat, ca să vă înfățișez lui Hristos fecioară neprihănită.
3. Dar mă tem ca nu cumva, precum șarpele a amăgit pe Eva în viclenia lui, tot așa să se abată și gândurile voastre de la curăția și nevinovăția cea în Hristos.
4. Căci dacă cel ce vine vă propovăduiește un alt Iisus, pe care nu l-am propovăduit noi, sau luați un alt duh, pe care nu l-ați luat, sau altă evanghelie pe care nu ați primit-o, - voi l-ați îngădui foarte bine.
5. Dar eu socotesc că nu sunt cu nimic mai prejos decât cei mai de frunte dintre apostoli.
6. Și chiar dacă sunt neiscusit în cuvânt, nu însă în cunoștință, ci v-am dovedit-o în totul față de voi toți.
7. Sau am făcut păcat că v-am propovăduit în dar Evanghelia lui Dumnezeu, smerindu-mă pe mine însumi, pentru ca voi să vă înălțați?
8. Alte Biserici am prădat, luând plată ca să vă slujesc pe voi.

9. Și de față fiind la voi și în lipsuri aflându-mă, n-am făcut supărare nimănui. Căci în cele ce mi-au lipsit, m-au îndestulat frații veniți din Macedonia. Și în toate m-am păzit și mă voi păzi, să nu vă fiu povară.
10. Este în mine adevărul lui Hristos, că lauda aceasta nu-mi va fi îngrădită în ținuturile Ahaei.
11. Pentru ce? Pentru că nu vă iubesc? Dumnezeu știe!
12. Dar ceea ce fac, voi face și în viitor, ca să tai pricina celor ce poftesc pricină, pentru a se afla ca și noi în ceea ce se laudă.
13. Pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos.
14. Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.
15. Nu este deci lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.
16. Iarăși zic: Să nu mă socotească cineva că sunt fără minte, iar de nu primiți-mă măcar ca pe un fără-de-minte, ca să mă laud și eu puțin.
17. Ceea ce grăiesc, nu după Domnul grăiesc, ci ca în neînțelepție, în această stare de laudă.
18. Deoarece mulți se laudă după trup, mă voi lauda și eu.
19. Pentru că voi, înțelepți fiind, îngăduiți bucuros pe cei neînțelepți.
20. Căci de vă robește cineva, de vă mănâncă cineva, de vă ia ce e al vostru, de vă privește cineva cu mândrie, de vă lovește cineva peste obraz, - răbdați.
21. Spre necinste o spun, că noi ne-am arătat slabi. Dar în orice ar cuteza cineva - întru neînțelepție zic, - cutez și eu!
22. Sunt ei evrei? Sunt și eu. Sunt ei israeliți? Israelit sunt și eu. Sunt ei sămânța lui Avraam? Sunt și eu.
23. Sunt ei slujitori ai lui Hristos? Nebunește spun: eu nu mai mult ca ei! În osteneli mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori.
24. De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una.
25. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării.
26. În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși;
27. În osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine.
28. Pe lângă cele din afară, ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericele.
29. Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard?
30. Dacă trebuie să mă laud, mă voi lauda cu cele ale slăbiciunii mele!
31. Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus, Cel ce este binecuvântat în veci, știe că nu mint!
32. În Damasc, dregătorul regelui Areta păzea cetatea Damascului, ca să mă prindă,
33. Și printr-o fereastră am fost lăsat în jos, peste zid, într-un coș, și am scăpat din mâinile lui.

CAPITOLUL 12

Vedeniile cerești ale lui Pavel. Boldul cărnii. Pavel va veni în curând la Corint.

1. Dacă trebuie să mă laud, nu-mi este de folos, dar voi veni totuși la vedenii și la descoperiri de la Domnul.
2. Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe - a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer.
3. Și-l știu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe S
4. Că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască.

5. Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine însumi nu mă voi lăuda decât numai în slăbiciunile mele.
6. Căci chiar dacă aş vrea să mă laud, nu voi fi fără minte, căci voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, ca să nu mă socotească nimeni mai presus decât ceea ce vede sau aude de la mine.
7. Şi pentru ca să nu mă trufesc cu măreţia descoperirilor, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc.
8. Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine;
9. Şi mi-a zis: Îţi este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiască în mine puterea lui Hristos.
10. De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare.
11. M-am făcut ca unul fără minte, lăudându-mă. Voi m-aţi silit! Căci se cuvenea să vorbiţi voi de bine despre mine, pentru că nu sunt cu nimic mai prejos decât cei mai de frunte dintre apostoli, deşi nu sunt nimic.
12. Dovezile mele de apostol s-au arătat la voi în toată răbdarea, prin semne, prin minuni şi prin puteri.
13. Căci cu ce sunteţi voi mai prejos decât celelalte Biserici, decât numai că eu nu v-am fost povară? Dăruţi-mi mie această nedreptate.
14. Iată, a treia oară sunt gata să vin la voi şi nu vă voi fi povară, căci nu caut ale voastre, ci pe voi. Pentru că nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinţi, ci părinţii pentru copii.
15. Deci eu foarte bucuros voi cheltui şi mă voi cheltui pentru sufletele voastre, deşi, iubindu-vă mai mult, eu sunt iubit mai puţin.
16. Dar fie! Eu nu v-am împovărat. Ci, fiind isteţ, v-am prins cu înşelăciune.
17. Am tras eu folos de la voi, prin vreunul din aceia pe care i-am trimis?
18. L-am rugat pe Tit şi am trimis, împreună cu el, pe fratele. V-a asuprit Tit cu ceva? N-am umblat noi în acelaşi duh? N-am călcat noi pe aceleaşi urme?
19. De mult vi se pare că ne apărăm faţă de voi. Dar noi grăim în Hristos, înaintea lui Dumnezeu. Şi toate acestea, iubirii mei, pentru zidirea voastră.
20. Căci mă tem ca nu cumva venind, să nu vă găsesc pe voi aşa precum voiesc, iar eu să fiu găsit de voi aşa precum nu voiţi; mă tem adică de certuri, de pizmă, de mâinii, de întărâtări, de clevetiri, de murmure, de îngâmări, de tulburări;
21. Mă tem ca nu cumva, venind iarăşi, să mă umilească Dumnezeuul meu la voi şi să plâng pe mulţi care au păcătuît înainte şi nu s-au pocăit de necurăţia şi de desfrânarea şi de necumpătarea pe care le-au făcut.

CAPITOLUL 13

Apropiata venire în Corint. Îndemnuri la viaţa de bună orânduială.

1. A treia oară vin la voi. În gura a doi sau trei martori va sta tot cuvântul.
2. Am spus dinainte şi spun iarăşi dinainte, ca atunci când am fost de faţă a doua oară, şi acum, nefiind de faţă, scriu celor ce au păcătuît înainte şi tuturor celorlalţi că, de voi veni iarăşi, nu voi cruţa,
3. De vreme ce voi căutaţi dovadă că Hristos grăieşte întru mine, Care nu este slab faţă de voi, ci puternic în voi.
4. Căci, deşi a fost răstignit din slăbiciune, din puterea lui Dumnezeu este însă viu. Şi noi suntem slabi întru El, dar vom fi împreună cu El, din puterea lui Dumnezeu faţă de voi.
5. Cercetaţi-vă pe voi înşivă dacă sunteţi în credinţă; încercaţi-vă pe voi înşivă. Sau nu vă cunoaşteţi voi singuri bine că Hristos Iisus este întru voi? Afară numai dacă nu sunteţi netrebnici.

6. Nădăjduiesc însă că veți cunoaște că noi nu suntem netrebnici.
7. Și ne rugăm lui Dumnezeu ca să nu săvârșiți voi nici un rău, nu ca să ne arătăm noi încercați, ci pentru ca voi să faceți binele, iar noi să fim ca niște netrebnici.
8. Căci împotriva adevărului n-avem nici o putere; avem pentru adevăr.
9. Căci ne bucurăm când noi suntem slabi, iar voi sunteți tari. Aceasta și cerem în rugăciunea noastră: desăvârșirea voastră.
10. Pentru aceea vă scriu acestea, nefiind de față, ca atunci, când voi fi de față, să nu cutez cu asprime, după puterea pe care mi-a dat-o Domnul spre zidire, iar nu spre dărâmare.
11. Deci, fraților, bucurați-vă! Desăvârșiți-vă, mângâiați-vă, fiți uniți în cuget, trăiți în pace și Dumnezeuul dragostei și al păcii va fi cu voi.
12. Îmbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă. Sfinții toți vă îmbrățișează.
13. Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!

EPISTOLA CĂTRE GALATENI A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Nestatornicia galatenilor. Viața lui Pavel înainte și după drumul făcut la Damasc.

1. Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin vreun om, ci prin Iisus Hristos și prin Dumnezeu-Tatăl, Care L-a înviat pe El din morți.
2. Și toți frații care sunt împreună cu mine - Bisericii Galatiei:
3. Har vouă și pace de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos,
4. Cel ce S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre, ca să ne scoată pe noi din acest veac rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru,
5. Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin!
6. Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,
7. Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.
8. Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!
9. Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema!
10. Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos.
11. Dar vă fac cunoscut, fraților, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om;
12. Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.
13. Căci ați auzit despre purtarea mea de altădată întru iudaism, că prigoneam peste măsură Biserica lui Dumnezeu și o pustiiam.
14. Și spoream în iudaism mai mult decât mulți dintre cei care erau de vârsta mea în neamul meu, fiind mult râvnitor al datinilor mele părintești.
15. Dar când a binevoit Dumnezeu Care m-a ales din pântecul mamei mele și m-a chemat prin harul Său,
16. Să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, îndată nu am primit sfat de la trup și de la sânge,
17. Nici nu m-am suit la Ierusalim, la Apostolii cei dinainte de mine, ci m-am dus în Arabia și m-am întors iarăși la Damasc.
18. Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să-l cunosc pe Chefa și am rămas la el cincisprezece zile.
19. Iar pe altul din apostoli n-am văzut decât numai pe Iacov, fratele Domnului.
20. Dar cele ce vă scriu, iată (spun) înaintea lui Dumnezeu, că nu vă mint. După aceea am venit în

ținuturile Siriei și ale Ciliciei.

21. Și după față eram necunoscut Bisericii lui Hristos celor din Iudeea.

22. Ci numai auziseră că cel ce ne prigonea pe noi, odinioară, acum binevestește credința pe care altădată o nimicea;

23. Și slăveau pe Dumnezeu în mine.

CAPITOLUL 2

Adunarea apostolilor în Ierusalim. Disputa lui Pavel cu Petru în Antiohia. Legea și credința.

1. Apoi, după paisprezece ani, m-am suit iarăși la Ierusalim cu Barnaba, luând cu mine și pe Tit.

2. M-am suit, potrivit unei descoperiri, și le-am arătat Evanghelia pe care o propovăduiesc la neamuri, îndeosebi celor mai de seamă, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.

3. Dar nici Tit, care era cu mine și care era elin, n-a fost silit să se taie împrejur,

4. Din cauza fraților mincinoși, care veniseră, furișându-se, să iscodească libertatea noastră, pe care o avem în Hristos Iisus, ca să ne robească,

5. Căroră nici măcar un ceas nu ne-am plecat cu supunere, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână neclintit la voi.

6. Iar de cei ce sunt mai de seamă - oricine ar fi fost ei cândva, nu mă privește; Dumnezeu nu caută la fața omului, - cei mai de seamă n-au adăugat nimic la Evanghelia mea,

7. Ci dimpotrivă, văzând că mie mi-a fost încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru, Evanghelia pentru cei tăiați împrejur,

8. Căci Cel ce a lucrat prin Petru în apostolia tăierii împrejur a lucrat și prin mine la neamuri;

9. Și cunoscând harul ce mi-a fost dat mie, Iacov și Chefa și Ioan, cei socotiți a fi stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba dreapta spre unire cu ei, pentru ca noi să binevestim la neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur,

10. Numai să ne aducem aminte de săraci, ceea ce tocmai m-am și silit să fac.

11. Iar când Chefa a venit în Antiohia, pe față i-am stat împotrivă, căci era vrednic de înfruntare.

12. Căci înainte de a veni unii de la Iacov, el mânca cu cei dintre neamuri; dar când au venit ei, se ferea și se osebea, temându-se de cei din tăierea împrejur.

13. Și, împreună cu el, s-au fățarnicit și ceilalți iudei, încât și Barnaba a fost atras în fățarnicia lor.

14. Dar când am văzut că ei nu calcă drept, după adevărul Evangheliei, am zis lui Chefa, înaintea tuturor: Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca păgânii și nu ca iudeii, de ce silești pe păgâni să trăiască ca iudeii?

15. Noi suntem din fire iudei, iar nu păcătoși dintre neamuri.

16. Știind însă că omul nu se îndreptează din faptele Legii, ci prin credința în Hristos Iisus, am crezut și noi în Hristos Iisus, ca să ne îndreptă din credința în Hristos, iar nu din faptele Legii, căci din faptele Legii, nimeni nu se va îndrepta.

17. Dacă însă, căutând să ne îndreptăm în Hristos, ne-am aflat și noi înșine păcătoși, este, oare, Hristos slujitor al păcatului? Nicidecum!

18. Căci dacă zidesc iarăși ceea ce am dărâmat, mă arăt pe mine însumi călcător (de poruncă).

19. Căci, eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc lui Dumnezeu.

20. M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

21. Nu lepăd harul lui Dumnezeu; căci dacă dreptatea vine prin Lege, atunci Hristos a murit în zadar.

CAPITOLUL 3

Credința lui Avraam. Fiii lui Avraam. Făgăduința lui Dumnezeu. Legea. Hristos. Legea duce la Hristos. Fiii credinței sunt fiii lui Avraam.

1. O, galateni fără de minte, cine v-a ademenit pe voi, să nu vă încredeți adevărului, - pe voi, în ochii căroră a fost zugrăvit Iisus Hristos răstignit?
2. Numai aceasta voiesc să aflu de la voi: Din faptele Legii primit-ați voi Duhul, sau din ascultarea credinței?
3. Atât de fără de minte sunteți? După ce ați început în Duh, sfârșiți acum în trup?
4. Ați pățimit atâtea în zadar? - dacă a fost în zadar, cu adevărat.
5. Deci Cel care vă dă vouă Duhul și săvârșește minuni la voi, le face, oare, din faptele Legii, sau din ascultarea credinței?
6. Precum și Avraam a crezut în Dumnezeu și i s-a socotit lui ca dreptate.
7. Să știți, deci, că cei ce sunt din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam.
8. Iar Scriptura, văzând dinainte că Dumnezeu îndreptează neamurile din credință, dinainte a binevestit lui Avraam: "Că se vor binecuvânta în tine toate neamurile".
9. Deci cei ce sunt din credință se binecuvintează împreună cu credinciosul Avraam.
10. Căci toți câți sunt din faptele Legii sub blestem sunt, că scris este: "Blestemat este oricine nu stăruie într-o toate cele scrise în cartea Legii, ca să le facă".
11. Iar acum că, prin Lege, nu se îndreptează nimeni înaintea lui Dumnezeu este lucru lămurit, deoarece "dreptul din credință va fi viu".
12. Legea însă nu este din credință, dar cel care va face acestea, va fi viu prin ele.
13. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se pentru noi blestem; pentru că scris este: "Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn".
14. Ca, prin Hristos Iisus, să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim, prin credință, făgăduința Duhului.
15. Fraților, ca un om grăiesc; că și testamentul întărit al unui om nimeni nu-l strică, sau îi mai adaugă ceva.
16. Făgăduințele au fost rostite lui Avraam și urmașului său. Nu zice: "și urmașilor", - ca de mai mulți, - ci ca de unul singur: "și Urmașului tău", Care este Hristos.
17. Aceasta zic dar: Un testament întărit dinainte de Dumnezeu în Hristos nu desființează Legea, care a venit după patru sute treizeci de ani, ca să desființeze făgăduința.
18. Căci dacă moștenirea este din Lege, nu mai este din făgăduință, dar Dumnezeu i-a dăruit lui Avraam moștenirea prin făgăduință.
19. Deci ce este Legea? Ea a fost adăugată pentru călcările de lege, până când era să vină Urmașul, Căruia I s-a dat făgăduința, și a fost rânduită prin îngeri, în mâna unui Mijlocitor.
20. Mijlocitorul însă nu este al unuia singur, iar Dumnezeu este unul.
21. Este deci Legea împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Căci dacă s-ar fi dat Lege, care să poată da viață, cu adevărat dreptatea ar veni din Lege.
22. Dar Scriptura a închis toate sub păcat, pentru ca făgăduința să se dea din credința în Iisus Hristos celor ce cred.
23. Iar înainte de venirea credinței, noi eram păziți sub Lege, fiind închiși pentru credința care avea să se descopere.
24. Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credință.
25. Iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub călăuză.
26. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Iisus.
27. Căci, câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat.
28. Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus.
29. Iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci urmașii lui Avraam, moștenitori după făgăduință.

CAPITOLUL 4

În Hristos suntem fiii lui Dumnezeu, deci liberi față de Lege. Agar și Sara sunt icoana celor două testamente.

1. Zic însă: Câtă vreme moștenitorul este copil, nu se deosebește cu nimic de rob, deși este stăpân peste toate;
2. Ci este sub epitropi și iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3. Tot așa și noi, când eram copii, eram robi înțeleșurilor celor slabe ale lumii;
4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.
6. Și pentru că sunteți fii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, care strigă: Avva, Părinte!
7. Astfel dar, nu mai ești rob, ci fiu; iar de ești fiu, ești și moștenitor al lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos.
8. Dar atunci necunoscând pe Dumnezeu, slujeați celor ce din fire nu sunt dumnezei;
9. Acum însă, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai degrabă după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăși la înțeleșurile cele slabe și sărace, căroră iarăși voiți să le slujiți ca înainte?
10. Țineți zile și luni și timpuri și ani?
11. Mă tem de voi, să nu mă fi ostenit la voi, în zadar.
12. Fiți, vă rog, fraților, precum sunt eu, că și eu am fost precum sunteți voi. Nu mi-ați făcut nici un rău;
13. Dar știți că din cauza unei slăbiciuni a trupului, am binevestit vouă mai întâi,
14. Și voi nu ați disprețuit încercarea mea, ce era în trupul meu, nici nu v-ați scârbit, ci m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe Hristos Iisus.
15. Unde este deci fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, de ar fi fost cu puțință, v-ați fi scos ochii voștri și mi i-ați fi dat mie.
16. Am ajuns deci vrăjmașul vostru spunându-vă adevărul?
17. Aceia vă râvnesc, dar nu cu gând bun; ci vor să vă despartă (de mine), ca să-i iubiți pe ei.
18. Dar e bine să râvniți totdeauna binele, și nu numai atunci când eu sunt de față la voi.
19. O, copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii, până ce Hristos va lua chip în voi!
20. Aș vrea acum să mă găsesc la voi și glasul să mi-l schimb, căci nu știu ce să cred despre voi!
21. Spuneți-mi voi, care vreți să fiți sub Lege, nu auziți Legea?
22. Căci scris este că Avraam a avut doi fii: unul din femeia roabă și altul din femeia liberă.
23. Dar cel din roabă s-a născut după trup, iar cel din cea liberă s-a născut după făgăduință.
24. Unele ca acestea au altă însemnare, căci acestea (femei) sunt două testamente: Unul de la Muntele Sinai, în Arabia, și răspunde Ierusalimului de acum, care zace în robie cu copiii lui;
25. Iar cea liberă este Ierusalimul cel de sus, care este mama noastră.
26. Căci scris este: "Veselește-te, tu, cea stearpă, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă, tu care nu ai durerile nașterii, căci mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are bărbat".
27. Iar noi, fraților, suntem după Isaac, fii ai făgăduinței.
28. Ci precum atunci cel ce se născuse după trup prigonea pe cel ce se născuse după Duh, tot așa și acum.
29. Dar ce zice Scriptura? "Izgonește pe roabă și fiul ei, căci nu va moșteni fiul roabei, împreună cu fiul celei libere".
30. Deci, fraților, nu suntem copii ai roabei, ci copii ai celei libere.

CAPITOLUL 5

Legea e desăvârșită prin credință, iubire și sfințenie. Libertatea cea după duh.

1. Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei.
2. Iată eu, Pavel, vă spun vouă: Că de vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.
3. Și mărturisesc, iarăși, oricărui om ce se taie împrejur, că el este dator să împlinească toată Legea.
4. Cei ce voiți să vă îndreptați prin Lege v-ați îndepărtat de Hristos, ați căzut din har;
5. Căci noi așteptăm în Duh nădejdea dreptății din credință.
6. Căci în Hristos Iisus, nici tăierea împrejur nu poate ceva, nici netăierea împrejur, ci credința care este lucrătoare prin iubire.
7. Voi alergați bine. Cine v-a oprit ca să nu vă supuneți adevărului?
8. Înduplecarea aceasta nu este de la cel care vă cheamă.
9. Puțin aluat dospește toată frământătura.
10. Eu am încredere în voi, întru Domnul, că nimic altceva nu veți cugeta; dar cel ce vă tulbură pe voi își va purta osânda, oricine ar fi el.
11. Dar eu, fraților, dacă propovăduiesc încă tăierea împrejur, pentru ce mai sunt prigonit? Deci, sminteala crucii a încetat!
12. O, de s-ar tăia de tot cei ce vă răzvrătesc pe voi!
13. Căci voi, fraților, ați fost chemați la libertate; numai să nu folosiți libertatea ca prilej de a sluji trupului, ci slujiți unul altuia prin iubire.
14. Căci toată Legea se cuprinde într-un singur cuvânt, în acesta: Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.
15. Iar dacă vă mușcați unul pe altul și vă mâncați, vedeți să nu vă nimiciți voi între voi.
16. Zic dar: În Duhul să umblați și să nu împliniți pofta trupului.
17. Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi.
18. Iar de vă purtați în Duhul nu sunteți sub Lege.
19. Iar faptele trupului sunt cunoscute, și ele sunt: adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare,
20. Închinare la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mâinii, gâlcevi, dezbinări, eresuri,
21. Pizmuri, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora, pe care vi le spun dinainte, precum dinainte v-am și spus, că cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.
22. Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința,
23. Blândețea, înfrânarea, curăția; împotriva unora ca acestea nu este lege.
24. Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele.
25. Dacă trăim în Duhul, în Duhul să și umblăm.
26. Să nu fim iubitori de mărire deșartă, supărându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții.

CAPITOLUL 6

Trebuie să mângâiem pe frații răătăciți. Lauda lui Pavel este crucea lui Hristos.

1. Fraților, chiar de va cădea un om în vreo greșală, voi cei duhovnicești îndreptați-l, pe unul ca acesta cu duhul blândetii, luând seama la tine însuși, ca să nu cazi și tu în ispită.
2. Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos.
3. Căci de se socotește cineva că este ceva, deși nu este nimic, se înșeală pe sine însuși.
4. Iar fapta lui însuși să și-o cerceteze fiecare și atunci va avea laudă, dar numai față de sine însuși și nu față de altul.
5. Căci fiecare își va purta sarcina sa.
6. Cel care primește cuvântul învățaturii să facă parte învățătorului său din toate bunurile.
7. Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va și secera.

8. Cel ce seamănă în trupul său însuși, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viață veșnică.
9. Să nu încetăm de a face binele, căci vom secera la timpul său, dacă nu ne vom lenevi.
10. Deci, dar, până când avem vreme, să facem binele către toți, dar mai ales către cei de o credință cu noi.
11. Vedeți cu ce fel de litere v-am scris eu, cu mâna mea.
12. Câți vor să placă în trup, aceia vă silesc să vă tăiați împrejur, numai ca să nu fie prizoniți pentru crucea lui Hristos.
13. Căci nici ei singuri, cei ce se taie împrejur, nu păzesc Legea, ci voiesc să vă tăiați voi împrejur, ca să se laude ei în trupul vostru.
14. Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume!
15. Că în Hristos Iisus nici tăierea împrejur nu este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă.
16. Și câți vor umbla după dreptarul acesta, - pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu!
17. De acum înainte, nimeni să nu-mi mai facă supărare, căci eu port în trupul meu, semnele Domnului Iisus.
18. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.

EPISTOLA CĂTRE EFESENI

A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Binefacerile lui Dumnezeu către cei aleși. Pavel se roagă ca efesenii să ajungă să cunoască desăvârșit mântuirea, cea întru Hristos și a Lui dumnezeire.

1. Pavel, apostol al lui Iisus Hristos prin voința lui Dumnezeu, sfinților care sunt în Efes și credincioșilor întru Hristos Iisus;
2. Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos!
3. Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce, întru Hristos, ne-a binecuvântat pe noi, în ceruri, cu toată binecuvântarea duhovnicească;
4. Precum întru El ne-a și ales, înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără de prihană înaintea Lui,
5. Mai înainte rânduindu-ne, în a Sa iubire, spre înfierea întru El, prin Iisus Hristos, după buna socotință a voii Sale,
6. Spre lauda slavei harului Său, cu care ne-a dăruit pe noi prin Fiul Său cel iubit;
7. Întru El avem răscumpărarea prin sângele Lui și iertarea păcatelor, după bogăția harului Lui,
8. Pe care l-a făcut să prisosească în noi, în toată înțelepciunea și priceperea;
9. Făcându-ne cunoscută taina voii Sale, după buna Lui socotință, astfel cum hotărâse în Sine mai înainte,
10. Spre iconomia plinirii vremilor, ca toate să fie iarăși unite în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ - toate întru El,
11. Întru Care și moștenire am primit, rânduiți fiind mai înainte - după rânduiala Celui ce toate le lucrează, potrivit sfatului voii Sale, -
12. Ca să fim spre lauda slavei Sale, noi cei ce mai înainte am nădărdit întru Hristos.
13. Întru Care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, crezând în El, ați fost pecetluiți cu Sfântul Duh al făgăduinței,
14. Care este arvuna moștenirii noastre, spre răscumpărarea celor dobândiți de El și spre lauda slavei Sale.
15. Drept aceea, și eu auzind de credința voastră în Domnul Iisus și de dragostea cea către toți sfinții,
16. Nu încetez a mulțumi pentru voi, pomenindu-vă în rugăciunile mele,
17. Ca Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înțelepciunii și al descoperirii, spre deplina Lui cunoaștere,
18. Și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea la care v-a chemat, care este bogăția slavei moștenirii Lui, în cei sfinți,
19. Și cât de covârșitoare este mărirea puterii Lui față de noi, după lucrarea puterii tăriei Lui, pentru noi cei ce credem.

20. Pe aceasta, Dumnezeu a lucrat-o în Hristos, sculându-L din morți și așezându-L de-a dreapta Sa, în ceruri,
21. Mai presus decât toată începătoria și stăpânia și puterea și domnia și decât tot numele ce se numește, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.
22. Și toate le-a supus sub picioarele Lui și, mai presus de toate, L-a dat pe El cap Bisericii,
23. Care este trupul Lui, plinirea Celui ce plinește toate întru toți.

CAPITOLUL 2

Hristos este mântuirea păcătoșilor

1. Iar pe voi v-a făcut vii, cei ce erați morți prin greșelele și prin păcatele voastre,
2. În care ați umblat mai înainte, potrivit veacului lumii acesteia, potrivit stăpânitorului puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării,
3. Întru care și noi toți am petrecut odinioară, în poftele trupului nostru, făcând voile trupului și ale simțurilor și, din fire, eram fiii mâniei ca și ceilalți.
4. Dar Dumnezeu, bogat fiind în milă, pentru multa Sa iubire cu care ne-a iubit,
5. Pe noi cei ce eram morți prin greșelele noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos - prin har sunteți mântuiți! -
6. Și împreună cu El ne-a sculat și împreună ne-a așezat întru ceruri, în Hristos Iisus,
7. Ca să arate în veacurile viitoare covârșitoarea bogăție a harului Său, prin bunătatea ce a avut către noi întru Hristos Iisus.
8. Căci în har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu e de la voi: este darul lui Dumnezeu;
9. Nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.
10. Pentru că a Lui făptură suntem, zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele.
11. De aceea, aduceți-vă aminte că, odinioară, voi, păgânii cu trupul, numiți netăiere-împrejur de către cei numiți tăiere-împrejur, făcută de mână în trup,
12. Erați, în vremea aceea, în afară de Hristos, înstrăinați de cetățenia lui Israel, lipsiți de nădejde și fără de Dumnezeu, în lume.
13. Acum însă, fiind în Hristos Iisus, voi care altădată erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos,
14. Căci El este pacea noastră, El care a făcut din cele două - una, surpând peretele din mijloc al despărțiturii,
15. Desființând vrăjmășia în trupul Său, legea poruncilor și învățăturile ei, ca, întru Sine, pe cei doi să-i zidească într-un singur om nou și să întemeieze pacea,
16. Și să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într-un trup, prin cruce, omorând prin ea vrăjmășia.
17. Și, venind, a binevestit pace, vouă celor de departe și pace celor de aproape;
18. Că prin El avem și unii și alții apropierea către Tatăl, într-un Duh.
19. Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu,
20. Zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos.
21. Întru El, orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul,
22. În Care voi împreună sunteți zidiți, spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duh.

CAPITOLUL 3

Taina mântuirii neamurilor. Pavel este apostolul lor. Hristos sălășluiește în inimile credincioșilor.

1. Pentru aceasta, eu Pavel, întemnițatul lui Iisus Hristos pentru voi, neamurile,
2. Dacă în adevăr ați auzit de iconomia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat mie pentru voi,
3. Că prin descoperire mi s-a dat în cunoștință această taină, precum v-am scris înainte pe scurt.
4. De unde, citind, puteți să cunoașteți înțelegerea mea în taina lui Hristos,
5. Care, în alte veacuri, nu s-a făcut cunoscută fiilor oamenilor, cum s-a descoperit acum sfinților Săi apostoli și prooroci, prin Duhul:
6. Anume că neamurile sunt împreună moștenitoare (cu iudeii) și mădulare ale aceluiasi trup și împreună-părtași ai făgăduinței, în Hristos Iisus, prin Evanghelie,
7. Al cărei slujitor m-am făcut după darul harului lui Dumnezeu, ce mi-a fost dat mie, prin lucrarea puterii Sale;
8. Mie, celui mai mic decât toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta, ca să binevestesc neamurilor bogăția lui Hristos, de nepătruns,
9. Și să descopăr tuturor care este iconomia tainei celei din veci ascunse în Dumnezeu, Ziditorul a toate, prin Iisus Hristos,
10. Pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor și stăpâniilor, în ceruri,
11. După sfatul cel din veci, pe care El l-a împlinit în Hristos Iisus, Domnul nostru,
12. Întru Care avem, prin credința în El, îndrăzneală și apropiere de Dumnezeu, cu deplină încredere.
13. De aceea, vă rog să nu vă pierdeți cumpătul, din pricina necazurilor mele pentru voi; ele sunt slava voastră.
14. Pentru aceasta, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Iisus Hristos,
15. Din Care își trage numele orice neam în cer și pe pământ,
16. Să vă dăruiască, după bogăția slavei Sale, ca să fiți puternic întăriți, prin Duhul Său, în omul dinăuntru,
17. Și Hristos să Se sălășluiască, prin credință, în inimile voastre, înrădăcinați și întemeiați fiind în iubire,
18. Ca să puteți înțelege împreună cu toți sfinții care este lărgimea și lungimea și înălțimea și adâncimea,
19. Și să cunoașteți iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu.
20. Iar Celui ce poate să facă, prin puterea cea lucrătoare în noi, cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi,
21. Lui fie slava în Biserică și întru Hristos Iisus în toate neamurile veacului veacurilor. Amin!

CAPITOLUL 4

Biserica este trupul lui Hristos

1. De aceea, vă îndemn, eu cel întemnițat pentru Domnul, să umblați cu vrednicie, după chemarea cu care ați fost chemați,
2. Cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în iubire,
3. Silindu-vă să păziți unitatea Duhului, întru legătura păcii.
4. Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre;
5. Este un Domn, o credință, un botez,
6. Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, Care este peste toate și prin toate și întru toți.
7. Iar fiecăruia dintre noi, i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos.
8. Pentru aceea zice: "Suindu-Se la înălțime, a robii robime și a dat daruri oamenilor".
9. Iar aceea că "S-a suit" - ce înseamnă decât că S-a pogorât în părțile cele mai de jos ale pământului?

10. Cel ce S-a pogorât, Acela este Care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca pe toate să le umple.
11. Și el a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători,
12. Spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos,
13. Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.
14. Ca să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin vicleșugul lor, spre uneltirea rătăcirii,
15. Ci ținând adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul - Hristos.
16. Din El, tot trupul bine alcătuit și bine încheiat, prin toate legăturile care îi dau tărie, își săvârșește creșterea, potrivit lucrării măsurate fiecăruia din mădulare, și se zidește întru dragoste.
17. Așadar, aceasta zic și mărturisesc în Domnul, ca voi să nu mai umblați de acum cum umblă neamurile, în deșertăciunea minții lor,
18. Întunecați fiind la cuget, înstrăinați fiind de viața lui Dumnezeu, din pricina necunoaștinței care este în ei, din pricina împietririi inimii lor;
19. Aceștia petrec în nesimțire și s-au dat pe sine desfrânării, săvârșind cu nesaț toate faptele necurăției.
20. Voi însă n-ați învățat așa pe Hristos,
21. Dacă, într-adevăr, L-ați ascultat și ați fost învățați întru El, așa cum este adevărul întru Iisus;
22. Să vă dezbrăcați de viețuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare,
23. Și să vă înnoiți în duhul minții voastre,
24. Și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit întru dreptate și în sfințenia adevărului.
25. Pentru aceea, lepădând minciuna, grațiți adevărul fiecare cu aproapele său, căci unul altuia suntem mădulare.
26. Mâniați-vă și nu greșiți; soarele să nu apună peste mânia voastră.
27. Nici nu dați loc diavolului.
28. Cel ce fură să nu mai fure, ci mai vârtos să se ostenească lucrând cu mâinile sale, lucrul cel bun, ca să aibă să dea și celui ce are nevoie.
29. Din gura voastră să nu iasă nici un cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă.
30. Să nu întristați Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru Care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.
31. Orice amărăciune și supărare și mânie și izbucnire și defăimare să piară de la voi, împreună cu orice răutate.
32. Ci fiți buni între voi și milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v-a iertat vouă, în Hristos.

CAPITOLUL 5

Îndemnuri cum să ne purtăm în viață cu sfințenie. Datoriile soților.

1. Fiți dar următori ai lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți,
2. Și umblați întru iubire, precum și Hristos ne-a iubit pe noi și S-a dat pe Sine pentru noi, prinos și jertfă lui Dumnezeu, întru miros cu bună mireasmă.
3. Iar desfrâu și orice necurăție și lăcomie de avere nici să se pomenească între voi, cum se cuvine sfinților;
4. Nici vorbe de rușine, nici vorbe nebunești, nici glume care nu se cuvin, ci mai degrabă mulțumire.
5. Căci aceasta s-o știți bine, că nici un desfrânat, sau necurat, sau lacom de avere, care este un

închinător la idoli, nu are moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.

6. Nimeni să nu vă amăgească cu cuvinte deșarte, căci pentru acestea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării.

7. Deci să nu vă faceți părtași cu ei.

8. Altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii!

9. Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.

10. Încercând ce este bineplăcut Domnului.

11. Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față.

12. Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grai.

13. Iar tot ce este pe față, se descoperă prin lumină,

14. Căci tot ceea ce este descoperit, lumină este. Pentru aceea zice: "Deșteaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos".

15. Deci luați seama cu grijă, cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți,

16. Răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt.

17. Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului.

18. Și nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul.

19. Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în cântări duhovnicești, lăudând și cântând Domnului, în inimile voastre,

20. Mulțumind totdeauna pentru toate întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, lui Dumnezeu (și) Tatăl.

21. Supuneți-vă unul altuia, întru frica lui Hristos.

22. Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului,

23. Pentru că bărbatul este cap femeii, precum și Hristos este cap Bisericii, trupul Său, al cărui mântuitor și este.

24. Ci precum Biserica se supune lui Hristos, așa și femeile bărbaților lor, întru totul.

25. Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea,

26. Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt,

27. Și ca s-o înfățișeze Său, Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără de prihană.

28. Așadar, bărbații sunt datori să-și iubească femeile ca pe înseși trupurile lor. Cel ce-și iubește femeia pe sine se iubește.

29. Căci nimeni vreodată nu și-a urât trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește, precum și Hristos Biserica,

30. Pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui.

31. De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.

32. Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserică.

33. Astfel și voi, fiecare așa să-și iubească femeia ca pe sine însuși; iar femeia să se teamă de bărbat.

CAPITOLUL 6

Sfaturi către copii, părinți, slujitori și conducători. Armele Duhului. Oștirea lui Hristos.

1. Copii, ascultați pe părinții voștri în Domnul că aceasta este cu dreptate.

2. "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, care este porunca cea dintâi cu făgăduința:

3. Ca să-ți fie ție bine și să trăiești ani mulți pe pământ".

4. Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului.

5. Slugilor, ascultați de stăpânii voștri cei după trup, cu frică și cu cutremur, întru curăția inimii voastre, ca și de Hristos,
6. Nu slujind numai când sunt cu ochii pe voi, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci ca slugile lui Hristos, făcând din suflet voia lui Dumnezeu,
7. Slujind cu bunăvoință, ca și Domnului și nu ca oamenilor,
8. Știind fiecare, fie rob, fie de sine stăpân, că faptele bune pe care le va face, pe acelea le va lua ca plată de la Domnul.
9. Iar voi, stăpânilor, faceți tot așa față de ei, lăsând la o parte amenințarea, știind că Domnul lor și al vostru este în ceruri și că la El nu încapă părtinire.
10. În sfârșit, fraților, întăriți-vă în Domnul și întru puterea tăriei Lui.
11. Îmbrăcați-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului.
12. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.
13. Pentru aceea, luați toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți împotrivi în ziua cea rea, și, toate biruindu-le, să rămâneți în picioare.
14. Stați deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul și îmbrăcându-vă cu platoșa dreptății,
15. Și încălțați picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.
16. În toate luați pavăza credinței, cu care veți putea să stingeți toate săgețile cele arzătoare ale vicleanului.
17. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.
18. Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni și de cereri, și întru aceasta priveghind cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții.
19. Rugați-vă și pentru mine, ca să mi se dea mie cuvânt, când voi deschide gura mea, să fac cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei,
20. Pe care o binevestesc, în lanțuri, ca să vorbesc despre Evanghelie, fără sfială, precum și trebuie să vorbesc.
21. Iar ca să știți și voi cele despre mine și ce fac, Tihic, iubitul frate și credinciosul slujitor întru Domnul, vi le va aduce la cunoștință pe toate;
22. L-am trimis pe el la voi, pentru aceasta, ca să aflați cele despre noi și să mângâie inimile voastre.
23. Pace fraților și dragoste, cu credință de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul Iisus Hristos.
24. Harul fie cu toți care iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos întru curăție.

EPISTOLA CĂTRE FILIPENI

A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Iubirea apostolului pentru filipeni. Rodele lanțurilor lui. Sfântul Pavel numai pentru Biserică voiește să mai trăiască. Suferințele pentru Hristos.

1. Pavel și Timotei, robi ai lui Hristos Iisus, tuturor sfinților întru Hristos Iisus, celor ce sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii:
2. Har vouă și pace, de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos.
3. Mulțumesc Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi amintesc de voi,
4. Căci totdeauna, în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți, cu bucurie,
5. Pentru împărtășirea voastră întru Evanghelie, din ziua dintâi până acum.
6. Sunt încredințat de aceasta, că cel ce a început în voi lucrul cel bun îl va duce la capăt, până în ziua lui Hristos Iisus,
7. Precum este cu dreptate să gândesc astfel despre voi toți; căci vă port în inima mea, și în lanțurile mele, și în apărarea și în întărirea Evangheliei, fiindcă voi toți sunteți părtași la același har cu mine.
8. Căci martor îmi este Dumnezeu, că vă doresc pe voi pe toți, cu dragostea lui Hristos Iisus.
9. Și aceasta mă rog, ca iubirea voastră să prisosească tot mai mult și mai mult, întru cunoștință și întru orice pricepere,
10. Ca să cercați voi cele ce sunt mai de folos și ca să fiți curați și fără poticnire în ziua lui Hristos,
11. Plini de roada dreptății, care este prin Iisus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.
12. Voiesc ca voi să știți, fraților, că cele petrecute cu mine s-au întors mai degrabă spre sporirea Evangheliei,
13. În așa fel că lanțurile mele, pentru Hristos, au ajuns cunoscute în tot pretoriul și tuturor celorlalți;
14. Și cei mai mulți dintre frații întru Domnul, îmbărbătați prin lanțurile mele, au mai multă îndrăzneală să propovăduiască fără teamă cuvântul lui Dumnezeu.
15. Unii, e drept, vestesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă, alții însă din bunăvoință.
16. Unii o fac din iubire, știind că stau aici pentru apărarea Evangheliei;
17. Ceilalți, însă, - din zavistie - vestesc pe Hristos, nu cu gânduri curate, ci socotind să-mi sporească necazul în lanțurile mele.
18. Dar ce este? Nimic altceva decât că, în tot chipul, fie din fățarie, fie în adevăr, Hristos se propovăduiește și întru aceasta mă bucur. Și mereu mă voi bucura.
19. Căci știu că aceasta îmi va fi mie spre mântuire, prin rugăciunile voastre și cu ajutorul Duhului lui Iisus Hristos,
20. După așteptarea și nădejdea mea că întru nimic nu voi fi rușinat, ci, întru toată îndrăzneala, precum totdeauna, așa și acum, Hristos va fi preaslăvit în trupul meu, fie prin viață, fie prin moarte;
21. Căci pentru mine viață este Hristos și moartea un câștig.

22. Dacă însă a viețui în trup înseamnă a da roadă lucrului meu, nu știu ce voi alege.
23. Sunt strâns din două părți: doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos, și aceasta e cu mult mai bine;
24. Dar este mai de folos pentru voi să zăbovesc în trup.
25. Și având această încredințare, știu că voi rămâne și împreună voi petrece cu voi cu toți, spre sporirea voastră și spre bucuria credinței,
26. Pentru ca lauda voastră să prisosească în Hristos Iisus prin mine, atunci când voi veni iarăși între voi.
27. Să vă purtați numai în chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie venind eu și văzându-vă, fie nefiind de față, să aud despre voi că stați într-un duh, nevoindu-vă împreună într-un suflet, pentru credința Evangheliei,
28. Fără să vă înfricoșați întru nimic de cei potrivnici, ceea ce pentru ei este un semn de pierzare, iar pentru voi de mântuire, și aceasta este de la Dumnezeu.
29. Căci vouă vi s-a dăruit, pentru Hristos, nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El,
30. Ducând aceeași luptă, pe care ați văzut-o la mine și o auziți acum despre mine.

CAPITOLUL 2

Să urmăm pilda iubirii lui Iisus Hristos. Smerenia și slava lui Hristos. Să ne silim să dobândim mântuirea.

1. Deci, dacă este vreun îndemn în Hristos, dacă este vreo mângâiere a dragostei, dacă este vreo împărtășire a Duhului, dacă este vreo milostivire și îndurare,
2. Faceți-mi bucuria deplină, ca să gândiți la fel, având aceeași iubire, aceleași simțiri, aceeași cugetare.
3. Nu faceți nimic din duh de ceartă, nici din slavă deșartă, ci cu smerenie unul pe altul socotească-l mai de cinste decât el însuși.
4. Să nu caute nimeni numai ale sale, ci fiecare și ale altuia.
5. Gândul acesta să fie în voi care era și în Hristos Iisus,
6. Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu,
7. Ci S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om,
8. S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce.
9. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preînălțat și I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume;
10. Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt.
11. Și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.
12. Drept aceea, iubiții mei, precum totdeauna m-ați ascultat, nu numai când eram de față, ci cu atât mai mult acum când sunt departe, cu frică și cu cutremur lucrați mântuirea voastră;
13. Căci Dumnezeu este Cel ce lucrează în voi și ca să voiți și ca să săvârșiți, după a Lui bunăvoință.
14. Toate să le faceți fără de cârtire și fără de îndoială,
15. Ca să fiți fără de prihană și curați, fii ai lui Dumnezeu neîntinați în mijlocul unui neam rău și stricat și întru care străluciți ca niște luminători în lume,
16. Ținând cu putere cuvântul vieții, spre lauda mea în ziua lui Hristos, că nu în zadar am alergat, nici în zadar m-am ostenit.
17. Și chiar dacă mi-aș vărsa sângele pentru jertfa și slujirea credinței voastre, mă bucur și vă fericesc pe voi pe toți.
18. Asemenea și voi bucurați-vă și fericiți-mă.

19. Ci nădăjduiesc întru Domnul Iisus, că voi trimite pe Timotei la voi, fără de zăbavă, ca și eu să fiu cu inima bună, aflând vești despre voi.
20. Căci nu am pe nimeni altul, la un gând cu mine și care să vă poarte grija cu adevărat,
21. Fiindcă toți caută ale lor, nu ale lui Iisus Hristos.
22. Dar încercarea lui o cunoașteți, căci împreună cu mine a slujit Evanghelia, întocmai ca un copil lângă tatăl său.
23. Pe el deci nădăjduiesc să-l trimit, îndată ce voi vedea ce va fi cu mine.
24. Sunt, însă, încredințat în Domnul că eu însumi voi veni în curând.
25. Am socotit de grabnică nevoie să vă trimit pe Epafrodit, fratele și împreună cu mine lucrător și luptător, cum și trimisul vostru și slujitorul nevoilor mele,
26. Fiindcă avea mare dor de voi toți și era mâhnit fiindcă ați auzit că a fost bolnav.
27. Într-adevăr, bolnav a fost aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu am întristare peste întristare.
28. Deci l-am trimis mai degrabă, ca, văzându-l, voi iarăși să vă bucurați, iar eu să fiu mai puțin mâhnit.
29. Primiți-l dar întru Domnul, cu toată bucuria și pe unii ca aceștia întru cinste să-i aveți,
30. Fiindcă pentru lucrul lui Hristos a mers până aproape de moarte, punându-și viața în primejdie, ca să îplinească lipsa voastră în slujirea mea.

CAPITOLUL 3

Îndemnul către filipeni să se ferească de apostolii mincinoși. Urmarea lui Hristos până la jertfire.

1. Mai departe, frații mei, bucurați-vă întru Domnul. Ca să vă scriu aceleași lucruri, mie nu-mi este anevoie, iar vouă vă este de folos.
2. Păziți-vă de câini! Păziți-vă de lucrătorii cei răi! Păziți-vă de tăierea împrejur.
3. Pentru că noi suntem tăierea împrejur, noi cei ce slujim în Duhul lui Dumnezeu, și ne lăudăm întru Hristos Iisus și nu ne bizuim pe trup,
4. Deși eu aș putea să mă bizui și pe trup. Dacă vreun altul socotește că se poate bizui pe trup, eu cu atât mai mult!
5. La opt zile, am fost tăiat împrejur; sunt din neamul lui Israel, din seminția lui Veniamin, evreu din evrei, după lege fariseu;
6. În ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; în ce privește dreptatea cea din Lege, fără de prihană.
7. Dar cele ce îmi erau mie câștig, acestea le-am socotit pentru Hristos pagubă.
8. Ba mai mult: eu pe toate le socotesc că sunt pagubă, față de înălțimea cunoașterii lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru Care m-am lipsit de toate și le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc,
9. Și să mă aflu întru El, nu având dreptatea mea cea din Lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea cea de la Dumnezeu, pe temeiul credinței,
10. Ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să fiu primit părtaș la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui,
11. Ca, doar, să pot ajunge la învierea cea din morți.
12. Nu (zic) că am și dobândit îndreptarea, ori că sunt desăvârșit; dar o urmăresc ca doar o voi prinde, întrucât și eu am fost prins de Hristos Iisus.
13. Fraților, eu încă nu socotesc să o fi cucerit,
14. Dar una fac: uitând cele ce sunt în urma mea, și tinzând către cele dinainte, alerg la țintă, la răsplata chemării de sus, a lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus.
15. Așadar, câți suntem desăvârșiți aceasta să gândim; și dacă gândiți ceva în alt fel, Dumnezeu vă va descoperi și aceea.
16. Dar de acolo unde am ajuns, să urmărim același dreptar, să gândim la fel.

17. Fraților, faceți-vă urmăritorii mei și uitați-vă la aceia care umblă astfel precum ne aveți pildă pe noi.
18. Căci mulți, despre care v-am vorbit adeseori, iar acum vă spun și plângând, se poartă ca dușmani ai crucii lui Hristos.
19. Sfârșitul acestora este pieirea. Pântecele este dumnezeul lor, iar mărirea lor este întru rușinea lor, ca unii care au în gând cele pământești.
20. Cât despre noi, cetatea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm Mântuitor, pe Domnul Iisus Hristos,
21. Care va schimba la înfățișare trupul smereniei noastre ca să fie asemenea trupului slavei Sale, lucrând cu puterea ce are de a-Și supune Sieși toate.

CAPITOLUL 4

Sfaturi și îndemnuri. Dărnicia filipenilor este de lăudat. Urări și salutări.

1. Deci, frații mei iubiți și mult doriți, bucuria și cununa mea, așa să stați întru Domnul, iubiții mei.
2. Rog pe Evodia și rog pe Sintihi să aibă aceleași gânduri în Domnul.
3. Încă te rog și pe tine, credinciosule Sizig, ajută-le lor, ca pe unele care au luptat pentru Evanghelie, împreună cu mine și cu Clement și cu ceilalți împreună-lucrători cu mine, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.
4. Bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iarăși zic: Bucurați-vă.
5. Îngăduința voastră să se facă știută tuturor oamenilor. Domnul este aproape.
6. Nu vă împovărați cu nici o grijă. Ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu.
7. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus.
8. Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul.
9. Cele ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.
10. M-am bucurat mult în Domnul, că a înflorit iarăși purtarea voastră de grijă pentru mine, precum o și aveți, dar v-a lipsit prilejul.
11. N-o spun ca și cum aș duce lipsă, fiindcă eu m-am deprins să fiu îndestulat cu ceea ce am.
12. Știu să fiu și smerit, știu să am și de prisos; în orice și în toate m-am învățat să fiu și sătul și flămând, și în belșug și în lipsă.
13. Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește.
14. Însă bine ați făcut că ați împărtășit cu mine necazul.
15. Doar și voi știți, filipenilor, că la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nici o Biserică nu s-a unit cu mine, când era vorba de dat și de primit, decât voi singuri.
16. Pentru că și în Tesalonic, o dată și a doua oară, mi-ați trimis ca să am cele trebuincioase.
17. Nu că doar caut darul vostru, dar caut rodul care prisosește, în folosul vostru.
18. Am de toate și am și de prisos; m-am îndestulat primind de la Epafrodit cele ce mi-ați trimis, miros cu bună mireasmă, jertfă primită, bineplăcută lui Dumnezeu.
19. Iar Dumnezeuul meu să împlinească toată lipsa voastră după bogăția Sa, cu slavă, întru Hristos Iisus.
20. Iar lui Dumnezeu și Tatălui nostru, slavă în vecii vecilor! Amin.
21. Îmbrățișați în Hristos Iisus pe toți sfinții. Vă îmbrățișează pe voi frații care sunt împreună cu mine.

22. Vă îmbrățișează pe voi toți sfinții, mai ales cei din casa Cesarului.
23. Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu duhul vostru!

EPISTOLA CĂTRE COLOSENI A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Pavel laudă pe coloseni și-i îndeamnă să sporească în credință. Dumnezeiasca vrednicie a lui Hristos, Izbăvitorul nostru al tuturor. Pavel se bucură în suferințele sale.

1. Pavel, apostol al lui Hristos Iisus prin voința lui Dumnezeu, și Timotei, fratele nostru,
2. Sfinților și credincioșilor frați întru Hristos, care sunt în Colose: Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul nostru Iisus Hristos.
3. Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, rugându-ne totdeauna pentru voi,
4. Căci am auzit despre credința voastră în Hristos Iisus și despre dragostea ce aveți către toți sfinții,
5. Pentru nădejdea cea gătită vouă în ceruri, de care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei,
6. Care, ajungând la voi, precum și în toată lumea, aduce roadă și sporește întocmai ca la voi, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut, întru adevăr, harul lui Dumnezeu.
7. Precum ați primit învățătură de la Epafras, iubitul, împreună-slujitor cu noi, care este pentru voi credincios slujitor al lui Hristos,
8. Și care ne-a arătat iubirea voastră cea întru Duhul.
9. De aceea și noi, din ziua în care am auzit aceasta, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoașterea voii Lui, întru toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească,
10. Ca voi să umblați cu vrednicie întru Domnul, plăcuți Lui în toate, aducând roadă în orice lucru bun și sporind în cunoașterea lui Dumnezeu.
11. Și întăriți fiind cu toată puterea, după puterea slavei Lui, spre toată stăruința și îndelungă-răbdare,
12. Mulțumind cu bucurie Tatălui celui ce ne-a învrednicit pe noi să luăm parte la moștenirea sfinților, întru lumină.
13. El ne-a scos de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului iubirii Sale,
14. Întru Care avem răscumpărarea prin sângele Lui, adică iertarea păcatelor;
15. Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura.
16. Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute, și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El.
17. El este mai înainte decât toate și toate prin El sunt așezate.
18. Și El este capul trupului, al Bisericii; El este începutul, întâiul născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate.
19. Căci în El a binevoit (Dumnezeu) să sălășluiască toată plinirea.
20. Și printr-Însul toate cu Sine să le împace, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace

prin El, prin sângele crucii Sale.

21. Dar pe voi, care oarecând erați înstrăinați și vrăjmași cu mintea voastră către lucrurile rele, de acum v-a împăcat,

22. Prin moartea (Fiului Său) în trupul cărnii Lui, ca să vă pună înaintea Sa sfinți, fără de prihană și nevinovați,

23. Dacă, într-adevăr, rămâneți întemeiați în credință, întăriți și neclintiți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită la toată făptura de sub cer și al cărei slujitor m-am făcut eu, Pavel.

24. Acum mă bucur de suferințele mele pentru voi și împlinesc, în trupul meu, lipsurile necazurilor lui Hristos, pentru trupul Lui, adică Biserica,

25. Al cărei slujitor m-am făcut, potrivit economiei lui Dumnezeu, ce mi-a fost dată mie pentru voi, ca să aduc la îndeplinire cuvântul lui Dumnezeu,

26. Taina cea din veci ascunsă neamurilor, iar acum descoperită sfinților Săi,

27. Căroră a voit Dumnezeu să le arate care este bogăția slavei acestei taine între neamuri, adică Hristos cel dintru voi, nădejdea slavei.

28. Pe El noi Îl vestim, sfătuind pe orice om și învățând pe orice om, întru toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe tot omul, desăvârșit, în Hristos Iisus.

29. Spre aceasta mă și ostenesc și mă lupt, potrivit lucrării Lui, care se săvârșește în mine cu putere.

CAPITOLUL 2

Împotriva învățătorilor mincinoși. Viața cea întru Hristos.

1. Căci voiesc ca voi să știți cât de mare luptă am pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru toți câți n-au văzut fața mea în trup,

2. Ca să se mângâie inimile lor, și ca ei, strâns uniți în iubire, să aibă belșugul deplinei înțelegeri pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu-Tatăl și a lui Hristos,

3. Întru care sunt ascunse toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței.

4. Vă spun aceasta, ca nimeni să nu vă înșele prin cuvinte amăgitoare.

5. Căci deși cu trupul sunt departe, cu duhul însă sunt împreună cu voi, bucurându-mă și văzând buna voastră rânduială și tăria credinței voastre în Hristos.

6. Deci, precum ați primit pe Hristos Iisus, Domnul, așa să umblați întru El.

7. În rădăcinați și zidiți fiind într-Însul, întăriți în credință, după cum ați fost învățați, și prisosind în ea cu mulțumire.

8. Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filozofia și cu deșarta înșelăciune din predania omenească, după înțelesurile cele slabe ale lumii și nu după Hristos.

9. Căci întru El locuiește, trupește, toată plinătatea Dumnezeirii,

10. Și sunteți deplini întru El, Care este cap a toată domnia și stăpânirea.

11. În El ați și fost tăiați împrejur, cu tăiere împrejur nefăcută de mână, prin dezbrăcarea de trupul cărnii, întru tăierea împrejur a lui Hristos.

12. Îngropați fiind împreună cu El prin botez, cu El ați și înviat prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, Cel ce L-a înviat pe El din morți.

13. Iar pe voi care erați morți, în fărădelegile și în netăierea împrejur a trupului vostru, v-a făcut vii, împreună cu Sine, iertându-ne toate greșelele;

14. Ștergând zapisul ce era asupra noastră, care ne era potrivnic cu rânduilele lui, și l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce.

15. Dezbrăcând (de putere) începătoriile și stăpâniile, le-a dat de ocară în văzul tuturor, biruind asupra lor prin cruce.

16. Nimeni deci să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau la sâmbete,

17. Care sunt umbră celor viitoare iar trupul (este) al lui Hristos.
18. Nimeni să nu vă smulgă biruința printr-o prefăcută smerenie și printr-o fățarnică închinare la îngeri, încercând să pătrundă în cele ce n-a văzut, și îngâmfindu-se zadarnic cu închipuirea lui trupească,
19. În loc să se țină strâns de capul de la care trupul tot, - prin încheieturi și legături, îndestulându-se și întocmindu-se S, sporește în creșterea lui Dumnezeu.
20. Dacă deci ați murit împreună cu Hristos pentru înțeleșurile cele slabe ale lumii, pentru ce atunci, ca și cum ați viețui în lume, răbdați porunci ca acestea:
21. Nu lua, nu gusta, nu te atinge!
22. - Toate lucruri menite să piară prin întrebuințare - potrivit unor rânduieli și învățături omenești?
23. Unele ca acestea au oarecare înfățișare de înțelepciune, în păruta lor cucernicie, în smerenie și în necruțarea trupului, dar n-au nici un preț și sunt numai pentru sațiul trupului.

CAPITOLUL 3

Omul cel nou trebuie să se îmbrace cu viața cea nouă. Datoriile soților, copiilor, părinților, slugilor, stăpânilor.

1. Așadar, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde se află Hristos, șezând de-a dreapta lui Dumnezeu;
2. Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ;
3. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu.
4. Iar când Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru slavă.
5. Drept aceea, omorâți mădulele voastre, cele pământești: desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este închinare la idoli,
6. Pentru care vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării,
7. În care păcate ați umblat și voi odinioară, pe când trăiați în ele.
8. Acum deci vă lepădați și voi de toate acestea: mânia, iușimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine din gura voastră.
9. Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui,
10. Și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește, spre deplină cunoștință, după chipul Celui ce l-a zidit,
11. Unde nu mai este elin și iudeu, tăiere împrejur și netăiere împrejur, barbar, scit, rob ori liber, ci toate și întru toți Hristos.
12. Îmbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare,
13. Îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat vouă, așa să iertați și voi.
14. Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii.
15. Și pacea lui Hristos, întru care ați fost chemați, ca să fiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; și fiți mulțumitori.
16. Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăție. Învățați-vă și povățuiți-vă între voi, cu toată înțelepciunea. Cântați în inimile voastre lui Dumnezeu, mulțumindu-I, în psalmi, în laude și în cântări duhovnicești.
17. Orice ați face, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin El să mulțumiți lui Dumnezeu-Tatăl.
18. Femeilor, supuneți-vă bărbaților voștri, precum se cuvine, în Domnul.
19. Bărbaților, iubiți pe femeile voastre și nu fiți aspri cu ele.
20. Copiilor, ascultați pe părinții voștri întru toate, căci aceasta este bine-plăcut Domnului.

21. Părinților, nu ațâțați la mânie pe copiii voștri, ca să nu se deznădăjduiască.
22. Slugilor, ascultați întru toate pe stăpânii voștri cei trupești, nu slujind numai când sunt cu ochii pe voi, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci în curăția inimii, temându-vă de Domnul.
23. Orice ați face, lucrați din toată inima, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni,
24. Bine știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; căci Domnului Hristos slujiți.
25. Iar cel ce face nedreptate își va lua plata nedreptății, întrucât la Dumnezeu nu este părtinire.

CAPITOLUL 4

Rugăciunea este de trebuință. Trebuie să ne purtăm înțelepțește. Tihic și Onisim.

1. Stăpânilor, dați slugilor voastre ce este drept și potrivit, știind că și voi aveți Stăpân în ceruri.
2. Stăruți în rugăciune, priveghind în ea cu mulțumire,
3. Rugându-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă ușa cuvântului, spre a vesti taina lui Hristos, pentru care mă și găsesc în lanțuri,
4. Ca să o arăt așa cum se cuvine să grăiesc.
5. Umblați cu înțelepciune față de cei ce sunt afară (de Biserică), prețuind vremea.
6. Vorba voastră să fie totdeauna plăcută, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.
7. Toate câte mă privesc pe mine le va face cunoscute Tihic, iubitul frate, credincios slujitor și împreună-rob cu mine în Domnul.
8. L-am trimis pe el la voi tocmai pentru aceasta, ca să știți cum ne aflăm și ca să mângâie inimile voastre,
9. Împreună cu Onisim, credinciosul și iubitul frate, care este dintre voi; ei vă vor aduce la cunoștință toate cele de aici.
10. Vă îmbrățișează Aristarh, cel întemnițat împreună cu mine, și Marcu, vărul lui Barnaba - în privința căruia ați primit porunci; de va veni la voi primiți-l -,
11. Asemenea și Iisus, cel ce se numește Iustus, care sunt din tăierea împrejur; numai aceștia au lucrat împreună cu mine pentru împărăția lui Dumnezeu. Ei au fost cei ce mi-au adus mângâiere.
12. Vă îmbrățișează Epafra, care este dintre voi, rob al lui Iisus Hristos, pururea luptând pentru voi în rugăciunile sale, ca să stați desăvârșiți și plini de tot ce este voința lui Dumnezeu.
13. Căci martor îi sunt că are multă râvnă pentru voi și pentru cei din Laodiceea și din Ierapole.
14. Vă îmbrățișează Luca, doctorul cel iubit, și Dima.
15. Îmbrățișați pe frații din Laodiceea și pe Nimfas și pe Biserica din casa lui.
16. Și după ce scrisoarea aceasta se va citi de către voi, faceți să se citească și în Biserica laodiceenilor, iar pe cea din Laodiceea să o citiți și voi.
17. Și spuneți lui Arhip: Vezi de slujba pe care ai primit-o întru Domnul, ca să o îndeplinești.
18. Salutarea cu mâna mea, a lui Pavel. Aduceți-vă aminte de lanțurile mele. Harul fie cu voi! Amin.

EPISTOLA ÎNTÂIA CĂTRE TESALONICIENI

A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Pavel laudă credința tesalonicenilor

1. Pavel și Silvan și Timotei, Bisericii tesalonicenilor în Dumnezeu-Tatăl și în Domnul Iisus Hristos: Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos.
2. Mulțumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi toți și vă pomenim în rugăciunile noastre,
3. Aducându-ne aminte neîncetat, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrul credinței voastre și de osteneala iubirii și de stăruința nădejzii voastre în Domnul nostru Iisus Hristos.
4. Fraților de Dumnezeu iubiți, noi știm cum ați fost aleși;
5. Că Evanghelia noastră n-a fost la voi numai în cuvânt, ci și întru putere și în Duhul Sfânt și în deplină încredințare, precum bine știți ce fel am fost între voi, pentru voi.
6. Și voi v-ați făcut următori ai noștri și ai Domnului, primind cuvântul cu bucuria Duhului Sfânt, deși ați avut multe necazuri.
7. Așa încât v-ați făcut pildă tuturor celor ce cred din Macedonia și din Ahaia,
8. Căci, de la voi, cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și în Ahaia, ci credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit în tot locul, astfel că nu e nevoie să mai spunem noi ceva.
9. Căci ei înșiși istorisesc despre noi cum am fost primiți la voi și cum v-ați întors la Dumnezeu, de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat,
10. Și să așteptați pe Fiul Său din ceruri, pe Care L-a înviat din morți, pe Iisus, Cel ce ne izbăvește de mânia cea viitoare.

CAPITOLUL 2

Râvna pentru predicarea Evangheliei.

1. Căci știți voi înșivă, fraților, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică.
2. Ci, după ce am suferit și am fost, precum știți, ocărăți în Filipi, am îndrăznit întru Dumnezeul nostru să grăim în fața voastră, cu multă luptă, Evanghelia lui Dumnezeu.
3. Pentru că îndemnul nostru nu venea din rățacire, nici din gânduri necurate, nici din înșelăciune,
4. Ci, după cum am fost socotiți vrednici de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu căutând să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu care ne încearcă inimile.
5. Căci niciodată nu ne-am arătat cu cuvinte de lingușire, după cum știți, nici cu ascunse porniri de lăcomie. Dumnezeu îmi este martor.
6. Nici n-am căutat slavă de la oameni, nici de la voi, nici de la alții, deși puteam să fim cu greutate, ca apostoli ai lui Hristos.
7. Noi însă am fost blânzi în mijlocul vostru, așa precum o doică îngrijește pe fiii săi;
8. Astfel, iubindu-vă, eram bucuroși să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci chiar și sufletele noastre pentru că ne-ați devenit iubiți.
9. Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și de truda noastră; lucrând zi și noapte, ca să nu fim povară nici unuia din voi, așa v-am propovăduit Evanghelia lui Dumnezeu.

10. Voi sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, cât de sfânt și cât de drept și fără de prihană ne-am purtat între voi credincioșii;
11. Ca un părinte pe copiii săi, precum știți, așa v-am rugat și v-am mângâiat.
12. Și v-am rugat cu stăruință să umblați cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu, Celui ce vă cheamă la împărăția și la slava Sa.
13. De aceea și noi mulțumim lui Dumnezeu neîncetat, că luând voi cuvântul ascultării de Dumnezeu de la noi, nu l-ați primit ca pe un cuvânt al oamenilor, ci, așa precum este într-adevăr, ca pe un cuvânt al lui Dumnezeu, care și lucrează întru voi cei ce credeți.
14. Căci voi, fraților, v-ați făcut următori ai Bisericii lui Dumnezeu, care sunt în Iudeea, întru Hristos Iisus, pentru că ați suferit și voi aceleași de la cei de un neam cu voi, după cum și ele de la iudei,
15. Care și pe Domnul Iisus L-au omorât ca și pe proorocii lor; și pe noi ne-au prigonit și sunt neplăcuți lui Dumnezeu și tuturor oamenilor sunt potrivnici,
16. Fiindcă ne opresc să vorbim neamurilor, ca să se mântuiască, spre a se împlini pururea măsura păcatelor lor. Dar la urmă, i-a ajuns mânia lui Dumnezeu.
17. Iar noi, fraților, fiind despărțiți de voi, o bucată de vreme, cu ochii nu cu inima, ne-am sârguit cu atât mai mult, cu mare dor, să vedem fața voastră.
18. Pentru aceea, am voit să venim la voi, îndeosebi eu Pavel - o dată și încă altă dată, - dar ne-a împiedicat satana.
19. Căci care este nădejdea noastră, sau bucuria, sau cununa laudei noastre, dacă nu chiar voi, înaintea Domnului nostru Iisus, întru a Lui venire?
20. Căci voi sunteți slava și bucuria noastră.

CAPITOLUL 3

Rugăciune pentru sporirea și întărirea în credință a tesalonicenilor.

1. De aceea, nemaiputând răbda, noi am hotărât să rămânem singuri la Atena.
2. Și am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună-lucrător cu noi la Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă îndemne în credința voastră,
3. Ca nimeni să nu se clatine în aceste necazuri, căci singuri știți că spre aceasta suntem puși.
4. Căci și când eram la voi, v-am spus de mai înainte că vom avea de suferit necazuri, precum s-a și întâmplat și știți prea bine.
5. Pentru aceea și eu, fiind nerăbdător, am trimis ca să cunosc credința voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit ispititorul și în zadar să ne fie osteneala.
6. Acum însă, venind Timotei de la voi la noi și dându-ne vestea bună despre credința și dragostea voastră și că aveți bună amintire de noi totdeauna, dorind să ne vedeți; la fel și noi pe voi,
7. De aceea, fraților, ne-am simțit mângâiați întru voi, prin credința voastră, în toată nevoia și strâmtorarea noastră.
8. Căci acum noi suntem vii, dacă voi stați neclintiți întru Domnul.
9. Și ce mulțumire, pentru voi, putem să dăm în schimb lui Dumnezeu, pentru toată bucuria cu care ne bucurăm pentru voi, înaintea Dumnezeului nostru?
10. Noaptea și ziua ne rugăm cu prisosință, ca să vedem fața voastră și să împlinim lipsurile credinței voastre.
11. Dar însuși Dumnezeu și Tatăl nostru, și Domnul nostru Iisus Hristos să îndrepteze calea noastră către voi!
12. Iar pe voi, Domnul să vă înmulțească și să prisosiți în dragoste unul către altul și către toți, precum și noi față de voi,
13. Spre întărirea inimilor voastre, ca să fiți fără de prihană întru sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Iisus Hristos, cu toți sfinții Săi.

CAPITOLUL 4

Trebuie să stăruim în curăție și în iubire. Despre cei adormiți și despre cei rămași vii, la venirea Domnului.

1. În sfârșit, fraților, vă rugăm și vă îndemnăm în Domnul Iisus, ca așa cum ați primit de la noi dreptar cum se cuvine să umblați și să plăceți lui Dumnezeu - în care chip și umblați - așa să sporiiți tot mai mult.
2. Fiindcă știți ce porunci v-am dat, prin Domnul Iisus.
3. Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră; să vă feriți de desfrânare,
4. Ca să știe fiecare dintre voi să-și stăpânească vasul său în sfințenie și cinste,
5. Nu în patima poftelor cum fac neamurile, care nu cunosc pe Dumnezeu.
6. Și nimeni să nu întreacă măsura și să nu nedreptățească pe fratele său, în această privință, căci Domnul este răzbunător pentru toate acestea, după cum v-am și spus mai înainte și v-am dat mărturie.
7. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.
8. De aceea, cel ce disprețuiește (acestea), nu disprețuiește un om, ci pe Dumnezeu, Care v-a dat pe Duhul Său cel Sfânt.
9. Despre iubirea frățească nu aveți trebuință să vă scriu, pentru că voi înșivă sunteți învățați de Dumnezeu ca să vă iubiți unul pe altul.
10. Aceasta o și faceți, față de toți frații, din întreaga Macedonie. Dar vă îndemnăm, fraților, să prisosiți mai mult!
11. Și să râvniți ca să trăiți în liniște, să faceți fiecare cele ale sale și să lucrați cu mâinile voastre precum v-am dat poruncă,
12. Ca să umblați cuviincios față de cei din afară (de Biserică) și să nu aveți trebuință de nimeni.
13. Fraților, despre cei ce au adormit, nu voim să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați, ca ceilalți, care nu au nădejde,
14. Pentru că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa (credem) că Dumnezeu, pe cei adormiți întru Iisus, îi va aduce împreună cu El.
15. Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiți,
16. Pentru că Însuși Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi,
17. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și așa pururea vom fi cu Domnul.
18. De aceea, mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.

CAPITOLUL 5

A doua venire a lui Hristos. Cuviincioasă pregătire pentru ea.

1. Iar despre ani și despre vremuri, fraților, nu aveți nevoie să vă scriem,
2. Căci voi înșivă știți bine că ziua Domnului vine așa, ca un fur noaptea.
3. Atunci când vor zice: pace și liniște, atunci, fără de veste, va veni peste ei pieirea, ca și durerile peste cea însărcinată, și scăpare nu vor avea.
4. Voi însă, fraților, nu sunteți în întuneric, ca să vă apuce ziua aceea ca un fur.
5. Căci voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.
6. De aceea să nu dormim ca și ceilalți, ci să priveghem și să fim treji.
7. Fiindcă cei ce dorm, noaptea dorm; și cei ce se îmbată, noaptea se îmbată.
8. Dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcându-ne în platoșa credinței și a dragostei și punând coiful nădejdi de mântuire;
9. Că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii, prin Domnul nostru Iisus

Hristos,

10. Care a murit pentru noi, pentru ca noi, fie că veghem, fie că dormim, cu El împreună să viețuim.
11. De aceea, îndemnați-vă și zidiți-vă unul pe altul, așa precum și faceți.
12. Vă mai rugăm, fraților, să cinstiți pe cei ce se ostenesc între voi, care sunt mai-marii voștri în Domnul și vă povățuiesc;
13. Și pentru lucrarea lor, să-i socotiți pe ei vrednici de dragoste prisositoare. Trăiți între voi în bună pace.
14. Vă rugăm însă, fraților, dojeniți pe cei fără de rânduială, îmbărbătați pe cei slabi la suflet, sprijiniți pe cei neputincioși, fiți îndelung-răbdători față de toți.
15. Luați seama să nu răsplătească cineva cuiva răul cu rău, ci totdeauna să urmați cele bune unul față de altul și față de toți.
16. Bucurați-vă pururea.
17. Rugați-vă neîncetat.
18. Dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus, pentru voi.
19. Duhul să nu-l stingeți.
20. Proorociile să nu le disprețuiți.
21. Toate să le încercați; țineți ce este bine;
22. Feriți-vă de orice înfățișare a răului.
23. Însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit, și întreg duhul vostru, și sufletul, și trupul să se păzească, fără de prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos.
24. Credincios este Cel care vă cheamă. El va și îndeplini.
25. Fraților, rugați-vă pentru noi.
26. Îmbrățișați pe toți frații cu sărutare sfântă.
27. Vă îndemn stăruitor pe voi întru Domnul, ca să citiți scrisoarea aceasta tuturor sfinților frați.
28. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi. Amin!

EPISTOLA A DOUA CĂTRE TESALONICENI

A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Pavel laudă credința tesalonicenilor. Răsplata lui Hristos.

1. Pavel, Silvan și Timotei, Bisericii tesalonicenilor întru Dumnezeu, Tatăl nostru, și întru Domnul Iisus Hristos:
2. Har vouă și pace, de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos.
3. Datori suntem, fraților, să mulțumim pentru voi pururea lui Dumnezeu, precum se cuvine, fiindcă mult crește credința voastră și dragostea fiecăruia dintre voi toți prisosește, a unuia față de altul,
4. Încât noi înșine ne lăudăm cu voi, în Bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră, în toate prigonirile voastre și în strâmtorările pe care le suferiți.
5. Ele sunt o dovadă a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, ca să vă învredniciți de împărăția lui Dumnezeu, pentru care și pătimiți,
6. De vreme ce drept este înaintea lui Dumnezeu să răsplătească cu necaz celor ce vă necăjesc pe voi,
7. Iar vouă celor necăjiți, să vă dea odihnă, împreună cu noi, la arătarea Domnului Iisus din cer, cu îngerii puterii Sale,
8. În văpaie de foc, osândind pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu se supun Evangheliei Domnului nostru Iisus.
9. Ei vor lua ca pedeapsă pieirea veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui,
10. Când va veni să se preamărească întru sfinții Săi și să fie privit cu uimire de către toți cei ce au crezut, pentru că mărturia noastră către voi a găsit crezare în ziua aceea.
11. Pentru aceasta, ne și rugăm pururea pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă facă vrednici de chemarea Sa și să împlinească cu putere toată pornirea voastră spre bunătate și orice lucrare a credinței voastre,
12. Ca să se preaslăvească în voi numele Domnului nostru Iisus și voi întru El, prin harul Dumnezeului nostru și al Domnului Iisus Hristos.

CAPITOLUL 2

Antihrist se arată înaintea venirii lui Hristos. Stăruința în dreapta credință.

1. În privința venirii Domnului nostru Iisus Hristos și a adunării noastre împreună cu El, vă rugăm, fraților,
2. Să nu vă clintiți degrabă cu mintea, nici să vă spăimântați - nici de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreo scrisoare ca pornită de la noi, cum că ziua Domnului a și sosit.
3. Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip; căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credință și nu se va da pe față omul nelegiurii, fiul pierzării,
4. Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu.
5. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?

6. Și acum știți ce-l oprește, ca să nu se arate decât la vremea lui.
7. Pentru că taina fărădelegii se și lucrează, până când cel care o împiedică acum va fi dat la o parte.
8. Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale.
9. Iar venirea aceuia va fi prin lucrarea lui satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase,
10. Și de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască.
11. Și de aceea, Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni,
12. Ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea.
13. Iar noi, fraților, iubiți de Domnul, datori suntem totdeauna să mulțumim lui Dumnezeu pentru voi, că v-a ales Dumnezeu dintru început, spre mântuire, întru sfințirea duhului și întru credința adevărului,
14. La care v-a chemat prin Evanghelia noastră, spre dobândirea slavei Domnului nostru Iisus Hristos.
15. Deci, dar, fraților, stați neclintți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.
16. Însuși Domnul nostru Iisus Hristos și Dumnezeu Tatăl nostru, Care ne-a iubit pe noi și ne-a dat, prin har, veșnică mângâiere și bună nădejde,
17. Să mângâie inimile voastre și să vă întărească, la tot lucrul și cuvântul bun.

CAPITOLUL 3

Îndemn la rugăciune pentru răspândirea cuvântului Evangheliei.

1. În sfârșit, fraților, rugați-vă pentru noi, ca cuvântul Domnului să se răspândească și să se preamărească, ca și la voi,
2. Și ca să ne izbăvim de oamenii cei nesocotiți și vicleni. Căci credința nu este a tuturor;
3. Dar credincios este Domnul, Care vă va întări și vă va păzi de cel viclean.
4. Despre voi, încredințați suntem în Domnul, că cele ce vă poruncim, voi le faceți și le veți face.
5. Iar Domnul să îndrepteze inimile voastre spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos!
6. Fraților, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriți de orice frate care umblă fără rânduială și nu după predania pe care ați primit-o de la noi.
7. Căci voi înșivă știți cum trebuie să vă asemănați nouă, că noi n-am umblat fără rânduială între voi,
8. Nici n-am mâncat de la cineva pâine în dar, ci, cu muncă și cu trudă, am lucrat noaptea și ziua, ca să nu împovărăm pe nimeni dintre voi.
9. Nu doar că n-avem putere, ci ca să ne dăm pe noi înșine pildă vouă, spre a ne urma.
10. Căci și când ne aflam la voi, v-am dat porunca aceasta: dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce.
11. Pentru că auzim că unii de la voi umblă fără rânduială, nelucrând nimic, ci iscodind.
12. Dar unora ca aceștia le poruncim și-i rugăm, în Domnul Iisus Hristos, ca să muncească în liniște și să-și mănânce pâinea lor.
13. Iar voi, fraților, nu pregețați să faceți ce e bine.
14. Și dacă vreunul nu ascultă de cuvântul nostru prin epistolă, pe acela să-l însemnați și să nu mai aveți cu el nici un amestec, ca să-i fie rușine.
15. Dar să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci povățuiți-l ca pe un frate.
16. Și Însuși Domnul păcii să vă dăruiască vouă pace totdeauna și în tot chipul! Domnul fie cu voi cu toți!

17. Salutarea cu mâna mea - a lui Pavel; acesta este semnul meu în orice scrisoare. Așa scriu.
18. Harul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi cu toți! Amin.

EPISTOLA ÎNTÂIA CĂTRE TIMOTEI A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Învățătura Evangheliei trebuie ferită de învățături false. Legea și harul lui Hristos. Pavel se dă ca pildă.

1. Pavel, apostol al lui Iisus Hristos, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și a lui Iisus Hristos, nădejdea noastră,
2. Lui Timotei, adevărat fiu în credință: Har, milă, pace, de la Dumnezeu-Tatăl și de la Hristos Iisus, Domnul nostru.
3. Când am plecat în Macedonia, te-am îndemnat să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe o altă învățătură,
4. Nici să ia aminte la basme și la nesfârșite înșirări de neamuri, care aduc mai degrabă certuri, decât lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu, cea întru credință;
5. Iar ținta poruncii este dragostea din inimă curată, din cuget bun și din credință nefățarnică,
6. De la care unii rătăcind s-au întors spre deșartă vorbire,
7. Voind să fie învățători ai Legii, dar neînțelegând nici cele ce spun, nici cele pentru care dau adevărire.
8. Noi știm că legea este bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit legii;
9. Știind aceasta, că legea nu este pusă pentru cel drept, ci pentru cei fără de lege și răzvrățiți, pentru necredincioși și păcătoși, pentru necuvioși și spurcați, pentru ucigașii de tată și ucigașii de mamă, pentru omorătorii de oameni,
10. Pentru desfrânați, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb și pentru tot ce stă împotriva sănătoase,
11. După Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu, cea încredințată mie.
12. Mulțumesc Celui ce m-a întărit, lui Hristos Iisus, Domnul nostru, că m-a socotit credincios și m-a pus să-I slujesc,
13. Pe mine, care mai înainte huleam, prigoneam și batjocoream. Totuși am fost miluit, căci în necredința mea, am lucrat din neștiință.
14. Și a prisosit foarte harul Domnului nostru, împreună cu credința și cu dragostea cea întru Hristos Iisus.
15. Vrednic de credință și de toată primirea e cuvântul că Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.
16. Și tocmai pentru aceea am fost miluit, ca Iisus Hristos să arate mai întâi în mine toată îndelunga Sa răbdare, ca pildă celor ce vor crede în El, spre viața veșnică.
17. Iar Împăratul veacurilor, Celui nestricăcios, nevăzutului, singurului Dumnezeu fie cinste și slavă în vecii vecilor. Amin!
18. Această poruncă îți încredințez, fiule Timotei, ca potrivit proorociilor făcute mai înainte asupra ta, să te lupți lupta cea bună, după cuvântul lor,

19. Având credință și cuget bun, pe care unii, lepădându-le, au căzut din credință;
20. Dintre aceștia sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat satanei, ca să se învețe să nu hulească.

CAPITOLUL 2

Rugăciuni pentru toți. Dumnezeu este unul și Mijlocitorul unul. Cuvioșia celor care se roagă. Femeia în Biserică.

1. Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii,
2. Pentru împărați și pentru toți care sunt în înalte dregătorii, ca să petrecem viață pașnică și liniștită întru toată cuvioșia și buna-cuviință,
3. Că acesta este lucru bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,
4. Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină.
5. Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus,
6. Care S-a dat pe Sine preț de răscumpărare pentru toți, mărturia adusă la timpul său.
7. Spre aceasta am fost pus propovăduitor și apostol (adevăr grăiesc în Hristos, nu mint) - învățător neamurilor, în credință și adevăr.
8. Vreau deci ca bărbații să se roage în tot locul, ridicând mâini sfinte, fără de mânie și fără șovăire.
9. Asemenea și femeile, în îmbrăcămintă cuviincioasă, făcându-și lor podoabă din sfială și din cumințenie, nu din păr împletit și din aur, sau din mărgăritare, sau din veșminte de mult preț;
10. Ci, din fapte bune, precum se cuvine unor femei temătoare de Dumnezeu.
11. Femeia să se învețe în liniște, cu toată ascultarea.
12. Nu îngăduiesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniștită.
13. Căci Adam a fost zidit întâi, apoi Eva.
14. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă.
15. Dar ea se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăruie, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie.

CAPITOLUL 3

Însușirile slujitorilor bisericești. Taina dumnezeieștii întrupări.

1. Vrednic de crezare, este cuvântul: de poștește cineva episcopie, bun lucru dorește.
2. Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înțelept, cuviincios, iubitor de străini, destoinic să învețe pe alții,
3. Nebețiv, nedepins să bată, neagonisitor de câștig urât, ci blând, pașnic, ne iubitor de argint,
4. Bine chivernisind casa lui, având copii ascultători, cu toată bună-cuviința;
5. Căci dacă nu știe cineva să-și rânduiască propria lui casă, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu?
6. Episcopul să nu fie de curând botezat, ca nu cumva, trufindu-se, să cadă în osânda diavolului.
7. Dar el trebuie să aibă și mărturie bună de la cei din afară, ca să nu cadă în ocară și în cursa diavolului.
8. Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cucernici, nu vorbind în două feluri, nu dedați la vin mult, neagonisitori de câștig urât,
9. Păstrând taina credinței în cuget curat.
10. Dar și aceștia să fie mai întâi puși la încercare, apoi, dacă se dovedesc fără prihană, să fie diaconiți.
11. Femeile (lor) de asemenea să fie cuviincioase, neclevetitoare, cumpătate, credincioase întru toate.
12. Diaconii să fie bărbați ai unei singure femei, să-și chivernisească bine casele și pe copiii lor.

13. Căci cei ce slujesc bine, rang bun dobândesc și mult curaj în credința cea întru Hristos Iisus.
14. Îți scriu aceasta nădăjduind că voi veni la tine fără întârziere;
15. Ca să știi, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului.
16. Și cu adevărat, mare este taina dreptei credințe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălțat întru slavă.

CAPITOLUL 4

Învățătorii mincinoși ce au să vină. Sfaturi date lui Timotei.

1. Dar Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor,
2. Prin fățărnicia unor mincinoși, care sunt înfierăți în cugetul lor.
3. Aceștia opresc de la căsătorie și de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulțumire, pentru cei credincioși și pentru cei ce au cunoscut adevărul,
4. Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumire;
5. Căci se sfințește prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.
6. Punându-le înaintea fraților acestea, vei fi bun slujitor al lui Hristos Iisus, hrănindu-te cu cuvintele credinței și ale buneii învățături căreia ai urmat;
7. Iar de basmele cele lumești și băbești, ferește-te și deprinde-te cu dreapta credință.
8. Căci deprinderea trupească la puțin folosește, dar dreapta credință spre toate este de folos, având făgăduința vieții de acum și a celei ce va să vină.
9. Vrednic de credință este acest cuvânt și vrednic de toată primirea,
10. Fiindcă pentru aceasta ne și ostenim și suntem ocărăți și ne luptăm, căci ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, Care este Mântuitorul tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor.
11. Acestea să le poruncești și să-i înveți.
12. Nimeni să nu disprețuiască tinerețile tale, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția.
13. Până voi veni eu, ia aminte la citit, la îndemnat, la învățătură.
14. Nu fi nepăsător față de harul care este întru tine, care ți s-a dat prin proorocie, cu punerea mâinilor mai-marilor preoților.
15. Cugetă la acestea, ține-te de acestea, ca propășirea ta să fie vădită tuturor.
16. Ia aminte la tine însuși și la învățătură; stăruie în acestea, căci, făcând aceasta, și pe tine te vei mântui și pe cei care te ascultă.

CAPITOLUL 5

Cum trebuie a îndemna. Care văduve trebuie ajutate. Despre preoți. Despre păcătoși.

1. Pe cel bătrân să nu-l înfrunți, ci să-l îndemni ca pe un părinte; pe cei tineri, ca pe frați.
2. Pe femeile bătrâne îndeamnă-le ca pe niște mame, pe cele tinere ca pe surori, în toată curăția.
3. Pe văduve cinstește-le, dar pe cele cu adevărat văduve.
4. Dacă vreo văduvă are copii sau nepoți, aceștia să se învețe să cinstească mai întâi casa lor și să dea răsplătire părinților, pentru că lucrul acesta este bun și primit înaintea lui Dumnezeu.
5. Cea cu adevărat văduvă și rămasă singură are nădejdea în Dumnezeu și stăruiește în cereri și în rugăciuni, noaptea și ziua.
6. Iar cea care trăiește în desfătări, deși e vie, e moartă.
7. Și acestea poruncește-le, ca ele să fie fără de prihană.
8. Dacă însă cineva nu poartă grijă de ai săi și mai ales de casnicii săi, s-a lepădat de credință și este

mai rău decât un necredincios.

9. Să fie înscrisă între văduve cea care nu are mai puțin de șaiszeci de ani și a fost femeia unui singur bărbat;

10. Dacă are mărturie de fapte bune: dacă a crescut copii, dacă a fost primitoare de străini, dacă a spălat picioarele sfinților, dacă a venit în ajutorul celor strâmtorați, dacă s-a ținut stăruitor de tot ce este lucru bun.

11. Iar de văduvele tinere ferește-te. Căci, atunci când poftele le îndepărtează de Hristos, vor să se mărite.

12. Și își agonisesc osândă, fiindcă și-au călcat credința cea dintâi.

13. Dar în același timp se învață să fie leneșe, cutreierând casele, și nu numai leneșe, ci și guralive și iscoditoare, grăind cele ce nu se cuvin.

14. Vreau deci ca văduvele tinere să se mărite, să aibă copii, să-și vadă de case, și să nu dea potrivnicului nici un prilej de ocară.

15. Căci unele s-au și abătut, ca să se ducă după satana.

16. Dacă vreun credincios sau vreo credincioasă are în casă văduve, să aibă grija lor, ca Biserica să nu fie împovărată, ci să poată ajuta pe cele cu adevărat văduve.

17. Preoții, care își țin bine dregătoria, să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales cei care se ostenesc cu cuvântul și cu învățătura.

18. Pentru că Scriptura zice: "Să nu legi gura boului care treieră", și: "Vrednic este lucrătorul de plata sa".

19. Pâră împotriva preotului să nu primești, fără numai de la doi sau trei martori.

20. Pe cei ce păcătuiesc muștră-i de față cu toți, ca și ceilalți să aibă teamă.

21. Te îndemn stăruitor înaintea lui Dumnezeu și a lui Iisus Hristos și a îngerilor aleși, ca să păzești acestea, fără a lua o hotărâre dinainte, nefăcând nimic cu părtinire.

22. Nu-ți pune mâinile degrabă pe nimeni, nici nu te face părtaș la păcatele altora. Păstrează-te curat.

23. De acum nu bea numai apă, ci folosește puțin vin, pentru stomacul tău și pentru desele tale slăbiciuni.

24. Păcatele unor oameni sunt vădite, mergând înaintea lor la judecată, ale altora însă vin în urma lor.

25. Tot așa și faptele cele bune sunt vădite, și cele ce nu sunt altfel nu se pot ascunde.

CAPITOLUL 6

Despre slugi. Învățătorii mincinoși. Despre cei poftitori de avuție. Despre datoriile celor bogați.

1. Cei ce se găsesc sub jugul robiei să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca să nu fie hulite numele și învățătura lui Dumnezeu.

2. Iar cei ce au stăpâni credincioși să nu-i disprețuiască, sub cuvânt că sunt frați; ci mai mult să-i slujească, fiindcă primitorii bunei lor slujiri sunt credincioși și iubiți. Acestea învață-i și poruncește-le.

3. Iar de învață cineva altă învățătură și nu se ține de cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Hristos și de învățătura cea după dreapta credință,

4. Acela e un îngâmfat, care nu știe nimic, suferind de boala discuțiilor și a certurilor de cuvinte, din care pornesc: ceartă, pizmă, defăimări, bănuieli viclene,

5. Gâlcevi necurmăte ale oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr, care socotesc că evlavia este un mijloc de câștig. Depărtează-te de unii ca aceștia.

6. Și, în adevăr, evlavia este mare câștig, dar atunci când ea se îndestulează cu ce are.

7. Pentru că noi n-am adus nimic în lume, tot așa cum nici nu putem să scoatem ceva din ea afară;

8. Ci, având hrană și îmbrăcăminte cu acestea vom fi îndestulați.

9. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe pofte nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și în pierzare.
10. Că iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor și cei ce au pofțit-o cu înfocare au rătăcit de la credință, și s-au străpuns cu multe dureri.
11. Dar tu, o, omule al lui Dumnezeu, fugi de acestea și urmează dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea.
12. Luptă-te lupta cea bună a credinței, cucerește viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai dat bună mărturie înaintea multor martori.
13. Îți poruncesc înaintea lui Dumnezeu, Cel ce aduce toate la viață, și înaintea lui Iisus Hristos, Cel ce, în fața lui Ponțiu Pilat, a mărturisit mărturisirea cea bună:
14. Să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Iisus Hristos,
15. Pe care, la timpul cuvenit, o va arăta fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor,
16. Cel ce singur are nemurire și locuiește întru lumină neapropiată; pe Care nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă; a Căruia este cinstea și puterea veșnică! Amin.
17. Celor bogați în veacul de acum poruncește-le să nu se semețească, nici să-și pună nădejdea în bogăția cea nestatornică, ci în Dumnezeul cel viu, Care ne dă cu belșug toate, spre îndulcirea noastră,
18. Să facă ce e bine, să se înavuțească în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inimă largă,
19. Agonisindu-și lor bună temelie în veacul viitor, ca să dobândească, cu adevărat, viața veșnică.
20. O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotririle științei mincinoase,
21. Pe care unii, mărturisind-o, au rătăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

EPISTOLA A DOUA CĂTRE TIMOTEI A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Pavel laudă credința lui Timotei. Credința și învățătura sănătoasă trebuie păzite.

1. Pavel, apostolul lui Hristos Iisus, prin voia lui Dumnezeu, după făgăduința vieții care este în Hristos Iisus,
2. Lui Timotei, iubitului fiu: Har, milă, pace de la Dumnezeu-Tatăl și de la Hristos Iisus, Domnul nostru!
3. Mulțumesc lui Dumnezeu, Căruia Îi slujesc din strămoși, cu cuget curat, că te pomenesc neîncetat, zi și noapte, în rugăciunile mele.
4. Și pentru că îmi aduc aminte de lacrimile tale, doresc mult să te văd, ca să mă umplu de bucurie;
5. Îmi aduc iarăși aminte de credința ta neprefăcută, care, precum s-a sălășluit întâi în bunica ta Loida și în mama Eunichi, tot așa, sunt încredințat, că și întru tine.
6. Din această pricină, îți amintesc să aprinzi și mai mult din nou harul lui Dumnezeu, care este în tine, prin punerea mâinilor mele.
7. Căci Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci al puterii și al dragostei și al înțelepciunii.
8. Deci, nu te rușina de a mărturisi pe Domnul nostru, nici de mine, cel pus în lanțuri pentru El, ci pătimește împreună cu mine pentru Evanghelie după puterea de la Dumnezeu.
9. El ne-a mântuit și ne-a chemat cu chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci după a Sa hotărâre și după harul ce ne-a fost dat în Hristos Iisus, mai înainte de începutul veacurilor,
10. Iar acum s-a dat pe față prin arătarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce a nimicit moartea și a adus la lumină viața și nemurirea, prin Evanghelie.
11. Spre aceasta am fost pus eu propovăduitor și apostol și învățător al neamurilor.
12. Din această pricină și sufăr toate acestea, dar nu mă rușinez, că știu în cine am crezut și sunt încredințat că puternic este să păzească comoara ce mi-a încredințat, până în ziua aceea.
13. Ține dreptarul cuvintelor sănatoase pe care le-ai auzit de la mine, cu credința și cu iubirea ce este în Hristos Iisus.
14. Comoara cea bună ce ți s-a încredințat, păzește-o cu ajutorul Sfântului Duh, Care sălășluiește întru noi.
15. Tu știi că toți cei din Asia s-au lepădat de mine, între care Fighel și Ermoghen.
16. Domnul să aibă milă de casa lui Onisifor, căci de multe ori m-a însuflețit și de lanțurile mele nu s-a rușinat,
17. Ci venind în Roma, cu multă osârdie m-a căutat și m-a găsit.
18. Să-i dea Domnul ca, în ziua aceea, el să afle milă de la Domnul. Și cât de mult mi-a slujit el în Efes, tu știi prea bine.

CAPITOLUL 2

Cununa celor ce se oțesc pentru Hristos. Cum trebuie să petreacă învățătorii cei buni. Împotriva lui Imeneu și a altor învățători mincinoși.

1. Tu, deci, fiul meu, întărește-te în harul care e în Hristos Iisus,
2. Și cele ce ai auzit de la mine, cu mulți martori de față, acestea le încredințează la oameni credincioși, care vor fi destoinici să învețe și pe alții.
3. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos Iisus.
4. Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, ca să fie pe plac celui care strânge oaste.
5. Iar când se luptă cineva, la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s-a luptat după regulile jocului.
6. Cuvine-se ca plugarul ce se ostenește să mănânce el mai întâi din roade.
7. Înțelege cele ce-ți grăiesc, căci Domnul îți va da pricepere în toate.
8. Adu-ți aminte de Iisus Hristos, Care a înviat din morți, din neamul lui David, după Evanghelia mea,
9. Pentru Care sufăr până și lanțuri ca un făcător de rele, dar cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă.
10. De aceea toate le rabd, pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este întru Hristos Iisus și de slava veșnică.
11. Vrednic de crezare este cuvântul: căci dacă am murit împreună cu El, vom și învia împreună cu El.
12. Dacă rămânem întru El, vom și împărăți împreună cu El; de-L vom tăgădui, și El ne va tăgădui pe noi.
13. Dacă nu-I suntem credincioși, El rămâne credincios, căci nu poate să Se tăgăduiască pe Sine însuși.
14. Amintește-le acestea și îndeamnă stăruitor înaintea lui Dumnezeu să nu se certe pe cuvinte, ceea ce la nimic nu folosește, decât la pierzarea ascultătorilor.
15. Silește-te să te arăți încercat, înaintea lui Dumnezeu lucrător cu fața curată, drept învățând cuvântul adevărului.
16. Iar de deșartele vorbiri lumești ferește-te, căci ele vor spori nelegiuirea tot mai mult.
17. Cuvântul lor va roade ca o cangrenă. Dintre ei sunt Imeneu și Filet,
18. Care au rățacit de la adevăr, zicând că învierea s-a și petrecut, și răstoarnă credința unora.
19. Dar temelia cea tare a lui Dumnezeu stă neclintită, având pecetea aceasta: "Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi"; și "să se depărteze de la nedreptate oricine cheamă numele Domnului".
20. Iar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre cinste, iar altele spre necinste.
21. Deci, de se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună trebuință stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun.
22. Fugi de poftile tineretilor și urmează dreptatea, credința, dragostea, pacea cu cei ce cheamă pe Domnul din inimă curată.
23. Ferește-te de întrebările nebunești, știind că dau prilej de ceartă.
24. Un slujitor al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față cu toți, destoinic să dea învățătură, îngăduitor,
25. Certând cu blândețe pe cei ce stau împotriva, ca doar le va da Dumnezeu pocăință spre cunoașterea adevărului,
26. Și ei să scape din cursa diavolului, de care sunt prinși, pentru a-i face voia.

CAPITOLUL 3

Răutatea și păcatele vremurilor din urmă. Timotei, urmaș credincios al lui Pavel. Scriptura insuflată de Dumnezeu.

1. Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele;
2. Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie,
3. Lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine,

4. Trădători, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu,
5. Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia.
6. Căci dintre aceștia sunt cei ce se vâra prin case și robesc femeiuști împovărate de păcate și purtate de multe feluri de pofte,
7. Mereu învățând și neputând niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului.
8. După cum Iannes și Iambres s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia stau împotriva adevărului, oameni stricați la minte și netrebnici pentru credință.
9. Dar nu vor merge mai departe, pentru că nebunia lor va fi vădită tuturor, precum a fost și a aceloră.
10. Tu însă mi-ai urmat în învățătură, în purtare, în năzuință, în credință, în îndelungă răbdare, în dragoste, în stăruință,
11. În prigonirile și suferințele care mi s-au făcut în Antiohia, în Iconiu, în Listra; câte prigoniri am răbdat! și din toate m-a izbăvit Domnul.
12. Și toți care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniți.
13. Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși.
14. Tu însă rămâi în cele ce ai învățat și de care ești încredințat, deoarece știi de la cine le-ai învățat,
15. Și fiindcă de mic copil cunoști Sfintele Scripturi, care pot să te înțeleptească spre mântuire, prin credința cea întru Hristos Iisus.
16. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățătură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea cea întru dreptate,
17. Astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru orice lucru bun.

CAPITOLUL 4

Stăruința împotriva celor abătuți de la credință.

1. Eu te îndemn deci stăruitor în fața lui Dumnezeu și a lui Hristos Iisus, Care va să judece viii și morții, la arătarea Lui și în împărăția Lui;
2. Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără de timp, muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare și învățătura.
3. Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfăteze auzul - își vor grămădi învățători după poftele lor,
4. Și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme.
5. Tu fii treaz în toate, suferă răul, fă lucru de evanghelist, slujba ta fă-o deplin!
6. Că eu de-acum mă jertfesc și vremea despărțirii mele s-a apropiat.
7. Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit.
8. De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui.
9. Silește-te să vii curând la mine,
10. Că Dimas, iubind veacul de acum, m-a lăsat și s-a dus la Tesalonic, Crescent în Galatia, Tit în Dalmația;
11. Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu și adu-l cu tine, căci îmi este de folos în slujire.
12. Pe Tihic l-am trimis la Efes.
13. Când vei veni, adu-mi felonul pe care l-am lăsat în Troada, la Carp, precum și cărțile, mai ales pergamentele.
14. Alexandru arămarul mi-a făcut multe rele; Domnul să-i răsplătească după faptele lui.
15. Păzește-te și tu de el, căci s-a împotrivit foarte mult cuvântărilor noastre.
16. La întâia mea apărare, nimeni nu mi-a venit într-ajutor, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală!
17. Dar Domnul mi-a stat într-ajutor și m-a întărit, pentru ca, prin mine, Evanghelia să fie pe deplin

vestită și s-o audă toate neamurile; iar eu am fost izbăvit din gura leului.

18. Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui, în împărăția Sa cerească. Lui fie slava în vecii vecilor. Amin!

19. Îmbrățișează pe Priscila și pe Acvila și casa lui Onisifor.

20. Erast a rămas în Corint; pe Trofim l-am lăsat în Milet, fiind bolnav.

21. Silește-te să vii mai înainte de începutul iernii. Te îmbrățișează Eubul și Pudențiu și Linos și Claudia și frații toți.

22. Domnul Iisus Hristos să fie cu duhul tău! Harul fie cu voi! Amin.

EPISTOLA CĂTRE TIT A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Lucrul lui Tit întru înjghebarea Bisericii din Creta. Ce fel sunt cretanii. Toate sunt curate pentru cei curați.

1. Pavel, robul lui Dumnezeu și apostol al lui Iisus Hristos, după credința aleșilor lui Dumnezeu și după cunoștința adevărului cel întocmai cu dreapta credință,

2. - Întru nădejdea vieții veșnice, pe care a făgăduit-o mai înainte de anii veacurilor Dumnezeu, Care nu minte,

3. Și Care, la timpul cuvenit, Și-a făcut cunoscut cuvântul Său, prin propovăduirea încredințată mie, după porunca Mântuitorului nostru Dumnezeu -

4. Lui Tit, adevăratul fiu după credința cea de obște: Har, milă și pace, de la Dumnezeu-Tatăl și de la Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

5. Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum ți-am rânduit:

6. De este cineva fără de prihană, bărbat al unei femei, având fii credincioși, nu sub învinuire de desfrânare sau neascultători.

7. Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, neîngâmfat, nu grabnic la mânie, nu dat la băutură, pașnic, nepoftitor de câștig urât,

8. Ci iubitor de străini, iubitor de bine, înțelept, drept, cuvios, cumpătat,

9. Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățaturii, ca să fie destoinic și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și să mustre pe cei potrivnici.

10. Pentru că mulți sunt răzvrățiți, grăitori în deșert și înșelători, mai ales cei din tăierea împrejur,

11. Căroră trebuie să li se închidă gura ca unora care răzvrătesc case întregi, învățând, pentru câștig urât, cele ce nu se cuvin.

12. Unul dintre ei, chiar un prooroc al lor, a rostit: Cretanii sunt pururea mincinoși, fiare rele, pânțe leneșe.

13. Mărturia aceasta este adevărată; pentru care pricină, muștră-i cu asprime, ca să fie sănătoși în credință,

14. Și să nu dea ascultare basmelor iudaicești și poruncilor unor oameni, care se întorc de la adevăr.

15. Toate sunt curate pentru cei curați; iar pentru cei întinați și necredincioși nimeni nu este curat, ci li s-au întinat lor și mintea și cugetul.

16. Ei mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele lor Îl tăgăduiesc, urâcioși fiind, nesupuși, și la orice lucru bun, netrebnici.

CAPITOLUL 2

Sfaturi bătrânilor, bătrânelor, tinerilor, slugilor. Darul cel mântuitor s-a arătat tuturor.

1. Dar tu grăiește cele ce se cuvin învățaturii sănătoase.

2. Bătrânii să fie treji, cinstiți, întregi la minte, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare;

3. Bătrânele de asemenea să aibă, în înfățișare, sfințită cuviință, să fie neclevetitoare, nerobite de vin

mult, să învețe de bine,

4. Ca să înțelească pe cele tinere să-și iubească bărbații, să-și iubească copiii,

5. Și să fie cumpătate, curate, gospodine, bune, plecate bărbaților lor, ca să nu fie defăimat cuvântul lui Dumnezeu.

6. Îndeamnă, de asemenea, pe cei tineri să fie cumpătați.

7. Întru toate arată-te pe tine pildă de fapte bune, dovedind în învățătură neschimbare, cuviință,

8. Cuvânt sănătos și fără prihană, pentru ca cel potrivit să se rușineze, neavând de zis nimic rău despre noi.

9. Slugile să se supună stăpânilor lor, întru toate, ca să fie bine-plăcute, neîntorcându-le vorba,

10. Să nu dosească ceva, ci să le arate toată buna credință, ca să facă de cinste întru toate învățătura Mântuitorului nostru Dumnezeu.

11. Căci harul mântuitor al lui Dumnezeu s-a arătat tuturor oamenilor,

12. Învățându-ne pe noi să lepădăm fărădelegea și poftele lumești și, în veacul de acum, să trăim cu înțelepciune, cu dreptate și cu cucernicie;

13. Și să așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos Iisus,

14. Care S-a dat pe Sine pentru noi, ca să ne izbăvească de toată fărădelegea și să-și curățească Lui popor ales, râvnitor de fapte bune.

15. Acestea grăiește, îndeamnă și muștră cu toată tăria. Nimeni să nu te disprețuiască.

CAPITOLUL 3

Cum trebuie să fie cei înnoiți prin Duhul. Dezbinătorul trebuie ocolit.

1. Adu-le aminte să se supună stăpânirilor și dregătorilor, să asculte, să fie gata la orice lucru bun,
2. Să nu defaime pe nimeni, să fie pașnici, să fie îngăduitori, arătând întreaga blândețe față de toți oamenii.

3. Căci și noi eram altădată fără de minte, neascultători, amăgiți, slujind poftelor și multor feluri de desfătări, petrecând viața în răutate și pizmuire, urâți fiind și urându-ne unul pe altul;

4. Iar când bunătatea și iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Dumnezeu s-au arătat,

5. El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârșite de noi, ci după a Lui îndurare, prin baia nașterii celei de a doua și prin înnoirea Duhului Sfânt,

6. Pe Care L-a vărsat peste noi, din belșug, prin Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,

7. Ca îndreptându-ne prin harul Lui, să ne facem, după nădejde, moștenitorii vieții celei veșnice.

8. Vrednic de crezare este cuvântul, și voiesc să adeverești acestea cu tărie, pentru ca acei ce au crezut în Dumnezeu să aibă grijă să fie în frunte la fapte bune. Că acestea sunt cele bune și de folos oamenilor.

9. Iar de întrebările nebunești și de înșirări de neamuri și de certuri și de sfădirile pentru lege, ferește-te, căci sunt nefolositoare și deșarte.

10. De omul eretic, după întâia și a doua muștrare, depărtează-te,

11. Știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit.

12. Când voi trimite pe Artemas la tine sau pe Tihic, sârguiește-te să vii la mine la Nicopole, căci acolo m-am hotărât să iernez.

13. Pe Zenas, cunoscătorul de lege, și pe Apollo trimite-i mai înainte, cu bună grijă, ca nimic să nu le lipsească.

14. Să învețe și ai noștri să poarte grijă de lucrurile bune, spre treburile cele de neapărată nevoie, ca ei să nu fie fără de roadă.

15. Te îmbrățișează toți care sunt cu mine. Îmbrățișează pe cei ce ne iubesc întru credință. Harul fie cu voi cu toți! Amin.

EPISTOLA CĂTRE FILIMON

A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Pavel laudă pe Filimon și mijlocește ca să ierte pe Onisim, robul său, primindu-l iarăși ca pe un frate în Domnul.

1. Pavel, cel pus în lanțuri pentru Iisus Hristos, și fratele Timotei, iubitului Filimon, împreună-lucrător cu noi,
2. Și surorii Apfia, și lui Arhip, cel împreună-oștean cu noi, și Bisericii din casa ta:
3. Har vouă și pace, de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos!
4. Mulțumesc pururea Dumnezeului meu, pomenindu-te în rugăciunile mele,
5. Auzind despre dragostea ta și despre credința pe care o ai către Domnul Iisus și către toți sfinții,
6. Ca părășia ta la credință să se facă lucrătoare în deplina cunoștință a oricărei fapte bune, pe care o faceți pentru Hristos Iisus;
7. Căci am avut multă bucurie și mângâiere, din dragostea ta, întrucât inimile sfinților s-au odihnit prin tine, frate.
8. De aceea, deși având întru Hristos tot dreptul să-ți poruncesc ce se cuvine,
9. Pentru dragoste, îți fac mai degrabă o rugămintă. Așa cum sunt eu, Pavel, ca un bătrân, iar acum și pus în lanțuri pentru Iisus Hristos,
10. Te rog pe tine pentru fiul meu, pe care l-am născut fiind în lanțuri, Onisim,
11. Cel ce altădată nu-ți era de folos, dar acum și ție și mie de folos,
12. Pentru aceasta ți l-am trimis, pe el însuși, adică inima mea; primește-l.
13. Eu vream să-l țin la mine, ca, în locul tău, să-mi slujească mie, care sunt în lanțuri pentru Evanghelie,
14. Dar n-am voit să fac nimic fără de încuviințarea ta, ca fapta ta cea bună să nu fie ca de silă, ci de bunăvoie.
15. Căci poate pentru aceea a fost despărțit de tine câțva timp, ca veșnic să fie al tău,
16. Dar nu ca un rob, ci mai presus de rob, ca pe un frate iubit, mai ales pentru mine, dar cu atât mai vârtos pentru tine, și după trup și în Domnul.
17. Deci, dacă mă socotești părtaș cu tine, primește-l pe el, ca pe mine.
18. Iar de te-a păgubit cu ceva, sau îți este dator ceva, pune aceasta în socoteala mea.
19. Eu, Pavel, am scris cu mâna mea; eu îți voi plăti, ca să nu-ți spun că și tu îmi ești dator cu tine însuși.
20. Da, frate, eu te rog, fă-mi binele acesta în Domnul; liniștește inima mea în Hristos!
21. Bine încredințat de ascultarea ta, ți-am scris ție, știind că vei face chiar mai mult decât cele ce-ți spun.
22. Ci odată cu aceasta pregătește-mi loc de găzduit, fiindcă nădăjduiesc că, prin rugăciunile voastre, voi fi dăruit vouă.
23. Te îmbrățișează Epafras, cel închis împreună cu mine pentru Hristos Iisus,

24. Marcu, Aristarh, Dimas, Luca cei împreună-lucrători cu mine.
25. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.

EPISTOLA CĂTRE EVREI A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CAPITOLUL 1

Dumnezeu a trimis oamenilor pe Fiul Său, Care este peste toate, mai presus decât îngerii și decât toată făptura.

1. După ce Dumnezeu odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri, a vorbit părinților noștri prin prooroci,
2. În zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moștenitor a toate și prin Care a făcut și veacurile;
3. Care, fiind strălucirea slavei și chipul ființei Lui și Care ține toate cu cuvântul puterii Sale, după ce a săvârșit, prin El însuși, curățirea păcatelor noastre, a șezut de-a dreapta slavei, întru cele prea înalte,
4. Făcându-Se cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un nume mai deosebit decât ei.
5. Căci căruia dintre îngeri i-a zis Dumnezeu vreodată: "Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut"; și iarăși: "Eu Îi voi fi Lui Tată și El Îmi va fi Mie Fiu"?
6. Și iarăși, când aduce în lume pe Cel întâi născut, El zice: "Și să se închine Lui toți îngerii lui Dumnezeu".
7. Și de îngeri zice: "Cel ce face pe îngerii Săi duhuri și pe slujitorii Săi pară de foc";
8. Iar către Fiul: "Tronul Tău, Dumnezeule, în veacul veacului; și toiagul dreptății este toiagul împărăției Tale.
9. Iubit-ai dreptatea și ai urât fărădelegea; pentru aceea Te-a uns pe Tine, Dumnezeule, Dumnezeul Tău cu untdelemnul bucuriei, mai mult decât pe părtașii Tăi".
10. Și: "Întru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și cerurile sunt lucrul mâinilor Tale;
11. Ele vor pieri, dar Tu rămâi, și toate ca o haină se vor învechi;
12. Și ca un pe un veșmânt le vei strânge și ca o haină vor fi schimbate. Dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor sfârși".
13. Și căruia dintre îngeri a zis Dumnezeu vreodată: "Șezi de-a dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor Tale"?
14. Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?

CAPITOLUL 2

Precum s-au pedepsit îngerii pentru neascultare, așa se vor pedepsi și cei ce calcă poruncile lui Hristos, Care este începătorul mântuirii noastre!

1. Pentru aceea se cuvine ca noi să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca nu cumva să ne pierdem.
2. Căci, dacă s-a adeverit cuvântul grăit prin îngeri și orice călcare de poruncă și orice neascultare și-a primit dreapta răsplătire,
3. Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători la astfel de mântuire care, luând obârșie din

propovăduirea Domnului, ne-a fost adeverită de cei ce au ascultat-o,

4. Împreună mărturisind și Dumnezeu cu semne și cu minuni și cu multe feluri de puteri și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după a Sa voință?

5. Pentru că nu îngerilor a supus Dumnezeu lumea viitoare, despre care vorbim.

6. Iar cineva a mărturisit undeva, zicând: "Ce este omul, că-l pomenești pe el, sau fiul omului, că-l cercetezi pe el?"

7. L-ai micșorat pe el cu puțin față de îngeri; și cu mărire și cu cinste l-ai încununat și l-ai pus peste lucrurile mâinilor Tale.

8. Toate le-ai supus sub picioarele lui". Dar prin faptul că a supus lui toate (înțelegem) că nimic nu i-a lăsat nesupus. Acum însă, încă nu vedem cum toate i-au fost supuse.

9. Ci pe Cel micșorat cu puțin față de îngeri, pe Iisus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, astfel că, prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea pentru fiecare om.

10. Căci ducând pe mulți fii la mărire, I se cădea Aceluia, pentru Care sunt toate și prin Care sunt toate, ca să desăvârșească prin pătimire pe Începătorul mântuirii lor.

11. Pentru că și Cel ce sfințește și cei ce se sfințesc, dintr-Unul sunt toți; de aceea nu se rușinează să-i numească pe ei frați,

12. Zicând: "Spune-voi fraților mei numele Tău. În mijlocul Bisericii Te voi lăuda".

13. Și iarăși: "Eu voi fi încrezător în El"; și iarăși: "Iată Eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu".

14. Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtași sângelui și trupului, în același fel și El S-a împărtășit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul,

15. Și să izbăvească pe acei pe care frica morții îi ținea în robie toată viața.

16. Căci, într-adevăr, nu a luat firea îngerilor, ci sămânța lui Avraam a luat.

17. Pentru aceea, dator era întru toate să Se asemene fraților, ca să fie milostiv și credincios arhiereu în cele către Dumnezeu, pentru curățirea păcatelor poporului.

18. Căci prin ceea ce a pățimit, fiind El însuși ispitit, poate și celor ce se ispitesc să le ajute.

CAPITOLUL 3

Hristos este mai presus decât Moise. Dacă neascultarea de Moise aduce pedeapsă, cu atât mai mult neascultarea de Hristos.

1. Pentru aceea, frați sfinți, părtași chemării cerești, luați aminte la Apostolul și Arhiereul mărturisirii noastre, la Iisus Hristos,

2. Care credincios a fost Celui ce L-a rânduit, precum și Moise în toată casa Lui.

3. Pentru că Acesta (Iisus) S-a învrednicit de mai multă slavă decât Moise, după cum are mai multă cinste decât casa cel ce a zidit-o.

4. Căci orice casă e zidită de către cineva, iar Ziditorul a toate este Dumnezeu.

5. Moise a fost credincios în toată casa Domnului, ca o slugă, spre mărturia celor ce erau să fie descoperite în viitor,

6. Iar Hristos a fost credincios ca Fiu peste casa Sa. Și casa Lui suntem noi, numai dacă ținem până la sfârșit cu neclintire, îndrăzneala mărturisirii și lauda nădejzii noastre.

7. De aceea, precum zice Duhul Sfânt: "Dacă veți auzi astăzi glasul Lui,

8. Nu vă învârtoșați inimile voastre, ca la răzvrătire în ziua ispitirii din pustie,

9. Unde M-au ispitit părinții voștri, M-au încercat, și au văzut faptele Mele, timp de patruzeci de ani.

10. De aceea M-am mâniat pe neamul acesta și am zis: Pururea ei rătăcesc cu inima și căile Mele nu le-au cunoscut,

11. Că M-am jurat în mânia Mea: "Nu vor intra întru odihna Mea!".

12. Luați seama, fraților, să nu fie cumva, în vreunul din voi, o inimă vicleană a necredinței, ca să vă depărteze de la Dumnezeu cel viu.
13. Ci îndemnați-vă unii pe alții, în fiecare zi, până ce putem să zicem: astăzi! ca nimeni dintre voi să nu se învârtoseze cu înșelăciunea păcatului;
14. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, numai dacă vom păstra temeinic, până la urmă, începutul stării noastre întru El,
15. De vreme ce se zice: Dacă veți auzi astăzi glasul Lui, nu învârtosați inimile voastre, ca la răzvrătire.
16. Cine sunt cei care, auzind, s-au răzvrătit? Oare nu toți care au ieșit din Egipt, prin Moise?
17. Și împotriva cui a ținut mâine timp de patruzeci de ani? Au nu împotriva celor ce au păcătuit, ale căror oase au căzut în pustie?
18. Și cui S-a jurat că nu vor intra întru odihna Sa, decât numai celor ce au fost neascultători?
19. Vedem dar că n-au putut să intre, din pricina necredinței lor.

CAPITOLUL 4

Odihna este dată celor ce cred în Hristos. Puterea cuvântului lui Dumnezeu. Hristos Arhiereu.

1. Să ne temem, deci, ca nu cumva, câtă vreme ni se lasă făgăduința să intrăm în odihna Lui, să pară că a rămas pe urmă cineva dintre voi.
2. Pentru că și nouă ni s-a binevestit ca și acelora, dar cuvântul propovăduirii nu le-a fost lor de folos, nefiind unit cu credința la cei care l-au auzit.
3. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă, precum s-a zis: "M-am jurat întru mânia Mea: nu vor intra întru odihna Mea", măcar că lucrurile erau săvârșite de la întemeierea lumii.
4. Căci undeva, despre ziua a șaptea, a zis astfel: "Și S-a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea de toate lucrurile Sale".
5. Și în același loc, zice iarăși: "Nu vor intra întru odihna Mea!".
6. Deci, de vreme ce rămâne ca unii să intre în odihnă, iar aceia cărora mai dinainte li s-a binevestit, pentru nesupunerea lor, n-au intrat,
7. Dumnezeu hotărăște din nou o zi, astăzi rostind prin gura lui David, după atâta vreme, precum s-a zis mai sus: "Dacă veți auzi astăzi glasul Lui, nu învârtosați inimile voastre".
8. Căci dacă Iosua le-ar fi adus odihnă, Dumnezeu n-ar mai fi vorbit, după acestea, de o altă zi de odihnă.
9. Drept aceea, s-a lăsat altă sărbătoare de odihnă poporului lui Dumnezeu.
10. Pentru că cine a intrat în odihna lui Dumnezeu s-a odihnit și el de lucrurile lui, precum Dumnezeu de ale Sale.
11. Să ne silim, deci, ca să intrăm în acea odihnă, ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă a neascultării,
12. Căci cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, și pătrunde până la despărțitura sufletului și duhului, dintre încheieturi și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii,
13. Și nu este nici o faptură ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite, pentru ochii Celui în fața Căruia noi vom da socoteală.
14. Drept aceea, având Arhiereu mare, Care a străbătut cerurile, pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea.
15. Că nu avem Arhiereu care să nu poată suferi cu noi în slăbiciunile noastre, ci ispitit întru toate după asemănarea noastră, afară de păcat.
16. Să ne apropiem, deci, cu încredere de tronul harului, ca să luăm milă și să aflăm har, spre ajutor, la timp potrivit.

CAPITOLUL 5

Hristos este Arhiereu în veci, Preot după Rânduiala lui Melchisedec. Pentru cei tari trebuie hrană tare, pentru cei mici, lapte.

1. Căci orice arhiereu, fiind luat dintre oameni, este pus pentru oameni, spre cele către Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate;
2. El poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, de vreme ce și el este cuprins de slăbiciune.
3. Din această pricină dator este, precum pentru popor, așa și pentru sine să jertfească pentru păcate.
4. Și nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu după cum și Aaron.
5. Așa și Hristos nu S-a preaslăvit pe Sine însuși, ca să Se facă arhiereu, ci Cel ce a grăit către El: "Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut".
6. În alt loc se zice: "Tu ești Preot în veac după rânduiala lui Melchisedec".
7. El, în zilele trupului Său, a adus, cu strigăt și cu lacrimi, cereri și rugăciuni către Cel ce putea să-L mântuiască din moarte și auzit a fost pentru evlavia Sa,
8. Și deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a pătimit,
9. Și desăvârșindu-Se, S-a făcut tuturor celor ce-L ascultă pricină de mântuire veșnică.
10. Iar de Dumnezeu a fost numit: Arhiereu după rânduiala lui Melchisedec.
11. În privința aceasta avem mult de vorbit și lucruri grele de tâlcuit, de vreme ce v-ați făcut greoi la auzit.
12. Căci voi, care de multă vreme s-ar fi cuvenit să fiți învățători, aveți iarăși trebuință ca cineva să vă învețe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.
13. Pentru că oricine se hrănește cu lapte este nepriceput în cuvântul dreptății, de vreme ce este prunc.
14. Iar hrana tare este pentru cei desăvârșiți, care au prin obișnuință simțurile învățate să deosebească binele și răul.

CAPITOLUL 6

Trebuie să tindem către desăvârșire. Crediința lui Avraam și jurământul lui Dumnezeu.

1. De aceea, lăsând cuvântul de început despre Hristos, să ne ridicăm spre ceea ce este desăvârșit, fără să mai punem din nou temelia învățăturii despre pocăința de faptele moarte și despre credința în Dumnezeu,
2. A învățăturii despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.
3. Și aceasta vom face-o cu voia lui Dumnezeu.
4. Căci este cu neputință pentru cei ce s-au luminat odată și au gustat darul cel ceresc și părtași s-au făcut Duhului Sfânt,
5. Și au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor,
6. Cu neputință este pentru ei, dacă au căzut, să se înnoiască iarăși spre pocăință, fiindcă ei răstignesc loruși, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu și-L fac de batjocură.
7. Țarina, când absoarbe ploaia ce se coboară adeseori asupra ei și rodește iarba folositoare celor pentru care a fost muncită, primește binecuvântarea de la Dumnezeu;
8. Dar dacă aduce spini și ciulini, se face netrebnică și blestemul îi stă aproape iar la urmă focul o așteaptă.
9. Despre voi, iubiților, deși vorbim astfel, suntem încredințați de lucruri mai bune și aducătoare de mântuire.
10. Căci Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrul vostru și dragostea pe care ați arătat-o pentru numele Lui, voi, care ați slujit și slujiți sfinților.
11. Dorind dar, ca fiecare dintre voi să arate aceeași râvnă spre adevărarea nădejzii, până la sfârșit,

12. Ca să nu fiți greoi, ci următori ai celor ce, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc făgăduințele.
13. Căci Dumnezeu, când a dat făgăduință lui Avraam, de vreme ce n-avea pe nimeni mai mare, pe care să Se jure, S-a jurat pe Sine însuși,
14. Zicând: "Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta, și înmulțind te voi înmulți".
15. Și așa, având Avraam îndelungă-răbdare, a dobândit făgăduința.
16. Pentru că oamenii se jură pe cel ce e mai mare și jurământul e la ei o cheazășie și sfârșitul oricărei neînțelegeri.
17. În aceasta, Dumnezeu voind să arate și mai mult, moștenitorilor făgăduinței, nestrămutarea hotărârii Sale, a pus la mijloc jurământul:
18. Ca prin două fapte nestrămutate - făgăduința și jurământul - în care e cu neputință ca Dumnezeu să fi mințit, noi, cei ce căutăm scăpare, să avem îndemn puternic ca să ținem nădejdea pusă înaintea,
19. Pe care o avem ca o ancoră a sufletului, neclintită și tare, intrând dincolo de catapeteasmă,
20. Unde Iisus a intrat pentru noi ca înaintemergător, fiind făcut Arhiereu în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

CAPITOLUL 7

Melchisedec este mai mare decât Avraam și decât Leviții. Hristos este, în veac, Arhiereul nostru desăvârșit.

1. Căci acest Melchisedec, rege al Salemului, preot al lui Dumnezeu cel Preaînalt, care a întâmpinat pe Avraam, pe când se întorcea de la nimicirea regilor și l-a binecuvântat,
2. Căruia Avraam i-a dat și zeciuală din toate, se tâlcuiește mai întâi: rege al dreptății, apoi și rege al Salemului, adică rege al păcii,
3. Fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, ci, asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea.
4. Vedeți, dar, cât de mare e acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război.
5. Și cei dintre fiii lui Levi, care primesc preoția, au poruncă după lege, ca să ia zeciuală de la popor, adică de la frații lor, măcar că și aceștia au ieșit din coapsele lui Avraam;
6. Iar Melchisedec, care nu-și trage neamul din ei, a primit zeciuală de la Avraam și pe Avraam, care avea făgăduințele, l-a binecuvântat.
7. Fără de nici o îndoială, cel mai mic ia binecuvântare de la cel mai mare.
8. Și aici iau zeciuală niște oameni muritori, pe când dincolo, unul care e dovedit că este viu.
9. Și ca să spun așa, prin Avraam, a dat zeciuală și Levi, cel ce lua zeciuală,
10. Fiindcă el era încă în coapsele lui Avraam, când l-a întâmpinat Melchisedec.
11. Dacă deci desăvârșirea ar fi fost prin preoția Leviților (căci legea s-a dat poporului pe temeiul preoției lor), ce nevoie mai era să se ridice un alt preot după rânduiala lui Melchisedec, și să nu se zică după rânduiala lui Aaron?
12. Iar dacă preoția s-a schimbat urmează numaidecât și schimbarea Legii.
13. Căci Acela, despre Care se spun acestea, își ia obârșia dintr-o altă seminție, de unde nimeni n-a slujit altarului,
14. Știut fiind că Domnul nostru a răsărit din Iuda, iar despre seminția acestora, cu privire la preoți, Moise n-a vorbit nimic.
15. Apoi este lucru și mai lămurit că, dacă se ridică un alt preot după asemănarea lui Melchisedec,
16. El s-a făcut nu după legea unei porunci trupești, ci cu puterea unei vieți nepieritoare,
17. Căci se mărturisește: "Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec".
18. Astfel, porunca dată întâi se desființează, pentru neputința și nefolosul ei;
19. Căci Legea n-a desăvârșit nimic, iar în locul ei își face cale o nădejde mai bună, prin care ne

apropiem de Dumnezeu.

20. Ci încă a fost la mijloc și un jurământ, căci pe când aceia s-au făcut preoți fără de jurământ,

21. El S-a făcut cu jurământul Celui ce I-a grăit: "Juratu-S-a Domnul și nu Se va căi: Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec".

22. Cu aceasta, Iisus S-a făcut chezașul unui mai bun testament.

23. Apoi acolo s-a ridicat un șir de preoți, fiindcă moartea îi împiedica să dăinuiască.

24. Aici însă, Iisus, prin aceea că rămâne în veac, are o preoție netrecătoare (veșnică).

25. Pentru aceasta, și poate să mântuiască desăvârșit pe cei ce se apropie prin El de Dumnezeu, căci pururea e viu ca să mijlocească pentru ei.

26. Un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoși, și fiind mai presus decât cerurile.

27. El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhieriei: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuși.

28. Căci Legea pune ca arhieriei oameni care au slăbiciune, pe când cuvântul jurământului, venit în urma Legii, pune pe Fiul, desăvârșit în veacul veacului.

CAPITOLUL 8

Arhiereul nostru cel ceresc este Mijlocitorul unui nou așezământ, mult mai bun decât cel vechi.

1. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu care a șezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri,

2. Slujitor Altarului și Cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu și nu omul.

3. Apoi, orice arhiereu este pus ca să aducă daruri și jertfe; de aceea trebuincios era ca și acest Arhiereu să fi avut ceva ce să aducă.

4. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar fi preot, fiindcă aici sunt aceia care aduc darurile potrivit Legii,

5. Care slujesc închipuirii și umbrei celor cerești, precum a primit poruncă Moise, când era să facă cortul: "Ia seama, zice Domnul, să faci toate după chipul ce ți-a fost arătat în munte".

6. Acum însă, Arhiereul nostru a dobândit o slujire cu atât mai osebită, cu cât este și Mijlocitorul unui testament mai bun, ca unul care este întemeiat pe mai bune făgăduințe.

7. Căci dacă (testamentul) cel dintâi ar fi fost fără de prihană, nu s-ar mai fi căutat loc pentru al doilea;

8. Ci Dumnezeu îi muștră și le zice: "Iată vin zile, zice Domnul, când voi face, cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda, testament nou,

9. Nu ca testamentul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului; căci ei n-au rămas în testamentul Meu, de aceea și Eu i-am părăsit - zice Domnul.

10. Că acesta e testamentul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: Pune-voi legile Mele în cugetul lor și în inima lor le voi scrie, și voi fi lor Dumnezeu și ei vor fi poporul Meu.

11. Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul său și fiecare pe fratele său zicând: Cunoaște pe Domnul! - căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare al lor;

12. Căci voi fi milostiv cu nedreptățile lor și de păcatele lor nu-Mi voi mai aduce aminte".

13. Și zicând: "Nou", Domnul a învechit pe cel dintâi. Iar ce se învechește și îmbătrânește, aproape este de pieire.

CAPITOLUL 9

Cortul Mărturie și jertfele Legii vechi. Ispășirea după Legea veche nu este îndestulătoare. Ispășirea făcută de Hristos este desăvârșită.

1. Deci și cei dintâi (Așezământ) avea orânduiești pentru slujba dumnezeiască și un altar pământesc,
2. Căci s-a pregătit cortul mărturiei. În el se aflau, mai întâi, sfeșnicul și masa și pâinile punerii înainte; partea aceasta se numește Sfânta.
3. Apoi, după catapeteasma a doua, era cortul numit Sfânta Sfințelor,
4. Având altarul tămâierii de aur și chivotul Așezământului ferecat peste tot cu aur, în care era năstrupa de aur, care avea mana, era toiagul lui Aaron ce odrăslise și tablele Legii.
5. Deasupra chivotului erau heruvimii slavei, care umbreau altarul împăcării; despre acestea nu putem acum să vorbim cu de-amănuntul.
6. Astfel fiind întocmite aceste încăperi, preoții intrau totdeauna în cortul cel dintâi, săvârșind slujbele dumnezeiești;
7. În cel de-al doilea însă numai arhiereul, o dată pe an, și nu fără de sânge, pe care îl aducea pentru sine însuși și pentru greșelele poporului.
8. Prin aceasta, Duhul Sfânt ne lămurește că drumul către Sfânta Sfințelor nu era să fie arătat, câtă vreme cortul întâi mai sta în picioare,
9. Care era o pildă pentru timpul de față și însemna că darurile și jertfele ce se aduceau n-aveau putere să desăvârșească cugetul închinătorului.
10. Acestea erau numai legiuiri pământești - despre mâncăruri, despre băuturi, despre felurite spălări - și erau porunci până la vremea îndreptării.
11. Iar Hristos, venind Arhiereu al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta;
12. El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfințelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare.
13. Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului,
14. Cu cât mai mult sângele lui Hristos, Care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?
15. Și pentru aceasta El este Mijlocitorul unui nou testament, ca prin moartea suferită spre răscumpărarea greșelilor de sub întâiul testament, cei chemați să ia făgăduința moștenirii veșnice.
16. Căci unde este testament, trebuie neapărat să fie vorba despre moartea celui ce a făcut testamentul.
17. Un testament ajunge temeinic după moarte, fiindcă nu are nici o putere, câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut.
18. De aceea, nici cel dintâi n-a fost sfințit fără sânge.
19. Într-adevăr Moise, după ce a rostit față cu tot poporul toate poruncile din Lege, luând sângele cel de viței și de țapi, cu apă și cu lână roșie și cu isop, a stropit și cartea și pe tot poporul,
20. Și a zis: "Acesta este sângele testamentului pe care l-a poruncit vouă Dumnezeu".
21. Și a stropit, de asemenea, cu sânge, cortul și toate vasele pentru slujbă.
22. După Lege, aproape toate se curățesc cu sânge, și fără vărsare de sânge nu se dă iertare.
23. Trebuie dar ca chipurile celor din ceruri să fie curățite prin acestea, iar cele cerești înseși cu jertfe mai bune decât acestea.
24. Căci Hristos n-a intrat într-o Sfântă a Sfințelor făcută de mâini - închipuirea celei adevărate - ci chiar în cer, ca să Se înfățișeze pentru noi înaintea lui Dumnezeu;
25. Iar nu ca să Se aducă pe Sine însuși jertfă de mai multe ori - ca arhiereul care intră în Sfânta Sfințelor cu sânge străin, în fiecare an.
26. Altfel, ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori, de la întemeierea lumii; ci acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o dată, spre ștergerea păcatului, prin jertfa Sa.
27. Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata,

28. Tot așa și Hristos, după ce a fost adus o dată jertfă, ca să ridice păcatele multora, a doua oară fără de păcat Se va arăta celor ce cu stăruință Îl așteaptă spre mântuire.

CAPITOLUL 10

Legea este umbra Noului Testament. Lauda credinței statornice.

1. În adevăr, Legea având umbra bunurilor viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor, nu poate niciodată - cu aceleași jertfe, aduse neîncetat în fiecare an - să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.
2. Altfel, n-ar fi încetat oare jertfele aduse, dacă cei ce săvârșesc slujba dumnezeiască, fiind o dată curățiți, n-ar mai avea nici o conștiință a păcatelor?
3. Ci prin ele, an de an, se face amintirea păcatelor.
4. Pentru că este cu neputință ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele.
5. Drept aceea, intrând în lume, zice: "Jertfă și prinos n-ai voit, dar mi-ai întocmit trup.
6. Arderi de tot și jertfe pentru păcat nu ți-au plăcut;
7. Atunci am zis: Iată vin, în sulul cărții este scris despre mine, să fac voia Ta, Dumnezeule".
8. Zicând mai sus că: "Jertfă și prinoase și arderile de tot și jertfele pentru păcat n-ai voit, nici nu Ți-au plăcut", care se aduc după Lege,
9. Atunci a zis: "Iată vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule". El desființează deci pe cei dintâi ca să statornicească pe al doilea.
10. Întru această voință suntem sfințiți, prin jertfa trupului lui Iisus Hristos, o dată pentru totdeauna.
11. Și orice preot stă și slujește în fiecare zi și aceleași jertfe aduce de multe ori, ca unele care niciodată nu pot să înlăture păcatele.
12. Acesta dimpotrivă, aducând o singură jertfă pentru păcate, a șezut în vecii vecilor, de-a dreapta lui Dumnezeu,
13. Și așteaptă până ce vrăjmașii Lui vor fi puși așternut picioarelor Lui.
14. Căci printr-o singură jertfă adusă, a adus la veșnică desăvârșire pe cei ce se sfințesc;
15. Dar și Duhul cel Sfânt ne mărturisește aceasta, fiindcă după ce a zis:
16. "Acesta este așezământul pe care îl voi întocmi cu ei, după acele zile - zice Domnul: Da-voi legile Mele în inimile lor și le voi scrie în cugetele lor".
17. Și adaugă: "Iar de păcatele lor și de fărădelegile lor nu-Mi voi mai aduce aminte".
18. Unde este dar iertarea acestora, nu mai este jertfă pentru păcate.
19. Drept aceea, fraților, având îndrăzneală, să intrăm în Sfânta Sfintelor, prin sângele lui Iisus,
20. Pe calea cea nouă și vie pe care pentru noi a înnoit-o, prin catapeteasmă, adică prin trupul Său,
21. Și având mare preot peste casa lui Dumnezeu,
22. Să ne apropiem cu inimă curată, întru plinătatea credinței, curățindu-ne prin stropire inimile de orice cuget rău, și spălându-ne trupul în apă curată,
23. Să ținem mărturisirea nădejdi cu neclintire, pentru că credincios este Cel ce a făgăduit,
24. Și să luăm seama unul altuia, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune,
25. Fără să părăsim Biserica noastră, precum le este obiceiul unora, ci îndemnători făcându-ne, cu atât mai mult, cu cât vedeți că se apropie ziua aceea.
26. Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoștiință despre adevăr, nu ne mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă,
27. Ci o înfricoșată așteptare a judecății și iuțimea focului care va mistui pe cei potrivnici.
28. Călcând cineva Legea lui Moise, e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau trei martori;
29. Gândiți-vă: cu cât mai aspră fi-va pedeapsa cuvenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, și a nesocotit sângele testamentului cu care s-a sfințit, și a batjocorit duhul harului.
30. Căci cunoaștem pe Cel ce a zis: "A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti". Și iarăși: "Domnul va judeca pe poporul Său".
31. Înfricoșător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu.

32. Aduceți-vă, dar, aminte mai întâi de zilele în care, după ce ați fost luminați, ați răbdat luptă grea de suferințe,
33. Parte făcându-vă priveliște cu ocările și cu necazurile îndurate, parte suferind împreună cu cei ce treceau prin unele ca acestea,
34. Căci ați avut milă de cei închiși, iar răpirea averilor voastre ați primit-o cu bucurie, bine știind că voi aveți o mai bună și statornică avere.
35. Nu lepădați dar încrederea voastră, care are mare răsplătire.
36. Căci aveți nevoie de răbdare ca, făcând voia lui Dumnezeu, să dobândiți făgăduința.
37. "Căci mai este puțin timp, prea puțin, și Cel ce e să vină, va veni și nu va întârzia;
38. Iar dreptul din credință va fi viu; și de se va îndoi cineva, nu va binevoi sufletul Meu întru el".
39. Noi nu suntem (fii) ai îndoielii spre pieire, ci ai credinței spre dobândirea sufletului.

CAPITOLUL 11

Credința și roadele ei, dovedite cu pilda dreptilor din Vechiul Testament.

1. Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute.
2. Prin ea, cei din vechime au dat buna lor mărturie.
3. Prin credință înțelegem că s-au întemeiat veacurile prin cuvântul lui Dumnezeu, de s-au făcut din nimic cele ce se văd.
4. Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu mai bună jertfă decât Cain, pentru care a luat mărturie că este drept, mărturisind Dumnezeu despre darurile lui; și prin credință grăiește și azi, deși a murit.
5. Prin credință, Enoh a fost luat de pe pământ ca să nu vadă moartea, și nu s-a mai aflat, pentru că Dumnezeu îl strămutase, căci mai înainte de a-l strămuta, el a avut mărturie că a bine-plăcut lui Dumnezeu.
6. Fără credință, dar, nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că Se face răsplătitor celor care Îl caută.
7. Prin credință, luând Noe înștiințare de la Dumnezeu despre cele ce nu se vedeau încă, a gătit, cu evlavie, o corabie spre mântuirea casei sale; prin credință el a osândit lumea și dreptății celei din credință s-a făcut moștenitor.
8. Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat și a ieșit la locul pe care era să-l ia spre moștenire și a ieșit neștiind încotro merge.
9. Prin credință, a locuit vremelnice în pământul făgăduinței, ca într-un pământ străin, locuind în corturi cu Isaac și cu Iacov, cei dimpreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe;
10. Căci aștepta cetatea cu temelii puternice, al cărei meșter și lucrător este Dumnezeu.
11. Prin credință, și Sara însăși a primit putere să zămislească fiu, deși trecuse de vârsta cuvenită, pentru că ea L-a socotit credincios pe Cel ce făgăduise.
12. Pentru aceea, dintr-un singur om, și acela ca și mort, s-au născut atâția urmași - mulți "ca stelele cerului și ca nisipul cel fără de număr de pe țărmul mării".
13. Toți aceștia au murit întru credință, fără să primească făgăduințele, ci văzându-le de departe și iubindu-le cu dor și mărturisind că pe pământ ei sunt străini și călători.
14. Iar cei ce grăiesc unele ca acestea dovedesc că ei își caută lor patrie.
15. Într-adevăr, dacă ar fi avut în minte pe aceea din care ieșiseră, aveau vreme să se întoarcă.
16. Dar acum ei doresc una mai bună, adică pe cea cerească. Pentru aceea Dumnezeu nu Se rușinează de ei ca să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a gătit lor cetate.
17. Prin credință, Avraam, când a fost încercat, a adus pe Isaac (jertfă). Cel ce primise făgăduințele aducea jertfă pe fiul său unul născut!
18. Către el grăise Dumnezeu: "Că în Isaac ți se va chema ție urmaș".
19. Dar Avraam a socotit că Dumnezeu este puternic să-l învieze și din morți; drept aceea l-a dobândit înapoi ca un fel de pildă (a învierii) Lui.

20. Prin credința despre cele viitoare a binecuvântat Isaac pe Iacov și pe Esau.
21. Prin credință Iacov, când a fost să moară, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s-a închinat, rezemându-se pe vârful toiagului său.
22. Prin credință Iosif, la sfârșitul vieții, a pomenit despre ieșirea fiilor lui Israel și a dat porunci cu privire la oasele sale.
23. Prin credință, când s-a născut Moise, a fost ascuns de părinții lui trei luni, căci l-au văzut prunc frumos și nu s-au temut de porunca regelui.
24. Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,
25. Ci a ales mai bine să pătimească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața cea trecătoare a păcatului,
26. Socotind că batjocorirea pentru Hristos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă se uita la răsplătire.
27. Prin credință, a părăsit Egiptul, fără să se teamă de urgia regelui, căci a rămas neclintit, ca cel care vede pe Cel nevăzut.
28. Prin credință, a rânduit Paștile și stropirea cu sânge, ca îngerul nimicitor să nu se atingă de cei întâi-născuți ai lor.
29. Prin credință au trecut israeliții Marea Roșie, ca pe uscat, pe care egiptenii, încercând și ei s-o treacă, s-au înecat.
30. Prin credință, zidurile Ierihonului au căzut, după ce au fost înconjurat șapte zile.
31. Prin credință Rahav, desfrânata, fiindcă primise cu pace iscoadele, n-a pierit împreună cu cei neascultători.
32. Și ce voi mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftae, de David, de Samuel și de prooroci,
33. Care prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor,
34. Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă;
35. Unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuiți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere;
36. Alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare;
37. Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți.
38. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului.
39. Și toți aceștia, mărturisindu-și fiind prin credință, n-au primit făgăduința,
40. Pentru că Dumnezeu rânduisese pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea.

CAPITOLUL 12

Răbdare și sfințenie.

1. De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.
2. Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocară ei și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Luați aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoși, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsați osteniți, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-ați împotrivit încă până la sânge.
5. Și ați uitat îndemnul care vă grăiește ca unor fii: "Fiul meu, nu disprețui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când ești muștrat de El.

6. Căci pe cine îl iubește Domnul îl ceartă, și biciuiește pe tot fiul pe care îl primește".
7. Răbdați spre înțeleptire, Dumnezeu se poartă cu voi ca față de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepsește?
8. Iar dacă sunteți fără de certare, de care toți au parte, atunci sunteți fii nelegitimi și nu fii adevărați.
9. Apoi dacă am avut pe părinții noștri după trup, care să ne certe, și ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viață?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puține zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtășim de sfințenia Lui.
11. Orice muștrare, la început, nu pare că e de bucurie, ci de întristare, dar mai pe urmă dă celor încercați cu ea roada pașnică a dreptății.
12. Pentru aceea, "îndreptați mâinile cele ostenite și genunchii cei slăbănogiți.
13. Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre", așa încât cine este șchiop să nu se abată, ci mai vârtos să se vindece.
14. Căutați pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul,
15. Veghind cu luare aminte ca nimeni să nu rămână lipsit de harul lui Dumnezeu și ca nu cumva, odrăslind vreo pricină de amărăciune, să vă tulbure, și prin ea mulți să se molipsească.
16. Și să nu fie vreunul desfrânat sau întinat ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut.
17. Știți că mai pe urmă, când a dorit să moștenească binecuvântarea, nu a fost luat în seamă, căci, deși cu lacrimi a căutat, n-a mai avut cum să schimbe hotărârea.
18. Căci voi nu v-ați apropiat nici de muntele ce putea fi pipăit, nici de focul care ardea cu flacăra, nici de nor, nici de beznă, nici de vijelie,
19. Nici de glasul trâmbiței, nici de răsunetul cuvintelor despre care cei ce îl auzeau s-au rugat să nu li se mai grăiască,
20. Deoarece nu puteau să sufere porunca: "Chiar dacă și fiară de s-ar atinge de munte, să fie ucisă cu pietre, sau să fie străpunsă cu săgeata",
21. Și atât de înfricoșătoare era arătarea, încât Moise a zis: "Sunt înspăimântat și mă cutremur!".
22. Ci v-ați apropiat de muntele Sion și de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul cel ceresc și de zeci de mii de îngeri, în adunare sărbătorească,
23. Și de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, și de duhurile dreptilor celor desăvârșiți,
24. Și de Iisus, Mijlocitorul noului testament, și de sângele stropirii care grăiește mai bine decât al lui Abel.
25. Luați seama să nu vă lepădați de Cel care vorbește. Căci dacă aceia n-au scăpat de pedeapsă, nevoind să asculte pe cel ce le grăia pe pământ, cu atât mai mult noi - îndepărtându-ne de Cel ce ne grăiește din ceruri -
26. Al Cărui glas, odinioară, a zguduit pământul, iar acum, vorbind, a făgăduit: "Încă o dată voi clătina nu numai pământul, ci și cerul".
27. Iar prin aceea că zice: "Încă o dată" arată schimbarea celor clătinate, ca a unor lucruri făcute, ca să rămână cele neclintite.
28. De aceea, fiindcă primim o împărăție neclintită, să fim mulțumitori, și așa să-I aducem lui Dumnezeu închinare plăcută, cu evlavie și cu sfială.
29. Căci "Dumnezeul nostru este și foc mistuitor".

CAPITOLUL 13

Îndemn la viață creștinească și la credință curată.

1. Rămâneți întru dragostea frățească.
2. Primirea de oaspeți să n-o uitați căci prin aceasta unii, fără ca să știe, au primit în gazdă, îngeri.
3. Aduceți-vă aminte de cei închiși, ca și cum ați fi închiși cu ei; aduceți-vă aminte de cei ce îndură rele, întrucât și voi sunteți în trup.
4. Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu.
5. Feriți-vă de iubirea de argint și îndestulați-vă cu cele ce aveți, căci însuși Dumnezeu a zis: "Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi".
6. Pentru aceea, având bună îndrăzneală, să zicem: "Domnul este într-ajutorul meu; nu mă voi teme! Ce-mi va face mie omul?".
7. Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința.
8. Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este același.
9. Nu vă lăsați furați de învățăturile străine cele de multe feluri; căci bine este să vă întăriți prin har inima voastră, nu cu mâncăruri, de la care n-au avut nici un folos cei ce au umblat cu ele.
10. Avem altar, de la care nu au dreptul să mănânce cei ce slujesc cortului.
11. Într-adevăr, trupurile dobitoacelor - al căror sânge e adus de arhiereu, pentru împăcare, în Sfânta Sfintelor - sunt arse afară din tabără.
12. Pentru aceea și Iisus, ca să sfințească poporul cu sângele Său, a pătimit în afara porții.
13. Deci dar să ieșim la El, afară din tabără, luând asupra noastră ocară Lui.
14. Căci nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie.
15. Așadar, prin El să aducem pururea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care preaslăvesc numele Lui.
16. Iar facerea de bine și întrajutorarea nu le dați uitării; căci astfel de jertfe sunt bine plăcute lui Dumnezeu.
17. Ascultați pe mai-marii voștri și vă supuneți lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie și nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.
18. Rugați-vă pentru noi; căci suntem încredințați că avem un cuget bun, dorind ca întru toate cu cinste să trăim.
19. Și mai mult vă rog să faceți aceasta, ca să vă fiu dat înapoi mai curând.
20. Iar Dumnezeul păcii, Cel ce, prin sângele unui testament veșnic, a sculat din morți pe Păstorul cel mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus,
21. Să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ceea ce este bine plăcut în fața Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin!
22. Și vă rog, fraților, să îngăduiți acest cuvânt de îndemn, căci vi l-am scris pe scurt.
23. Să știți că fratele Timotei este slobod. Dacă vine mai degrabă, vă voi vedea împreună cu el.
24. Îmbrățișați pe toți mai-marii voștri și pe toți sfinții. Vă îmbrățișează cei din Italia.
25. Harul fie cu voi cu toți! Amin.

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IACOV

CAPITOLUL 1

Ispitele sunt folositoare. Avuțiile trec degrabă. Ascultarea și împlinirea Legii. Limba trebuie ținută în frâu.

1. Iacov, robul lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Hristos, celor douăsprezece seminții, care sunt în împrăștiere, salutare.
2. Mare bucurie să socotiți, frații mei, când cădeți în felurite ispite,
3. Știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea;
4. Iar răbdarea să-și aibă lucrul ei desăvârșit, ca să fiți desăvârșiți și întregi, nelipsiți fiind de nimic.
5. Și de este cineva din voi lipsit de înțelepciune, să o ceară de la Dumnezeu, Cel ce dă tuturor fără deosebire și fără înfruntare; și i se va da.
6. Să ceară însă cu credință, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoiește este asemenea valului mării, mișcat de vânt și aruncat înapoi și încolo.
7. Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu.
8. Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale.
9. Iar fratele cel smerit să se laude întru înălțimea sa,
10. Și cel bogat întru smerenia sa, pentru că va trece ca floarea ierbii.
11. Căci a răsărit soarele arzător și a uscat iarba și floarea ei a căzut și frumusețea feței ei a pierit; tot așa se va vesteji și bogatul în alergăturile sale.
12. Fericit este bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se va lua cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce Îl iubesc pe El.
13. Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit, pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele și El însuși nu ispitește pe nimeni.
14. Ci fiecare este ispitit când este tras și momit de însăși pofta sa.
15. Apoi pofta, zămislind, naște păcat, iar păcatul, odată săvârșit, aduce moarte.
16. Nu vă înșelați, frații mei prea iubiți:
17. Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor, la Care nu este schimbare sau umbră de mutare.
18. După voia Sa ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim începătură fapturilor Lui.
19. Să știți, iubiții mei frați: orice om să fie grabnic la ascultare, zăbavnic la vorbire, zăbavnic la mânie.
20. Căci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.
21. Pentru aceea, lepădând toată spurcăciunea și prisosința răutății, primiți cu blândețe cuvântul sădit în voi, care poate să mântuiască sufletele voastre.
22. Dar faceți-vă împlinatori ai cuvântului, nu numai ascultători ai lui, amăgindu-vă pe voi înșivă.
23. Căci dacă cineva este ascultător al cuvântului, iar nu și împlinitor, el seamănă cu omul care

privește în oglindă fața firii sale;

24. S-a privit pe sine și s-a dus și îndată a uitat ce fel era.

25. Cine s-a uitat, însă, de aproape în legea cea desăvârșită a libertății și a stăruit în ea, făcându-se nu ascultător care uită, ci împlinitor al lucrului, acela fericit va fi în lucrarea sa.

26. Dacă cineva socotește că e cucernic, dar nu își ține limba în frâu, ci își amăgește inima, cucernicia acestuia este zadarnică.

27. Cucernicia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl, aceasta este: să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim pe noi fără de pată din partea lumii.

CAPITOLUL 2

Credința fără de fapte, moartă este.

1. Frații mei, nu căutând la fața omului să aveți credința în Domnul nostru Iisus Hristos, Domnul slavei.

2. Căci, dacă va intra în adunarea voastră un om cu inele de aur în degete, în haină strălucită, și va intra și un sărac, în haină murdară,

3. Iar voi puneți ochii pe cel care poartă haină strălucită și-i ziceți: Tu șezi bine aici, pe când săracului îi ziceți: Tu stai acolo, în picioare, sau: Șezi jos, la picioarele mele,

4. N-ați făcut voi, oare, în gândul vostru, deosebire între unul și altul și nu v-ați făcut judecători cu socoteli viclene?

5. Ascultați, iubiții mei frați: Au nu Dumnezeu i-a ales pe cei ce sunt săraci în ochii lumii, dar bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o El celor ce Îl iubesc?

6. Iar voi ați necinstit pe cel sărac! Oare nu bogații vă asupresc pe voi și nu ei vă târăsc la judecăți?

7. Nu sunt ei cei ce hulesc numele cel bun întru care ați fost chemați?

8. Dacă, într-adevăr, împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți", bine faceți;

9. Iar de căutați la fața omului, faceți păcat și legea vă osândește ca pe niște călcători de lege.

10. Pentru că cine va păzi toată legea, dar va greși într-o singură poruncă, s-a făcut vinovat față de toate poruncile.

11. Căci Cel ce a zis: "Să nu săvârșești adulter", a zis și: "Să nu ucizi". Și dacă nu săvârșești adulter, dar ucizi, te-ai făcut călcător de lege.

12. Așa să grați și așa să lucrați, ca unii care veți fi judecați prin legea libertății.

13. Căci judecata este fără milă pentru cel care n-a făcut milă. Și mila biruiește în fața judecății.

14. Ce folos, frații mei, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuiască?

15. Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele,

16. Și cineva dintre voi le-ar zice: Mergeți în pace! Încălziți-vă și vă săturați, dar nu le dați cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul?

17. Așa și cu credința: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăși.

18. Dar va zice cineva: Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea.

19. Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; dar și demonii cred și se cutremură.

20. Vrei însă să înțelegi, omule nesocotit, că credința fără de fapte moartă este?

21. Avraam, părintele nostru, au nu din fapte s-a îndreptat, când a pus pe Isaac, fiul său, pe jertfelnic?

22. Vezi că, credința lucra împreună cu faptele lui și din fapte credința s-a desăvârșit?

23. Și s-a împlinit Scriptura care zice: "Și a crezut Avraam lui Dumnezeu și i s-a socotit lui ca dreptate" și "a fost numit prieten al lui Dumnezeu".

24. Vedeți dar că din fapte este îndreptat omul, iar nu numai din credință.

25. La fel și Rahav, desfrânata, au nu din fapte s-a îndreptat când a primit pe cei trimiși și i-a scos afară, pe altă cale?

26. Căci precum trupul fără suflet mort este, astfel și credința fără de fapte, moartă este.

CAPITOLUL 3

Înfrânarea limbii. Adevărata înțelepciune.

1. Nu vă faceți voi mulți învățători, frații mei, știind că (noi, învățătorii) mai mare osândă vom lua.
2. Pentru că toți greșim în multe chipuri; dacă nu greșește cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare să înfrâneze și tot trupul.
3. Dar, dacă noi punem în gura cailor frâul, ca să ni-i supunem, ducem după noi și trupul lor întreg.
4. Iată și corăbiile, deși sunt atât de mari și împinse de vânturi aprige, sunt totuși purtate de o cârmă foarte mică încotro hotărăște vrerea cârmaciului.
5. Așa și limba: mic mădular este, dar cu mari lucruri se fălește! Iată puțin foc și cât codru aprinde!
6. Foc este și limba, lume a fărădelegii! Limba își are locul ei între mădulele noastre, dar spurcă tot trupul și aruncă în foc drumul vieții, după ce aprinsă a fost ea de flăcările gheenei.
7. Pentru că orice fel de fiare și de păsări, de târătoare și de vietăți din mare se domolește și s-a domolit de firea omenească,
8. Dar limba, nimeni dintre oameni nu poate s-o domolească! Ea este un rău fără astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte.
9. Cu ea binecuvântăm pe Dumnezeu și Tatăl, și cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.
10. Din aceeași gură ies binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie, frații mei, să fie acestea așa.
11. Oare izvorul aruncă din aceeași vână, și apa dulce și pe cea amară?
12. Nu cumva poate smochinul, fraților, să facă mășline, sau vița de vie să facă smochine? Tot așa, izvorul sărat nu poate să dea apă dulce.
13. Cine este, între voi, înțelept și priceput? Să arate, din buna-i purtare, faptele lui, în blândețea înțelepciunii.
14. Iar dacă aveți râvnire amară și zavistie, în inimile voastre, nu vă lăudați, nici nu mințiți împotriva adevărului.
15. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, trupească, demonică.
16. Deci, unde este pizmă și zavistie, acolo este neorânduială și orice lucru rău.
17. Iar înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi pașnică, îngăduitoare, ascultătoare, plină de milă și de roade bune, neîndoielnică și nefățarnică.
18. Și roada dreptății se seamănă întru pace de cei ce lucrează pacea.

CAPITOLUL 4

Să fugim de plăcerile deșarte. Împotriva bârfitorilor și a celor îngâmfați.

1. De unde vin războaiele și de unde certurile dintre voi? Oare, nu de aici: din poftele voastre care se luptă în mădulele voastre?
2. Pofțiți și nu aveți; ucideți și pizmuiți și nu puteți dobândi ce doriți; vă sfătuiți și vă războiți, și nu aveți, pentru că nu cereți.
3. Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri.
4. Preadesfrânaților! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu.
5. Sau vi se pare că Scriptura grăiește în deșert? Duhul, care sălășluiește în noi, ne pofteste spre zavistie?
6. Nu, ci dă mai mare har. Pentru aceea, zice: "Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har".

7. Supuneți-vă deci lui Dumnezeu. Stați împotriva diavolului și el va fugi de la voi.
8. Apropiați-vă de Dumnezeu și Se va apropia și El de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor, și sfințiți-vă inimile, voi cei îndoielnici.
9. Pătrundeți-vă de durere. Întristați-vă și vă jeliți. Râsul întoarce-se în plâns și bucuria voastră în întristare.
10. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.
11. Nu vă grăiți de rău unul pe altul, fraților. Cel ce grăiește de rău pe frate, ori judecă pe fratele său, grăiește de rău legea și judecă legea; iar dacă judeci legea nu ești împlinitor al legii, ci judecător.
12. Unul este Dătătorul legii și Judecătorul: Cel ce poate să mântuiască și să piardă. Iar tu cine ești, care judeci pe aproapele?
13. Veniți acum cei care ziceți: Astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate, vom sta acolo un an și vom face negoț și vom câștiga,
14. Voi, care nu știți ce se va întâmpla mâine, că ce este viața voastră? Abur sunteți, care se arată o clipă, apoi pierе.
15. În loc ca voi să ziceți: Dacă Domnul voiește, vom trăi și vom face aceasta sau aceea.
16. Și acum vă lăudați în trufia voastră. Orice laudă de acest fel este rea.
17. Drept aceea, cine știe să facă ce e bine și nu face păcat are.

CAPITOLUL 5

Sfaturi către cei avuți. Răbdarea, jurământul, îngrijirea bolnavilor. Puterea rugăciunilor. Despre cei căzuți.

1. Veniți acum, voi bogaților, plângeți și vă tânguiți de necazurile care vor să vină asupra voastră.
2. Bogația voastră a putrezit și hainele voastre le-au mâncat moliile.
3. Aurul vostru și argintul au ruginit și rugina lor va fi mărturie asupra voastră și ca focul va mistui trupurile voastre; ați strâns comori în vremea din urmă.
4. Dar, iată, plata lucrătorilor care au secerat ținuturile voastre, pe care voi ați oprit-o, strigă; și strigătele secerătorilor au intrat în urechile Domnului Sabaot.
5. V-ați desfătat pe pământ și v-ați dezmiardat; hrănit-ați inimile voastre în ziua înjunghierii.
6. Osândit-ați, omorât-ați pe cel drept; el nu vi se împotrivesc.
7. Drept aceea, fiți îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, plugarul așteaptă roada cea scumpă a pământului, îndelung răbdând, până ce primește ploaia timpurie și târzie.
8. Fiți, dar, și voi îndelung-răbdători, întăriți inimile voastre, căci venirea Domnului s-a apropiat.
9. Nu vă plângeți, fraților, unul împotriva celuilalt, ca să nu fiți judecați; iată judecătorul stă înaintea ușilor.
10. Luați, fraților, pildă de suferință și de îndelungă răbdare pe proorocii care au grăit în numele Domnului.
11. Iată, noi fericim pe cei ce au răbdat: ați auzit de răbdarea lui Iov și ați văzut sfârșitul hărăzit lui de Domnul; că mult-milostiv este Domnul și îndurător.
12. Iar înainte de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pe cer, nici pe pământ, nici cu orice alt jurământ, ci să vă fie vouă ce este da, da, și ce este nu, nu, ca să nu cădeți sub judecată.
13. Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte psalmi.
14. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului.
15. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui.
16. Mărturisiți-vă deci unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului.
17. Ilie era om, cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă și nu a plouat

trei ani și șase luni.

18. Și iarăși s-a rugat și cerul a dat ploaie și pământul a odrăslit roada sa.

19. Frații mei, dacă vreunul va rătăci de la adevăr și-l va întoarce cineva,

20. Să știe că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui își va mântui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate.

ÎNTÂIA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PETRU

CAPITOLUL 1

Hristos este mântuirea și nădejdea noastră. Durerile de azi lămuresc credința. Mântuirea aceasta a fost vestită de prooroci. Îndemnuri la viață sfântă.

1. Petru, apostol al lui Iisus Hristos, către cei ce trăiesc împrăștiați printre străini, în Pont, în Galatia, în Capadocia, în Asia și în Bitinia,
2. Aleși după cea mai dinainte știință a lui Dumnezeu-Tatăl, și prin sfințirea de către Duhul, spre ascultare și stropirea cu sângele lui Iisus Hristos: har vouă și pacea să se înmulțească!
3. Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou, spre nădejde vie,
4. Spre moștenire nestricăcioasă și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru voi,
5. Cei ce sunteți păziți cu puterea lui Dumnezeu, prin credință, spre mântuire, gata să se dea pe față în vremea de apoi.
6. Întru aceasta vă bucurați, măcar că acum ar trebui să fiți triști, încercați fiind de multe feluri de ispite pentru puțină vreme,
7. Pentru ca credința voastră încercată, mult mai de preț decât aurul cel pieritor, dar lămurit prin foc, să fie găsită spre laudă și spre slavă și spre cinste, la arătarea lui Iisus Hristos.
8. Pe El, fără să-L fi văzut, Îl iubiți; întru El, deși acum nu-L vedeți, voi credeți și vă bucurați cu bucurie negrăită și preamărită,
9. Dobândind răsplata credinței voastre, mântuirea sufletelor.
10. Această mântuire au căutat-o cu stăruință și au cercetat-o cu de-amănuntul proorocii, care au proorocit despre harul ce avea să vină la voi.
11. Cercetând în care și în ce fel de vreme le arăta Duhul lui Hristos, Care era întru ei, când le mărturisea de mai înainte despre patimile lui Hristos și despre mărirea cele de după ele,
12. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi slujeau ei aceste lucruri, care acum vi s-au vestit prin cei ce, întru Duhul Sfânt trimis din cer, v-au propovăduit Evanghelia, spre care și îngerii doresc să privească.
13. Pentru aceea, încingând mijloacele cugetului vostru, trezindu-vă, nădăjduiți desăvârșit în harul care vi se va da vouă, la arătarea lui Iisus Hristos.
14. Ca fii ascultători, nu vă potriviți poftelor de mai înainte, din vremea neștiinței voastre,
15. Ci, după Sfântul Care v-a chemat pe voi, fiți și voi înșivă sfinți în toată petrecerea vieții.
16. Că scris este: "Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt".
17. Și dacă chemați Tată pe Cel ce judecă cu nepărtinire, după lucrul fiecăruia, petreceți în frică zilele vremelnice voastre,
18. Știind că nu cu lucruri stricăcioase, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din viața voastră deșartă, lăsată de la părinți,
19. Ci cu scumpul sânge al lui Hristos, ca al unui miel nevinovat și neprihănit,
20. Care a fost cunoscut mai dinainte de întemeierea lumii, dar Care S-a arătat, în anii cei mai de pe

urmă, pentru voi,

21. Cei ce prin El ați crezut în Dumnezeu, Care L-a înviat pe El din morți, și I-a dat Lui slavă, ca să vă fie credința și nădejdea voastră în Dumnezeu.
22. Curățindu-vă sufletele prin ascultarea de adevăr, spre nefățarnică iubire de frați, iubiți-vă unul pe altul, din toată inima, cu toată stăruința,
23. Fiind născuți din nou nu din sămânță stricăcioasă, ci din nestricăcioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu cel viu și care rămâne în veac.
24. Pentru că tot trupul este ca iarba și toată slava lui ca floarea ierbii: uscatu-s-a iarba și floarea a căzut,
25. Iar cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este cuvântul, care vi s-a binevestit.

CAPITOLUL 2

Hristos este piatra cea din capul unghiului.

1. Deci, lepădând toată răutatea și tot vicleșugul și fățarniciile și pizmele și toate cleветirile,
2. Ca niște prunci de curând născuți, să doriți laptele cel duhovnicesc și neprefăcut, ca prin el să creșteți spre mântuire,
3. De vreme ce ați gustat și ați văzut că bun este Domnul.
4. Apropiati-vă de El, piatra cea vie, de oameni într-adevăr neluată în seamă, dar la Dumnezeu aleasă și de preț;
5. Și voi înșivă, ca pietre vii, zidiți-vă drept casă duhovnicească, preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bine-plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos;
6. Pentru că scris este în Scriptură: "Iată, pun în Sion Piatra din capul unghiului, aleasă, de mare preț, și cel ce va crede în ea nu se va rușina".
7. Pentru voi, deci, care credeți, (Piatra) este cinstea; iar pentru cei ce nu cred, piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului,
8. Și piatră de poticnire și stâncă de sminteală, de care se poticnesc, fiindcă n-au dat ascultare cuvântului, spre care au și fost puși.
9. Iar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce v-a chemat din întuneric, la lumina Sa cea minunată,
10. Voi care odinioară nu erați popor, iar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi care odinioară n-aveați parte de milă, iar acum sunteți miluiți.
11. Iubiților, vă îndemn ca pe niște străini ce sunteți și călători aici pe pământ, să vă feriți de poftele cele trupesti care se războiesc împotriva sufletului.
12. Purtați-vă cu cinste între neamuri, ca în ceea ce ei acum vă bârfesc ca pe niște făcători de rele, privind ei mai de aproape faptele voastre cele bune, să preamărească pe Dumnezeu, în ziua când îi va cerceta.
13. Supuneți-vă, pentru Domnul, oricărei orânduiri omenești, fie împăratului, ca înalt stăpânitor,
14. Fie dregătorilor, ca unora ce sunt trimiși de el, spre pedepsirea făcătorilor de rele și spre lauda făcătorilor de bine;
15. Căci așa este voia lui Dumnezeu, ca voi, prin faptele voastre cele bune, să închideți gura oamenilor fără minte și fără cunoștință.
16. Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca robi ai lui Dumnezeu.
17. Dați tuturor cinste, iubiți frăția, temeți-vă de Dumnezeu, cinstiți pe împărat.
18. Slugilor, supuneți-vă stăpânilor voștri, cu toată frica, nu numai celor buni și blânzi, ci și celor urâcioși.
19. Căci aceasta este plăcut lui Dumnezeu, să sufere cineva întristări, pe nedrept, cu gândul la El.
20. Căci, ce laudă este dacă, pentru greșeală, primiți bătaie într-o răbdare? Iar dacă, pentru binele

făcut, veți pătimi și veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu.

21. Căci spre aceasta ați fost chemați, că și Hristos a pătimuit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să pășiți pe urmele Lui,

22. Care n-a săvârșit nici un păcat, nici s-a aflat vicleșug în gura Lui,

23. Și Care, ocărât fiind, nu răspundea cu ocară; suferind, nu amenința, ci Se lăsa în știrea Celui ce judecă cu dreptate.

24. El a purtat păcatele noastre, în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcate, să viețuim dreptății: cu a Căruia rană v-ați vindecat.

25. Căci erați ca niște oi rătăcite, dar v-ați întors acum la Păstorul și la Păzitorul sufletelor voastre.

CAPITOLUL 3

Îndemnuri către soți. Îndemnuri tuturor spre dragoste și blândețe. Suferința Domnului și pogorârea Lui în iad. Puterea Botezului.

1. Asemenea și voi, femeilor, supuneți-vă bărbaților voștri, așa încât, chiar dacă sunt unii care nu se pleacă cuvântului, să fie câștigați, fără propovăduire, prin purtarea femeilor lor,

2. Văzând de aproape viața voastră curată și plină de sfială.

3. Podoaba voastră să nu fie cea din afară: împletirea părului, podoabele de aur și îmbrăcarea hainelor scumpe,

4. Ci să fie omul cel tainic al inimii, întru nestricăcioasa podoabă a duhului blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

5. Că așa se împodobeau, odinioară, și sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, supunându-se bărbaților lor,

6. Precum Sarra asculta de Avraam și-l numea pe el domn, ale cărei fiice sunteți, dacă faceți ce e bine și nu vă temeți de nimic.

7. Voi, bărbaților, de asemenea, trăiți înțelepțește cu femeile voastre, ca fiind făpturi mai slabe, și faceți-le parte de cinste, ca unora care, împreună cu voi, sunt moștenitoare ale harului vieții, așa încât rugăciunile voastre să nu fie împiedicate.

8. În sfârșit, fiți toți într-un gând, împreună-pătimitori, iubitori de frați, milostivi, smeriți.

9. Nu răsplătiți răul cu rău sau ocară cu ocară, ci, dimpotrivă, binecuvântați, căci spre aceasta ați fost chemați, ca să moșteniți binecuvântarea.

10. Cel ce voiește să iubească viața și să vadă zile bune să-și oprească limba de la rău și buzele sale să nu grăiască vicleșug;

11. Să se ferească de rău și să facă bine; să caute pacea și s-o urmeze;

12. Căci ochii Domnului sunt peste cei drepti și urechile Lui spre rugăciunile lor, iar fața Domnului este împotriva celor ce fac rele.

13. Și cine vă va face vouă rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?

14. Dar de veți și pătimi pentru dreptate, fericiți veți fi. Iar de frica lor să nu vă temeți, nici să vă tulburați.

15. Ci pe Domnul, pe Hristos, să-L sfînțiți în inimile voastre și să fiți gata totdeauna să răspundeți oricui vă cere socoteală despre nădejdea voastră,

16. Dar cu blândețe și cu frică, având cuget curat, ca, tocmai în ceea ce sunteți clevețiți, să iasă de rușine cei ce grăiesc de rău purtarea voastră cea bună întru Hristos.

17. Căci e mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să pătimiți făcând cele bune, decât făcând cele rele.

18. Pentru că și Hristos a suferit odată moartea pentru păcatele noastre, El cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorât fiind cu trupul, dar viu făcut cu duhul,

19. Cu care S-a coborât și a propovăduit și duhurilor ținute în închisoare,

20. Care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu aștepta, în zilele

lui Noe, și se pregătea corabia în care puține suflete, adică opt, s-au mântuit prin apă.

21. Iar această mântuire prin apă închipuia botezul, care vă mântuiește astăzi și pe voi, nu ca ștergere a necurăției trupului, ci ca deschiderea cugetului bun către Dumnezeu, prin învierea lui Iisus Hristos,

22. Care, după ce S-a suit la cer, este de-a dreapta lui Dumnezeu, și se supun Lui îngerii și stăpâniiile și puterile.

CAPITOLUL 4

Îndemnuri către credincioși să se lase de păcat, să aibă mereu pildă pe Domnul și să ia aminte la obștescul sfârșit care se apropie. Mângâieri în ziua prigoanelor.

1. Așadar, fiindcă Hristos a pățimit cu trupul, înarmați-vă și voi cu gândul acesta: că cine a suferit cu trupul a isprăvit cu păcatul,

2. Ca să nu mai trăiască timpul ce mai are de trăit în trup după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

3. Destul este că, în vremurile trecute, ați făcut cu desăvârșire voia neamurilor, umblând în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete fără măsură, în petreceri cu vin mult și în neiertate slujiri idolești.

4. De aceea ei se miră că voi nu mai alergați cu ei în aceeași revărsare a desfrăului și vă hulesc.

5. Ei își vor da seama înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții.

6. Că spre aceasta s-a binevestit morților, ca să fie judecați ca oameni, după trup, dar să vieze, după Dumnezeu cu duhul.

7. Iar sfârșitul tuturor s-a apropiat; fiți dar cu mintea întreagă și privegheați în rugăciuni.

8. Dar mai presus de toate, țineți din răspuseri la dragostea dintre voi, pentru că dragostea acoperă mulțime de păcate.

9. Fiți, între voi, iubitori de străini, fără cârtire.

10. După darul pe care l-a primit fiecare, slujiți unii altora, ca niște buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu.

11. Dacă vorbește cineva, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, slujba lui să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca întru toate Dumnezeu să se slăvească prin Iisus Hristos, Căruia Îi este slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

12. Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi spre ispitire, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva străin,

13. Ci, întrucât sunteți părtași la suferințele lui Hristos, bucurați-vă, pentru ca și la arătarea slavei Lui să vă bucurați cu bucurie mare.

14. De sunteți ocărăți pentru numele lui Hristos, fericiți sunteți, căci Duhul slavei și al lui Dumnezeu Se odihnește peste voi; de către unii El se hulește, iar de voi se preaslăvește.

15. Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, sau fur, sau făcător de rele, sau ca un râvnitor de lucruri străine.

16. Iar de suferă ca creștin, să nu se rușineze, ci să preamărească pe Dumnezeu, pentru numele acesta.

17. Căci vremea este ca să înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu; și dacă începe întâi de la noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?

18. Și dacă dreptul abia se mântuiește, ce va fi cu cel necredincios și păcătos?

19. Pentru aceea, și cei ce suferă, după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze Lui, credinciosului Ziditor, sufletele lor, săvârșind fapte bune.

CAPITOLUL 5

Datoriile preoților și ale credincioșilor. Îndemnuri la umilință și la priveghere. Urări de bine și închinăciune.

1. Pe preoții cei dintre voi îi rog ca unul ce sunt împreună-preot și martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei celei ce va să se descopere:
2. Păstoriți turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, cercetând-o, nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câștig urât, ci din dragoste;
3. Nu ca și cum ați fi stăpâni peste Biserici, ci pilde făcându-vă turmei.
4. Iar când Se va arăta Mai-marele păstorilor, veți lua cununa cea neveștejită a măririi.
5. Tot așa și voi, fiilor duhovnicești, supuneți-vă preoților; și toți, unii față de alții, îmbrăcați-vă întru smerenie, pentru că Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har.
6. Deci, smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca El să vă înalțe la timpul cuvenit.
7. Lăsați-I Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi.
8. Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită,
9. Căruia stați împotrivă, tari în credință, știind că aceleași suferințe îndură și frații voștri în lume.
10. Iar Dumnezeul a tot harul, Care v-a chemat la slava Sa cea veșnică, întru Hristos Iisus, El însuși, după ce veți suferi puțină vreme, vă va duce la desăvârșire, vă va întări, vă va împuternici, vă va face neclintii.
11. A Lui fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin!
12. V-am scris aceste puține lucruri, prin Silvan, pe care îl socotesc frate credincios, ca să vă îndemn și să vă mărturisesc că adevăratul har al lui Dumnezeu este acesta, în care stați.
13. Biserica cea aleasă din Babilon și Marcu, fiul meu, vă îmbrățișează.
14. Îmbrățișați-vă unul pe altul cu sărutarea dragostei. Pace vouă tuturor, celor întru Hristos Iisus. Amin.

A DOUA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PETRU

CAPITOLUL 1

Scara virtuților creștine. Petru, cel ce a văzut Schimbarea la Față, își vestește sfârșitul. Cuvântul proorocesc.

1. Simon Petru, slujitor și apostol al lui Iisus Hristos, celor ce prin dreptatea Dumnezeului nostru și a Mântuitorului Iisus Hristos au dobândit o credință de același preț cu a noastră:
2. Har vouă și pacea să se înmulțească, întru cunoștința lui Dumnezeu și a lui Iisus, Domnul nostru.
3. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit toate cele ce sunt spre viață și spre bună cucernicie, făcându-ne să cunoaștem pe Cel ce ne-a chemat prin slava Sa și prin puterea Sa,
4. Prin care El ne-a hărăzit mari și prețioase făgăduințe, ca prin ele să vă faceți părtași dumnezeieștii firi, scăpând de stricăciunea poftelor celei din lume.
5. Pentru aceasta, puneți și din partea voastră toată sânguința și adăugați la credința voastră: fapta bună, iar la fapta bună: cunoștința,
6. La cunoștință: înfrânarea; la înfrânare: răbdarea; la răbdare: evlavia;
7. La evlavie: iubirea frățească, iar la iubirea frățească: dragostea.
8. Căci dacă aceste lucruri sunt în voi și tot sporesc, ele nu vă vor lăsa nici trândavi, nici fără roade în cunoașterea Domnului nostru Iisus Hristos.
9. Iar cel ce nu are acestea este slab văzător și orb și a uitat de curățirea păcatelor lui de demult.
10. Pentru aceea, fraților, siliți-vă cu atât mai vârtos să faceți temeinică chemarea și alegerea voastră, căci, făcând acestea, nu veți greși niciodată.
11. Că așa vi se va da cu bogăție intrarea în veșnica împărăție a Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos.
12. Drept aceea, vă voi aminti pururea de acestea, cu toate că le știți și sunteți întăriți întru adevărul în care stați.
13. Socotesc, dar, că este drept, câtă vreme sunt în acest cort, să vă țin treji, prin aducerea aminte,
14. Fiindcă știu că degrabă voi lepăda cortul acesta, precum mi-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos.
15. Dar mă voi sili ca, și după plecarea mea, să vă amintiți neconținut de acestea,
16. Pentru că noi v-am adus la cunoștință puterea Domnului nostru Iisus Hristos și venirea Lui, nu luându-ne după basme meșteșugite, ci fiindcă am văzut slava Lui cu ochii noștri.
17. Căci El a primit de la Dumnezeu-Tatăl cinste și slavă atunci când, din înălțimea slavei, un glas ca acesta a venit către El: "Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit".
18. Și acest glas noi l-am auzit, pogorându-se din cer, pe când eram cu Domnul în muntele cel sfânt.
19. Și avem cuvântul proorocesc mai întărit, la care bine faceți luând aminte, ca la o făclie ce strălucește în loc întunecos, până când va străluci ziua și Luceafărul va răsări în inimile voastre,
20. Aceasta știind mai dinainte că nici o proorocie a Scripturii nu se tâlcuiește după socotința fiecăruia;
21. Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, purtați fiind de Duhul Sfânt.

CAPITOLUL 2

Venirea învățătorilor mincinoși. Pilde de pedepse ce așteaptă pe desfrânați și pe amăgitori. Păcatul celor ce se leapădă de credință.

1. Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, își vor aduce lor grabnică pieire;
2. Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită;
3. Și din poftă de avere și cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează.
4. Căci dacă Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci, legându-i cu legăturile întunericului în iad, i-a dat să fie păziți spre judecată,
5. Și n-a cruțat lumea veche, ci a păstrat numai pe Noe, ca al optulea propovăduitor al dreptății, când a adus potopul peste cei fără de credință,
6. Și cetățile Sodomei și Gomorei, osândindu-le la nimicire, le-a prefăcut în cenușă, dându-le ca o pildă nelegiuiților din viitor;
7. Iar pe dreptul Lot, chinuit de petrecerea în desfrânare a celor nelegiuiți, l-a izbăvit,
8. Pentru că dreptul acesta, locuind între ei, prin ce vedea și auzea, zi de zi, chinuia sufletul său cel drept, din pricina faptelor lor nelegiuite.
9. Domnul poate să scape din ispite pe cei credincioși, iar pe cei nedrești să-i păstreze, ca să fie pedepsiți în ziua judecății,
10. Și mai vârtos pe cei ce umblă după îmboldirile cărnii, în pofte spurcate și disprețuiesc domnia cerească. Îndrăzneți, îngâmfați, ei nu se cutremură să hulească măririle (din cer),
11. Pe când îngerii, deși sunt mai mari în tărie și în putere, nu aduc în fața Domnului judecată defăimătoare împotriva lor.
12. Aceștia însă, ca niște dobitoace fără minte, din fire făcute să fie prinse și nimicite, hulind cele ce nu cunosc vor pieri în stricăciunea lor;
13. Ei înșiși fiind nedrești își vor lua plata nedreptății, socotind o plăcere desfătarea de fiecare zi; ei sunt pete și ocară, făcându-și plăcere, în rătăcirile lor, să ospăteze cu voi la mesele voastre;
14. Având ochii plini de pofta desfrânării și fiind nesățioși de păcat, ei amăgesc sufletele cele nestatornice; inima lor e deprinsă la lăcomie și sunt fiii blestemului.
15. Părăsind calea cea dreaptă, au rătăcit și au apucat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata nedreptății,
16. Dar a primit muștrare pentru călcarea lui de lege; căci dobitocul fără grai, pe care era călare, grăind cu glas omenesc, a oprit nebunia proorocului.
17. Aceștia sunt izvoare fără de apă și nori purtați fără de furtună, cărora li se păstrează, în veac, întunericul cel de nepătruns,
18. Căci rostind vorbe trufașe și deșarte, ei momesc întru poftele trupului, cu desfrânări, pe cei care de abia au scăpat de cei ce viețuiesc în rătăcire.
19. Ei le făgăduiesc libertate, fiind ei înșiși robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te biruiește, aceea te și stăpânește.
20. Căci dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iarăși se încurcă în acestea, ei sunt învinși; li s-au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi.
21. Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, dată lor.
22. Cu ei s-a întâmplat adevărul din zicală: Câinele se întoarce la vărsătura lui și porcul scăldat la noroiul mocirlei lui.

CAPITOLUL 3

Arderea lumii și înnoirea ei. Venirea pe neașteptate a lui Hristos. Cerurile cele noi. Greutatea înțelegerii unor lucruri din epistolele Apostolului Pavel.

1. Iubiților, aceasta este acum a doua epistolă pe care v-o scriu. În ele caut să trezesc, în amintirea voastră, dreapta voastră judecată,
2. Ca să vă aduceți aminte de cuvintele cele mai înainte grăite de sfinții prooroci și de porunca Domnului și Mântuitorului, dată prin apostolii voștri.
3. Întâi, trebuie să știți că, în zilele cele de apoi, vor veni, cu batjocură, batjocoritori care vor umbla după poftele lor,
4. Și vor zice: Unde este făgăduința venirii Lui? Că de când au adormit părinții, toate așa rămân, ca de la începutul făpturii.
5. Căci ei în chip voit uită aceasta, că cerurile erau de demult și că pământul s-a închegat, la cuvântul Domnului, din apă și prin apă,
6. Și prin apă lumea de atunci a pierit înecată,
7. Iar cerurile de acum și pământul sunt ținute prin același cuvânt și păstrate pentru focul din ziua judecății și a pieirii oamenilor necredincioși.
8. Și aceasta una să nu vă rămână ascunsă, iubiților, că o singură zi, înaintea Domnului, este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi.
9. Domnul nu întârzie cu făgăduința Sa, după cum socotesc unii că e întârziere, ci îndelung rabdă pentru voi, nevrând să piară cineva, ci toți să vină la pocăință.
10. Iar ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiile, arzând, se vor desface, și pământul și lucrurile de pe el se vor mistui.
11. Deci dacă toate acestea se vor desființa, cât de mult vi se cuvine vouă să umblați întru viață sfântă și în cucernicie,
12. Așteptând și grăbind venirea zilei Domnului, din pricina căreia cerurile, luând foc, se vor nimici, iar stihiile, aprinse, se vor topi!
13. Dar noi așteptăm, potrivit făgăduințelor Lui, ceruri noi și pământ nou, în care locuiește dreptatea.
14. Pentru aceea, iubiților, așteptând acestea, sârguiți-vă să fiți aflați de El în pace, fără prihană și fără vină.
15. Și îndelunga-răbdare a Domnului nostru socotiți-o drept mântuire, precum v-a scris și iubitul nostru frate Pavel după înțelepciunea dată lui,
16. Cum vorbește despre acestea, în toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare.
17. Deci voi, iubiților, cunoscând acestea de mai înainte, păziți-vă, ca nu cumva, lăsându-vă târați de rătăcirea celor fără de lege, să cădeți din întărirea voastră,
18. Ci creșteți în har și în cunoașterea Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos. A Lui este slava, acum și în ziua veacului! Amin.

ÎNTÂIA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

CAPITOLUL 1

Mărturie despre Cuvântul vieții. Dumnezeu este lumină și cei care sunt ai Lui umblă în lumină. Sângele lui Hristos ne curățește de păcat.

1. Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul vieții,
2. - Și Viața s-a arătat și am văzut-o și mărturisim și vă vestim Viața de veci, care era la Tatăl și s-a arătat nouă -
3. Ce am văzut și am auzit, vă vestim și vouă, ca și voi să aveți împărtășire cu noi. Iar împărtășirea noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iisus Hristos.
4. Și acestea noi vi le scriem, ca bucuria noastră să fie deplină.
5. Și aceasta este vestirea pe care am auzit-o de la El și v-o vestim: că Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este întru El.
6. Dacă zicem că avem împărtășire cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu săvârșim adevărul.
7. Iar dacă umblăm întru lumină, precum El este în lumină, atunci avem împărtășire unul cu altul și sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curățește pe noi de orice păcat.
8. Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi.
9. Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea.
10. Dacă zicem că n-am păcătuît, Îl facem mincinos și cuvântul Lui nu este întru noi.

CAPITOLUL 2

Hristos este Mijlocitorul nostru către Tatăl și ispășirea noastră. Poruncă să ne iubim unii pe alții. Iubirea lumii. Antihriștii sunt mulți.

1. Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuțiți, și dacă va păcătui cineva, avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos cel drept.
2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru ale lumii întregi.
3. Și întru aceasta știm că L-am cunoscut, dacă păzim poruncile Lui.
4. Cel ce zice: L-am cunoscut, dar poruncile Lui nu le păzește, mincinos este și întru el adevărul nu se află.
5. Iar cine păzește cuvântul Lui, întru acela, cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu este desăvârșită. Prin aceasta, cunoaștem că suntem întru El.
6. Cine zice că petrece întru El dator este, precum Acela a umblat, și el așa să umble.
7. Iubiților, nu vă scriu poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care o aveți de la început; porunca cea veche este cuvântul pe care l-ați auzit.
8. Iarăși, vă scriu poruncă nouă, ceea ce adevărat întru El și întru voi, pentru că întunericul se duce și lumina cea adevărată începe să răsară.
9. Cine zice că este în lumină și pe fratele său îl urăște, acela este în întuneric până acum.
10. Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină și sminteală nu este în el.

11. Iar cel ce urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe încotro se duce, pentru că întunericul a orbit ochii lui.
12. Vă scriu vouă, copiilor, fiindcă iertate v-au fost păcatele pentru numele Lui.
13. Vă scriu vouă, părinților, pentru că ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu vouă, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel viclean. V-am scris, copiilor, pentru că ați cunoscut pe Tatăl.
14. V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Scris-am vouă, tinerilor, căci sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel viclean.
15. Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru el;
16. Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume.
17. Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.
18. Copii, este ceasul de pe urmă, și precum ați auzit că vine antihrist, iar acum mulți antihriști s-au arătat; de aici cunoaștem noi că este ceasul de pe urmă.
19. Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, căci de-ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri, de aceea au ieșit.
20. Iar voi, ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate.
21. V-am scris vouă, nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.
22. Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.
23. Oricine tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.
24. Deci, ceea ce ați auzit de la început, în voi să rămână; de va rămâne în voi ceea ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.
25. Și aceasta este făgăduința pe care El ne-a făgăduit-o: Viața veșnică.
26. Acestea v-am scris vouă despre cei ce vă amăgesc.
27. Cât despre voi, ungerea pe care ați luat-o de la El rămâne întru voi și n-aveți trebuință ca să vă învețe cineva, ci precum ungerea Lui vă învață despre toate, și adevărat este și nu este minciună, rămâneți întru El, așa cum v-a învățat.
28. Și acum, copii, rămâneți întru El, ca să avem îndrăzneală când Se va arăta și să nu ne rușinăm de El, la venirea Lui.
29. Dacă știți că este drept, cunoașteți că oricine face dreptate este născut din El.

CAPITOLUL 3

Fiii lui Dumnezeu sunt fericiți prin nădejdea lor în Tatăl; sunt curați de păcat, iubitori de frați, dar urâți de lume. Iubirea către aproapele și către Dumnezeu.

1. Vedeți ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu, și suntem. Pentru aceea lumea nu ne cunoaște, fiindcă nu L-a cunoscut nici pe El.
2. Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat până acum. Știm că dacă El Se va arăta, noi vom fi asemenea Lui, fiindcă Îl vom vedea cum este.
3. Și oricine și-a pus în El nădejdea, acesta se curățește pe sine, așa cum Acela curat este.
4. Oricine făptuiește păcatul săvârșește și nelegiuirea, și păcatul este nelegiuirea.
5. Și voi știți că El S-a arătat ca să ridice păcatele și păcat întru El nu este.
6. Oricine rămâne întru El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut nici nu L-a cunoscut.
7. Copii, nimeni să nu vă amăgească. Cel ce săvârșește dreptatea este drept, precum Acela drept este.
8. Cine săvârșește păcatul este de la diavolul, pentru că de la început diavolul păcătuiește. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului.

9. Oricine este născut din Dumnezeu nu săvârșește păcat, pentru că sămânța lui Dumnezeu rămâne în acesta; și nu poate să păcătuiască, fiindcă este născut din Dumnezeu.
10. Prin aceasta cunoaștem pe fiii lui Dumnezeu și pe fiii diavolului; oricine nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu iubește pe fratele său.
11. Pentru că aceasta este vestea pe care ați auzit-o de la început, ca să ne iubim unul pe altul,
12. Nu precum Cain, care era de la cel viclean și a ucis pe fratele său. Și pentru care pricină l-a ucis? Fiindcă faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte.
13. Nu vă mirați, fraților, dacă lumea vă urăște.
14. Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați; cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte.
15. Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică, dăinuitoare în El.
16. În aceasta am cunoscut iubirea: că El Și-a pus sufletul Său pentru noi, și noi datori suntem să ne punem sufletele pentru frați.
17. Iar cine are bogăția lumii acesteia și se uită la fratele său care este în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în acela dragostea lui Dumnezeu?
18. Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul.
19. În aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și în fața lui Dumnezeu vom afla odihnă inimii noastre,
20. Fiindcă, dacă ne osândește inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și știe toate.
21. Iubiților, dacă inima noastră nu ne osândește, avem îndrăznire către Dumnezeu.
22. Și orice cerem, primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui și cele plăcute înaintea Lui facem.
23. Și aceasta este porunca Lui, ca să credem întru numele lui Iisus Hristos, Fiul Său, și să ne iubim unul pe altul, precum ne-a dat poruncă.
24. Cel ce păzește poruncile Lui rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el; și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, din Duhul pe care ni l-a dat.

CAPITOLUL 4

Trebuie să ne ferim de duhurile amăgitoare. Iubirea lui Dumnezeu către noi cere iubirea noastră către frați.

1. Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.
2. În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu.
3. Și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este chiar în lume.
4. Voi, copii, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pe acei prooroci, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume.
5. Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume și lumea îi ascultă.
6. Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii.
7. Iubiților, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.
8. Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.
9. Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viață să avem.

10. În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.
11. Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi, și noi datorăm să ne iubim unul pe altul.
12. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, dar de ne iubim unul pe altul, Dumnezeu rămâne întru noi și dragostea Lui în noi este desăvârșită.
13. Din aceasta cunoaștem că rămânem în El și El întru noi, fiindcă ne-a dat din Duhul Său.
14. Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii.
15. Cine mărturisește că Iisus este fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne întru el și el în Dumnezeu.
16. Și noi am cunoscut și am crezut iubirea, pe care Dumnezeu o are către noi. Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el.
17. Întru aceasta a fost desăvârșită iubirea Lui față de noi, ca să avem îndrăznire în ziua judecății, fiindcă precum este Acela, așa suntem și noi, în lumea aceasta.
18. În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire.
19. Noi iubim pe Dumnezeu, fiindcă El ne-a iubit cel dintâi.
20. Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească.
21. Și această poruncă avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său.

CAPITOLUL 5

Prin credință și supunere iubim pe Dumnezeu. Trei mărturisesc despre Hristos și Acești trei Una sunt. Puterea rugăciunii.

1. Oricine crede că Iisus este Hristos, este născut din Dumnezeu, și oricine iubește pe Cel care a născut iubește și pe Cel ce S-a născut din El.
2. Întru aceasta cunoaștem că iubim pe fiii lui Dumnezeu, dacă iubim pe Dumnezeu și împlinim poruncile Lui.
3. Căci dragostea de Dumnezeu aceasta este: Să păzim poruncile Lui; și poruncile Lui nu sunt grele.
4. Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea, și aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră.
5. Cine este cel ce biruiește lumea dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?
6. Acesta este Cel care a venit prin apă și prin sânge: Iisus Hristos; nu numai prin apă, ci prin apă și prin sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește, că Duhul este adevărul.
7. Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh, și Acești trei Una sunt.
8. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul și apa și sângele, și acești trei mărturisesc la fel.
9. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare, că aceasta este mărturia lui Dumnezeu: că a mărturisit pentru Fiul Său.
10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are această mărturie în el însuși. Cine nu crede în Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n-a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu pentru Fiul Său.
11. Și aceasta este mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este în Fiul Său.
12. Cel ce are pe Fiul are viața; cel ce nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viața.
13. Acestea am scris vouă, care credeți în numele Fiului lui Dumnezeu, ca să știți că aveți viață veșnică.
14. Și aceasta este încrederea pe care o avem către El, că, dacă cerem ceva după voința Lui, El ne ascultă.
15. Și dacă știm că El ne ascultă ceea ce Îi cerem, știm că dobândim cererile pe care I le-am cerut.
16. Dacă vede cineva pe fratele său păcătuiind - păcat nu de moarte - să se roage, și Dumnezeu va da

viață aceluia frate, anume celor ce nu păcătuiesc de moarte. Este și păcat de moarte; nu zic să se roage pentru acela.

17. Orice nedreptate este păcat, dar este și păcat care nu e de moarte.

18. Știm că oricine e născut din Dumnezeu nu păcătuiește; ci cel ce s-a născut din Dumnezeu se păzește pe sine, și cel rău nu se atinge de el.

19. Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace sub puterea celui rău.

20. Știm iarăși că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat nouă pricepere, ca să cunoaștem pe Dumnezeul cel adevărat; și noi suntem în Dumnezeul cel adevărat, adică întru Fiul Său Iisus Hristos. Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața de veci.

21. Fiilor, păziți-vă de idoli.

A DOUA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

CAPITOLUL 1

Iubirea către Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Trebuie să fugim de amăgitori.

1. Preotul, către aleasa Doamnă și către fiii ei, pe care ei îi iubesc într-un adevăr și nu numai eu, ci și toți care au cunoscut adevărul,
2. Pentru adevărul care rămâne în noi și va fi cu noi în veac:
3. Har, milă, pace fie cu voi, de la Dumnezeu-Tatăl și de la Iisus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste.
4. M-am bucurat foarte, că am aflat pe unii din fiii tăi umblând într-un adevăr, precum am primit poruncă de la Tatăl.
5. Și acum te rog, Doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie poruncă nouă, ci pe aceea pe care noi o avem de la început, ca să ne iubim unii pe alții.
6. Și aceasta este iubirea, ca să umblăm după poruncile Lui; aceasta este porunca, precum ați auzit dintru început, ca să umblați într-o iubire.
7. Pentru că mulți amăgitori au ieșit în lume, care nu mărturisesc că Iisus Hristos a venit în trup; acesta este amăgitorul și antihristul.
8. Păziți-vă pe voi înșivă, ca să nu pierdeți ceea ce ați lucrat, ci să primiți plată deplină.
9. Oricine se abate și nu rămâne în învățătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu; cel ce rămâne în învățătura Lui, acela are și pe Tatăl și pe Fiul.
10. Dacă cineva vine la voi și nu aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: Bun venit!
11. Căci cel ce-i zice: Bun venit! se face părtaș la faptele lui cele rele.
12. Multe având a vă scrie, n-am voit să le scriu pe hârtie și cu cerneală, ci nădăjduiesc să vin la voi și să vorbesc gură către gură, ca bucuria noastră să fie deplină.
13. Te îmbrățișează fiii surorii tale celei alese.

A TREIA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

CAPITOLUL 1

Gaiu, cel primitor de oameni, e vrednic de laudă. Diotref și Dimitrie.

1. Preotul, către Gaiu cel iubit, pe care îl iubesc întru adevăr:
2. Iubitule, mă rog să ai spor în toate și să mergi bine cu sănătatea, precum bine mergi cu sufletul.
3. M-am bucurat mult când au venit frații și au mărturisit despre adevărul tău, așa cum umbli tu întru adevăr.
4. Mai mare bucurie decât aceasta nu am, ca să aud că fiii mei umblă întru adevăr.
5. Iubitule, cu credință faci oricâte faci pentru frați și aceasta pentru străini,
6. Care, în fața Bisericii, au dat mărturie despre dragostea ta. Bine vei face să-i ajuți în călătoria lor, după cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu.
7. Căci pentru numele lui Hristos au plecat la drum, fără să ia nimic de la neamuri.
8. Noi, deci, datori suntem să sprijinim pe unii ca aceștia, ca să fim împreună-lucrători pentru adevăr.
9. Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, care ține să fie cel dintâi între ei, nu ne primește.
10. Pentru aceea, când voi veni, îi voi pomeni de faptele pe care le face, defăimându-ne cu vorbe urâte; și nemulțumit fiind cu acestea, nici el nu primește pe frați, nici pe cei care voiesc să-i primească nu-i lasă, și-i dă afară din Biserică.
11. Iubitule, nu urma răul, ci binele. Cel ce face bine din Dumnezeu este; cel ce face rău n-a văzut pe Dumnezeu.
12. Lui Dimitrie datu-i-s-a mărturie de către toți și de către însuși adevărul; mărturie îi dăm și noi și știi că mărturia noastră este adevărată.
13. Multe lucruri aveam să-ți scriu; totuși, nu voiesc să ți le scriu cu cerneală și condei,
14. Ci nădăjduiesc să te văd în curând, și atunci vom grăi gură către gură.
15. Pace ție! Prietenii te îmbrățișează. Îmbrățișați pe prieteni, pe fiecare după numele lui.

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL IUDA

CAPITOLUL 1

Apostolul îndeamnă pe cititori să lupte pentru credința care s-a dat sfinților. Pilde de pedeapsă trimisă asupra celor răi: iudeii, îngerii, Sodoma și Gomora. Arhanghelul Mihail și satan. Cuvintele lui Enoh și ale apostolilor.

1. Iuda, rob al lui Iisus Hristos și frate al lui Iacov, celor ce sunt chemați, iubiți în Dumnezeu-Tatăl și păstrați pentru Iisus Hristos:
2. Milă vouă și pace și iubirea să se înmulțească!
3. Iubiților, punând toată râvna să vă scriu despre mântuirea cea de obște, simțit-am nevoie să vă scriu și să vă îndemn ca să luptați pentru credința dată sfinților, odată pentru totdeauna.
4. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni nelegiuți, care de mai înainte au fost rânduiți spre această osândă, schimbând ei harul Dumnezeului nostru în desfrânare, și care tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, pe Iisus Hristos.
5. Voiesc dar să vă aduc aminte vouă celor ce ați știut odată toate acestea că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din pământul Egiptului, a pierdut, după aceea, pe cei ce n-au crezut.
6. Iar pe îngerii care nu și-au păzit vrednicia, ci au părăsit locașul lor, i-a pus la păstrare sub întuneric, în lanțuri veșnice, spre judecata zilei celei mari.
7. Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor care, în același chip ca acestea, s-au dat la desfrânare și au umblat după trup străin, stau înainte ca pildă, suferind pedeapsa focului celui veșnic.
8. Asemenea deci și aceștia, visând, pângăresc trupul, leapădă stăpânirea și hulesc măririle (cerești).
9. Dar Mihail Arhanghelul, când se împotriva diavolului, certându-se cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă judecată de hulă, ci a zis: "Să te certe pe tine Domnul!"
10. Aceștia însă defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce, - ca dobitoacele necuvântătoare, - știu din fire, într-acestea își găsesc pieirea.
11. Vai lor! Că au umblat în calea lui Cain și, pentru plată, s-au dat cu totul în rătăcirea lui Balaam și au pierit ca în răzvrătirea lui Core.
12. Aceștia sunt ca niște pete de necurăție la mesele voastre obștești, ospătând fără sfială împreună cu voi, îmbuibându-se pe ei înșiși, nori fără apă, purtați de vânturi, pomi tomnatici fără roade, de două ori uscați și dezrădăcinați,
13. Valuri sălbatică ale mării, care își spumegă rușinea lor, stele rătăcitoare, cărora întunericul întunericului li se păstrează în veșnicie.
14. Dar și Enoh, al șaptelea de la Adam, a proorocit despre aceștia, zicând: Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Lui,
15. Ca să facă judecată împotriva tuturor și să mustre pe toți nelegiuții de toate faptele nelegiuirii lor, în care au făcut fărădelege, și de toate cuvintele de ocară pe care ei, păcătoși, netemători de Dumnezeu, le-au rostit împotriva Lui.
16. Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți cu starea lor, umblând după poftele lor și gura lor grăiește lucruri trufașe, deși, pentru folos, dau unor fețe mare cinste.
17. Voi, însă, iubiților, aduceți-vă aminte de cuvintele zise mai dinainte de către apostolii Domnului

nostru Iisus Hristos,

18. Că ei vă spuneau: În vremea de pe urmă vor fi batjocoritori, umblând potrivit cu poftele lor nelegiuite.

19. Aceştia sunt cei ce fac dezbinări, (oameni) fireşti, care nu au Duhul.

20. Dar voi, iubiţilor, zidiţi-vă pe voi înşivă, întru a voastră prea sfântă credinţă, rugându-vă în Duhul Sfânt.

21. Păziţi-vă întru dragostea lui Dumnezeu şi aşteptaţi mila Domnului nostru Iisus Hristos, spre viaţă veşnică.

22. Şi pe unii, şovăitori, muştraţi-i,

23. Pe alţii, smulgându-i din foc, mântuiţi-i; de alţii, însă, fie-vă milă cu frică, urând şi cămaşa spurcată de pe trupul lor.

24. Iar Celui ce poate să vă păzească pe voi de orice cădere şi să vă pună înaintea slavei Lui, neprihăniţi cu bucurie mare,

25. Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Iisus Hristos, Domnul nostru, slavă, preamărire, putere şi stăpânire, mai înainte de tot veacul şi acum şi întru toţi vecii. Amin!

APOCALIPSA SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL

CAPITOLUL 1

Ioan trimite urări de bine la șapte Biserici. În Patmos are cerească arătare. El vede pe Fiul Omului între șapte sfeșnice, având în mâna dreaptă șapte stele.

1. Descoperirea lui Iisus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi cele ce trebuie să se petreacă în curând, iar El, prin trimiterea îngerului Său, a destăinuit-o robului Său Ioan,
2. Care a mărturisit cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Iisus Hristos, câte a văzut.
3. Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele proorociei și păstrează cele scrise în aceasta! Căci vremea este aproape.
4. Ioan, celor șapte Biserici, care sunt în Asia: Har vouă și pace de la Cel ce este și Cel ce era și Cel ce vine și de la cele șapte duhuri, care sunt înaintea scaunului Lui,
5. Și de la Iisus Hristos, Martorul cel credincios, Cel întâi născut din morți, și Domnul împăraților pământului. Lui, Care ne iubește și ne-a dezlegat pe noi din păcatele noastre, prin sângele Său,
6. Și ne-a făcut pe noi împărăție, preoți ai lui Dumnezeu și Tatăl Său, Lui fie slava și puterea, în vecii vecilor. Amin!
7. Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea și-L vor vedea și cei ce L-au împuns și se vor jeli, din pricina Lui, toate semințiile pământului. Așa. Amin.
8. Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul.
9. Eu Ioan, fratele vostru și împreună cu voi părtaş la suferința și la împărăția și la răbdarea în Iisus, fost-a în insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus.
10. Am fost în duh în zi de duminică și am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiță,
11. Care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte și trimite celor șapte Biserici: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodiceea.
12. Și m-am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur.
13. Și în mijlocul sfeșnicelor pe Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare și încins pe sub sân cu un brâu de aur.
14. Capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna albă și ca zăpada, și ochii Lui, ca para focului.
15. Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe;
16. În mâna Lui cea dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, iar fața Lui era ca soarele, când strălucește în puterea lui.
17. Și când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca un mort. Și El a pus mâna dreaptă peste mine, zicând: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă,
18. Și Cel ce sunt viu. Am fost mort, și, iată, sunt viu, în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului.
19. Scrie, deci, cele ce ai văzut și cele ce sunt și cele ce au să fie după acestea.
20. Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în dreapta Mea, și a celor șapte sfeșnice de aur este: Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici, iar sfeșnicele cele șapte sunt șapte Biserici.

CAPITOLUL 2

Porunca dată lui Ioan de Domnul, ca să scrie îngerilor, adică episcopilor Bisericii din: Efes, Smirna, Pergam, Tiatira. Poruncile Domnului, lipsurile bisericilor.

1. Scrie îngerului Bisericii din Efes: Acestea zice Cel ce ține cele șapte stele în dreapta Sa, Cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:
2. Știu faptele tale și osteneala ta și răbdarea ta și cum că nu poți suferi pe cei răi și ai cercat pe cei ce se zic pe sine apostoli și nu sunt și i-ai aflat mincinoși;
3. Și stărui în răbdare și ai suferit pentru numele Meu și nu ai obosit.
4. Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea ta cea dintâi.
5. Drept aceea, adu-ți aminte de unde ai căzut și te pocăiește și fă faptele de mai înainte; iar de nu, vin la tine curând și voi mișca sfeșnicul tău din locul lui, dacă nu te vei pocăi.
6. Ai însă partea bună că urăști faptele nicolaïților, pe care le urăsc și Eu.
7. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.
8. Iar îngerului Bisericii din Smirna, scrie-i: Acestea zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel care a murit și a înviat:
9. Știu necazul tău și sărăcia ta, dar ești bogat, și hula din partea celor ce zic despre ei înșiși că sunt iudei și nu sunt, ci sinagogă a satanei.
10. Nu te teme de cele ce ai să pătimești. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniță, ca să fiți ispitiți, și veți avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții.
11. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii: Cel ce biruiește nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua.
12. Iar îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: Acestea zice Cel ce are sabia ascuțită de amândouă părțile:
13. Știu unde sălășluiești: unde este scaunul satanei; și ții numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde locuiește satana.
14. Dar am împotriva ta câteva lucruri, că ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, cel ce învăța pe Balac să pună piatră de poticneală înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce care jertfite idolilor și să se dea desfrânării.
15. Astfel ai și tu pe unii care, de asemenea, țin învățătura nicolaïților.
16. Pocăiește-te deci, iar de nu, vin la tine curând și voi face cu ei război, cu sabia gurii Mele.
17. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii: Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă și-i voi da lui o pietricică albă și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe, decât primitorul.
18. Iar îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: Acestea zice Fiul lui Dumnezeu, ai Cărui ochi sunt ca para focului și picioarele asemenea aramei strălucitoare:
19. Știu faptele tale și dragostea și credința și slujirea și răbdarea ta și știu că faptele tale cele de pe urmă sunt mai multe decât cele dintâi.
20. Dar am împotriva ta faptul că lași pe femeia Izabela, care se zice pe sine proorociță, de învăța și amăgește pe robii Mei, ca să facă desfrânări și să mănânce cele jertfite idolilor.
21. Și i-am dat timp să se pocăiască și nu voiește să se pocăiască de desfrânarea ei.
22. Iată, o arunc pe ea bolnavă la pat și pe cei ce se desfrânează cu ea, în mare strâmtorare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.
23. Și pe fiii ei cu moarte îi voi uide și vor cunoaște toate Bisericile că Eu sunt Cel care cercetez rănunchii și inimile și voi da vouă, fiecăruia, după faptele voastre.
24. Iar vouă și celorlalți din Tiatira câți nu au învățătura aceasta, ca unii care n-au cunoscut adâncurile satanei, după cum spun ei, vă zic: nu pun peste voi altă greutate.
25. Însă, ceea ce aveți, țineți până voi veni.

26. Și celui ce biruiește și celui ce păzește până la capăt faptele Mele, îi voi da lui stăpânire peste neamuri.
27. Și le va păstori pe ele cu toiag de fier și ca pe vasele olarului le va sfărâma, precum și eu am luat putere de la Tatăl Meu.
28. Și-i voi da lui steaua cea de dimineată.
29. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii.

CAPITOLUL 3

Epistola a cincea către Biserica din Sardes; a șasea către Biserica din Filadelfia. Numele noului Ierusalim. Epistola a șaptea către Biserica din Laodiceea.

1. Iar îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: Acestea zice Cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort.
2. Priveghează și întărește ce a mai rămas și era să moară. Căci n-am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu.
3. Drept aceea, adu-ți aminte cum ai primit și ai auzit și păstrează și te pocăiește. Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un fur și nu vei ști în care ceas voi veni asupra ta.
4. Dar ai câțiva oameni în Sardes, care nu și-au mânjit hainele lor, ci ei vor umbla cu Mine îmbrăcați în veșminte albe, fiindcă sunt vrednici.
5. Cel ce biruiește va fi astfel îmbrăcat în veșminte albe și nu voi șterge deloc numele lui din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea părintelui Meu și înaintea îngerilor Lui.
6. Cel ce are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii.
7. Iar îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: Acestea zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide și închide și nimeni nu va deschide:
8. Știu faptele tale; iată, am lăsat înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate să o închidă, fiindcă, deși ai putere mică, tu ai păzit cuvântul Meu și nu ai tăgăduit numele Meu.
9. Iată, îți dau din sinagoga satanei, dintre cei care se zic pe sine că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și vor cunoaște că te-am iubit.
10. Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.
11. Vin curând; ține ce ai, ca nimeni să nu ia cununa ta.
12. Pe cel ce biruiește îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu și afară nu va mai ieși și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, - al noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeu Meu - și numele Meu cel nou.
13. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii.
14. Iar îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: Acestea zice Cel ce este Amin, martorul cel credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu:
15. Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte!
16. Astfel, fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea.
17. Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol!
18. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești, și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi.
19. Eu pe câți îi iubesc îi mustru și îi pedepsesc; sânguiește dar și te pocăiește.
20. Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.
21. Celui ce biruiește îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu, precum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui.
22. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericii.

CAPITOLUL 4

Privești cerească. Tronul lui Dumnezeu cu douăzeci și patru de bătrâni și cu patru heruvimi.

1. După acestea, m-am uitat și iată o ușă era deschisă în cer și glasul cel dintâi - glasul ca de trâmbiță, pe care l-am auzit vorbind cu mine - mi-a zis: Suie-te aici și îți voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea.
2. Îndată am fost în duh; și iată un tron era în cer și pe tron ședea Cineva.
3. Și Cel ce ședea semăna la vedere cu piatra de iasp și de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfățișarea smaraldului.
4. Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul și pe scaune douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur.
5. Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete; și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu,
6. Și înaintea tronului, ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul. Iar în mijlocul tronului și împrejurul tronului patru ființe, pline de ochi, dinainte și dinapoi.
7. Și ființa cea dintâi era asemenea leului, a doua ființă asemenea vițelului, a treia ființă avea față de om, iar a patra ființă era asemenea vulturului care zboară.
8. Și cele patru ființe, având fiecare din ele câte șase aripi, sunt pline de ochi, de jur împrejur și pe dinăuntru, și odihna nu au, ziua și noaptea, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine.
9. Și când cele patru ființe dădeau slavă, cinste și mulțumită Celui ce șade pe tron, Celui ce este viu în vecii vecilor,
10. Atunci cei douăzeci și patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce ședea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncau cununile lor înaintea tronului, zicând:
11. Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava și cinstea și puterea, căci Tu ai zidit toate lucrurile și prin voința Ta ele erau și s-au făcut.

CAPITOLUL 5

Cartea cu șapte peceți este dată Mielului. Mielul este lăudat cu cântări cerești.

1. Am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron, o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți.
2. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă toate pecețile ei?
3. Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.
4. Și am plâns mult, fiindcă nimeni n-a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea.
5. Și unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge. Iată, a biruit leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.
6. Și am văzut, la mijloc, între tron și cele patru ființe și în mijlocul bătrânilor, stând un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.
7. Și a venit și a luat cartea, din dreapta Celui ce ședea pe tron.
8. Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților.
9. Și cântau o cântare nouă, zicând: Vrednic ești să iei cartea și să deschizi pecețile ei, fiindcă ai fost înjunghiat și ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul;
10. Și I-ai făcut Dumnezeului nostru împărăție și preoți, și vor împărăți pe pământ.
11. Și am văzut și am auzit glas de îngeri mulți, de jur împrejurul tronului și al ființelor și al

bătrânilor, și era numărul lor zeci de mii de zeci de mii și mii de mii,

12. Zicând cu glas mare: Vrednic este Mielul cel înjunghiat ca să ia puterea și bogăția și înțelepciunea și tăria și cinstea și slava și binecuvântarea.

13. Și toată făptura care este în cer și pe pământ și sub pământ și în mare și toate câte sunt în acestea le-am auzit, zicând: Celui ce șade pe tron și Mielului fie binecuvântarea și cinstea și slava și puterea, în vecii vecilor!

14. Și cele patru ființe ziceau: Amin! Iar bătrânii căzură și se închinară.

CAPITOLUL 6

Desfacerea celor dintâi șase peceti. Împărații și domnii lumii se ascund în peșteri și în crăpăturile stâncilor.

1. Și am văzut când Mielul a deschis pe cea dintâi din cele șapte peceti, și am auzit pe una din cele patru ființe zicând cu glas ca de tunet: Vino și vezi.

2. Și m-am uitat și iată un cal alb și cel care ședea pe el avea un arc; și i s-a dat lui cunună și a pornit ca un biruitor ca să biruiască.

3. Și când a deschis pecetea a doua, am auzit, zicând, pe a doua ființă: Vino și vezi.

4. Și a ieșit alt cal, roșu ca focul; și celui ce ședea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s-a dat.

5. Și când a deschis pecetea a treia, am auzit pe a treia ființă, zicând: Vino și vezi. Și m-am uitat și iată un cal negru și cel care ședea pe el avea un cântar în mâna lui.

6. Și am auzit, în mijlocul celor patru ființe, ca un glas care zicea: Măsura de grâu un dinar, și trei măsuri de orz un dinar. Dar de untdelemn și de vin să nu te atingi.

7. Și când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul ființei a patra, zicând: Vino și vezi.

8. Și m-am uitat și iată un cal galben-vânăt și numele celui ce ședea pe el era: Moartea; și iadul se ținea după el; și li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie și cu foamete, și cu moarte și cu fiarele de pe pământ.

9. Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut, sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o.

10. Și strigau cu glas mare și ziceau: Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ?

11. Și fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veșmânt alb și li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul și cei împreună-slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei.

12. Și m-am uitat când a deschis pecetea a șasea și s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr și luna întreagă s-a făcut ca sângele,

13. Și stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul își leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie.

14. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul și toți munții și toate insulele s-au mișcat din locurile lor.

15. Și împărații pământului și domnii și căpeteniile oștilor și bogații și cei puternici și toți robii și toți slobozii s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților,

16. Strigând munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ne ascundeți pe noi de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului;

17. Că a venit ziua cea mare a mâniei lor, și cine are putere ca să stea pe loc?

CAPITOLUL 7

Pecetluirea a o sută și patruzeci și patru de mii din seminția lui Israel.

1. După aceasta am văzut patru îngeri, stând la cele patru unghiuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac.
2. Și am văzut un alt înger care se ridica de la Răsăritul Soarelui și avea pecetea Viului Dumnezeu. Îngerul a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s-a dat să vatăme pământul și marea,
3. Zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui, pe frunțile lor, pe robii Dumnezeului nostru.
4. Și am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii de pecetluiți, din toate semințiile fiilor lui Israel:
5. Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii de pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii;
6. Din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii;
7. Din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii;
8. Din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția Veniamin, douăsprezece mii de pecetluiți.
9. După acestea, m-am uitat și iată mulțime multă, pe care nimeni nu putea s-o numere, din tot neamul și semințiile și popoarele și limbile, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în veșminte albe și având în mână ramuri de finic.
10. Și mulțimea striga cu glas mare, zicând: Mântuirea este de la Dumnezeu nostru, Care șade pe tron, și de la Mielul.
11. Și toți îngerii stăteau împrejurul tronului bătrânilor și al celor patru ființe, și au căzut înaintea tronului pe fețele lor și s-au închinat lui Dumnezeu,
12. Zicând: Amin! Binecuvântarea și slava și înțelepciunea și mulțumirea și cinstea și puterea și tăria fie Dumnezeului nostru, în vecii vecilor. Amin!
13. Iar unul dintre bătrâni a deschis gura și mi-a zis: Aceștia care sunt îmbrăcați în veșminte albe, cine sunt și de unde au venit?
14. Și i-am zis: Doamne, Tu știi. El mi-a răspuns: Aceștia sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veșmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului.
15. Pentru aceea sunt înaintea tronului lui Dumnezeu, și Îi slujesc ziua și noaptea, în templul Lui, și Cel ce șade pe tron îi va adăposti în cortul Său.
16. Și nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu va mai cădea soarele peste ei și nici o arșiță;
17. Căci Mielul, Cel ce stă în mijlocul tronului, îi va paște pe ei și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.

CAPITOLUL 8

A șaptea pecete. Șapte îngeri cu șapte trâmbițe.

1. Și când Mielul a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.
2. Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu și li s-a dat lor șapte trâmbițe.
3. Și a venit un alt înger și a stat la altar, având cădelniță de aur, și i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur dinaintea tronului.
4. Și fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.
5. Și îngerul a luat cădelnița și a umplut-o din focul altarului și a aruncat pe pământ; și s-au pornit tunete și glasuri și fulgere și cutremur.
6. Iar cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au gătit ca să trâmbițeze.

7. Și a trâmbițat întâiul înger, și s-a pornit grindină și foc amestecat cu sânge și au căzut pe pământ; și a ars din pământ a treia parte, și a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de tot.
8. A trâmbițat, apoi, al doilea înger, și ca un munte mare arzând în flăcări s-a prăbușit în mare și a treia parte din mare s-a prefăcut în sânge;
9. Și a pierit a treia parte din făpturile cu viață în ele, care sunt în mare, și a treia parte din corăbii s-a sfârșit.
10. Și a trâmbițat al treilea înger, și a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca o făclie, și a căzut peste izvoarele apelor.
11. Și numele stelei se cheamă Absintos. Și a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare.
12. Și a trâmbițat al patrulea înger; și a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte a lor și ziua să-și piardă din lumină a treia parte, și noaptea tot așa.
13. Și am văzut și am auzit un vultur, care zbura spre înaltul cerului și striga cu glas mare: Vai, vai, vai celor ce locuiesc pe pământ, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiței celor trei îngeri, care sunt gata să trâmbițeze!

CAPITOLUL 9

Trâmbița a cincea și a șasea. Cele ce se întâmplă după ce au sunat. Cei patru îngeri de la Eufrat.

1. Și a trâmbițat al cincilea înger, și am văzut o stea căzută din cer pe pământ și i s-a dat cheia fântânii adâncului.
2. Și a deschis fântâna adâncului și fum s-a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare, și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii.
3. Și din fum au ieșit lăcuste pe pământ și li s-a dat lor putere precum au putere scorpiile pământului.
4. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului și nici o verdeață și nici un copac, fără numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor.
5. Și nu li s-a dat ca să-i omoare, ci ca să fie chinuiți cinci luni; și chinul lor este la fel cu chinul scorpiei, când a înțepat pe om.
6. Și în zilele acelea vor căuta oamenii moartea și nu o vor afla și vor dori să moară; moartea însă va fugi de ei.
7. Iar înfățișarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiți de război. Pe capete aveau cununi ca de aur, și fețele lor erau ca niște fețe de oameni.
8. Și aveau păr ca părul de femei și dinții lor erau ca dinții leilor.
9. Și aveau platoșe ca platoșele de fier, iar vuietul aripilor era la fel cu vuietul unei mulțimi de care și de cai, care aleargă la luptă.
10. Și aveau cozi și bolduri asemenea scorpiilor; și puterea lor e în cozile lor, ca să vatăme pe oameni cinci luni.
11. Și au ca împărat al lor pe îngerul adâncului, al cărui nume, în evreiește, este Abaddon, iar în elinește are numele Apollion.
12. Întâiul "vai" a trecut; iată vine încă un "vai" și încă unul, după acestea.
13. Și a trâmbițat al șaselea înger. Și am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu,
14. Zicând către îngerul al șaselea, cel ce avea trâmbița: Dezlegă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufratul.
15. Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau gătiți spre ceasul și ziua și luna și anul acela, ca să omoare a treia parte din oameni.
16. Și numărul oștilor era de douăzeci de mii de ori câte zece mii de călăreți, căci am auzit numărul

lor.

17. Și așa am văzut, în vedenie, caii și pe cei ce ședea pe ei, având platoșe ca de foc și de iachint și de pucioasă; iar capetele cailor semănau cu capetele leilor și din gurile lor ieșea foc și fum și pucioasă.

18. De aceste trei plăgi: de focul și de fumul și de pucioasa, care ieșea din gurile lor, a fost ucisă a treia parte din oameni.

19. Pentru că puterea cailor este în gura lor și în cozile lor; căci cozile lor sunt asemenea șerpilor, având capete, și cu acestea vatămă.

20. Dar ceilalți oameni care nu au murit de plăgile acestea, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se mai închine idolilor de aur și de argint și de aramă și de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.

21. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtișagurile lor.

CAPITOLUL 10

Un înger se arată, ținând în mână o carte deschisă. Poruncă lui Ioan să înghită această carte.

1. Și am văzut alt înger puternic, pogorându-se din cer, învăluit într-un nor și pe capul lui era curcubeul, iar fața lui strălucea ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc,

2. Și în mână avea o carte mică, deschisă. Și a pus piciorul lui cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ,

3. Și a strigat cu glas puternic, precum răcnește leul. Iar când a strigat, cele șapte tunete au slobozit glasurile lor.

4. Și când au vorbit cele șapte tunete, voiam să scriu, dar am auzit o voce care zicea din cer: Pecetluiește cele ce au spus cele șapte tunete și nu le scrie.

5. Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă către cer,

6. Și s-a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, Care a făcut cerul și cele ce sunt în cer și pământul și cele ce sunt pe pământ și marea și cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi,

7. Ci, în zilele când va grăi al șaptelea înger - când va fi să trâmbițeze - atunci va fi săvârșită taina lui Dumnezeu, precum bine a vestit robilor Săi, proorocilor.

8. Iar glasul din cer, pe care-l auzisem, iarăși a vorbit cu mine, zicând: Mergi de ia cartea cea deschisă din mâna îngerului, care stă pe mare și pe pământ.

9. Și m-am dus la înger și i-am zis să-mi dea cartea. Și mi-a răspuns: Ia-o și mănânc-o și va amări pânțelele tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.

10. Atunci am luat cartea din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în gura mea dulce ca mierea, dar, după ce-am mâncat-o pânțelele meu s-a amărât.

11. Și apoi mi-a zis: Tu trebuie să proorocești, încă o dată, la popoare și la neamuri și la limbi și la mulți împărați.

CAPITOLUL 11

Măsurarea templului. Doi martori uciși de fiară înviază și se înalță la cer. Trâmbița a șaptea. Cântarea. Templul lui Dumnezeu în cer.

1. Apoi mi-au dat o trestie, asemenea unui toiag, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei ce se închină în el.

2. Iar curtea cea din afară a templului, scoate-o din socoteală și n-o măsoară, pentru că a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci și două de luni.

3. Și voi da putere celor doi martori ai mei și vor prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șaizeci de zile.

4. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului.

5. Și dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis.
6. Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.
7. Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî.
8. Și trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovnicește, Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.
9. Și din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt.
10. Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ.
11. Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei.
12. Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor.
13. Și în ceasul acela s-a făcut cutremur mare și a zecea parte din cetate s-a prăbușit și au pierit în cutremur șapte mii de oameni, iar ceilalți s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului.
14. Al doilea "vai" a trecut; al treilea "vai", iată, vine degrabă.
15. Și a trâmbițat al șaptelea înger și s-au pornit, în cer, glasuri puternice care ziceau: Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și va împărăți în vecii vecilor.
16. Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care șed înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor, au căzut cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu,
17. Zicând: Mulțumim Ție, Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule, Cel ce ești și Cel ce erai și Cel ce vii, că ai luat puterea Ta cea mare și împărățești.
18. Și neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta și vremea celor morți, ca să fie judecați, și să răsplătești pe robii Tăi, pe prooroci și pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici și pe cei mari, și să pierzi pe cei ce prăpădesc pământul.
19. Și s-a deschis templul lui Dumnezeu, cel din cer, și s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său, și au fost fulgere și vuiete și tunete și cutremur și grindină mare.

CAPITOLUL 12

Femeia care naște și balaurul. Balaurul, biruit de Mihail, urmărește pe femeie și pe cei din sămânța ei.

1. Și s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele.
2. Și era însărcinată și striga, chinându-se și muncindu-se ca să nască.
3. Și alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărățești.
4. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Și balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște.
5. Și a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Și copilul ei fu răpit la Dumnezeu și la tronul Lui,
6. Iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea, acolo, o mie două sute și șaiszeci de zile.
7. Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui.
8. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer.

9. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el.
10. Și am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârașul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea.
11. Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturie lor și nu și-au iubit sufletul lor, până la moarte.
12. Pentru aceasta, bucurați-vă ceruri și cei ce locuiți în ele. Vai vouă, pământule și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci știe că timpul lui e scurt.
13. Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul.
14. Și femeii i s-au dat cele două aripi ale marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme și vremuri și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui.
15. Și șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa.
16. Și pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură.
17. Și balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii și a pornit să facă război cu ceilalți din seminția ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus.
18. Și a stat pe nisipul mării.

CAPITOLUL 13

Fiara, care se ridică din mare, defăimează pe Dumnezeu și dă război sfinților. O altă fiară, proorocul mincinos, se ridică din pământ. Numele celei dintâi: 666.

1. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară, care avea zece coarne și șapte capete și pe coarnele ei zece cununi împărătești și pe capetele ei: nume de hulă.
2. Și fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca o gură de leu. Și balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare.
3. Și unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară.
4. Și s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea?
5. Și i s-a dat ei gură să grăiască semeții și hule și i s-a dat putere să lucreze timp de patruzeci și două de luni.
6. Și și-a deschis gura sa spre hula lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui și cortul Lui și pe cei ce locuiesc în cer.
7. Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul.
8. Și i se vor închina ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului celui înjunghiat.
9. Dacă are cineva urechi - să audă!
10. Cine duce în robie de robie are parte; cine cu sabia va ucide trebuie să fie ucis de sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților.
11. Și am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grăia ca un balaur
12. Și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.
13. Și face semne mari, încât și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor,
14. Și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață.

15. Și i s-a dat ei să insuflă duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să și grăiască și să omoare pe toți câți nu se vor închina chipului fiarei.
16. Și ea îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte.
17. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.
18. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.

CAPITOLUL 14

Mielul și cei răscumpărați sălășluiesc în Sion. Trei îngeri vestesc judecățile lui Dumnezeu. Secerișul și culesul viei.

1. Și m-am uitat și iată Mielul stătea pe muntele Sion și cu El o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Lui și numele Tatălui Lui, scris pe frunțile lor.
2. Atunci am auzit un glas din cer, ca un vuiet de ape multe și ca bubuitul unui tunet puternic, iar glasul pe care l-am auzit ca glasul celor ce cântă cu alăutele lor.
3. Și cântau o cântare nouă, înaintea tronului și înaintea celor patru ființe și înaintea bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe cântarea decât numai cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ.
4. Aceștia sunt care nu s-au întinat cu femeii, căci sunt feciorelnici. Aceștia sunt care merg după Miel ori unde se va duce. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu și Mielului.
5. Iar în gura lor nu s-a aflat minciună, fiindcă sunt fără prihană.
6. Și am văzut apoi alt înger, care zbura prin mijlocul cerului, având să binevestească Evanghelia veșnică celor ce locuiesc pe pământ și la tot neamul și seminția și limba și poporul,
7. Zicând cu glas puternic: Temeți-vă de Dumnezeu și dați Lui slavă, că a venit ceasul judecății Lui, și vă închinați Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.
8. Și un al doilea înger a venit, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul furiei desfrânării sale.
9. Și al treilea înger a venit după ei, strigând cu glas puternic: Cine se închină fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe fruntea lui, sau pe mâna lui,
10. Va bea și el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei Sale, și se va chinui în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.
11. Și fumul chinului lor se siue în vecii vecilor. Și nu au odihnă nici ziua nici noaptea cei ce se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei.
12. Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus.
13. Și am auzit un glas din cer, zicând: Scrie: Fericiți cei morți, cei ce acum mor întru Domnul! Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenele lor, căci faptele lor vin cu ei,
14. Și am privit și iată un nor alb și Cel ce ședea pe nor era asemenea Fiului Omului, având pe cap cunună de aur și în mână seceră ascuțită.
15. Și iată un alt înger a ieșit din templu, strigând cu glas mare Celui ce ședea pe nor: Trimite secera și seceră, că a venit ceasul de secerat, fiindcă s-a copt secerișul pământului.
16. Și Cel ce ședea pe nor a aruncat pe pământ secera lui și pământul a fost secerat.
17. Și un alt înger a ieșit din templul cel ceresc, având și el un cuțitaș ascuțit.
18. Și încă un înger a ieșit din altar, având putere asupra focului, și a strigat cu glas mare celui care avea cuțitașul ascuțit, zicând: Trimite cuțitașul tău cel ascuțit și culege ciorchinii viei pământului, căci s-au copt.
19. Și îngerul a aruncat, pe pământ, cuțitașul lui și a cules via pământului și strugurii i-a aruncat în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

20. Și teascul a fost călcat afară din cetate și a ieșit sânge din teasc, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.

CAPITOLUL 15

Cântarea biruitorilor fiarei. Șapte îngeri cu șapte cupe ale mâniei.

1. Am văzut, apoi, în cer, alt semn, mare și minunat: șapte îngeri având șapte pedepse - cele de pe urmă - căci cu ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu.
2. Și am văzut ca o mare de cristal, amestecată cu foc, și pe biruitorii fiarei și ai chipului ei și ai numărului numelui ei, stând în picioare pe marea de cristal și având alăutele lui Dumnezeu.
3. Și ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrurile Tale, Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!
4. Cine nu se va teme de Tine, Doamne, și nu va slăvi numele Tău? Că tu singur ești sfânt și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale s-au făcut cunoscute.
5. Și după aceasta, m-am uitat și s-a deschis templul cortului mărturiei din cer.
6. Și au ieșit din templu cei șapte îngeri cu cele șapte pedepse, îmbrăcați în veșmânt de în curat, luminos, și încinși, pe la piept, cu cingători de aur.
7. Și una din cele patru făpturi dădu celor șapte îngeri cele șapte cupe de aur pline de mânia lui Dumnezeu, Cel ce este viu în vecii vecilor.
8. Iar templul se umplu de fum, din slava lui Dumnezeu și din puterea Lui, și nimeni nu putea să intre în templu, până ce se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri.

CAPITOLUL 16

Vărsarea celor șapte cupe ale mâniei și cele șapte urgii ce vin asupra pământului.

1. Și am auzit glas mare, din templu, zicând celor șapte îngeri: Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu.
2. Și s-a dus cel dintâi și a vărsat cupa lui pe pământ. Și o bubă rea și ucigătoare s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau chipului fiarei.
3. Și al doilea înger a vărsat cupa lui în mare, și marea s-a prefăcut în sânge ca de mort, și orice suflare de viață a murit, din cele ce sunt în mare.
4. Iar cel de al treilea a vărsat cupa lui în râuri și în izvoarele apelor și s-au prefăcut în sânge.
5. Și am auzit pe îngerul apelor, zicând: Drept ești Tu, Cel ce ești și Cel ce erai, Cel Sfânt, că ai judecat acestea:
6. Fiindcă au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, tot sânge le-ai dat să bea. Vrednici sunt!
7. Și am auzit din altar, grăind: Da, Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!
8. Și al patrulea înger a vărsat cupa lui în soare și i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui.
9. Și oamenii au fost dogoriți cu mare arșiță și au hulit numele lui Dumnezeu, Care are putere peste urgiile acestea, și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă.
10. Și al cincilea înger a vărsat cupa lui pe scaunul fiarei și în împărăția ei s-a făcut întuneric și oamenii își mușcau limbile de durere.
11. Și au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor și a bubelor lor, dar de faptele lor nu s-au pocăit.
12. Și al șaselea înger a vărsat cupa lui în râul cel mare Eufrat și apele lui au secat, ca să fie gătită calea împăraților de la Răsăritul Soarelui.
13. Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului celui mincinos trei duhuri necurate ca niște broaște.
14. Căci sunt duhuri diavolești, făcătoare de semne și care se duc la împărății lumii întregi, să-i

adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, Atotțiitorul.

15. Iată, vin ca un fur. Fericit este cel ce priveghează și păstrează veșmintele sale, ca să nu umble gol și să se vadă rușinea lui!

16. Și i-au strâns la locul ce se cheamă evreiește Harmagedon.

17. Și al șaptelea înger a vărsat cupa lui în văzduh și glas mare a ieșit din templul cerului, de la tron, strigând: S-a făcut!

18. Și s-au pornit fulgere și vuiete și tunete și s-a făcut cutremur mare, așa cum nu a fost, de când este omul pe pământ, un cutremur atât de puternic.

19. Și cetatea cea mare s-a rupt în trei părți și cetățile neamurilor s-au prăbușit, și Babilonul cel mare a fost pomenit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului aprinderii mâniei Lui.

20. Și toate insulele pieriră și munții nu se mai aflară.

21. Și grindină mare, cât talantul, se prăvăli din cer peste oameni. Și oamenii huliră pe Dumnezeu, din pricina pedepsei cu grindină, căci urgia ei era foarte mare.

CAPITOLUL 17

Desfrânata cea mare, numită Babilonul, umblă beată de sânge ca o fiară cu șapte capete și cu zece coarne.

1. Și a venit unul din cei șapte îngeri, care aveau cele șapte cupe, și a grăit către mine, zicând: Vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape multe,

2. Cu care s-au desfrânat împărații pământului și cei ce locuiesc pe pământ s-au îmbătat de vinul desfrânării ei.

3. Și m-a dus, în duh, în pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne.

4. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciunile și de necurățiile desfrânării ei.

5. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului.

6. Și am văzut o femeie, beată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Iisus, și văzând-o, m-am mirat cu mirare mare.

7. Și îngerul mi-a zis: De ce te miri? Eu îți voi spune taina femeii și a fiarei care o poartă și care are cele șapte capete și cele zece coarne.

8. Fiara pe care ai văzut-o era și nu este și va să se ridice din adânc și să meargă spre pieire. Și se vor mira cei ce locuiesc pe pământ ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, văzând pe fiară că era și nu este, dar se va arăta.

9. Aici trebuie minte care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți deasupra cărora șade femeia.

10. Dar sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul mai este, celălalt încă nu a venit, iar când va veni are de stat puțină vreme.

11. Și fiara care era și nu mai este - este al optulea împărat și este dintre cei șapte și merge spre pieire.

12. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au luat împărăția, dar care vor lua stăpânire de împărați, un ceas, împreună cu fiara.

13. Aceștia au un singur cuget și puterea și stăpânirea lor o dau fiarei.

14. Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, pentru că este Domnul domnilor și Împăratul împăraților și vor birui și cei împreună cu El - chemați și aleși și credincioși.

15. Și mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut și deasupra cărora șade desfrânata, sunt popoare și gloate și neamuri și limbi.

16. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara vor urî pe desfrânată și o vor face pustie și goală și

carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc.

17. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să facă voia Lui și să se întâlnească într-un gând și să dea fiarei împărăția lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.

18. Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are stăpânire peste împărații pământului.

CAPITOLUL 18

Vestea căderii Babilonului. Poporul Domnului să iasă din cetate! Cei care se întristează și cei care se bucură de căderea ei.

1. După acestea, am văzut un alt înger, pogorându-se din cer, având putere mare, și pământul s-a luminat de slava lui,

2. Și a strigat cu glas puternic și a zis: A căzut! A căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș demonilor, închisoare tuturor duhurilor necurate, și închisoare tuturor păsărilor spurcate și urâte.

3. Pentru că din vinul aprinderii desfrânării ei au băut toate neamurile și împărații pământului s-au desfrânat cu ea și neguțătorii lumii din mulțimea desfătărilor ei s-au îmbogățit.

4. Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți de pedepsele sortite ei;

5. Fiindcă păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nedreptățile ei.

6. Dați-i înapoi, precum v-a dat și ea și, după faptele ei, cu măsură îndoită, îndoit măsurați-i; în paharul în care v-a turnat, turnați-i de două ori.

7. Pe cât s-a mărit pe sine și a fost în desfătări, tot pe atâta dați-i chin și plângere. Fiindcă în inima ei zice: Șed ca împărăteasă și văduvă nu sunt și jale nu voi vedea nicidecum!

8. Pentru aceea într-o singură zi vor veni pedepsele peste ea: moarte și tânguire și foamete și focul va arde-o de tot, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă.

9. Iar împărații pământului, care s-au desfrânat cu ea și s-au dezmiardat cu ea, se vor jeli și se vor bate în piept pentru ea, când vor vedea fumul focului în care arde,

10. Stând departe de frica chipurilor ei, și zicând: Vai! Vai! Cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare, că într-un ceas a venit judecata ta!

11. Și neguțătorii lumii plâng și se tânguiesc asupra ei, căci nimeni nu mai cumpără marfa lor,

12. Marfă de aur și de argint, pietre prețioase și mărgăritare, vison și porfiră, mătase și stofă stacojie, tot felul de lemn bine mirositor și tot felul de lucruri de fildeș, de lemn de mare preț și marfă de aramă și de fier și de marmură,

13. Și scorțișoară și balsam și mirodenii și mir și tămâie și vin și untdelemn și făină de grâu curat și grâu și vite și oi și cai și căruțe și trupuri și suflute de oameni.

14. Și roadele cele dorite de sufletul tău s-au dus de la tine și toate cele grase și strălucite au pierit de la tine și niciodată nu le vor mai găsi.

15. Iar neguțătorii de aceste lucruri, care s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe, de frica chinurilor ei, plângând și tânguindu-se,

16. Și zicând: Vai! Vai! Cetatea cea mare, cea înveșmântată în vison și în porfiră și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Că într-un ceas s-a pustiit atâta bogăție!

17. Și toți cârmacii și toți cei ce plutesc pe mare și corăbierii și toți câți lucrează pe mare stăteau departe,

18. Și strigau, uitându-se la fumul focului în care ardea, zicând: Care cetate era asemenea cu cetatea cea mare!

19. Și își puneau țărână pe capetele lor și strigau plângând și tânguindu-se și zicând: Vai! Vai! Cetatea cea mare, în care s-au îmbogățit din comorile ei toți cei ce țin corăbii pe mare, că într-un ceas s-a pustiit!

20. Veselește-te de ea, cerule și voi sfinților, și voi apostolilor, și voi proorocilor, pentru că Dumnezeu a pronunțat judecata voastră asupra ei.

21. Și un înger puternic a ridicat o piatră, mare cât o piatră de moară, și a aruncat-o în mare, zicând: Cu astfel de repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu se va mai afla.
22. Și glasul celor ce cântă din chitară și din gură și din flaut și din trâmbiță nu se va mai auzi de acum în tine și nici un meșteșugar de orice fel de meșteșug nu se va mai afla în tine și huruit de mori nu se va mai auzi în tine niciodată!
23. Și niciodată lumina de lampă nu se va mai ivi în tine; și glasul de mire și mireasă nu se vor mai auzi în tine niciodată, pentru că neguțătorii tăi erau stăpânitorii lumii și pentru că toate neamurile s-au rătăcit cu fermecătoria ta.
24. Și s-a găsit în ea sânge de prooroci și de sfinți și sângele tuturor celor înjunghiați pe pământ.

CAPITOLUL 19

Hristos biruiește fiara.

1. După acestea, am auzit, în cer, ca un glas puternic de mulțime multă zicând: Aliluia! Mântuirea și slava și puterea sunt ale Dumnezeului nostru!
2. Pentru că adevărate și drepte sunt judecățile Lui! Pentru că a judecat pe desfrânata cea mare, care a stricat pământul cu desfrânarea ei, și a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei!
3. Și a doua oară au zis: Aliluia! Și fumul focului în care arde ea se ridică în vecii vecilor.
4. Iar cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru ființe au căzut și s-au închinat lui Dumnezeu, Cel ce șade pe tron, zicând: Amin! Aliluia!
5. Și un glas a ieșit din tron, zicând: Lăudați pe Dumnezeul nostru toate slugile Lui, cei ce vă temeți de El, mici și mari.
6. Și am auzit ca un glas de mulțime multă și ca un vuiet de ape multe și ca un bubuit de tunete puternice, zicând: Aliluia! pentru că Domnul Dumnezeu nostru, Atotțiitorul, împărățește.
7. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului și mireasa Lui s-a pregătit,
8. Și i s-a dat ei să se înveșmânteze cu vison curat, luminos, căci visonul sunt faptele cele drepte ale sfinților.
9. Și mi-a zis: Scrie: Fericiți cei chemați la cina nunții Mielului! Și mi-a zis: Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.
10. Și am căzut înaintea picioarelor lui, ca să mă închin lui. Și el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta! Sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Iisus. Lui Dumnezeu închină-te, căci mărturia lui Iisus este duhul proorociei.
11. Și am văzut cerul deschis și iată un cal alb, și Cel ce ședea pe el se numește Credincios și Adevărat și judecă și se războiește întru dreptate.
12. Iar ochii Lui sunt ca para focului și pe capul Lui sunt cununi multe și are nume scris pe care nimeni nu-l înțelege decât numai El.
13. Și este îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge și numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.
14. Și oștile din cer veneau după El, călare pe cai albi, purtând veșminte de vison alb, curat.
15. Iar din gura Lui ieșea sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea. Și El îi va păstori cu toiag de fier și va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, Atotțiitorul.
16. Și pe haina Lui și pe coapsa Lui are nume scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor.
17. Și am văzut un înger stând în soare; și a strigat cu glas puternic, grăind tuturor păsărilor care zboară spre înaltul cerului: Veniți și vă adunați la ospățul cel mare al lui Dumnezeu,
18. Ca să mâncați trupuri de împărați și trupuri de căpetenii de oști și trupurile celor puternici, și trupurile cailor și ale călăreților lor, și trupurile tuturor celor slobozi și celor robi, și ale celor mici și celor mari.
19. Și am văzut fiara și pe împărații pământului, și oștirile lor adunate, ca să facă război ce Cel ce șade pe cal și cu oștirea Lui.

20. Și fiara a fost răpusă și, cu ea, proorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s-au închinat chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iezerul de foc unde arde pucioasă.

21. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care iese din gura Celui ce șade pe cal, și toate păsările s-au săturat din trupurile lor.

CAPITOLUL 20

Balaurul este legat. Sfinții se scoală la împărăția de mii de ani. Gog și Magog. Diavolul este prăbușit. Judecata de apoi.

1. Și am văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui.
2. Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și satana, și l-a legat pe mii de ani,
3. Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârși miile de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câțeva vreme.
4. Și am văzut tronuri și celor ce ședeau pe ele li s-a dat să facă judecată. Și am văzut sufletele celor tăiați pentru mărturia lui Iisus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au primit semnul ei pe fruntea și pe mâna lor. Și ei au înviat și au împărățit cu Hristos mii de ani.
5. Iar ceilalți morți nu înviază până ce nu se vor sfârși miile de ani. Aceasta este învierea cea dintâi.
6. Fericit și sfânt este cel ce are parte de învierea cea dintâi. Peste aceștia moartea cea de a doua nu are putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El mii de ani.
7. Și către sfârșitul miilor de ani, satana va fi dezlegat din închisoarea lui,
8. Și va ieși să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, și să le adune la război; iar numărul lor este ca nisipul mării.
9. Și s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar s-a pogorât foc din cer și i-a mistuit.
10. Și diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezerul de foc și de pucioasă, unde este și fiara și proorocul mincinos, și vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor.
11. Și am văzut, iar, un tron mare alb și pe Cel ce ședea pe el, iar dinaintea feței Lui pământul și cerul au fugit și loc nu s-a mai găsit pentru ele.
12. Și am văzut pe morți, pe cei mari și pe cei mici, stând înaintea tronului și cărțile au fost deschise; și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții; și morții au fost judecați din cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor.
13. Și marea a dat pe morții cei din ea și moartea și iadul au dat pe morții lor, și judecați au fost, fiecare după faptele sale.
14. Și moartea și iadul au fost aruncate în râul de foc. Aceasta e moartea cea de a doua: iezerul cel de foc.
15. Iar cine n-a fost aflat scris în cartea vieții, a fost aruncat în iezerul de foc.

CAPITOLUL 21

Cerul cel nou. Pământul cel nou. Noul Ierusalim. Douăsprezece porți și douăsprezece pietre de temelie. Lumina dumnezeiască în loc de soare.

1. Și am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este.
2. Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.
3. Și am auzit, din tron, un glas puternic care zicea: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va sălășlui cu ei și ei vor fi poporul Lui și însuși Dumnezeu va fi cu ei.
4. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici

durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.

5. Și Cel ce ședea pe tron a grăit: Iată, noi le facem pe toate. Și a zis: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate.

6. Și iar mi-a zis: Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieții.

7. Cel ce va birui va moșteni acestea și-i voi fi lui Dumnezeu și el Îmi va fi Mie fiu

8. Iar partea celor fricoși și necredincioși și spurcați și ucigași și desfrânați și fermecători și închinători de idoli și a tuturor celor mincinoși este în iezerul care arde, cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua.

9. Și a venit unul din cei șapte îngeri, care aveau cele șapte cupe pline cu cele din urmă șapte pedepse, și a grăit către mine zicând: Vino să-ți arăt pe mireasa, femeia Mielului.

10. Și m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu,

11. Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu cea a pietrei de mare preț, ca piatra de iaspis, limpede cum e cristalul.

12. Și avea zid mare și înalt și avea douăsprezece porți, iar la porți douăsprezece îngeri și nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.

13. Spre răsărit trei porți și spre miazănoapte trei porți și spre miazăzi trei porți și spre apus trei porți.

14. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie și în ele douăsprezece nume, ale celor douăsprezece apostoli ai Mielului.

15. Și cel ce vorbea cu mine avea pentru măsurat o trestie de aur, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei.

16. Și cetatea este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă.

17. Și a măsurat și zidul ei: o sută patruzeci și patru de coți, după măsura omenească, care este și a îngerului.

18. Și zidăria zidului ei este de iaspis, iar cetatea este din aur curat, ca sticla cea curată.

19. Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe: întâia piatră de temelie este de iaspis, a doua din safir, a treia din halcedon, a patra de smarald,

20. A cincea de sardonix, a șasea de sardiu, a șaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hrisopras, a unsprezecea de iachint, a douăsprezecea de ametist.

21. Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare; fiecare din porți este dintr-un mărgăritar. Și piața cetății este de aur curat, și străvezie ca sticla.

22. Și templu n-am văzut în ea, pentru că Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, și Mielul este templul ei.

23. Și cetatea nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o și făclia ei este Mielul.

24. Și neamurile vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului vor aduce la ea mărirea lor.

25. Și porțile cetății nu se vor mai închide ziua, căci noaptea nu va mai fi acolo.

26. Și vor aduce în ea slava și cinstea neamurilor.

27. Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care e dedat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea vieții Mielului.

CAPITOLUL 22

Râul și pomul vieții. Fericirea veșnică. Ioan este martorul credincios. Făgăduința și judecata lui Dumnezeu. Venirea lui Hristos.

1. Și mi-a arătat, apoi, râul și apa vieții, limpede cum e cristalul și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului,

2. Și în mijlocul pieței din cetate, de o parte și de alta a râului, crește pomul vieții, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-și rodul; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor.
3. Nici un blestem nu va mai fi. Și tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea și slugile Lui Îi vor sluji Lui.
4. Și vor vedea fața Lui și numele Lui va fi pe frunțile lor.
5. Și noapte nu va mai fi; și nu au trebuință de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină și vor împărăți în vecii vecilor.
6. Și îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate și Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi cele ce trebuie să se întâmple în curând.
7. Și iată vin curând. Fericit cel ce păzește cuvintele proorociei acestei cărți!
8. Și eu, Ioan, sunt cel ce am văzut și am auzit acestea, iar când am auzit și am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat acestea.
9. Și el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta! Căci sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păstrează cuvintele cărții acesteia. Lui Dumnezeu închină-te!
10. Apoi mi-a zis: Să nu pecetluiești cuvintele proorociei acestei cărți, căci vremea este aproape.
11. Cine e nedrept, să nedreptățească înainte. Cine e spurcat, să se spurce încă. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfințească încă.
12. Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui.
13. Eu sunt Alfa și Omega, cel dintâi și cel de pe urmă, începutul și sfârșitul.
14. Fericiți cei ce spală veșmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieții și prin porți să intre în cetate!
15. Afară câinii și vrăjitorii și desfrânații și ucigașii și închinătorii de idoli și toți cei ce lucrează și iubesc minciuna!
16. Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu ca să mărturisească vouă acestea, cu privire la Biserici. Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, steaua care strălucește dimineața.
17. Și Duhul și mireasa zic: Vino. Și cel ce aude să zică: Vino. Și cel însetat să vină, cel ce dorește să ia în dar apa vieții.
18. Și eu mărturisesc oricui ascultă cuvintele proorociei acestei cărți: De va mai adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu va trimite asupra lui pedepsele ce sunt scrise în cartea aceasta;
19. Iar de va scoate cineva din cuvintele cărții acestei proorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieții și din cetatea sfântă și de la cele scrise în cartea aceasta.
20. Cel ce mărturisește acestea zice: Da, vin curând. Amin! Vino, Doamne Iisuse!
21. Harul Domnului Iisus Hristos, cu voi cu toți! Amin.